PAULINE GEDGE

romanul istoric

HATŞEPSUT

o regină pentru eternitate

PAULINE GEDGE

HATŞEPSUT

O REGINĂ PENTRU ETERNITATE

Avertisment

Doamna Nilului a existat cu adevărat şi apare şi în prezent ca unul dintre personajele cele mai fascinante ale Antichității.

Regină a celei de-a XVIII-a dinastii (secolul al XVI-lea î.Hr.), Hatşepsut, fiica faraonului Tutmes I, s-a căsătorit, la moartea acestuia din urmă, cu fratele ei vitreg Tutmes al II-lea. Având un temperament excepțional, ea i-a luat rapid locul soțului ei şi s-a impus, fapt unic în istoria egipteană, ca faraon. A reuşit să-şi reorganizeze regatul şubrezit de războaie şi a consolidat puterea monarhica. Numele Hatşepsut va rămâne însă legat pentru totdeauna de construirea templului ei funerar. Înălțat la Teba, în fața Karnakului, şi săpat parțial în coasta muntelui, Deir-el-Bahri este unul dintre monumentele cele mai mărețe ale Egiptului Superior.

Lipsită de bucuria de a aduce pe lume un fiu, ea a trebuit să reziste presiunilor lui Tutmes al III-

lea, nepotul şi ginerele ei, şi a luptat cu îndârjire cu marii preoți pentru a-şi păstra intacte puterea şi prerogativele regale.

După moartea lui Hatşepsut, Tutmes al III-lea s-a străduit să-i şteargă amintirea, eliminându-i numele de pe stele şi basoreliefuri.

Partea I

1

Deşi peretele nordic al sălii de clasă dădea spre grădină, vântul de vară nu aducea nici cea mai mică adiere printre coloanele de un alb orbitor. Căldura era sufocantă. Elevii, aşezați turceşte pe jos, genunchi lângă genunchi, pe rogojina de papirus, copiau cu trudă lecția din ziua aceea. Khaemwese, cu brațele încrucişate la piept, simți că-l cuprinde somnul. Aruncă o privire rapidă clepsidrei. Era aproape amiază. Tuşi, şi pe dată o duzină de feţişoare se înălțară curioase spre el.

— Ați terminat? Cine poate să-mi spună morala de astăzi? Ar trebui mai degrabă să întreb cine are destulă înțelepciune să-mi repete lecția de azi. (Zâmbi la propria glumă, şi printre elevi se răspândi un râs politicos şi discret.)

— Tu, Menkh? User-amon? Ştiu că Hapusemb e-n stare, aşa că nu o să i-o cer. Cine se oferă? Tutmes, tu!

Tutmes reuşi să se ridice, extrem de

nemulțumit, în timp ce Hatşepsut îl înghiontea cu cotul, strâmbându-se la el. Se prefăcu că nu o vede, pradă celei mai mari descumpăniri.

— Începe! Hatşepsut, stai cuminte!

— Am aflat că te-ai... că te-ai...

— Te-ai dedat.

— A, da! Te-ai dedat. Am aflat că te-ai dedat căutării plăcerii. Uită-te la mine când îți vorbesc! Ți-ai lăsat spiritul pradă a tot... a tot...

— Ceea ce e surd.

— A, da! A tot ceea ce e surd?

Auzindu-l pe băiețel îngânându-l, Khaemwese oftă. Era limpede că Tutmes nu avea să fie vreodată nici strălucit, nici cultivat. Lipsit de orice pasiune pentru magia cuvintelor, se mulțumea să doarmă în timpul orelor. Cel Unic avea să reuşească poate să-l înroleze de timpuriu în armată, dar numai închipuindu-şi-l pe Tutmes, cu arcul şi spada în mână, în fruntea unei companii de luptători învederați, Khaemwese se întristă. Băiatul şovăi din nou, cu degetul sub hieroglifa buclucaşă, şi se uită la profesor cu un aer rătăcit.

Bătrânul se enervă.

— Pasajul ăsta, spuse el pe un ton acru, lovind cu palma în sulul de pergament, se referă la utilizarea dreaptă şi respectabilă a biciului din piele de hipopotam pe fundul băieților leneşi. Scribul se gândea probabil la un băiat de felul tău, Tutmes. Vrei să simți puțin biciul? Aduceți-

mi-l imediat!

Câțiva elevi începură să râdă pe înfundate, dar Neferu-kebit ridică mâna.

— Vă rog, maestre, nu şi astăzi. L-ați bătut ieri, şi tata s-a supărat foarte rău.

Tutmes roşi şi îi aruncă o privire furioasă. Biciul din piele de hipopotam nu era decât o glumă veche şi răsuflată, o nuia de salcie subțire şi flexibilă pe care Khaemwese o purta sub braț ca pe un baston de mareşal. Adevăratul bici era hărăzit criminalilor şi rebelilor. Văzând că o fată îi ia apărarea, băiatul se simți de parcă i s-ar fi pus sare pe o rană deschisă, iar când profesorul îi porunci să stea jos, mormăi plin de mânie.

— Foarte bine. Din moment ce vrei să fie scutit de pedeapsă, Neferu, o să spui lecția în locul lui. Ridică-te şi continuă!

Neferu-kebit era cu un an mai mare decât Tutmes, dar era categoric mai inteligentă decât el, astfel încât spuse lecția cu uşurință.

Ora se încheie cu tradiționala rugăciune către Amon. Când Khaemwese ieşi din clasă, pe dată începu şi pălăvrăgeala.

— Nu fi supărat, Tutmes, spuse veselă Hatşepsut, strângându-şi rogojina şi făcând-o sul. Vino cu mine după siestă la grădina zoologică să vedem puiul de gazelă. Tata i-a ucis-o pe mamă şi nu mai are pe nimeni care să-l iubească. Vii?

— Nu, răspunse el sec. Nu vreau să mă mai

plimb cu tine. De altfel, trebuie să merg în fiecare după-amiază la cazarmă să mă antrenez. Aahmes pen-Nekheb o să mă învețe să mânuiesc arcul şi sulița.

Îşi stivuiră rogojinile într-un colț şi, la un semn al lui Neferu-kebit, sclava goală care aştepta răbdătoare lângă ulciorul înalt din argint scoase apă din vas şi le-o aduse, prosternată.

Hatşepsut bău cu lăcomie, plescăind din buze.

— Ce bună e apa asta! Dar tu, Neferu, vrei să vii cu mine?

Neferu îi zâmbi surorii ei mai mici.

— Iar ți-ai pătat rochia cu cerneală, Hatşepsut. Când o să te porți şi tu ca o fată mare? Dacă Nosme îmi îngăduie, o să te însoțesc, însă nu stau mult. Eşti mulțumită?

Fetița sări în sus de bucurie.

— Da! Vino să mă iei când te scoli!

Erau singure în cameră, doar cu slujnica lor. Ceilalți copii porniseră spre casă, însoțiți de sclavii lor, sub dogoarea copleşitoare care părea că-i face să adoarmă în picioare.

Tutmes căscă.

— Mă duc la mama. Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc, Neferu-kebit, pentru ce ai făcut pentru mine, dar cred că ar fi mai bine să-ți vezi de treburile tale. Ceilalți s-au distrat de minune şi m-ai umilit.

— Preferi să fii bătut decât să fii un pic ridiculizat? Îl întrebă Hatşepsut, disprețuitoare.

Tutmes, chiar că eşti prea mândru. Şi, pe deasupra, adevărul e că eşti un leneş.

— Sst! Făcu Neferu, ştii foarte bine, Tutmes, că nu am vrut decât să te ajut. Atenție, iat-o pe Nosme! Pe curând, micuțo!

O sărută pe frunte pe Hatşepsut şi se făcu nevăzută în strălucirea orbitoare a grădinii.

Nosme îşi îngăduia față de copiii faraonului tot atât de multe ca şi Khaemwese. În calitate de guvernantă regală, îi mustra, îi consola, câteodată îi pedepsea, dar îi iubea din toată inima. Răspundea cu viața în fața faraonului de siguranța lor. Angajată ca dădacă de Mutnefert, cea de-a doua soție a faraonului, la naşterea gemenilor Uazmes şi Amenmes, Ahmes Soția Divină îi încredințase ulterior paza fiicelor sale, Neferu-kebit şi Hatşepsut. Mutnefert îl alăptase ea însăşi pe Tutmes, cel de-al treilea ei fiu, asupra căruia veghea ca un vultur, deoarece, fiind copil regal, era cu atât mai neprețuit cu cât ceilalți doi fii muriseră de ciumă. Nosme, aspră din fire, cu chipul ca o lamă de cuțit, era de o asemenea slăbiciune încât hainele groase fluturau pe trupul ei descărnat şi îi loveau gleznele când, în culmea agitației, admonesta sclavele şi îi mustra pe copii, care încetaseră să se mai teamă de ea. Doar Hatşepsut o mai iubea, deoarece cu egoismul schimbător al tinereții, iubită de toți, nu se temea deloc că dorințele ei ar putea să nu fie îndeplinite.

Văzând-o intrând pe Nosme, Hatşepsut dădu fuga să o sărute.

Nosme o strânse la piept şi strigă către sclavă:

— Ia apa asta şi spală cupa! Mătură pe jos pentru orele de mâine. După aceea te duci să te odihneşti în camera ta. Mişcă-te!

Îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Neferu-kebit, dar acum, că fata purta o rochie de domnişoară, iar pe umeri îi cădeau frumoasele cozi negre, Nosme îşi pierduse orice autoritate asupra ei. Aşa încât se mulțumi să bombăne…

— Unde se duce la ora asta?

O luă de mână pe fetiță şi o duse prin labirintul sălilor cu coloane mari şi porticuri întunecate până la uşa apartamentelor copiilor, situate alături de cele ale slujnicelor.

Palatul era cufundat în tăcere. Până şi păsările tăceau. Afară, dincolo de grădini, curgea marele fluviu de argint. Nicio corabie nu-i tulbura suprafața şi, în adâncimile sale răcoroase, peştii aşteptau venirea serii. Cuprins parcă de o vrajă, oraşul ațipise. Cârciumile erau închise, obloanele prăvăliilor erau coborâte şi portarii moțăiau la umbra gheretelor micuțe, sub zidurile vilelor masive şi nobile ce se înşirau pe o mare distanță de-a lungul fluviului. În port nu era nicio mişcare, cu excepția unor hoți mărunți care şterpeleau tot ce puteau de pe epave. Pe celălalt mal al fluviului, în Oraşul Morților, templele şi mormintele luceau în ceață, şi căldura făcea să

unduiască falezele maronii ce se înălțau deasupra lor. Grâul şi orzul, trifoiul, inul şi bumbacul erau gata să fie recoltate. Canalele de irigație secau lent, în ciuda eforturilor lăudabile şi istovitoare ale țăranilor de a acționa cumpenele puțurilor. Verdele prăfuit al curmalilor şi al palmierilor întunecați, înşiruiți pe malul fluviului, şi verdele aprins al stufărişului deveneau încetul cu încetul ruginii. Şi, mereu prezentă pe un cer fără nori, de un albastru adânc, puternică şi invincibilă, splendoarea lui Ra, încins ca un disc roşu.

O adiere uşoară străbătu apartamentul Alteței Sale Regale, prințesa Hatşepsut Khnum-Amon. Gurile de aer instalate pe acoperiş canalizau şi cea mai slabă briză venită din nord şi stârneau mici vârtejuri calde şi dense. În momentul când Nosme şi fetița intrau în odaie, cele două sclave se ridicară să le salute, apoi îşi strânseră evantaiele. Nosme nu le luă în seamă. Scoțând fusta de pânză albă a lui Hatşepsut, dădu o poruncă pe un ton sec şi altă sclavă apăru, aducând apă şi prosoape. Dădaca spălă la iuțeală trupuşorul nervos al fetiței.

— Iar ți-ai pătat şorțul cu cerneală, o admonestă ea. De ce nu eşti atentă?

— Îmi pare sincer rău, răspunse fetița, căreia nu-i părea deloc rău. (Pica de somn în timp ce apa binefăcătoare îi şiroia de-a lungul brațelor şi

a pântecelui brun.) Neferu-kebit m-a mustrat deja. Pe cuvânt, nu ştiu cum m-am pătat.

— Ai ştiut lecția de azi?

— Aşa cred. Nu-mi prea place la şcoală. E mult de învățat şi mi-e mereu teamă ca învățătorul Khaemwese să nu se ia de mine. Nu-mi place nici să fiu singura fată din clasă.

— Mai e şi Alteța Sa Neferu.

— Nu-i acelaşi lucru. Neferu ia în râs chicotelile băieților. Lui Nosme îi veni să spună că Neferu părea să ia în râs totul, dar îşi aminti la timp că fetița aceasta cu privirea vioaie, atât de drăguță, care nu-şi putea stăpâni căscatul în timp ce se îndrepta spre pat, era bucuria faraonului şi că-i repeta negreşit tot ce se spunea în apartamentele copiilor. Nosme dezaproba orice încălcare a tradiției, şi simpla idee că fetele, fie ele şi odrasle regale, pot studia alături de băieți era pentru ea un izvor nesecat de indignare. Aşa hotărâse însă faraonul, care voia ca fiicele sale să aibă parte de învățătură. Nosme îşi înghiți cuvintele eretice care-i stăteau pe buze şi se aplecă peste mâna micuță pentru a o săruta.

— Somn uşor, Alteță! Nu mai ai nevoie de nimic?

— Nu, Nosme, Neferu mi-a promis că mă duce să văd animalele când mă scol. Pot să merg cu ea?

Cererea era obişnuită şi tot atât de previzibilă ca gustul fetiței pentru dulciuri, încât pe chipul lui Nosme se ivi un surâs trecător plin de tandrețe.

— Bineînțeles, cu condiția să fii însoțită de o sclavă şi de un paznic. Acum dormi. O să mă întorc în scurt timp.

Făcu semn siluetelor nemişcate şi mute care stăteau în umbră şi ieşi din cameră.

Cele două femei, a căror piele maronie lucea de sudoare, se apropiară şi începură să-şi mişte încet evantaiele, fără zgomot, deasupra capului fetiței.

Învăluită de adierile uşoare, fetița privi o clipă penele fremătând şi foşnind deasupra ei, cuprinsă de un sentiment de pace şi siguranță. Pleoapele i se închiseră şi se întoarse pe-o parte. Viața era cât se poate de plăcută, chiar dacă Nosme era severă, iar Tutmes nu era prea drăguț în momentul de față.

„Mă întreb de ce o fi Tutmes aşa de mohorât, gândi ea confuz. I-ar plăcea să fie soldat şi să învețe să tragă cu arcul şi să arunce lancea. I-ar plăcea să defileze cu trupele şi să lupte."

Una dintre nubiene tuşi, iar de cealaltă parte a uşii o auzi pe Nosme întinzându-se greoi în patul ei, cu un suspin. Pernița ei era moale, şi Hatşepsut se cufundă în somn.

Când se trezi, soarele era încă sus pe cer, dar îşi pierduse din putere. Palatul ieşea din letargie şi se pregătea de sfârşitul unei noi zile, aidoma unui hipopotam ieşind din mâl. În bucătării, bucătarii pălăvrăgeau, şi tăvile se ciocneau cu

zgomot, iar coridoarele răsunau de paşi şi de râsete. Hatşepsut ieşi din odaie, curată, proaspătă şi nerăbdătoare. Grădinarii îşi reluaseră lucru} şi, cu spinările încovoiate, smulgeau buruienile şi pliveau nenumăratele flori exotice, stropeau sutele de sicomori şi de sălcii care făceau din domeniul regal o pădure înmiresmată. Păsările multicolore zburau încolo şi-ncoace, iar cerul era la fel de albastru ca fardul cu care mama ei îşi dădea la ochi. Hatşepsut o luă la goană, cu sclava şi paznicul pe urmele sale, străduindu-se să se țină după ea. Lucrătorii se ridicau la trecerea ei şi o salutau respectuos, fără a atrage prea mult atenția. De când se născuse, oamenii o venerau, pentru că era fiica zeului, iar astăzi, la zece ani, sentimentul destinului ei îi dădea siguranța firească a legitimității universului său. Era regele – tatăl ei, zeul. Era mama ei, Soția Divină. Era Neferu-kebit, sora ei, şi mai era Tutmes, fratele ei vitreg. Şi, în sfârşit, era poporul, care nu exista decât pentru a o adora, şi minunatul Egipt, care se întindea sub zidurile impunătoare ale palatului, un ținut pe care nu-l văzuse niciodată, dar care o înconjura de pretutindeni şi o impresiona puternic.

Anul trecut urzise, împreună cu Menkh şi cu Hapusemb, un mic complot. Urmau să iasă din palat şi să meargă în oraş în timpul siestei. Plănuiseră să meargă la Menkh, mai în amonte,

şi să se joace în barca tatălui său. Garda de la poartă însă îi zărise prin vizeta porților mari de aramă şi-i prinsese din urmă. Menkh fusese biciuit de tatăl lui, la fel Hapusemb, dar ea fusese doar mustrată. Tatăl ei îi explicase că era încă prea mică pentru a ieşi din palatul proteguitor. Viața ei era un bun neprețuit, care aparținea întregului Egipt, şi trebuia protejată. Apoi, o aşezase pe genunchii lui şi-i dăduse o prăjitură cu miere şi vin dulce.

Acum, Hatşepsut uitase, practic, aventura. Învățase un lucru: când eşti mare, poți să faci ce vrei, dar până atunci trebuie să aştepți, să aştepți mult.

Neferu o aştepta singură, lângă gard. Îi zâmbi lui Hatşepsut, care sosea răsuflând din greu. Neferu era palidă, trasă la față, fiindcă nu dormise. Hatşepsut îşi strecură mâna în cea a surorii mai mari şi porniră la drum.

— Unde-i sclava ta? O întrebă Hatşepsut. A mea a venit cu mine.

— I-am dat liber. Uneori, îmi place să fiu singură. Şi sunt destul de mare ca să fac ce vreau. Ai dormit bine?

— Da. Nosme sforăie ca un taur, dar am reuşit totuşi să dorm. Îmi pare rău că nu mai stai cu mine. Camera pare aşa de mare şi de pustie…

— Dar e o cameră mică de tot, dragă Hatşepsut, îi răspunse Neferu, izbucnind în râs. O să-ți dai seama imediat când o să te muți într-un

apartament la fel de mare ca al meu.

În glas i se simțea o umbră de amărăciune, dar fetița nu-şi dădu seama.

Trecură de barieră şi străbătură o alee lată, străjuită de copaci, pe ale cărei laturi se înălțau cuşti în care erau închise animalele de prin părțile locului, ca ibişii, leii şi gazelele sau altele, aduse de tatăl lor din ținuturile în care luptase în tinerețe. Cele mai multe animale dormeau, lungite nepăsător la umbră, şi mirosul lor cald şi reconfortant le învăluia pe fete când treceau pe lângă ele.

Aleea se oprea în dreptul zidului principal, aflat atât de aproape încât părea că se înalță la cer şi le ascunde soarele. Lipită de zid, se afla o căsuță de paiantă, alcătuită din două odăi, unde locuia paznicul grădinii zoologice regale, care aştepta în uşă. La apropierea lor, ieşi şi îngenunche, plecându-şi capul până la pământ.

— Te salut, Nebanum! I se adresă Neferu. Poți să te ridici.

— Vă salut, Alteță!

Bărbatul se ridică şi rămase în picioare, în fața lui Neferu, cu capul plecat.

— Te salut! Spuse la rândul ei Hatşepsut. Haide, Nebanum, du-ne la puiul de gazelă! Unde e? Cum îi merge?

— Foarte bine, Alteță, răspunse cu gravitate Nebanum, dar îi e mereu foame. L-am pus într-un țarc mic, chiar în spatele casei mele. Dacă

binevoiți să mă urmați... E un pui foarte zgomotos. A boncăluit toată noaptea.

— Vai, săracul! Îi e dor de mama lui. Crezi că i-aş putea da de mâncare?

— Dacă Alteța Voastră vrea să încerce, am pregătit nişte lapte de capră. Dar trebuie să vă atrag atenția că puiul ăsta e foarte puternic şi i-ar putea da o lovitură Alteței Voastre sau ar putea vărsa laptele pe rochia Alteței Voastre.

— Nu contează. Voi rămâneți aici, spuse ea, întorcându-se spre cei doi servitori. Aşezați-vă sub un pom sau unde vreți. N-o să fug. Haidem! Adăugă ea, întorcându-se spre Nebanum.

Cei trei dădură ocol casei. La câțiva paşi de casă, zidul, sub care se afla un țarc mic, provizoriu, arunca o umbră dulce, din care se ivi un cap brun, cu ochi limpezi şi cu gene lungi. Cu un strigăt de bucurie, Hatşepsut se repezi să mângâie animalul, care-şi deschise botul neted şi scoase o limbă trandafirie.

— Uite, Neferu! Strigă ea. Uite, îmi linge degetele! Hai, repede, Nebanum, i-e atât de foame că ai merita să fii biciuit! Du-te şi adu laptele!

Nebanum îşi înăbuşi râsul şi, făcând o nouă plecăciune, se făcu nevăzut în spatele casei.

Neferu se apropie de țarc.

— Ce frumos el Spuse ea, mângâind grumazul neted al animalului. Săracul! Să fii captiv!

— Nu vorbi prostii! Replică Hatşepsut. Dacă tata

nu l-ar fi adus aici, ar fi murit în deşert, mâncat de lei sau de hiene…

— Ştiu. Dar pare atât de tulburător, de însetat de dragoste, de singur…

Hatşepsut se întoarse, agasată, dar vorbele îi muriră pe buze.

Neferu plângea, lacrimile alunecându-i fără reținere pe obraji. Hatşepsut o privi stupefiată, fiindcă nu o mai văzuse niciodată pe Neferu altfel decât demnă şi stăpânită.

Îşi retrase mâna de la botul gazelei şi şi-o şterse pe rochie.

— Ce s-a întâmplat, Neferu? Ce ai? Eşti bolnavă?

Neferu dădu violent din cap şi se întoarse tăcută cu spatele la sora ei, încercând să-şi revină. Apoi îşi şterse fața cu poala rochiei.

— Iartă-mă, Hatşepsut. Nu ştiu ce m-a apucat. N-am dormit după-amiaza şi probabil că sunt obosită.

— A! Făcu Hatşepsut, neştiind ce să mai adauge, nefiind deloc în largul ei.

Când Nebanum apăru, ducând atent un ulcior înalt şi îngust, fetița se repezi la el, uşurată.

— Dă-mi-l mie să-l duc! E greu? Deschide-i gura şi o să-i torn eu laptele!

Nebanum şi fetița intrară în țarc. Cel dintâi luă încet animalul între genunchi şi cu amândouă mâinile îi deschise botul.

Hatşepsut apropie ulciorul de gazela înfometată

şi începu să-i toarne laptele pe gât. Cu coada ochiului o văzu pe Neferu îndepărtându-se. Afurisita de Neferu!" îşi zise ea, înfuriată. I-a stricat ziua asta aşa frumoasă. Mâna îi tremură şi laptele se prelinse pe față, curgând până la picioarele ei goale.

Nebanum îi luă ulciorul, şi gazela se dădu înapoi împiedicându-se, îşi linse botul şi-i aruncă o privire adormită.

— Mulțumesc, Nebanum! E mai greu decât pare. O să vin şi mâine să mai încerc. La revedere!

Omul făcu o plecăciune adâncă.

— La revedere, Alteță! E întotdeauna o plăcere să vă avem aici.

Hatşepsut o ajunse pe Neferu din urmă în momentul când trecea de barieră şi, prinzând-o de braț, îi spuse:

— Nu te supăra, Neferu. Te-am necăjit eu cumva?

— Nu. (Sora mai mare îți petrecu brațul în jurul umerilor plăpânzi ai fetiței.) Cum ai putea supăra pe cineva? Eşti frumoasă, inteligentă şi drăguță. Toată lumea te iubeşte, Hatşepsut, chiar şi eu.

— Ce vrei să spui? Nu te înțeleg prea bine, Neferu-kebit. Nu mă iubeşti şi tu?

Neferu o duse la umbra pomilor, lăsându-i pe servitori să aştepte în mijlocul aleii.

— Te iubesc şi eu. Dar, pe viitor… Oh, nu ştiu de ce-ți vorbesc despre asta, eşti mult prea mică pentru a înțelege. Trebuie să mă confesez însă

cuiva.

— Ai un secret, Neferu! Exclamă Hatşepsut. Ai un secret, sunt sigură! Eşti îndrăgostită? Te rog, povesteşte-mi! (O trase pe Neferu de braţ şi se aşezară amândouă pe iarba răcoroasă.) De asta plângeai? Ai încă ochii umflați.

— Ce ştii tu? O întrebă cu blândețe Neferu, jucându-se cu un fir de iarbă. Pentru tine, viața nu va fi decât un joc nesfârşit. Când va veni momentul, o să te poți mărita cu cine îți va plăcea şi să trăieşti unde vrei… în afara oraşului, în munți. Vei fi liberă pe mişcările tale, nu vei face decât ceea ce tu şi soțul tău veți fi hotărât să faceți, şi vă veți distra cu copiii voştri… Eu însă…

Azvârli firul de iarbă şi se rezemă de trunchiul copacului, strângând din pumni. Sub efectul emoției, tenul ei măsliniu păli, şi muşchii gâtului se încordară, reliefându-se ca nişte frânghii. Nu mai avea nimic regal şi nici maiestuos. Toată drăgălăşenia mâinilor, a nasului fin şi a părului lung şi negru dispăru, spulberată de disperarea care o copleşea.

— Sunt dată deoparte, continuă ea imperturbabil. Sunt hrănită cu bucatele cele mai rafinate şi îmbrăcată cu stofele cele mai prețioase. Bijuteriile dau pe dinafară din cuferele mele, şi sclavele şi nobilii se prosternează cât e ziua de lungă în fața mea. Sunt condamnată să nu le văd decât creştetul capetelor. Când mă

trezesc, mă îmbracă, dacă mi-e foame, mă hrănesc; când sunt obosită, şase perechi de mâini se reped să-mi facă patul. Sunt lângă mine, mereu lângă mine, până şi la templul unde mă duc să mă rog şi să cânt.

Avu un gest de lehamite şi, cu părul despletit, atârnându-i peste ochi, adăugă:

— N-am niciun chef să devin Mare Soție Regală. Nu vreau să fiu o Soție Divină. Nu vreau să mă mărit cu smintitul ăla drăgălaş de Tutmes. Nu vreau decât linişte, Hatşepsut, şi să trăiesc cum vreau.

Închise ochii şi tăcu. Hatşepsut îi mângâie timidă brațul. Rămaseră mână în mână, în timp ce soarele cobora spre orizont şi umbrele se lungeau imperceptibil.

Apoi Neferu se îndreptă.

— Am avut un vis… murmură ea. Un vis groaznic, care se repetă de câte ori adorm. De asta nu am vrut să mă culc astăzi. Am rămas în grădină, sub un pom, până ce ochii au început să mi se închidă de oboseală: lumea mi se părea ireală. Am visat… Am visat că murisem şi *ka*-ul[1] meu se afla într-o sală uriaşă şi întunecată, unde domnea un miros de carne arsă. Era foarte frig. În fundul sălii, în cadrai unei uşi, străluceau

[1] *Ka* – dublul făpturii omeneşti care reproduce, în cele mai mici detalii, imaginea individului căruia îi aparține (n.r.).

razele calde ale soarelui. Ştiam că Osiris[2] mă aşteaptă. Ka-ul meu se afla însă în beznă, copleşit de o disperare adâncă. Între mine şi uşă era o balanță, iar între balanță şi mine se afla Anubis[3].

— Dar de ce te-ai teme de Anubis, Neferu? El nu face decât să echilibreze talgerele balanței.

— Ştiu asta foarte bine. Toată viața am încercat să fac binele pentru ca să nu am de ce mă teme în momentul când faptele îmi vor fi judecate. În visul meu nu se întâmpla însă aşa.

Se lăsă în genunchi şi cuprinse cu mâinile tremurătoare umerii lui Hatşepsut.

— M-am apropiat de zeu. Ținea în mână ceva care palpita. Ştiam că era inima mea. Pana lui Maat era pusă pe unul dintre talgere. Anubis a aşezat inima în celălalt talger, şi balanța a început să se încline. Eram înghețată. Balanța se înclina, se înclina întruna, din ce în ce mai mult, apoi talgerul pe care era inima mea a atins masa cu un sunet înfundat. Am înțeles atunci că eram pierdută, că nu voi ajunge niciodată lângă Osiris, dar nu am țipat…

Nu, până în clipa când zeul şi-a înălțat capul şi m-a privit.

---

[2] Osiris – zeu egiptean al vegetației, al Nilului. Era reprezentat ca o mumie, având în mâna un bici sau un toiag. Protector al ordinii şi al justiției, erou civilizator (n.r.).

[3] Anubis – în mitologia egipteană, zeu funerar, adorat sub forma unui şacal, câine sau om cu cap de şacal (n.r.).

Lui Hatşepsut îi veni brusc să o ia la fugă şi să alerge cât mai departe, ca să nu audă sfârşitul acestui vis oribil. Încercă să se desprindă din strânsoarea surorii sale, dar Neferu o ținea, străpungând-o cu ochii ei scânteietori.

— Şi ştii ce s-a întâmplat atunci, Hatşepsut? M-a privit, dar ochii lui strălucitori nu erau ai şacalului. Nu... Fiindcă tu erai cea care mă condamna, Hatşepsut. Tu, cu înfățişarea zeului, dar cu chipul tău de copil. A fost mult mai cumplit decât dacă Anubis şi-ar fi întors către mine capul său de câine, şi-ar fi căscat botul şi ar fi mârâit. Am țipat, dar ochii tăi era tot atât de reci şi de morți ca vântul care bătea în locul acela blestemat. Am țipat, am țipat, şi aşa m-am trezit, țipând, cu capul greu.

Glasul nu-i mai era decât o şoaptă; o luă în brațe pe fetița speriată şi înmărmurită.

Ghemuită la pieptul ei, Hatşepsut auzea bătaia sacadată a inimii lui Neferu. Lumea îşi pierduse brusc siguranța şi nepăsarea. Întrezări pentru prima oară necunoscutul ce se întindea dincolo de privirea zâmbitoare a celor apropiați. Avu impresia de-a fi trăit visul lui Neferu-kebit, dar de cealaltă parte a uşii, de lângă Osiris, scrutând sinistra beznă a Sălii de Judecată. Se desprinse brusc şi se ridică, scuturându-şi firele de iarbă ce se lipiseră de laptele vărsat pe rochie.

— Ai perfectă dreptate, Neferu-kebit. Nu înțeleg. M-ai speriat şi nu-mi place asta. De ce n-ai fost

la doctor?

— Am fost la mai mulți. Au dat cu gravitate din cap, au zâmbit şi au declarat că trebuie să am răbdare, fiindcă se întâmplă des ca tinerii să aibă idei ciudate când cresc. Şi ce să mai spun de preoți! M-au sfătuit să fac şi mai multe ofrande. Amon-Ra[4]* are puterea de-a te dezlega de orice teamă, au spus ei. Am făcut, aşadar, şi mai multe ofrande şi m-am rugat, dar visul a persistat.

Neferu se ridică şi ea, iar Hatşepsut o luă de braț ca să se întoarcă pe alee.

— Ai vorbit cu tata şi cu mama?

— Mama ar fi zâmbit şi mi-ar fi dăruit un nou colier. Ştii şi tu că tata se înfurie deseori dacă stau prea mult pe lângă el. Nu, cred că trebuie să am răbdare. O să văd eu dacă visul dispare cu timpul. Îmi pare rău că te-am tulburat. Cunosc multă lume de-acum, dar nu am prieteni, draga mea. Am deseori sentimentul că nimănui nu-i pasă de ceea ce aş putea simți. Ştiu că pe tata nu-l interesează; şi atunci pe cine l-ar putea interesa? Fiindcă lumea e el, nu-i aşa?

Hatşepsut oftă. Pierduse deja şirul cuvintelor lui Neferu.

— Neferu, de ce trebuie să te măriți cu Tutmes? O întrebă ea.

---

[4] Amon-Ra – divinitate supremă în mitologia egipteană, asimilată cu zeul Soarelui (n.r.).

— Cred că nu ai cum să înțelegi nici asta şi sunt prea obosită să mă apuc să-ți explic acum. Întreabă-l pe faraon când o să-l vezi, răspunse Neferu cu amărăciune.

Îşi încheiară plimbarea în tăcere. Când ajunseră în vestibulul însorit care ducea la apartamentele servitoarelor, Neferu se opri şi-şi trase încet brațul.

— Du-te la Nosme şi mai fă o baie. Cine se uită la tine ar crede că nu eşti decât o cerşetoare jegoasă ajunsă aici din întâmplare, o sfătui Neferu, râzând încetişor. Trebuie să mă întorc în apartamentul meu şi să mă gândesc cum să mă îmbrac pentru seara asta, adăugă ea. Puteți pleca amândouă, le porunci ea sclavelor care aşteptau în spatele ei. Veți da mai târziu raportul doicii regale.

Cu un aer absent, o bătu amical pe umăr pe Hatşepsut, după care se făcu nevăzută într-un clinchet de brățări.

Hatşepsut se întoarse în apartamentul ei pradă unei stări ciudate de spirit. Totul era atât de simplu şi de plăcut odinioară, când fiecare zi aducea cu sine recolta ei de jocuri şi râsete. Nu ar fi trebuit oare să se mulțumească să se joace cu tinerii aristocrați şi cu fiii demnitarilor cu care se întâlnea zilnic la şcoală, lăsând-o pe Neferu să crească şi să dispară din viața ei? Între ele începuse de pe-acum să se ivească un abis din

ce în ce mai adânc. După ceremonia care marcase intrarea lui Neferu în straniul şi neliniştitorul regat al femeilor, fusese instalată în aripa de nord a palatului, unde se bucura de o grădină personală agrementată de un bazin, dispunea de sclave, sfetnici şi crainici, şi avea la dispoziție serviciile unui preot pentru sacrificiile pe care dorea să le îndeplinească. Hatşepsut o văzuse pe sora ei transformându-se dintr-o fată dulce într-o tânără femeie plină de demnitate şi închisă în sine, care se plimba, indiferentă şi distantă, escortată de suita ei.

Intrând în apartamentul ei, Hatşepsut făcu legământul să nu ajungă niciodată ca sora ei şi hotărî că va rămâne întotdeauna veselă, că va visa frumos în fiecare noapte şi că va iubi animalele.

Indispusă, nu dădu nicio atenție reproşurilor pe care i le făcu Nosme după ce descoperise starea în care se afla cea de-a doua rochie curată din ziua aceea. Visul lui Neferu plutea peste ea ca un nor greu şi întunecat care nu voia să se împrăştie. Mustrările doicii sfârşiră prin a o enerva, şi fetița se răzvrăti:

— Taci, Nosme! Se răsti ea. Scoate-mi rochia asta, dar, te rog, taci!

Rezultatul fu surprinzător. După o clipă de tăcere în timpul căreia, uluită, rămase cu gura căscată, Nosme se supuse şi se îndepărtă. Înțelesese că ultimul copil care îi fusese dat în

grijă începea de-acum să stea pe propriile picioare şi că zilele ei de doică regală erau numărate.

Soarele sfârşi prin a apune. Ra asfinţea încet, şi barca lui lăsa în spate dâre roşii aprinse în grădinile imperiale când Hatşepsut se duse să-şi salute tatăl. Marele Horus[5]* stătea pe tronul lui maiestuos, cu pântecele revărsat peste cingătoarea împodobită cu briliante. Pieptul său impunător scânteia de aur, şi pe capul masiv se înălţau simbolurile regalităţii sale, strălucind în razele piezişe ale Tatălui Ceresc.

La aproape şaizeci de ani, Tutmes I răspândea încă impresia de forţă animalică şi de încăpăţânare care îi permiseseră să preia toiagul şi biciul lăsate de înaintaşul său şi să se slujească de ele pentru a nimici vestigiile domniei lui Hiksos. Se bucura de o popularitate imensă în rândurile poporului egiptean, el, zeul răzbunării şi al libertăţii care-şi consolidase hotarele împărăţiei şi care, strălucit tactician în campanie, făcuse ca zeii şi poporul să profite din plin de prada câştigată, aducând ţării sale pacea şi siguranţa. Fusese pe vremuri general în armata faraonului Amenofis, care-şi repudiase propriii copii pentru a-i înmâna dubla coroană.

---

[5] Horus – fiul lui Osiris în mitologia egipteană. Mama sa Isis l-a hrănit pe ascuns în Delta Nilului. După moartea lui Osiris, Horus a ieşit la lumină şi a devenit noul zeu solar (n.r.).

Tutmes îşi părăsise atunci prima soție pentru a se însura cu Ahmes, fiica lui Amenofis, şi a legitima astfel urcarea pe tron. Cei doi fii pe care îi avusese din prima căsătorie, astăzi bărbați în toată firea, fuseseră înrolați în armata lui. Aceşti soldați curajoşi asigurau pentru tatăl lor paza hotarelor. Puterea şi popularitatea sa erau mari, poate mai mari decât ale oricărui alt faraon dinaintea lui, dar nu-l şubreziseră şi nici nu-l îmblânziseră. Îndârjirea sa, de nezdruncinat ca granitul, îngăduise țării sale să-şi revină în sfârşit din frământările care o încercaseră, să viețuiască şi să înflorească în pace.

Tutmes, aflat lângă lac împreună cu soția sa, cu scribii şi cu sclavii, se odihnea înainte de cină şi contempla vălurelele trandafirii stârnite de briza târzie pe suprafața apei. În momentul când Hatşepsut se apropia de el, desculță, faraonul discuta cu vechiul său prieten Pen-Nekheb, căruia fiecare expresie şi gest îi trădau stânjeneala. Tutmes era preocupat. Mai privi lacul câteva clipe, apoi deodată glasul lui, în care se simțea exasperarea, ajunse la urechile lui Hatşepsut:

— Haide, haide, Pen-Nekheb, noi doi am petrecut destul timp împreună pe câmpurile de bătălie şi în multe alte părți! Nu ți-am pus o întrebare? Nu ți-am cerut un răspuns?

Vreau să-mi faci un raport despre progresele fiului meu, şi asta imediat.

Pen-Nekheb îşi drese glasul:

— Maiestatea Voastră s-a arătat întotdeauna bună cu umilul ei slujitor şi, dacă el va trebui să sufere mânia voastră, umilul vostru slujitor îşi cere iertare dinainte…

Tutmes lovi brațul scaunului cu mâna plină de inele.

— Nu face pe deşteptul cu mine, prietene! Îți cunosc prea bine orgoliul, dar îți cunosc şi talentul. Va fi sau nu un bun soldat?

Pen-Nekheb începu să asude sub peruca scurtă şi neagră.

— Maiestate, îngăduie-mi să-ți spun că Alteța Sa Regală nu a mai venit la antrenamente de multă vreme. În aceste condiții, nu ne putem încumeta să considerăm progresele sale ca satisfăcătoare… Glasul îi scăzu până la murmur, şi Tutmes îi făcu semn să se aşeze.

— Stai jos, stai jos! Dar ce e cu tine astăzi? Crezi că te-am însărcinat cu antrenamentul militar al fiului meu datorită talentelor tale de grădinar? Fă-mi un raport clar şi amănunțit, altfel poți să te întorci acasă fără să fi mâncat.

Ahmes îşi întoarse fața, schițând un zâmbet. Dacă exista vreun om în care soțul ei să aibă deplină încredere, acesta era marele soldat cu chip dizgrațios, care stătea stângaci la o distanță respectuoasă. Desigur, deşi era convinsă că nu era potrivit să discuți un asemenea subiect cu burta goală, situația i se părea amuzantă. Or, nu

prea mai avusese prilejul să se distreze în vremea din urmă.

Pen-Nekheb părea să fi luat o hotărâre. Bombându-şi pieptul, declară:

— Maiestate, mi-e foarte greu să-ți mărturisesc acest lucru, dar consider că tânărul Tutmes nu are anvergura unui soldat. E moale şi neîndemânatic în ciuda celor şaisprezece ani ai săi. Nu-i place deloc disciplina. Este…

Făcu un efort ca să continue, şi rosti dintr-o răsuflare, cu energia disperării:

— E leneş, se teme de lovituri şi de violență. Poate va face studii strălucite, cine ştie? Conchise el plin de speranță.

În tăcerea îndelungată care urmă, o sclavă izbucni într-un râs isteric şi fu redusă la tăcere cu brutalitate. Tutmes nu răspunse nimic. Chipul i se înroşi şi îşi lăsă privirile să rătăcească peste zidurile palatului, peste lac şi peste capul plecat al soției sale. Toți aşteptau îngrijorați, deoarece recunoscusem simptomele mâniei regale. Faraonul o zări însă pe fiica sa, zâmbitoare, în rândul din față al mulțimii din jur, şi îi făcu semn să se apropie. Toți răsuflară atunci uşurați. Vijelia atât de temută nu avea să fie în cele din urmă decât o adiere mai puternică.

— O să vin personal pe terenul de instrucție, declară Tutmes. Chiar de mâine îmi vei pune fiul la încercare. Dacă m-ai mințit, Pen-Nekheb, îți

vei pierde postul. Hatşepsut, scumpa mea, vino la mine să-mi povesteşti ce ai făcut azi.

Fetița veni în goană şi i se aşeză pe genunchi, ghemuindu-se la pieptul tatălui ei.

— Ah, ce frumos miroşi, tăticule!

Se aplecă să o sărute pe Ahmes.

— Mamă, am văzut gazela cea mică. Nebanum m-a lăsat să o hrănesc. Şi Tutmes a fost cât pe ce să mai încaseze o pedeapsă dimineața asta, la şcoală... (Cu intuiția fină a copiilor, înțelese la iuțeală, văzând cum chipul tatălui ei se posomoreşte, că făcuse o gafă.) A fost doar cât pe ce, adăugă ea în grabă. Neferu l-a scăpat...

Respirația faraonului se acceleră, şi Hatşepsut se dădu repede jos de pe genunchii tatălui ei ca să se refugieze lângă Ahmes. Hotărî să mai facă o încercare. „Ziua începuse atât de plăcut, îşi zise ea, şi iată că se încheia ca în poveştile oribile ale lui Neferu."

— Tată, spuse ea cu glăsciorul ei melodios, ar fi aşa de drăguț din partea ta să-i dai pe altcineva de soție lui Tutmes. Neferu nu vrea să se mărite cu el şi e aşa de nefericită...

Se întrerupse brusc, văzând că expresia amuzată a tatălui ei lasă locul unei furii crescânde. Conştientă de tăcerea apăsătoare din jur, începu să sară de pe un picior pe altul.

— Ştiu, ştiu, mă bag mereu unde nu e treaba mea...

— Hatşepsut, murmură mama ei neliniştită, ce

ai păţit azi? Ai băut iarăşi din berea servitorilor?
Tatăl ei se ridică, urmat de toată suita.
— Cred că e timpul, zise el cu seriozitate, ca noi doi să avem o mică discuţie, Hatşepsut. Deocamdată însă sunt obosit şi mi-e foame. M-am săturat de prostiile copiilor mei. (îi aruncă o privire lui Pen-Nekheb, apoi nefericitei sale soţii.) Ahmes, caută să afli de la Nosme ce s-a întâmplat; vreau să ştiu în seara asta. Cât despre tine, Hatşepsut, vino la mine înainte de culcare. Şi roagă-te să mă găseşti mai bine dispus.
Îi cuprinse pe toţi cu o privire mânioasă şi plecă, împreună cu suita pe urmele sale.
Pen-Nekheb se ridică anevoie şi-şi începu plimbarea de seară în jurul lacului, înainte de-a se duce la cină. Izbucnirile scurte de mânie ale Celui Unic nu-l impresionau peste poate, dar fusese o căldură copleşitoare, şi oasele sale i se păreau la fel de fragile ca nişte trestii.
Ahmes îi zâmbi fiicei sale în timp ce se îndreptau spre apartamentele regale.
— Chiar că ai fost lipsită de tact adineauri, îi spuse ea, dar nu-ţi face griji. Nu pe tine e supărat, ci pe Tutmes. N-o să-ţi spună mare lucru în seara asta. Dacă nu te-ar avea pe tine, ar fi pierdut, Hatşepsut, adăugă ea tristă. Veghează asupra ta ca vulturul asupra puilor lui. Biata Neferu!
— Mămico, şi eu sunt obosită şi mi-e foame. Nosme m-a pus să îmbrac o rochie prea aspră, şi

mă mănâncă tot corpul. N-am putea vorbi de altceva? (Hatşepsut o privi pe Ahmes cu ochii ei mari şi negri, şi mama ei scoase un suspin.)

„Amon, se rugă ea în tăcere în momentul când intrau în apartamentul ei spațios şi răcoros, în timp ce sclavii aprindeau lămpile, e fiica ta. E însăşi întruchiparea ta. Apăr-o de ea însăşi!”

Pentru pescarul singuratic care vâslea în josul Nilului în mica lui ambarcațiune fragilă, în beznă, palatul din Teba părea probabil comparabil cu splendorile făgăduite de paradisul lui Osiris. La căderea serii, mii de lămpi se aprinseră brusc, ca şi cum un uriaş ar fi azvârlit pe pământ un pumn de stele luminoase şi scânteietoare care s-ar fi împrăştiat de jur-împrejurul sălilor vaste şi al numeroaselor alei pardosite ale acestui regat în regat, oglindindu-se în vârtejuri săltărețe pe fluviul cufundat în noapte.

Domeniul cuprindea un ansamblu de grădini, de altare, de căsuțe şi grajduri, de hambare şi de dependințe, fără a mai pune la socoteală palatul în sine, cu giganticele lui săli de recepție şi de ospețe, cu porticurile sprijinite de coloane înălțate, cu pasarelele în culori vii şi pardosite cu picturi reprezentând păsări şi peşti, vânători şi vânat, plante... tot ce putea lumina viața. Ansamblul era lipit de templul cu pilaştrii săi întunecați, cu nenumăratele statuete ale fiului zeului, Tutmes, aşezat într-o postură hieratică,

cu mâinile pe genunchi, cu acelaşi chip impasibil, repetat la infinit, contemplându-şi domeniul inviolabil.

Grădinile erau şi ele luminate de lămpi roşiatice şi, în timp ce sclave goale şi parfumate le luminau calea, femeile, concubinele şi nobilii, demnitarii şi scribii se plimbau respirând aerul înmiresmat al nopții.

Pe fluviu, barca regală împodobită cu aur, argint şi lemn prețios plutea domol, prinsă cu odgoane la capătul treptelor largi care dădeau spre o curte întinsă şi pardosită, străjuită de pomi superbi, de unde porneau aleile ce duceau la sălile albe şi aurii care adăposteau inima Egiptului.

Pescarul nu zăbovi pe malul drept al fluviului. Acolo se întinde necropola, la baza falezelor sumbre care marchează marginea deşertului. Luminile de pe fluviu, ale locuințelor preoților şi ale meşteşugarilor care lucrau la mormintele şi la templele închinate lui Osiris erau mai slabe şi mai rare. Vântul nopții bătea printre altarele pustii, iar oamenii trăseseră uşile după ei până în momentul când Ra avea să-i cheme pentru o nouă zi de trudă în Casa Morților. Coloanele zvelte şi necropolele goale, presărate de ofrande alcătuite din alimente şi flori hărăzite tuturor celor care ajunseseră de-acum în ultima lor locuință, ofereau o reflectare inexactă, deformată şi lugubră a vieții palpitante şi fremătătoare a cetății imperiale din Teba.

Noaptea era liniştită şi caldă, iar vântul de seară încetase. Hatşepsut, Nosme şi toți servitorii copiilor porniră pe coridoarele luminate de făclii şi străjuite de şiruri de slujitori nemişcați, îndreptându-se spre sala de mese. Deşi în seara aceasta nu avea loc nicio petrecere în cinstea vreunei solii străine, sala era totuşi plină de oaspeți, de nobili, de favoriți şi de prieteni ai familiei regale. Rumoarea discuțiilor şi a râsetelor ajunse la urechile fetiței înainte chiar de a-l fi auzit pe şeful crainicilor anunțând solemn:

— Prințesa Hatşepsut Khnum-Amon!

Adunarea tăcu o clipă, salută, după care conversațiile reîncepură. Hatşepsut îşi căută tatăl din ochi, dar acesta încă nu sosise. Nu o văzu nici pe Neferu. În schimb, îl văzu într-un colț al sălii pe User-amon, aşezat alături de Menkh. Îşi croi drum până la ei, având grijă să nu-i îmbrâncească pe sclavii care turnau vin şi puneau perne sau scăunele pentru meseni. Culese din mers o floare de lotus pe care cineva probabil că o pierduse şi şi-o puse în păr. Mireasma grea şi persistentă îi ajunse repede la nări, şi fetița o trase adânc în piept, în timp ce se aşeza turceşte lângă băieți.

— Vă salut! Ce faceți aici voi doi?

Menkh îi răspunse moale la salut şi îi făcu cu ochiul lui User-amon. O plăceau pe Hatşepsut, dar, la fel ca toată lumea, aveau impresia că era

pretutindeni în acelaşi timp şi se băga în micile lor intrigi, cu sau fără voia lor. De la încercarea lor de expediție ratată, făcuseră totul ca să o evite, dar ea se ivea întotdeauna exact atunci când te aşteptai mai puțin. Cu toate acestea, orice s-ar fi spus, cu siguranță că nu era plicticoasă.

User-amon, odrasla uneia dintre cele mai vechi şi mai nobile familii din regat, o trata ca pe o egală. Tatăl lui, vizirul ținuturilor de sud ale țării, unul dintre oamenii cei mai puternici după faraon, supraveghea în cea mai mare parte a timpului triburile pe care le avea în grijă, iar în absența sa User-amon locuia la palat. Îi făcu o plecăciune adâncă, întrucâtva extravagantă.

— Vă salut, Maiestate! Frumusețea voastră e mai orbitoare decât cea a stelelor. Ah! E prea mult pentru bieții mei ochi, nu vă mai pot privi! …

Hatşepsut izbucni în râs.

— Într-o bună zi o să te pun să repeți cuvintele astea cu fața la pământ, User-amon. Despre ce vorbeați, aşadar?

— Despre vânătoare, răspunse User-amon îndreptându-se. Tatăl lui Menkh ne ia cu el mâine dimineață, în zori. S-ar putea ca la întoarcere să aducem cu noi un leu!

— Aş! Bărbații înşişi abia de mai reuşesc să ucidă un leu. Mai întâi, găsiți unul, răspunse Hatşepsut.

— Mergem pe dealuri, spuse Menkh. Şi o să rămânem acolo toată noaptea.

— Pot să vin şi eu? Întrebă vioaie Hatşepsut.

— Nu! Răspunseră într-un glas cei doi băieți.

— Şi de ce, mă rog?

— Fiindcă eşti fată şi fiindcă Cel Unic nu o să te lase niciodată să vii cu noi, răspunse calm Useramon. Micile prințese nu merg niciodată la vânătoare.

— Dar cele mari merg. Când o să fiu mare, o să merg la vânătoare zilnic. Şi o să fiu cel mai bun vânător din regat.

Menkh zâmbi. Dragostea lui Hatşepsut pentru animale nu avea să-i îngăduie niciodată să omoare altceva decât rațe, şi ea ştia asta foarte bine. Dar, deşi nu avea decât zece ani, orgoliul o îndemna să vrea să fie cea mai bună în toate privințele.

— Unde ai fost azi? O întrebă el. Nu te-am văzut pe nicăieri.

— Am dat de necazuri, mârâi ea. A, uite-i pe tata şi pe mama. O să putem mânca, în sfârşit.

Cu toții îşi plecară frunțile până la pământ. Glasul marelui crainic se înalță limpede şi puternic:

— Puternicul Taur al lui Maat, Horus întruchipat, preferatul celor două zeițe, scânteind în inima diademei…

— Crezi că mama ta o să se îmbete iarăşi în seara asta? Îi şopti ea foarte încet lui Menkh.

— Ah, ia mai taci din gură! Şopti acesta furios. Nu poți să stai potolită nici cinci minute?

— Nu. Mi-e foame! De ore întregi mi-e foame!

Cu un gest, Tutmes îngădui Curții să se ridice şi toată lumea începu din nou să vorbească. Musafirii se aşezară fiecare la câte o masă joasă, iar sclavii se strecurară printre ei, ducând tăvile cu brațele întinse. Sclava lui Hatşepsut se apropie de ea şi o salută.

— Friptură de gâscă, Alteță? De vacă? Castraveți umpluți?

— Câte puțin din toate!

În timp ce mânca, o căută nelinişti tă din priviri pe Neferu, dar nu o văzu nicăieri. Muzicanții intrară în sală la un semn al tatălui ei: un bărbat cu o harpă mare, câteva femei cu rochii lungi şi încrețite, cu un con parfumat pe cap, ducându-şi instrumentele sub braț. Hatşepsut observă încântată că femeile aveau să cânte din lăuta aceea nouă adusă de curând din ținuturile sălbatice din nord-est. Îşi promise că le va chema la ea în odaie să-i cânte ceva mai târziu, dar îşi aduse aminte, mâhnită, că trebuia să se întâlnească cu faraonul. În timp ce muzicanții începeau să cânte, împinse tăvile deoparte, îşi înmuie degetele într-un bol cu apă, apoi şi le şterse de rochie şi se strecură printre mese până la mama ei. Nu departe de ea, tatăl ei discuta grav cu tatăl lui Menkh, Ineni, arhitectul său; mama ei zâmbi şi o puse să se aşeze pe o perniță

alături de ea.

— Eşti foarte frumoasă în seara asta! O admiră mama sa. Ar trebui să porți mai des flori în păr. Îți stă foarte bine.

Hatşepsut se lăsă în genunchi pe perniță.

— Mamă, unde-i Neferu-kebit? Dacă tata bagă de seamă că lipseşte, o să se supere foarte rău. Şi eu o să fiu cea pe care o să o certe în seara asta.

Mama ei puse jos rodia pe care voia să o mănânce şi oftă.

— Ar trebui să trimit pe cineva după ea. Era indispusă azi?

— Da. Mi-a spus că a visat urât. O să se îmbolnăvească?

Ahmes bău o înghițitură de vin. Muzica în surdină acoperea întrucâtva discuțiile dintre musafiri; râsul sonor al faraonului nu întârzie să se facă auzit, urmat de un altul. „Efectele benefice ale mâncării asupra bărbaților, fie ei şi faraoni, se dovedesc uimitoare", îşi zise ea. Se întoarse spre fiica ei.

— Nu ştiu, draga mea. Nu cred. Dar ieri ne plimbam amândouă pe lângă fluviu şi ogarii lui Pen-Nekheb țopăiau pe malul apei, ca de obicei. Deodată, unul dintre ei a sărit la ea. Neferu a început să țipe şi să-l lovească cu pumnii. Ştii că tatălui tău nu-i plac deloc crizele de indispoziție şi de mânie la femei, aşa că nu i-am pomenit nimic, dar a fost un moment foarte neplăcut.

— L-a visat pe Anubis.

— Atunci, îi înțeleg reacția. A început să poarte şi amuleta lui Menat. De ce-o fi oare aşa de proastă? Fiica cea mai mare a puternicului Tutmes doar nu are de ce să se teamă.

„Eu da.” Gândul acesta se ivi brusc în mintea lui Hatşepsut, dar rămase netulburată, în ciuda bătăilor accelerate ale inimii. „Eu? Aş! Neferu a reuşit să-mi transmită teama.”

Ahmes îi făcu semn lui Hetefras, sclava şi însoțitoarea ei credincioasă.

— Du-te să vezi dacă Neferu e în apartamentul ei şi încearcă să afli de ce nu a venit la cină, îi porunci. Fii discretă. Nu vreau ca faraonul să afle motivul înaintea mea, ai înțeles, Hetefras?

Femeia zâmbi.

— Perfect, Maiestate, răspunse cu o plecăciune, după care plecă.

— Mămico, de ce Neferu trebuie să se mărite cu Tutmes? Ahmes îşi înălță brațele, exasperată.

— Of, Hatşepsut, chiar trebuie să le ştii pe toate? O să-ți explic totuşi, deşi n-o să înțelegi.

— E un mister?

— Într-un fel. Nemuritorul tău tată nu era decât general în armata tatălui meu, până când tatăl meu a hotărât că el avea să fie viitorul faraon. Pentru ca să poată deveni însă cu adevărat faraon, a trebuit să mă ia de soție, fiindcă în noi, în femeile de spiță regală, curge sângele zeului.

Noi transmitem descendența şi niciun bărbat nu poate deveni singur faraon dacă nu se căsătoreşte cu o femeie de sânge regal, al cărei tată să fi fost faraon. Aşa va fi întotdeauna, fiindcă aşa a hotărât Maat[6]. Neferu-kebit e de pursânge regal, dat Tutmes nu e decât pe jumătate, prin tatăl tău, deoarece Mutnefert, cea de-a doua lui soție, nu e decât fiică de nobil.

În tonul ei nu era nici urmă de dezaprobare; se mulțumea doar să enunțe nişte fapte, care făceau parte din viață şi nu aveau să se schimbe nicicând.

— Tatăl tău nu şi-a desemnat încă moştenitorul, dar sunt mari şanse să-l aleagă pe Tutmes. Dacă va fi aşa, Neferu va trebui să se mărite cu el pentru a ajunge faraon.

— Dar, mămico, dacă noi, femeile – mama ei zâmbi –, avem sângele acesta regal şi dacă bărbații au nevoie să se însoare cu noi ca să poată domni, de ce să nu ne lipsim de ei? De ce nu putem fi noi însene faraoni?

Mama ei râse văzând cum feţişoara i se concentrează în efortul de-a gândi.

— Şi asta e tot legea lui Maat. Doar bărbații au voie să guverneze. Nicio femeie nu va putea vreodată să devină faraon.

— Eu da!

Cuvintele acestea îi ieşiră din nou din gură fără

---

6 Maat – zeița adevărului şi a justiției în mitologia egipteană.

voia ei, spontan. Inima lui Hatşepsut începu să bată năvalnic, şi fetița începu să tremure.

Ahmes îi luă mânuțele reci într-ale sale.

— Fetițele au deseori vise frumoase, ştii, dar nu e decât un vis. N-o să poți fi niciodată faraon, şi sunt convinsă că, dacă te-ai gândi serios la asta, ți-ar pieri cheful cu totul. Şi, chiar dacă femeile ar avea posibilitatea de a guverna, Neferu, care e mai mare decât tine, e cea care ar urca pe tron.

— N-ar vrea, replică Hatşepsut, liniştită. N-ar vrea-o niciodată.

— Acum întoarce-te la masa ta.

Ahmes obosise de atâtea întrebări.

— Vezi că o să ți se răcească mâncarea. Când o să se întoarcă Hetefras, o să-ți spun ce e cu Neferu, dar nu-ți mai face griji pentru ea. Cred că e mai puternică decât pare.

„Nu cred o iotă", îşi zise Hatşepsut, ridicându-se.

Ahmes, mereu zâmbitoare, continuă să mănânce, iar Hatşepsut se întoarse la locul ei din capătul sălii. Trecând pe lângă Tutmes, se ghemui brusc lângă el.

— Tot prost-dispus eşti, Tutmes?

— Lasă-mă-n pace, Hatşepsut! Vreau să mănânc.

— Văd! Ți-e teamă să nu-ți tai pofta de mâncare? Ştii că tatăl tău o să vină mâine pe terenul de antrenament să vadă cu ochii lui cât eşti de neîndemânatic?

— Ştiu. Mi-a spus mama.

— E aici?

— Acolo, spuse Tutmes, arătând-o cu degetul. Hai, du-te! Am destule pe cap, aşa că scuteşte-mă de glumele tale.

Mutnefert, cea de-a doua soție, năruindu-se sub povara bijuteriilor pe care le adora, se îndopa, cu un aer hotărât. Îi plăcuse întotdeauna să mănânce, dar acum lucrul acesta devenise o pasiune. Rotunjimile voluptuoase care-l atrăseseră pe faraon se transformau încetul cu încetul în colaci dizgrațioşi de grăsime. În comparație cu fermecătoarea şi delicata Ahmes, Mutnefert era mai curând greoaie, dar capacitatea ei de-a se distra din orice rămăsese neschimbată. Hatşepsut o considera proastă, şi se aşează la locul ei, ridicând din umeri. „Bărbații! Merită oare să fie înțeleşi?” Mâncarea i se răcise şi o dădu la o parte.

— Vreți ceva cald, Alteță? O întrebă sclava ei. Hatşepsut refuză cu un gest din cap.

— Adu-mi nişte bere.

— Dar Alteței Voastre n-o să-i placă aşa ceva.

— Îmi plăcea acum câteva zile. Şi nu-mi mai spune mereu ce-mi place şi ce nu!

În timp ce bea berea, Hatşepsut o văzu pe Heteffas strecurându-se în sală şi şoptindu-i ceva la ureche mamei ei. Ahmes dădu din cap şi-şi continuă masa. „înseamnă că nu e ceva grav”, îşi zise Hatşepsut.

Menkh şi User-amon îşi terminaseră masa şi se băteau pe jos, printre musafiri; mama lui Menkh bea vin la fel de lacomă ca un soldat în permisie. Cântecele încetaseră. Pe faraon îl durea capul. Muzicanții continuau să cânte în surdină, mesenii continuau să cineze, bând şi râzând, şi ceasurile se scurgeau. Hatşepsut îşi sprijini bărbia în palmă, uşor amețită de berea tare, aşteptând ca Nosme să vină şi să-i spună că era timpul să meargă la culcare. În sfârşit, tatăl ei împinse masa şi se ridică. Toți cei care mai puteau să o facă se ridicară la rândul lor şi făcură o plecăciune.

Faraonul se îndreptă maiestuos spre fiica sa şi îi oferi brațul.

— Vino, Hatşepsut. E timpul să avem o mică discuție. După aceea o să te poți culca. Ai ochii încercănați rău. Nosme!

Doica se grăbi să se apropie.

— Însoțeşte-ne!

Muzica reîncepu în timp ce părăseau sala şi porneau de-a lungul coridoarelor vaste.

Sălile de recepție particulare şi apartamentele faraonului erau tot atât de puțin mobilate ca restul palatului, dar se putea recunoaşte lesne că aici era centrul puterii. Uşile erau străjuite de două statui din gresie acoperite cu aur, adevărați cerberi care-şi aruncau asupra oricărui om care trecea pragul privirile întunecate şi amenințătoare. Dincolo de uşile de aramă bătută

care înfățişau încoronarea lui Tutmes, se întindea apartamentul ai cărui pereți, scânteind în lumina nenumăratelor lămpi aurite, erau împodobiți cu zei de argint, copaci auriți şi păsări. Coloane zvelte se înălțau spre tavanul încrustat cu alabastru. Aurul, acest dar al zeilor, un dar sacru, era prezent pretutindeni: patul faraonului era de aur, ca şi cele patru labe ale unui leu uriaş al cărui cap îl reprezenta pe Amon însuşi, aruncând asupra fiului său o privire protectoare. În cele patru colțuri ale camerei, patru zei încremeniți în nemişcarea lor, cu o coroană de aur pe cap, îşi aruncau umbrele pe pardoseala necuprinsă. Era exact genul de odaie care o putea umple pe o fetiță de spaimă şi orgoliu.

Tutmes se lăsă în marele fotoliu aurit de lângă pat şi îi făcu semn fiicei sale să se aşeze. O privi îndelung şi ea îi susținu ferm privirea, întrucâtva amețită de bere, ținându-şi mâinile încleştate între genunchi. Era cu adevărat impresionant, acest tată al ei, cu capul său chel, umerii lați şi puternici şi bărbia agresivă împinsă înainte.

— Hatşepsut, spuse el în cele din urmă. (Fetița se ridică cu o tresărire.) Sper că nu o să uiți niciodată ceea ce-ți voi spune acum, fiindcă altfel o să te căieşti toată viața.

Aşteptă ca ea să răspundă ceva, dar din gura ei deschisă nu ieşi niciun sunet, încât continuă:

— Nu există un singur moment cât e ziua de

lungă fără ca mii de oameni să nu ştie unde mă găsesc şi ce fac. Eu poruncesc, şi ei se supun. Eu tac, şi ei tremură. Numele meu e pe buzele tuturor, de la cel mai neînsemnat preot din templu şi până la sfetnicii mei, iar palatul zumzăie neîncetat de zvonuri, presupuneri şi speculații despre acțiunile mele viitoare sau intențiile mele. Sunt înconjurat de comploturi, contracomploturi, suspiciuni şi intrigi murdare. Dar eu sunt faraonul, şi un singur cuvânt de-al meu înseamnă moartea sau viața. Dimpotrivă, există un lucru pe care nimeni nu-l poate cunoaşte, absolut nimeni, şi asta e ceea ce în ultimă instanță reprezintă cu adevărat puterea mea.

Îşi arătă fruntea cu degetul împodobit de inele.

— Gândurile mele. Gândurile mele, Hatşepsut. Nu e cuvânt pe care să-l rostesc fără să nu-l fi cântărit mai întâi bine de tot, fiindcă ştiu că, o dată spuse, cuvintele mele sunt repetate pe tot cuprinsul țării. Iată lecția pe care voiam să ți-o dau. Nu trebuie, sub niciun pretext, să dezvălui niciodată, nici mie şi nici altcuiva, oricine ar fi el, spaimele sau judecățile tale nechibzuite în fața cuiva care nu-ți este prietenul cel mai apropiat. Şi, crede-mă, nu există până la urmă nimeni în care un faraon să poată avea încredere. La vârful puterii, nu există decât o persoană în care se poate încrede: el însuşi. Îți imaginezi că în chiar clipa asta cuvintele pe care mi le-ai spus în după-

amiaza asta sunt colportate, murmurate în bucătării, în grajduri, în odăile templului? Neferu-kebit e nefericită. Prințesa nu vrea să se mărite cu tânărul Tutmes. Asta înseamnă, prin urmare, că Unicul şi-a ales fiul ca urmaş? Şi aşa mai departe. Mi-ai provocat necazuri astăzi, fetițo, îți dai seama?

Se aplecă spre ea.

— Vremea când o asemenea neatenție se va dovedi plină de consecințe grave se apropie cu paşi mari. Fiindcă încă nu l-am ales pe Tutmes ca urmaş. Nu, nu încă, şi hotărârea nu e uşor de luat. Preoții sunt puternici, şi mă presează să le dau răspunsul. Cu cât îmbătrânesc, cu atât sfetnicii mei sunt mai îngrijorați. Şi ei vor să ştie. Eu însă îmi amân răspunsul. Ştii de ce, fetițo?

— N... nu, tată, izbuti să spună Hatşepsut.

Tutmes se aşează mai bine în jilțul său şi închise ochii, oftând adânc. Când şi-i deschise din nou, o fixă cu privirea sa întunecată şi directă.

— Nu semeni cu mama ta, cu fermecătoarea şi supusa Ahmes, pe care o iubesc mult. Nu semeni nici cu palida şi timida Neferu, sora ta, nici cu fratele tău vitreg, care e atât de leneş şi de nepăsător. Recunosc în tine forța pură a bunicului tău, Amenofis, şi tenacitatea soției lui, Aahotep. Ți-o aminteşti pe bunica, Hatşepsut?

— Nu, tată. Mi se întâmplă însă să-l întâlnesc din când în când pe Yuf, când se plimbă vorbind de unul singur. Parcă ar fi o prună veche, uscată

de tot. Copiii râd de el.

— Cu multă vreme în urmă, preotul bunicii tale era un om extrem de puternic şi venerabil. Să fii întotdeauna respectuoasă cu el.

— Aşa şi sunt mereu. Îmi place mult de el. Îmi dă adesea dulciuri şi îmi povesteşte întâmplări de odinioară.

— Şi îl asculți?

— O, da! Îmi plac la nebunie poveştile despre strămoşul meu zeul Sekhenenre, care ne-a condus poporul la lupta cu Hiksos cel rău şi care a murit în luptă. E pasionant! Ce erou trebuie că a fost! Exclamă ea cu glasul ei subțire şi copilăresc.

— Da, şi brav totodată. Găsesc că tu îi semeni mult, draga mea, şi vei fi şi tu într-o bună zi la fel ca el, capabilă să-i faci pe oameni să se supună puterii tale. Mai ai însă multe de învățat.

„Asta-i situația, îşi zise el. Dar ce pot face?”

— Dar, tată, răspunse Hatşepsut cu timiditate, nu sunt decât o fetiță.

— Decât o fetiță? Strigă el. Decât o fetiță? Dar ce vrei să spui? Nu-ți face griji, Hatşepsut. Fă-te mare şi frumoasă, dar nu uita niciodată ce ți-am spus azi. Chibzuieşte de zece ori şi vorbeşte o dată. Şi, zâmbind uşor, încheie ridicându-se: Şi să nu crezi că purtarea lui Neferu mi-a scăpat, chiar dacă mamei tale îi place să creadă că asta mi se întâmplă uneori. O să mă ocup de Neferu la momentul potrivit. Şi va fi aşa cum voi vrea eu!

Nosme!

Doica intră şi aşteptă poruncile, cu capul plecat.

— Du-o la culcare şi ai grijă de ea. Cât despre tine, neastâmpărata, meditează puțin la cuvintele zeului Imhotep: „Fie ca limba ta să nu fie aidoma unui stindard care flutură la adierea fiecărui zvon.”

— N-o să uit, tată.

— Ai grijă să nu uiți. Noapte bună, spuse el, aplecându-se spre ea să o sărute.

— Noapte bună.

Fetița îşi lipi palmele şi le strânse una de cealaltă, făcu o plecăciune, apoi adăugă:

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că nu m-ai certat, deşi te-am supărat.

— Mă bucur că ai reținut aşa de bine lecțiile învățătorului tău, răspunse faraonul râzând.

O mângâie uşor pe creştet, şi Hatşepsut se grăbi să i se alăture lui Nosme, după care uşile se închiseră neauzite în urma lor.

2

La două săptămâni după ce Hatşepsut fusese mustrată de tatăl ei, un tânăr care nu reuşea să adoarmă se aşează pe marginea saltelei sale de paie. Era în luna Pakhet şi aerul era înăbuşitor. Apele fluviului începeau să crească şi curgeau mai repede. De obicei, erau de un argintiu netulburat, dar acum se colorau în roşu, şi

vuietul lor surd, în loc să-l legene pe tânăr, îndemnându-l la somn, îl iritau şi-l împiedicau să-şi găsească odihna. În cele din urmă, se rostogoli pe pământul bătătorit şi se pomeni la piciorul patului, scăldat în sudoare şi flămând. Spatele îl durea. Genunchii îl dureau şi ei. Îşi petrecuse săptămâna frecând pardoseala apartamentelor preoților însărcinați cu ceremoniile funerare, ceea ce-l indispusese. Nu de asta venise el la Teba, cu trei ani în urmă, cu prețioasele sale sandale şi unicul său şorț împachetate într-o boccea. Pe atunci era cât se poate de optimist, imaginându-şi dinainte ascensiunea rapidă în rândul preoților, până când într-o bună zi, cine ştie, faraonul însuşi va ajunge să-l remarce şi va deveni astfel peste noapte... ce anume? Îşi trecu mâna peste capul ras şi oftă în întuneric. Un mare arhitect. Un om capabil să întipărească în piatră visul regilor. Vai! Aceşti trei ani petrecuți în slujba preoților! El, cel mai umil dintre umili, spălase, măturase, făcuse comisioanele pentru stăpânul lui, ici şi colo, până la templul din Luxor. Speranțele sale de înavuțire şi celebritate se spulberaseră încetul cu încetul, lăsând locul unei amărăciuni şi ambiții brutale care-i tulburau somnul şi-i alungau veselia firească.

Nu avea să renunțe! Acesta fu jurământul pe care-l făcu înflăcărat în fața pereților invizibili în

beznă. Merita mult mai mult.

Se gândi la învățătorul lui, din sătucul unde tatăl său trăia anevoie din cele câteva pogoane de pământ.

— Ai o minte foarte isteață, îi spusese el, şi înțelegi bine datele unei probleme. Tatăl tău nu te-ar putea trimite să înveți undeva, într-un templu? Eşti făcut să ajungi departe, Senmut.

Aşa îi vorbise pe când nu avea decât unsprezece ani.

Părăsise casa părintească alături de tatăl său şi merseseră la Teba, unde unul dintre frații mamei sale era novice. După zile întregi de aşteptare, timp în care trebuise să suporte destule afronturi, iar un golănaş îi furase sandalele sub ochii lui, supraveghetorul seminarului le acordase, în sfârşit, o audiență. Senmut nu-şi amintea decât foarte vag vizita aceasta. Era, înainte de toate, istovit şi intimidat şi nu avea în minte decât un lucru: să se întoarcă acasă şi să dea uitării toate proiectele. Dar, vorbind cu glas scăzut, tatăl lui îl împinsese înainte şi desfăşurase pergamentul pe care învățătorul scrisese notele bune de la şcoală. Bărbatul, îmbrăcat în alb şi tot atât de parfumat ca zeița Hathor[7] în persoană, scosese câteva mormăieli dezaprobatoare, manifestându-şi astfel

[7] Hathor – zeița iubirii în mitologia egipteană. Era reprezentată în chip de vacă (n.r.).

plictiseala nespusă, dar în cele din urmă îi dădu o chilie şi o ținută sacerdotală. Se despărți, aşadar, de tatăl său cu părere de rău, după ce-i mulțumise pentru tot ce făcuse pentru el.

— Când o să ajungi un om important, poate un vizir, să ne cumperi un mormânt frumos, pentru mama ta şi pentru mine; în felul ăsta, zeii îşi vor putea aduce aminte de noi, îi spusese el zâmbind.

Bătrânul glumea doar pe jumătate; în cuvintele sale se vădea un iz de tristețe. Nu-şi închipuia nicio clipă că fiul lui ar putea face altceva decât treburile gospodăreşti de rutină ale templului; avea să ajungă eventual Maestrul Misterelor, dar cu siguranță nimic mai mult. Nu-şi făcea nicio iluzie despre lumea rece şi primejdioasă în care avea să pătrundă Senmut. După ce-l sărutase pe amândoi obrajii şi-i recomandase să fie bun cu toți, pomi pe drumul de întoarcere, neştiind la ce zeu să se roage ca să-i apere fiul. Urma să aibă, cu siguranță, nevoie de toți.

„Ah, Teba! Îşi zise tânărul, frecându-şi genunchii îndurerați, cum m-ai sedus când ți-am văzut pentru prima dată turnurile aurite scânteind în zare, de cealaltă parte a marelui fluviu! Îmi amintesc când m-am trezit în dimineața aceea. Ra scălda totul în lumina lui trandafiriu-portocalie, de la coline şi până la deşert. Sculându-mă, i-am văzut razele luminoase străbătând dintr-o parte într-alta

palmierii şi curmalii. Şi atunci l-am întrebat pe tata:

— Ce-i asta?

— E Amon-Ra care îmbrăţişează vârful turnurilor oraşului său.

Amuţisem de admiraţie şi respect, continuă să-şi amintească Senmut. Te mai ador şi acum, dar mă simt mai puţin apropiat de misterele tale decât eram în dimineaţa aceea îndepărtată, deşi nu mă mai tem de tine."

De atunci, zilele se scurseseră, identice unele cu celelalte, ritmate de munca grea: îşi petrecea dimineţile la seminarul templului studiind, ceea ce-i plăcea mai mult decât orice, iar după-amiezele făcând curăţenie, ceea ce detesta cu atât mai mult cu cât nu se putea sustrage de la asta.

Uneori îl încerca gândul de a deveni scrib, aşa cum îl sfătuia învăţătorul de acum, pentru ca astfel să nu mai trebuiască niciodată să execute treburile gospodăreşti anevoioase. Ar fi fost scutit de orice muncă fizică şi nu ar fi trebuit decât să-şi însoţească stăpânul, să scrie câteva cuvinte sau să se aşeze pe treptele Tebei, aşteptând ca cineva să apeleze la serviciile sale contra unei plăţi. În străfundurile sufletului, Senmut ştia însă că, dacă devenea scrib, s-ar fi ofilit şi, în cele din urmă, ar fi murit, fiindcă ar fi însemnat să reprime forţa aceea din el care cerea demnitate şi onoruri. „Dar cum să reuşească?"

se întrebă el obosit, ridicându-se de pe salteaua de paie şi căutându-şi pe bâjbâite pelerina. Desigur că nu devenind un preot-supraveghetor, ale cărui zile ar fi în întregime consacrate organizării exigente a ceremoniilor.

„Când am văzut pentru întâia dată oraşul ăsta, cu turnurile lui maiestuoase şi coloanele sale, cu străzile largi pardosite şi cu nenumăratele-i statui, am crezut, îşi zise el, că găsisem soluția. Am crezut atunci că aveam să-mi petrec serile bând bere dintr-o tavernă într-alta, că mă voi plimba prin port uitându-mă la pescari cum navighează, strigând unul la altul ambarcațiunile şubrede, la meşteşugari cum lucrează, la sclavi cum sunt vânduți la licitații şi la nobili cum se plimbă în litierele lor splendide. Astăzi însă nu mă mai uit la nimic. În prezent, am paisprezece ani. Mi-au mai rămas poate de cinci ori mai mult de trăit şi sunt deja prizonier."

Îşi aruncă pelerina pe umeri, ieşi desculț din chilie şi trecu neauzit pe lângă chiliile identice cu a sa care se înşiruiau de-a lungul sălii vaste. Clarul de lună îi lumina drumul printre coloane. Se opri să vadă cât e ceasul, uitându-se la clepsidra pusă la uşa supraveghetorului. Peste cinci ore, soarele avea să răsară. Senmut păşi în curte la fel de neauzit ca o fantomă. În stânga lui, se înălța silueta masivă a templului, de care îl separau un alt ansamblu de chilii rezervate preoților şi o plantație de sicomori. Se întoarse

rapid, de teamă să nu dea peste cineva. Voia să meargă la bucătărie, să caute ceva de mâncare, deoarece îi ghiorăiau mațele. Se strecură încet prin pasajul îngust folosit zilnic de sclavi ca să transporte cerealele. Bezna era deplină. Înaintă orbecăind şi se pomeni în scurt timp într-o odaie mare, bine aerisită, luminată de clarul de lună ce se furişa prin ferestrele înalte. În spatele lui, o deschizătură întunecată în perete indica intrarea în coridorul prin care bucătarii aduceau direct la templu bucatele hărăzite zeilor. În aer plutea un miros uşor de grăsime. Păşi cu precauție, deoarece personalul bucătăriilor dormea nu departe de aici. În stânga, două ulcioare enorme de piatră, puse în aşa fel încât aerul care intra prin pasaj le răcorea, conțineau apă şi respectiv bere. Luă o oală aflată la îndemână, şovăi o clipă, însetat, şi în cele din urmă luă nişte apă, pe care o bău grăbit, cu înghițituri lacome, după care puse oala la loc. Se strecură printre mese, ridicând un capac ici, un ştergar colo, şi nu peste mult găsi două pulpe de rață şi o jumătate de pâine rotundă de orz. Îşi zise că o cantitate atât de mică de mâncare, luată din cea destinată sclavilor zeului, nu ar păgubi cu siguranță pe nimeni. Ascunse mâncarea în faldurile ample ale pelerinei şi, după ce aruncă o ultimă privire ca să se asigure că totul era în ordine, se furişă în pasajul ce ducea afară.

Se opri, întrebându-se dacă era cazul să se ducă

să mănânce în chilia lui minusculă, unde era cald şi întuneric ca într-un cuptor, şi se hotărî să meargă mai degrabă în grădinile templului, unde erau copaci şi unde era puțin probabil ca santinelele care păzeau aleile ce duceau la lacul sfânt să îl descopere. Cunoştea fiecare alee, ca şi traseul patrulelor, şi aşteptă la adăpostul unei coloane ca drumul să fie liber, apoi traversă agil şi se pierdu în întunericul reconfortant al unei plantații de palmieri.

În timp ce Senmut se furişa de la un copac la altul, adulmecă o boare de aer. Un băiat de la țară ca el era în stare să prevadă schimbarea vremii, iar semnele pe care le recunoştea nu-i plăceau deloc. Aproape de pământ, aerul era aşa de greu şi de înăbuşitor, încât trebuia să facă un efort să respire sau să se mişte. Însă deasupra frunzelor de palmieri întunecate şi fremătătoare aerul era agitat, iar stelele erau parțial ascunse de un văl subțire de nori. *Khamsin*-ul bătea rareori în aceste ținuturi, dar Senmut era absolut sigur pe instinctul lui. Peste câteva ceasuri, vântul arzător şi distrugător va tulbura suprafața deşertului. Nu va mai fi nimic altceva de făcut decât să tragă obloanele şi să închidă uşile, până când va înceta. Şi apoi? Mormăi cu glas tare. Apoi, va trebui să înlăture nisipul care se va fi infiltrat în cele mai mici unghere ale fiecărei clădiri din incinta sfântă.

Se opri lângă un arbore cu trunchiul gros şi

deformat, apoi se aşează cu spatele la alee. În depărtare se putea zări o linie fină şi argintată pe care luna o desena pe apele lacului Amon, dar îi era imposibil să desluşească templul însuşi, ca şi turnurile palatului de dincolo de el. Scoase piciorul de rață şi muşcă din el cu lăcomie, savurând fiecare îmbucătură; dat fiind că muncea întruna ca un sclav, foamea îl chinuia fără încetare.

Peste câteva minute, aruncă oasele cât colo şi începu să mănânce bucata de pâine, care era tot atât de delicioasă. Abia culesese ultima firimitură de pe pelerină, când al şaselea simț, născut în nopțile lungi când păzea caprele pe dealurile pline de animale sălbatice, îl făcu brusc să tresară, cu inima zvâcnind. Auzise un zgomot surd în iarbă şi un murmur înăbuşit de glasuri. Sări în picioare, fără niciun zgomot, şi se lipi de trunchiul aspru al copacului, strângându-şi pelerina în jurul corpului. Şoaptele se apropiau. Se retrase şi mai mult în umbră, contopindu-se cu arborele şi cu întunericul, până ce respirația sa îşi recăpătă ritmul normal, la fel de liniştit ca ora târzie. Aşa proceda şi când voia să prindă pisicile sălbatice care îi fugăreau caprele. Reacția sa instinctivă îl salvase, deoarece o clipă mai târziu două personaje cu glugile trase peste cap se strecurară pe furiş la câțiva paşi de el. Nu puteau fi santinelele care-şi făceau rondul. Nu auzea clinchetul armelor, iar, pe de altă parte,

santinelele nu s-ar fi ferit să vorbească tare. Aceste două personaje se apropiaseră atât de tăcut, încât fuseseră cât pe ce să dea peste el. Închise ochii şi, cu muşchii încordați, continuă să respire încet şi adânc. Cele două siluete stăteau față-n față, şi la urechi îi ajunseră şoaptele lor.

— Cel Unic îşi va face cu siguranță cunoscută hotărârea în scurt timp. Ce va hotărî? Nu-i poate rechema pe Amon-mose, nici pe Wadjmose. Sunt soldați. Au fost ținuți prea mult departe de putere şi nu se pricep deloc. Iar în ceea ce priveşte noblețea lor…

Dreptul tânărului Tutmes îl depăşeşte pe al lor.

— Nu e decât un puşti fără minte, moale şi trândav.

— Repet însă că el va fi cel ales. E singura posibilitate. E mai mult decât regretabil că seamănă aşa de mult cu mama lui; e o adevărată catastrofă. De mulți ani, faraonul – fie să trăiască pe vecie!

— A guvernat cu mână de fier şi nimic nu i s-a împotrivit. Nu vom fi singurii care să ne plângem când Tutmes va moşteni dubla coroană.

— Dar e o blasfemie!

— Nu, e adevărul. Doar o soție puternică va putea salva situația, dar cine poate legitima puterea lui Tutmes? Alteța Sa Neferu vrea mai presus de toate să stea la distanță de constrângerile date de exercitarea puterii. Vrea

să fie lăsată în pace. Cel Unic e turbat de mânie, dar nu are ce face.

— Doar n-o să-l otrăvim totuşi pe unicul fiu al faraonului! Singurul care i-a mai rămas! Faraonul nu va avea odihnă până ce nu ne va zdrobi fiecare oscior!

— Stai liniştit! Ți-am sugerat eu o asemenea posibilitate extremă? Să fim realişti! Putem însă câştiga timp.

— Alteța Sa prințesa Neferu?

— Exact. Tânăra prințesă Hatşepsut are încă mulți ani înaintea ei până să ajungă la vârsta adultă, dar pare deja înzestrată cu calitățile indispensabile unei prințese consoarte. Faraonul va fi fericit să o vadă crescând.

— Şi dacă faraonul se va duce la zeu?

Se lăsă pentru o clipă tăcerea, timp în care Senmut, încremenit de frică, îşi ținu respirația.

— Atunci îl vom ajuta pe tânărul faraon şi pe soția lui, fiindcă va avea multe de învățat.

Pitit după copac, Senmut crezu că o să leşine. Tot ce mâncase cu atâta plăcere îi apăsa acum stomacul. Capul i se învârti, dar strânse din dinți, luptând cu greața. Fără să-şi fi dat încă seama pe de-a-ntregul de gravitatea afirmațiilor pe care le ascultase, auzise destule pentru a înțelege că cea mai mică neatenție din partea sa i-ar provoca iremediabil pierzania. Îşi strânse şi mai mult pelerina pe corp, cu spinarea scăldată în sudoare.

— Aşadar, suntem de acord?

— Absolut. Şi nu mai e nevoie să-ți recomand cea mai mare discreție.

— Bineînțeles. Când se va întâmpla?

— Foarte curând. Sunt convins că faraonul e pe punctul de a-şi prezenta urmaşul. Lăsați deci în grija mea detaliile operațiunii. Vreau ca ordinele mele să fie executate imediat şi nimic mai mult.

— Şi dacă suntem descoperiți?

Celălalt râse încetişor, şi Senmut ciuli urechile. Era sigur că mai auzise râsul acesta, dar nu reuşea să-l identifice. Tânărul încercă febril să-şi dea seama cui îi putea aparține.

— Nu crezi că faraonul a prevăzut deja această eventualitate? Nu crezi că în sinea sa chiar el vrea ca lucrurile să se petreacă astfel, deşi nu-l lasă inima să se ocupe de ele personal? Nu vă temeți. Vom izbuti.

Aceste cuvinte din urmă fură murmurate, şi Senmut îşi dădu seama cu o imensă uşurare că erau pe cale de-a se îndepărta.

Liniştea se aşternu din nou, şi Senmut se lăsă să lunece la pământ, cu ochii închişi şi cu membrele moi.

— Mulțumesc. Mulțumescu-ți ție, o atotputernic Khonsu! Spuse el tare.

Se ridică şi o luă la fugă, nu în direcția din care venise, ci descriind un cerc larg, care-l duse de pe malul lacului sfânt şi cu mult din spatele templului, până în chilia sa. În timp ce alerga, îşi

repeta ceea ce auzise, şi panica ce creştea în el îi dădea aripi. Când ajunse în cele din urmă, în loc să intre în chilie, trecu de ea şi se opri cu răsuflarea tăiată în fața uşii de la camera supraveghetorului său, unde bătu încet. Aruncă o privire clepsidrei şi fu surprins să constate că trecuseră deja trei ore. Luna scăpătase, şi primele luciri ale zorilor luminau şters lespezile albe şi negre ale pardoselii.

Auzi pe cineva mişcând înăuntru.

— Cine e?

— Eu sunt, învățătorule, Senmut. Trebuie să-ți vorbesc!

— Intră!

Senmut împinse uşa şi pătrunse în cameră. Supraveghetorul, un bărbat tânăr, cu fruntea teşită şi gura subțire, era aşezat pe saltea şi tocmai aprindea lampa. Flacăra se înălță, galbenă şi dreaptă. Senmut îl salută, conştient de dârele de sudoare şi de zgârieturile pe care le avea.

— Ei, despre ce e vorba? Îl întrebă supraveghetorul, frecându-se la ochi, adormit.

În clipa aceea, în timp ce Senmut se pregătea să răspundă, mintea îi fu străbătută brusc de o amintire, şi pereții începură să se învârtă cu el. Fu nevoit să-şi întindă mâinile în față ca să nu cadă.

— Spune! Vorbeşte odată! Eşti bolnav? Îl întrebă

celălalt, iritat.

Senmut înțelese cu o certitudine care ținea mai mult de instinctul de conservare decât de gândire că nu trebuia în niciun caz să se confeseze acestui om, învățătorul său, aşa cum nu trebuia să-i spună nici unui preot ceea ce auzise în noaptea aceasta. Fiindcă acum ştia cui îi aparține vocea aceea joasă şi răguşită: unui om greoi şi zbârcit, cu chip viclean, care nu era altul decât marele preot al lui Amon, puternicul Menena în persoană.

Se strădui să-şi vină în fire şi să vorbească liniştit, fără a lăsa să se întrevadă gândurile tumultuoase care-l năpădiseră.

— Învățătorule, te rog să mă ierți. Am febră şi mă doare burta. Nu reuşesc cu niciun chip să adorm.

— Căldura-i de vină, mormăi supraveghetorul. Du-te în chilia ta. În curând se luminează de ziuă şi, dacă o să te simți tot rău, o să-ți trimit un medic. Eşti scutit de muncă pe ziua de azi.

Senmut salută şi murmură câteva cuvinte de mulțumire. Omul nu era rău, ci cumplit de plictisitor şi nespus de tipicar. Suferea şi el de dureri de stomac care-l împiedicau să doarmă.

Senmut se întoarse brusc spre el.

— Dacă cineva ar vrea să obțină o audiență la faraon, ce ar trebui să facă?

— Pentru ce? Întrebă supraveghetorul, suspicios. Ce vrei să-i spui Celui Unic?

Senmut se prefăcu copleşit şi surprins.

— Eu? Dar n-aş îndrăzni niciodată să doresc să trăiesc o clipă atât de înălțătoare; ştiu bine că doar conducătorii regatului se pot bucura de acest privilegiu. Eu însă nu l-am văzut decât o dată, de departe, cu prilejul unei defilări, şi voiam doar să ştiu, aşa...

— Nu mai visa atât. Nu e de mirare că ai febră dacă-ți petreci nopțile gândindu-te la asemenea lucruri. Nimeni de condiția ta nu poate spera să-i vorbească. Ar fi întru totul imposibil. Acum du-te şi vino mâine dimineață dacă o să te simți mai bine.

Senmut salută încă o dată fără o vorbă şi ieşi, trăgând uşa după el. Conştient de imensa oboseală mentală şi fizică ce-l copleşea şi amenința să-l doboare, păşi cu uşurare în chilia sa şi se aruncă pe salteaua de paie.

„Şi dacă, printr-o minune, m-aş pomeni în fața lui, ce i-aş putea spune? Se întrebă el. Şi cum ar reacționa față de ceea ce i-aş spune eu? Doar l-am auzit pe marele preot spunând că în sinea lui faraonul vrea ca lucrurile să se petreacă astfel. Salvarea Egiptului justifică un asemenea gest?"

Cu ochii închişi, gata să adoarmă, Senmut se gândea la grațioasa prințesă pe care o vedea de departe venind la templu înconjurată de suita ei. Nu era frumoasă, dar din persoana ei emana o asemenea bunătate, încât părea mult mai apropiată de oamenii de rând decât semeții ei

servitori.

Se întrebă cui i-ar putea spune despre cele aflate şi se gândi la cel mai bun prieten pe care-l avea, Benya, ucenic la un antreprenor de la templu. Dar Benya era acum la Assuan, unde supraveghea împreună cu stăpânul lui extracția pietrelor din cariere. Oricum, Benya nu avea nimic sfânt şi, pe deasupra, era posibil să nu-şi poată ține gura.

Senmut îşi trase pelerina peste umeri şi căzu într-un somn greu, tulburat de vise confuze şi neliniştitoare. Se trezi scăldat în sudoare şi constată că vântul începuse să bată cu putere. Nisipul se infiltra prin unica ferestruică situată la înălțime şi prin aerul fetid pluteau fire de nisip cenuşiu. Neputând să-şi dea seama cât timp dormise, aruncă o privire în sală şi constată, văzând uşile chiliilor deschise, că discipolii ceilalți erau deja la muncă. Simți dorința să se spele şi chemă un sclav. Apoi se aşeză pe singurul scaun, deosebit de neconfortabil, din chilie, făcut din mănunchiuri de papirus legate laolaltă. Capul îi vâjâia şi se întrebă dacă nu cumva la originea lucrurilor pe care credea că le auzise în grădină nu era, pur şi simplu, febra. Fiindcă, la urma urmei, el însuşi şi toți cei care gravitau în jurul puterii se scăldau constant într-o atmosferă de zvonuri, faraonul fiind subiectul preferat al tuturor acestor bârfe. Dar Senmut se bucura de o minte practică şi metodică, ce nu

permitea presupunerilor să devanseze realitățile vieții zilnice. Pe deasupra, era înzestrat cu o capacitate de observație obiectivă şi implacabilă, cu o disponibilitate a simțurilor datorită căreia remarca şi-şi amintea de faptele şi gesturile tuturor celor din jur. Nu putea crede nicio clipă că un eveniment atât de clar şi de viu ar putea fi rodul divagațiilor unei imaginații înfierbântate.

Sclavul sosi în goană, şi Senmut îi ceru să-i aducă o oală cu apă caldă şi lenjerie curată. Îl mai întrebă şi cât e ceasul.

— Soarele a răsărit de trei ore, stăpâne.

— Aşa ziceam şi eu. Ceilalți preoți au mâncat?

— Da. S-au dus la treburile lor. Supraveghetorul mi-a spus să vă trimit un medic dacă doriți. Să mă duc să-l chem?

— Nu. Nu, nu cred că e nevoie. Încearcă să-mi aduci nişte fructe. Apoi, o să-mi faci curățenie în chilie, fiindcă am fost scutit de orice treabă pe ziua de azi, şi cred că o să fac o plimbare pe malul fluviului.

— Ați face mai bine să nu ieşiți, stăpâne. A început să bată *khamsin-ul*.

— Da, ştiu.

Tânărul sclav ieşi şi se întoarse clătinându-se sub greutatea unui vas plin cu apă clocotită. Îl lăsă jos şi ieşi din nou, ca să se întoarcă după o clipă cu o tavă de fructe şi un şorț curat. Senmut îi mulțumi şi, scoțând un suspin de satisfacție, se spălă, ascultând lamentațiile sacadate ale

vântului care învârtejea nisipul ale cărui fire se lipeau de corpul său încă umed. Înfăşură pânza subțire de jur-împrejurul mijlocului, o îndoi în față şi o prinse cu o agrafă de bronz. Apoi făcu să lunece în susul brațului brățara de bronz pe care era gravat titlul său.

„Ce mândru eram, îşi zise el, luând un fruct, prima dată când am purtat brățara asta. Pe atunci eram departe de a-mi imagina că va fi simbolul închisorii mele."

Nu mai reuşea să înțeleagă cum puteau ceilalți preoți să se mulțumească cu viața pe care o duceau, mai ales cei mai în vârstă, care nu mai puteau spera la nicio avansare. „De ce, se întrebă el înfuriat, de ce nu putem avea mai mulți sclavi care să facă toată treaba?" Ştia însă bine că sclavii nu aveau dreptul să pătrundă în anumite incinte sacre, unde preoții erau obligați să facă ei înşişi curățenie, muncă pe care niciun alt servitor din palat nu s-ar fi înjosit să o accepte.

Senmut nu era însuflețit de convingeri religioase la fel de ferme ca ale prietenilor săi. Tatăl lui era pios, mama lui se ruga în fiecare zi la zeul satului lor, dar o parte din el zâmbea deja de naivitatea lor. Prezența sa la templu nu era pentru el decât o modalitate de a primi o învățătură. Dacă, pentru a-şi atinge țelul, era silit să psalmodieze rugăciuni, să se spele de patru ori pe zi şi să se radă în cap, făcea toate acestea fără să-i pese. Ştia că viitorul său depindea numai de el şi asta

era ceea ce-l întrista cel mai rău. Avea încredere în el însuşi, dar se lovea de neputința sa, captiv într-un coridor întunecat, îngust şi nesfârşit, care nu ducea decât la corvezile gospodăreşti. Nu era fericit decât la lecții, unde descoperea uriaşele înfăptuiri ale înaintaşilor săi, mai măreți decât zeii. Era nerăbdător să contemple aceste capodopere de piatră care în timpul nopții păreau să-l cheme la ele.

Nu-şi bătea joc, ca Benya, de lucrurile sfinte. În ținutul lui Benya, în Huria, zeii erau în slujba oamenilor. Aici însă, în Egipt, era invers. Slujindu-i pe zei, Senmut încerca în acelaşi timp să satisfacă aspirațiile şi dorințele oamenilor. Pentru el, faraonul era un zeu mai mare decât puternicul Amon. Faraonul era o ființă invizibilă, răspunzătoare de tot ce se petrecea în regat. Dacă nutrea vreun sentiment de supunere, atunci acela era față de bărbatul cu alură de taur pe care nu-l văzuse decât o dată, ducându-se la Luxor să dea ofrande. Acesta era zeul. Aceasta era puterea. Dacă Senmut voia să-şi împlinească destinul, ştia că va trebui să atragă într-un fel sau altul atenția faraonului.

„Dar nu aşa, îşi zise el părăsindu-şi chilia, nu dezvăluindu-i această intrigă sinistră în care poate că el însuşi e amestecat. Aş plăti-o în mod sigur cu propriul cap.”

Două zile mai târziu, vântul încă mai bătea. Sufla în rafale prin sala de clasă regală, ridicând draperiile grele împodobite cu păsări şi făcând să se învârtejească nori de nisip. Era o dimineaţă mohorâtă şi cenuşie, soarele fiind ascuns de trâmbele de nisip ce se ridicau de pe înălţimile Tebei, împinse de vântul deşertului în adânciturile văilor.

Khaemwese se străduia să-şi continue lecţia pe care o preda, dar vântul îi indispunea pe elevi, care se agitau întruna.

— Văd eu că azi n-o să facem nimic, spuse învăţătorul, făcând papirusul sul.

Scribul spunea pe bună dreptate că la băieţi urechea se află în spate şi că nu aud decât atunci când sunt bătuţi, dar în dimineaţa aceasta tuturor le era greu să audă ceva prin vuietul vântului.

— Învăţătorule, pot să întreb ceva? I se adresă Hatşepsut, ridicând degetul.

— Da?

— Dacă, aşa cum a spus scribul, la băieţi urechea se află la spate, unde se află atunci urechea la fete? Întrebă ea cu un aer de inocenţă desăvârşită.

Dacă învăţătorul ar fi avut câţiva ani mai puţin şi mult mai puţină experienţă în ceea ce priveşte şiretenia copiilor, ar fi crezut poate că întrebarea era inspirată de dorinţa de a şti; cum nu era însă

cazul, se aplecă şi o bătu uşor pe umăr cu sulul de papirus.

— Dacă într-adevăr vrei să ştii, o să-ți arăt. Ridică-te, Menkh, şi adu-mi biciul din piele de hipopotam. O să descoperi foarte repede unde se află urechea la fete.

— E rândul tău acum, şopti Hapusemb. Şi Neferu nu e aici ca să-ți ia apărarea.

— Treci în fața mea! Îi porunci Khaemwese.

Menkh îi întinse nuiaua de salcie cu un zâmbet ironic şi o făcu să şuiere prin aer.

— Aşadar? Unde e urechea la fete? Ce crezi? O întrebă el, stăpânindu-şi un zâmbet.

— Cred că, dacă o să mă baţi, tatăl meu, regele, o să pună să fii biciuit, răspunse ea, înghiţind în sec.

— Tatăl tău, regele, m-a pus să te învăț carte. Mi-ai pus o întrebare: „Unde se află urechea la fete?" Ei bine, o să-ți arăt.

Cu colțurile gurii contractate de nervi, Hatşepsut explodă:

— N-o să mă baţi! Ştiu că n-o s-o faci! Ți-am pus întrebarea asta ca să te enervez.

— Dar nu sunt nici pe departe enervat. Şi o să-ți răspund că la fete urechea se află în acelaşi loc ca la băieți.

Hatşepsut înălță capul şi-şi examină rând pe rând colegii de clasă.

— Evident. Nu e nicio diferență. Şi, pe deasupra, o fată poate face tot ce face şi un băiat, declară

ea, aşezându-se.

— O clipă, te rog! Dacă-i aşa, ar trebui să-ți fie indiferent că eşti bătută, din moment ce i-am pedepsit deja pe toți băieții din clasa asta cel puțin o dată din cauza urechii ăsteia faimoase. Urechile fetelor pot deci să nu audă nici ele. Atunci de ce nu te-am bătut? Ia ridică-te! Îi ceru el, râzând.

Hatşepsut îl privi zâmbind, cu ochii strălucind.

— Învățătorule, nu m-ai bătut, fiindcă sunt prințesă, şi nu poți să ridici mâna asupra unei prințese. Aşa a vrut Maat.

— Maat nu a hotărât nimic în acest sens, răspunse rece Khaemwese. Legile şi tainele, şi poate folosința lor au hotărât, dar nu Maat. Doar l-am bătut pe Tutmes, care e totuşi prinț.

Hatşepsut se întoarse încet spre fratele ei vitreg şi-l privi, dar acesta stătea cu bărbia sprijinită în palmă şi desena cercuri în nisip. Hatşepsut se uită din nou la Khaemwese.

— Tutmes nu e prinț decât pe jumătate, spuse ea. Eu însă sunt fiica zeului. Asta-i legea lui Maat!

Clasa amuți brusc.

Khaemwese încetă să râdă şi o privi fix.

— Da, rosti el încet. Asta-i legea lui Maat.

Preț de câteva clipe, nu se mai auzi decât vântul. Hatşepsut îşi ridică din nou degetul.

— Te rog, învățătorule, dacă vântul tot nu ne lasă să lucrăm, putem să ne jucăm cu mingea?

Khaemwese o privi stupefiat, fiindcă se temea de o nouă răutate; fata îi aştepta însă răspunsul cu îngrijorare.

— De acord. Hapusemb, du-te şi adu mingea. Voi, ceilalți, strângeți rogojinile şi aranjați-le în ordine. Aşa cum trebuie!

Se produse o hărmălaie generală şi nimeni nu-i mai auzi ultimele cuvinte, ca de obicei. Khaemwese se aşează la loc, uşurat.

— Bine. Aduceți-o aici. Tutmes, te joci şi tu cu ei?

— N-am chef. Nisipul te face să aluneci prea rău. Strigătele şi urletele copiilor începuseră deja să răsune.

Hatşepsut avea mingea şi nu părea prea dispusă să se despartă de ea. Căzu cu un strigăt pătrunzător şi o ascunse sub ea, în timp ce Menkh se năpustea asupra ei. Ceilalți copii se repeziră pe urmele lui, rostogolindu-se pe jos sub privirile detaşate ale lui Khaemwese.

Oricât de adorabilă ar fi fost, micuța prințesă avea o latură sălbatică şi de nepătruns care-l speria. Cu cât creştea, cu atât asemănarea cu tatăl ei era mai izbitoare. Dar care tată? Nu ştia dacă trebuie să dea crezare zvonurilor care circulaseră cu zece ani în urmă, după care Amon-Ra pătrunsese în timpul nopții în dormitorul lui Ahmes, Soția Regală, şi-şi lăsase în ea sămânța divină şi, în momentul conceperii, Ahmes strigase într-adevăr numele copilului care

urma să se nască: Hatşepsut! Îşi amintea însă că numele fusese ales cu mult înaintea naşterii fetiței şi că, la puțin timp după aceea, Tutmes, tatăl ei, o dusese la templu unde i se dăduse titlul de Khnum-Amon. Mulți erau suveranii care, în trecut, pretinseseră că se trag din zeu, dar puțini erau cei care erau îndeajuns de siguri de acest lucru pentru a-şi atribui acest nume: „Cea care se trage din Amon". Hatşepsut se bucura cu siguranță de frumusețe, inteligență, încăpățânare şi vitalitate debordante, care-i confereau de pe acum un ascendent asupra tuturor oamenilor, deşi nu împlinise încă unsprezece ani. Te puteai întreba de la cine are toate aceste calități. Dacă Tutmes era puternic, în schimb nu era destul de fin; cât despre Ahmes, pe care toți o adorau şi o venerau, ea nu era nimic mai mult decât o Soție Regală supusă. Khaemwese îşi zise că originea acestei energii incomensurabile şi a acestui farmec irezistibil trebuia căutată în altă parte. Ascultă vuietul vântului şi-şi aminti cu câtă repeziciune îşi găsiseră moartea, cu câțiva ani în urmă, cei doi fii ai faraonului şi ai lui Mutnefert. Se uită la Tutmes, care stătea pe jos cu un aer îmbufnat, apoi la Hatşepsut, care sărea într-un picior, râzând. Îşi pipăi nervos amuleta. „Mulțumesc zeilor, îşi zise el, că sunt bătrân şi că nu mai am mulți ani de trăit."

Vremea rea puse destul de repede capăt jocului.

Tinerii nobili se grăbiră să se întoarcă acasă, dar Nosme sosi cu întârziere după fetița de care trebuia să aibă grijă.

Murdară şi istovită, Hatşepsut se aşează pe jos lângă Tutmes.

— Ce s-a întâmplat ieri cu caii, Tutmes?

Se străduia să fie drăguță. Tutmes părea atât de trist şi de nefericit, încât simțea remuşcări pentru că-şi bătea joc de el mereu.

Ar fi putut fi prieteni, dar îi despărțeau cinci ani, şi Tutmes găsea degradant să alerge prin grădinile palatului, să se cațere în copaci sau să se scalde cu Hatşepsut şi cu prietenele ei descreierate. În acelaşi timp însă, era întrucâtva gelos.

O privi fără urmă de zâmbet.

— Tata m-a retras de la antrenamentul militar şi m-a trimis la grajduri, fiindcă ştie că n-o să fiu niciodată un bun soldat. N-o să fiu niciun bun vizitiu. Urăsc caii. Ce animale scârboase! Aş fi vrut să fie azvârlite afară o dată cu Hiksos care ni le-a adus.

— Tata zice că datorită lor armata noastră a făcut mari progrese. Când îi încalecă, soldații noştri se dovedesc mult mai agili şi capabili să-şi doboare duşmanii. Mi se pare interesant!

— Nu zău! Încearcă mai degrabă să-ți ții zilnic echilibrul pe un car, cu brațele răsucite de cât tragi de hățuri, în timp ce Aahmes pen-Nekheb

țipă la tine şi Ra dogoreşte nemilos. Aş prefera să rămân cu mama până în cel din urmă ceas. Tata nu ar trebui să mă chinuiască aşa!

— Dar, Tutmes, într-o bună zi vei fi faraon, şi Egiptul nu o să accepte un faraon care nu e în stare să lupte!

— Şi de ce nu? Am dat deja toate bătăliile posibile. Bunicul şi tata au avut ei grijă de asta. De ce să nu învățăm să guvernăm, pur şi simplu?

— Asta o să şi faci peste câțiva ani. Dar cred că până atunci ar trebui să profiți să te distrezi la grajduri. Poporul apreciază aşa de mult un faraon care e în stare să stăpânească totul!

— Habar n-ai ce spui. Nu ai ieşit niciodată din palat, spuse el râzând scurt. Lasă-mă în pace. Găseşte-ți altul căruia să-i povesteşti toate astea!

Hatşepsut se ridică.

— Foarte bine! Plec! N-o să te mai deranjez niciodată, înghițite-ar Sobek! Hai, du-te să te vâri în fustele mamei tale grase şi bătrâne!

Înainte ca el să fi putut răspunde, fetița ieşise din odaie, alergând ca o gazelă tânără.

Furios, Tutmes se ridică şi se îndreptă spre uşă. „într-o bună zi, sclifosită asta mică o să mi-o plătească”, îşi promise el. Simțise ea oare vreodată angoasele date de stângăcie, de eforturile depuse în speranța de a auzi o vorbă bună de la puternicul său tată, fie ea şi rostită în silă? De câte ori nu rămăsese cu mâinile la spate, aşteptând stângaci un semn din partea Celui

Unic, care nu avea ochi decât pentru Hatşepsut! De câte ori nu tremurase în fața lui, plin de o dragoste care nu se putea revărsa în prezența puternicului Horus, care asculta nerăbdător cuvintele fiului acestuia care roşea, bâlbâindu-se şi înghițindu-şi lacrimile? Îşi adora tatăl, dar şi pe Hatşepsut; însă dragostea lui era amestecată cu o stranie şi neputincioasă gelozie asociată cu un sentiment de culpabilitate, deoarece i se întâmpla să şi-l închipuie pe tatăl său pe patul de moarte, luându-i mâna şi cerându-i iertare, în timp ce Hatşepsut, tremurând toată, aştepta ca Tutmes să-şi reverse asupra ei toată mânia în timp ce urca treptele spre tronul lui Horus. În nopțile fierbinți de vară din copilărie, rămânea treaz şi-şi imagina cu plăcere că o pedepseşte cu voie-bună şi îi iartă jignirile; însă, o dată cu lumina crudă şi nemiloasă a zilei, cădea iarăşi pradă angoaselor. Nimic nu se schimbase. Într-o zi, când îi văzu pe tatăl şi pe sora lui întorcându-se dintr-o plimbare cu barca, în minte îi încolți o idee. Se duseseră să culeagă nuferi. Ambarcațiunea stătea să se scufunde sub mulțimea florilor albe, iar Hatşepsut rupea petalele şi le arunca pe pieptul gol al faraonului, care râdea împreună cu ea ca un copil. S-ar fi simțit mult mai liberi fără el! Şi ce s-ar întâmpla dacă ar muri înaintea tatălui său? Sau dacă se îmbolnăvea? Şi dacă – ideea i se strecură cu perfidie în minte – s-ar fi complotat pentru a fi

ucis? Visele sale în stare de trezie nu-i aduceau nicio uşurare, ci, dimpotrivă, erau pline de teamă, şi otrava suspiciunii îl rodea neîncetat. Cu nimeni nu putea împărtăşi aceste gânduri tumultuoase, nici măcar cu mama sa; şi astfel, încetul cu încetul, dragostea aceasta pe care nu o putea exprima niciodată se retrase în sine şi începu să se acrească.

Tutmes o luă spre apartamentele mamei sale. Sălile erau pustii şi torțele pâlpâiau în vântul ce părea să se strecoare în cele mai ascunse unghere ale palatului. Zgomotul paşilor săi şi ai gărzii sale de corp răsuna sinistru prin sala de recepție întunecată, ale cărei coloane se estompau în penumbră. O apucă prin pasajul ce ducea la aripa rezervată femeilor, şi garda de corp îl părăsi, în timp ce eunucii se ploconeau în fața lui. La o cotitură a coridorului, aruncă o privire spre stânga, unde se aflau concubinele, care cu siguranță ațipiseră în închisoarea lor de marmură, dar se îndreptă în direcția apartamentelor mamei sale.

Intrând în micul salon, auzi râsete şi zgomot de conversații venind din cabinetul particular. Mutnefert ieşi să-l întâmpine, cu fustele fâlfâind în jurul ei.

— Tutmes, dragul meu, cum a fost azi la şcoală? Nu te-a obosit prea tare vântul ăsta? Cel puțin, nu o să ai antrenament ecvestru în după-amiaza asta. Vino cu mine dincolo.

Tutmes o sărută şi îi dădu braţul. Mutnefert îl conduse în dormitor, unde suita ei tocmai juca dame la lumina nenumăratelor lămpi mici. Mutnefert se întinse în patul ei şi îi oferi dulciuri din care luă şi ea cu încântare.

— Ce bunătăţi! Mi-au fost oferite de pantofarul faraonului.

E clar că are nişte furnizori mult mai buni decât Cel Unic însuşi. Bătu cu palma în perne, şi Tutmes se aşeză lângă ea.

Vântul nu se mai auzea decât ca un murmur slab, foarte îndepărtat, deoarece apartamentul lui Mutnefert era înconjurat de alte odăi, deşi avea totuşi un pasaj particular care trecea prin spatele Sălii de Audienţe şi ducea în grădină. Nu era autorizată să se alăture familiei regale, doar atunci când era invitată, dar, dat fiind că cinau cu toţii împreună, nu era o privaţiune prea mare.

Oricum, ea s-ar fi acomodat greu cu prezenţa continuă a Celui Unic. Mutnefert îşi aprecia îndeajuns poziţia, deoarece se bucura de o libertate mult mai mare decât celelalte femei ale faraonului, acele sclave frumoase pe care le adusese din numeroasele sale campanii sau care-i fuseseră oferite de soliile străine. Îşi petreceau viaţa închise între patru pereţi, departe de privirile tuturor bărbaţilor, cu excepţia stăpânului lor. Acestuia i se întâmpla să le viziteze pe neaşteptate, în toiul nopţii, când era uşor ameţit de pe urma agapelor şi un pic

îndrăgostit. Se purta întotdeauna foarte frumos cu ea, dat fiind că era mama ultimului său fiu în viață, dar vizitele sale se răreau o dată cu timpul şi ea ştia foarte bine că faraonul prefera tovărăşia blândei sale Ahmes. Nu încerca niciun resentiment. Îi rămânea Tutmes, scumpul ei copil, pe care-l răsfăța, mândră de o odraslă pe care Ahmes nu fusese în stare să o aibă. Nu era proastă şi ştia foarte bine că, dacă într-o bună zi Tutmes avea să urce pe tronul lui Horus, propria poziție avea să devină pe dată mult mai puternică. Dar toate ambițiile pe care le-ar fi putut nutri pe vremea pasiunii pentru tatăl fiului ei erau în prezent adormite, fiind înlocuite de o trândăvie plăcută, şi Mutnefert îşi petrecea timpul ascultând bârfele picante pe care i le aduceau la cunoştință prietenele sale. Trăsăturile începeau să i se lase, înmuiate de grăsime, bărbia făcea cute, obrajii atârnau uşor, dar ochii nu-şi pierduseră încă strălucirea verde, plini de pofta de viață pe care, din nefericire, nu reuşise să i-o transmită şi fiului ei. Acesta resimțea totuşi aceeaşi atracție față de plăcerile fizice şi o oarecare delăsare, dar nu şi acea înclinație spre veselie care o dusese pe mama lui în patul faraonului. Se simțea plină de solicitudine față de acest fiu, deja puhav pentru vârsta lui şi a cărui proastă dispoziție îi ascundea frumusețea.

— Nu te-am întrebat încă dacă ți-au plăcut

carele.

— Eşti singura care nu ai făcut-o. Tata m-a întrebat ieri, şi Hatşepsut chiar astăzi. Ei bine, nu pot să le sufăr. Dacă reuşesc să nu cad, de ce ar trebui să ştiu să le şi mân? Regii nu trebuie să-şi mâne singuri atelajele.

— Taci! Regii trebuie să ştie să facă orice, şi tu, dragostea mea, o să fii în curând rege.

Îşi curăță cu unghia un dinte şi apoi mai luă o prăjiturică.

— Palatul vuieşte de zvonuri. Am auzit că regele e gata să dea o proclamație şi amândoi ştim despre ce este vorba. Alteța Sa Neferu a ajuns la vârsta măritişului. Şi tu ai această vârstă.

— Aşa cred. Neferu nu a venit la şcoală astăzi. Nu se simte bine. Cinează de fiecare dată în apartamentul ei şi nu ar mai ieşi de acolo nici dacă tata ar vrea să-i vorbească. Nu vreau să mă căsătoresc cu ea. E prea slabă.

— Dar va trebui. Trebuie să faci tot posibilul ca să-i placi tatălui tău, regele.

— Încerc să-i plac, dar chiar că e foarte greu. Cred că-l dezamăgesc. Nu sunt un războinic, aşa cum a fost el. Nu sunt inteligent, aşa cum e Hatşepsut acum. Când o să fiu faraon şi voi avea copii, or să facă ce-o să le placă.

— Nu spune prostii! Mai ai multe de învățat şi ai face mai bine să nu-ți pierzi timpul. Fiindcă, de îndată ce Unicul va fi anunțat cine îi este urmaşul, timpul îți va fi strict limitat, ca şi

libertatea. Îți va fi atunci imposibil să faci prostii, fiule, aşa că fă-le acum şi trage cât de multe foloase poți de pe urma lor! Vrei să jucăm domino sau dame?

— Prefer să dorm. E prea cald ca să jucăm. Aş vrea aşa de mult să înceteze odată vântul ăsta infernal.

Se ridică şi o luă afectuos de mână.

— Du-te. Ne vedem diseară. Sărută-ți mama.

Îi întinse buzele de un roşu-închis, pe care băiatul le atinse uşor cu ale sale.

Femeile se ridicară la rândul lor şi salutară, cu brațele întinse. Tutmes străbătu din nou sala de recepții întunecată, în anumite zile, palatul i se părea lugubru, plin de umbre stranii şi de şoapte venite de nicăieri, mai ales noaptea, sau când bătea *khamsin-ul,* ca acum.

Grăbi pasul, cu capul plecat, şi ajunse în propriile apartamente cu răsuflarea tăiată şi scăldat în sudoare; dar nu căldura era de vină, ci frica.

La vremea cinei, vântul spori în intensitate. Masa se desfăşură pe un fundal sonor de şuierături regulate, în timp ce aerul dogorâtor biciuia santinelele postate în jurul zidului de incintă şi se prăvălea peste clădiri şi grădini. Nisipul năpădea totul, bucatele, părul, hainele, şi-l simțeau scârțâind sub tălpi. Nimeni nu prea avea poftă de mâncare. Hatşepsut, care cina alături de mama ei, termină în scurt timp de

mâncat. Faraonul mâncă puțin şi bău întruna; ochii săi înroşiți, vopsiți cu khol, aruncau o privire inexpresivă ce ascundea foarte bine gândurile care-l frământau. Ineni se retrăsese pe proprietățile sale pentru noapte, şi sala era pe jumătate goală.

Credinciosul Aahmes pen-Nekheb stătea lângă Tutmes, cu piciorul suferind rezemat de o pernă şi cu pelerina şifonată strâns înfăşurată pe trup pentru a se apăra de nisip. Neferu era absentă, pretextând aceeaşi indispoziție ca dimineață; faraonul, care-şi sorbea vinul cu înghițituri mari, se întreba ce să facă în privința ei. Fusese întotdeauna atât de uşor s-o intimideze, dar de data aceasta, cu adevărat revoltată, fata refuzase cu încăpățânare să apară. Faraonul îşi schimbă poziția şi se agită în jilț.

— Întoarce-te acasă, Pen-Nekheb, spuse el brusc. Nu e o noapte în care să stai departe de pământurile tale. Nu ți le-am dăruit ca să stai o veşnicie pe domeniul meu. O să-ți dau o escortă.

— Maiestate, răspunse Pen-Nekheb, simt prea bătrân să mă întorc acasă pe un asemenea vânt. Îți aminteşti de noaptea în care am dat peste retenoşi, iar vântul bătea aşa de tare încât nu-i mai puteam deosebi în beznă pe propriii oameni de duşmani?

— Îmi amintesc… răspunse Tutmes.

Întinse cupa pentru a-i fi umplută şi se cufundă din nou în gândurile sale sumbre. Inelele şi ochii

negri străluceau la fel de aprins. În seara aceea, era pradă ideilor cele mai întunecate. Până şi Ahmes îi ocolea privirile.

Masa luase sfârşit, dar faraonul continua să stea jos, nemişcat. Aahmes pen-Nekheb moțăia în jilțul lui şi toți mesenii, îngrijorați, îşi coborâseră glasul până la o şoaptă înăbuşită. Tutmes tot nu se mişca.

În ultimă instanță, Ahmes se hotărî să-i facă semn lui Hatşepsut.

— Du-te la tata, îi spuse ea încet, şi cere-i îngăduința să mergi la culcare. Nu uita, mai ales, să te pleci în fața lui, dar nu-i zâmbi şi nu-l privi în ochi sub niciun motiv. Ai înțeles?

Fetița dădu afirmativ din cap. Îşi strânse bilele şi le vârî în cingătoare, apoi se lăsă în genunchi la picioarele faraonului, atingând cu fruntea podeaua. Rămase în poziția aceasta, cu coatele şi genunchii în nisipul care începea să-i intre în gură. Ochii tuturor erau ațintiți asupra ei, în aşteptare.

Tutmes îşi goli cupa şi abia apoi îi observă prezența.

— Ridică-te! Îi ceru el. Ce s-a întâmplat?

Fetița se ridică şi-şi scutură genunchii, fără să-l privească.

— Puternice Horus, spuse e, a ținându-şi ochii ațintiți asupra sandalelor încrustate cu pietre prețioase, pot să am îngăduința de a merge la

culcare?

Faraonul se aplecă spre ea şi, în ciuda recomandărilor mamei sale, Hatşepsut nu se putu abține să nu-l privească în față. Tutmes avea ochii tulburi şi injectați de sânge, ceea ce o impresionă profund. Omul acela nu mai era tatăl ei, ci un străin.

— Să te culci? Dar bineînțeles că poți să te duci la culcare. Ce te-a apucat? O întrebă el îndreptându-şi spatele, dar tot nu se ridică.

Un oftat ca un fâlfâit de aripi străbătu mulțimea mesenilor. Hatşepsut zăbovea, fără să ştie prea bine ce să facă. Un sclav se apropie, se aplecă şi umplu din nou cupa faraonului, care o duse la gură şi o goli. Fetița se întoarse spre mama ei, care-i făcu un semn din cap, cu un aer încordat, şi Hatşepsut trase adânc aer în piept. Apoi înaintă, îşi puse genunchiul între coapsa lui Tutmes şi marginea jilțului şi se ridică până la urechea lui.

— Tată, murmură ea, e urât în noaptea asta, şi mesenii sunt şi ei obosiți. Nu vrei să dai semnalul de plecare?

— Obosiți? Obosiți, da, sunt obosiți. Şi eu sunt obosit şi nu mă pot odihni. Sunt copleşit. Vântul ăsta urlă ca sufletul osândiților, spuse el în şoaptă.

Se ridică încet, clătinându-se.

— Duceți-vă toți la culcare! Urlă el. Eu, Taurul puternic, cel îndrăgit de Horus, vă poruncesc să

mergeți la culcare! Vino aici! Îi zise lui Hatşepsut, căzând greoi la loc în fotoliu. Eşti mulțumită, micuțo?

Fetița se cățără în poala lui şi-l sărută pe obraz.

— Pe deplin, tată, îi răspunse ea, şi fugi înapoi lângă Ahmes, înainte ca el să fi putut adăuga ceva.

Picioarele îi tremurau.

Unul câte unul, musafirii plecară, şi Ahmes îi făcu semn lui Nosme să o ia pe fetiță.

— Mulțumesc, Hatşepsut, îi spuse ea, sărutând-o pe buzele calde. O să fie mai bine mâine dimineață.

La rândul lor, părăsiră şi ele sala, în timp ce Pen-Nekheb moțăia mai departe, şi faraonul începuse din nou să bea.

În toiul nopții, Hatşepsut se trezi brusc dintr-un somn adânc. O visase pe Neferu, care luase forma puiului de gazelă. Biata Neferu deschidea botul şi behăia: „Hatşeeepsut! Hatşeeepsut!”

Hatşepsut se ridică dintr-un salt în pat, cu inima bătându-i dureros, şi o auzi pe Neferu strigând-o din nou: „Hatşeeepsut!” Lampa de pe masa de lângă ea arunca o lumină slabă, şi vântul, gemând prin draperiile trase, lovea cu o insistență stranie. Patul îi era acoperit de un strat subțire de praf. Rămase o clipă în şezut, cu urechea la pândă, copleşită încă de vis, dar glasul nu se mai auzi. Se întinse şi închise ochii.

Nosme nu sforăia în noaptea asta sau rafalele vântului îi acopereau sforăielile; într-un colț, sclava ei dormea, ghemuită pe rogojină. Hatşepsut contempla flacăra pâlpâitoare a lămpii şi era pe punctul de a adormi la loc, când auzi şoapte venind de după uşă: vocea paznicului şi a altcuiva. Încercă să asculte, dar nu desluşi decât zgomote de paşi ce se îndepărtau pe furiş spre apartamentele lui Neferu. Încă adormită, se strecură afară din pat şi alergă, goală, la uşă, unde îl întrebă pe paznicul surprins ce se întâmplă.

Acesta păru extrem de încurcat, dar fu silit să răspundă:

— Nu ştiu exact, Alteță, dar se întâmplă ceva în apartamentele Alteței Sale Neferu. Administratorul regal tocmai m-a întrebat dacă am văzut pe cineva intrând la Alteța Ta în noaptea asta.

Hatşepsut simți un nod în gât şi-şi aminti brusc de chipul de gazelă al lui Neferu, deformat de spaimă, strigând-o cuprinsă de panică. Fără un cuvânt, se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă prin sală. Paznicul se bâlbâia:" Alteță! Prințesă!", neştiind dacă trebuia s-o prindă sau să trezească suita care dormea. Se hotărî să pornească după ea, dar fetița era agilă şi nu reuşea să urmărească decât o umbră ce se strecura de-a lungul zidurilor, lungindu-se în spațiile dintre torțe şi scurtându-se în apropierea lor.

Hatşepsut trecu prin faţa gărzilor de la intrarea în apartamentele lui Neferu şi se năpusti, abia răsuflând, în micul salon bogat decorat al surorii sale. Aici nu era nimeni. Auzi cântări de psalmi venind din dormitor şi simţi mirosul greu de tămâie care ieşea de acolo. Înăbuşindu-şi un hohot, se forţă să intre în odaie şi se opri brusc, cu inima gata să-i spargă pieptul.

Odaia era plină de lume. Preoţii se înghesuiau în jurul patului ca un stol de păsări albe, marele preot psalmodia, înconjurat de ajutoarele sale care duceau cădelniţele lucitoare al căror parfum umplea aerul, deja cald şi sufocant, cu o pâclă înăbuşitoare. La căpătâiul patului îl zări pe tatăl ei, în veşminte de noapte, care o privi fără să pară că o recunoaşte. Dintr-o dată, semăna cu un moşneag, cu chipul zbârcit şi ochii înfundaţi în orbite. Ahmes stătea aşezată într-un colţ al camerei, îmbrăcată într-o pelerină străvezie lungă până la călcâie, ţinând în mână coroniţa de argint a lui Neferu, pe care o răsucea între degete cu un aer absent, murmurând în acelaşi timp rugăciuni. Administratorul regal şi întreaga suită a faraonului, grupaţi lângă uşă, vorbeau cu glas scăzut.

Nimeni nu-i dădu nicio atenţie lui Hatşepsut, care-şi croi drum printre preoţi şi Menena până ce izbuti să atingă degetele îngheţate ce atârnau la marginea patului.

— Neferu, murmură ea încet, cu glasul sugrumat de dragoste şi de frică.

Medicul regal pusese o pânză subțire pe pieptul slab al fetei întinse, peste care aşezase nişte amulete puternice. Pe o masă de lângă el se aflau flacoane, mojare şi vase de tot felul, dar medicul părea convins că doar zeii aveau puterea de a o vindeca. Îngenunche lângă Neferu, îi legă cu delicatețe un şnur magic în jurul frunții şi pregăti farmecele destinate să alunge demonul din trupul acesta plăpând. În adâncul sufletului ştia însă că nimic nu o mai putea salva, deoarece Neferu fusese otrăvită. Se uită la rege, stăpânul său. Ochii faraonului rămâneau ațintiți asupra fiicei sale şi doar mâna, crispată de aşternutul auriu al patului, îi trăda emoția. Disperat, medicul renunță la incantații. Nu reuşise s-o facă să vomite pe tânăra prințesă, ceea ce reprezenta singura ei şansă de salvare. Cel care se afla la originea celor întâmplate ştiuse ce să facă, şi suferința măcina viața lui Neferu cu o fatalitate sălbatică după o noapte de încercări febrile de a o salva. Se stingea rapid, iar afară vântul continua să geamă.

Deodată Neferu deschise ochii, şi medicul se lăsă pe vine lângă ea, cuprins de îngrijorare. În fața chipului cenuşiu, scăldat în sudoare, Hatşepsut se aruncă în pat alături de sora ei şi-şi îngropă capul în pernă. Neferu gemu şi se mişcă uşor.

Vocea lui Tutmes răsună în odaie.

— Ridic-o! Pune-i o pernă sub cap!

În timp ce medicul îi îndeplinea porunca, Hatşepsut o privi, tremurând toată.

— Te-am auzit chemându-mă, Neferu, şi am venit. Vai, Neferu, o să mori?

Neferu închise ochii, pradă spasmelor agoniei, şi Hatşepsut începu să plângă.

— Nu muri, te rog! Ce o să se întâmple cu puiul de gazelă? Şi cu mine?

Neferu îşi răsuci capul, cu ochii din nou larg deschişi. Fiecare cuvânt o costa un efort suprem, şi pe buze îi apăruse o spumă uşoară. Pupilele îi erau dilatate, şi Hatşepsut putea citi în ochii ei panică şi o imensă tristeţe.

— Îţi aminteşti de Uazmes şi Amenmes, care au murit, Hatşepsut?

Glasul lui Neferu nu mai era decât un murmur, la fel de slab ca acela scos de trestiile peste care bate un vânt de iarnă.

Hatşepsut dădu din cap fără să spună nimic.

— Îţi aminteşti de bunica noastră, care a murit?

Hatşepsut rămase nemişcată. Îi ţinea mâna lui Neferu şi se temea că hohotele o vor înăbuşi dacă va încerca să vorbească. Făcea tot ce putea să se stăpânească.

Neferu tăcu; Hatşepsut simţi pe obraz respiraţia caldă şi sacadată a surorii sale care încerca să se ridice cu un efort suprem. Deja întunericul Sălii

de Judecată îi pătrundea în minte, şi un vânt înghețat o învăluia.

— O să-ți aminteşti de mine, Hatşepsut. O să-ți aminteşti de noaptea asta şi o să tragi învățămintele care trebuie. Visele mele erau adevărate. Anubis mă aşteaptă lângă balanță, şi eu nu sunt gata. Nu sunt gata! ...

Ochii ei scrutau sufletul fetiței cu o intensitate febrilă, şi hohotele pieriră din pieptul acesteia în timp ce încerca să ghicească mesajul lor.

— Aminteşte-ți de cuvintele mele şi fie ca ele să te lumineze!

Privirea ei se desprinse de Hatşepsut şi străbătu întreaga mulțime a celor de față până când o întâlni pe a lui Menena.

— Nu mi-am dorit niciodată un destin glorios. Niciodată. Ți-l ofer, Hatşepsut, foloseşte-te de el cum trebuie! Nu vreau decât... pacea.

Aceste ultime cuvinte fură rostite într-un suspin; Hatşepsut nu înceta să scruteze ochii aceştia care nu o mai vedeau, dar păreau să privească în depărtare. O apucă de brațul înghețat şi o scutură strigând:

— Nu înțeleg, Neferu! Nu înțeleg niciodată nimic! Te iubesc!

Capul lui Neferu, ce se odihnea pe pernă cu părul negru şi strălucitor împrăştiat înjur, fu scuturat deodată de convulsii.

— Visează, spuse Tutmes cu glas scăzut, dar liniştit. Sfârşitul e aproape.

Hatşepsut se ridică, cu chipul scăldat în lacrimi.

— Nu! ... urlă ea către tatăl ei. Neferu nu o să moară niciodată!

Se răsuci şi o luă la fugă, terorizată. Garda ei o aştepta la uşă, dar fata o ocoli şi o luă prin pasajul particular al lui Neferu, spre grădină, alergând ca un leopard hăituit. Înainte ca garda să fi ajuns la intrarea în pasaj, ea ieşise deja din palat, gonind în beznă.

4

Când părăsi adăpostul zidului, vântul o lovi din plin. Se clătină şi se zgârie la cot, dar abia dacă simți durerea care îi străbătu brațul. Aleea pavată ducea la râu, dar se hotărî în scurt timp să se cufunde în bezna dătătoare de siguranță a copacilor, urmând drumeagurile şerpuite ce se adânceau în partea cea mai sălbatică şi retrasă a proprietății, departe de răzoarele de flori şi de izvoarele țâşnitoare. Vântul reuşea să ajungă la ea chiar şi pe sub sicomorii uriaşi şi fu nevoită să încetinească pasul. Ochii, nările şi gura îi erau pline de nisip, dar nu se lăsă doborâtă, şi înverşunarea din ea îi dădu puterea să alerge până la epuizare. Când junghiul din coaste şi din piept deveni insuportabil, ieşi dintre copaci şi nimeri în fața uneia din statuile de mici dimensiuni ale tatălui ei, care străjuia intrarea în templu. Ştia ce se află acum în fața ei, dincolo de porțile monumentale ale templului şi de un alt

pâlc de copaci: lacul sfânt al lui Amon, unde era legată barca lui. Înainta cu paşi şovăitori, obsedată de prezența apei. Avea să bea din ea, să se purifice sau să se arunce în undele ei? Nu ştia încă, dar alerga, dusă de o suferință crescândă care luase locul furiei înăbuşite. Neferu! Neferu! Neferu! În toți aceşti ani de fericire copilărească, nu simțise niciodată o asemenea tulburare care să o macine până în adâncul măruntaielor.

Ajunse pe malul lacului mai repede decât şi-ar fi închipuit şi, cu brațele larg desfăcute, se lăsă să cadă. Apa o acoperi. Vântul încetă brusc să bată, lăsând locul unei linişti surprinzătoare. Nisipul şi praful se desprinseră treptat de corpul ei şi începu a pluti, cu ochii închişi şi capul vâjâindu-i.

„O, Amon, tatăl meu!" gândi ea cu desfătare. Îl simțea venind spre ea, în timp ce se lăsa să lunece lent în derivă. Vântul ridica valuri uşoare la suprafața apei, iar trupul i se legăna încet în voia valurilor ca barca sfântă, aşteptând ca zeul să vină s-o ia.,

Aş putea să rămân aici pentru totdeauna şi să nu mă mai întorc niciodată", îşi zise ea. Cuvintele acestea îi amintiră de visul lui Neferu şi începu să plângă din nou, dar de data asta domol, nu numai la gândul propriei singurătăți, ci şi a durerii adevărate pe care o simțea gândindu-se la sora ei şi la anii de fericire pierdută.

În momentul acela, simți cum o mână puternică

o apucă de umăr. Se sufocă şi se zbătu, dar strânsoarea era puternică şi se simți trasă inexorabil spre mal şi lăsată fără menajamente pe iarbă. Începu să tremure în timp ce-şi trăgea sufletul. Nu putea desluşi în întuneric trăsăturile binefăcătorului ei.

— Ştii ce ai fi putut păți dacă preoții te-ar fi surprins în lacul sfânt? Ce căutai aici?

În întunericul profund, reflex al cerului noros, silueta neclară abia se contura pe fațada neagră a templului. Glasul era al cuiva tânăr, dar era ferm. Cuprinsă de frică, Hatşepsut încercă să fugă, dar celălalt o prinse şi o aruncă pe umăr, nu fără să o amețească un pic.

— Nu, n-o să fugi! Zise el.

Îşi veni în fire şi constată că mergea de-a lungul fațadei vestice a templului, legănând-o ca pe un sac de semințe.

Ocoliră lacul, şi Hatşepsut pierdu în curând orice simț de orientare. Nu fusese niciodată în spatele templului, în cartierul servitorilor, unde se aflau hambarele, bucătăriile şi depozitele. Îşi dădu seama că, în loc de iarbă, acum păşeau pe lespezi de piatră, apoi pe pământ bătătorit. Văzu la un moment dat o pardoseală vopsită care i se păru familiară. Când celălalt o lăsă jos într-un vestibul strâmt şi întunecat, în care dădeau mai multe uşi închise, tremura de frică şi de frig. Necunoscutul o luă de mână şi o conduse cu un pas sigur printr-un coridor în care nu răzbătea

clarul de lună. Deschise o uşă, o împinse înăuntru şi închise uşa la loc, încuind-o. Hatşepsut îl auzi răscolind prin beznă şi deodată se înălță o flacără, luminând o chilie albă, mică, în care se aflau o saltea, un scaun rudimentar şi un cufăr cioplit grosolan care servea probabil de masă şi ladă de haine, pe care bărbatul aşează lampa.

Se întoarse spre ea, cercetând-o din priviri, şi de data aceasta ea îi întoarse privirea fără teamă. Nu era de fapt un bărbat sau, în fine, nu un adult, în orice caz, ci un tânăr de vârsta lui Neferu, cu trăsături ferme şi regulate şi cu o privire pătrunzătoare. Capul ras îi dezvăluia condiția, iar roba murdară şi pătată care-i ajungea până la călcâie i-o confirmă: era un preot tânăr şi se aflau probabil în incinta templului. Începu să se relaxeze, deşi nu era deosebit de plăcut să se vadă smulsă cu brutalitate din lumea ei familiară şi să se pomenească într-o atmosferă străină şi îngrijorătoare, mai ales într-o noapte ca asta.

— Tremuri toată, spuse el cu un glas care nu era încă întru totul bărbătesc. Aerul e cald, dar vântul e ucigător.

Luă o pătură destrămată de lână de pe saltea şi, până să apuce ea să protesteze, se apucă să o frece energic, exact aşa cum obişnuia Nosme să facă.

Frecția viguroasă o aduse la realitate şi, în timp

ce corpul ei începea să se încălzească şi dinții încetau să mai clănțăne, Hatşepsut putu în sfârşit să se gândească limpede la evenimentele nopții. Neferu era pe cale de a muri. Cu siguranță că murise deja. Iar Hatşepsut, epuizată, se gândea la viitorul ce i se aşternea în față, în timp ce un tânăr necunoscut insufla din nou viață în membrele sale vlăguite. Gândindu-se la moartea sigură a lui Neferu, un alt gând îi trecu prin cap. De-acum, ea, Hatşepsut, rămăsese singura fată de sânge regal. Consecințele acestui fapt erau mult prea subtile ca să le înțeleagă în totalitate, dar îşi aminti de cuvintele mamei sale: „Sângele zeului curge în noi, în femeile de neam regal… Şi niciun bărbat nu poate deveni faraon dacă nu se căsătoreşte cu o femeie de neam regal.”

Senmut îi puse cu blândețe pătura pe umerii scuturați de suspine şi o duse spre saltea.

— Aşa, făcu el, aşezându-se pe scaun, astfel încât chipul să-i fie cu totul în bătaia lămpii care-i sublinia trăsăturile şi expresiile trecătoare. Nu-ți fie teamă. Spune-mi ce făceai lângă lac, în împrejurimile templului. Ai căzut în apă din greşeală?

Ea nu răspunse şi rămase nemişcată, stând jos, înfăşurată în pătură, cu ochii plecați şi cu fața scăldată în lacrimi. Senmut o privi cu un amestec de nerăbdare şi milă.

— Haide. Trebuie să-mi spui. Dacă nu-mi explici cum ai ajuns în toiul nopții în lacul puternicului

Amon, atunci va trebui să-i dai socoteală Maestrului Misterelor, şi peste tine şi peste întreaga ta familie se va abate dizgrația... sau mai rău. Dacă ai căzut în lac din greşeală, o să te conduc la tine acasă şi nimeni nu va afla nimic. Dar cum ai putut să scapi de gărzi? Ei? Ai de gând să vorbeşti? Sau trebuie să-l aduc pe supraveghetorul meu? A fost un accident?

Hatşepsut nu izbutea să se oprească din plâns şi nasul îi curgea. Îşi şterse fața cu pătura şi îşi suflă nasul, dar începu din nou să plângă şi nu reuşi să scoată o vorbă.

Tânărul aşteptă.

— Nu trebuie să te temi, repetă el. N-o să-ți fac niciun rău.

Dar, pentru numele lui Seth[8], nu mai plânge!

Fără să ştie de ce, prezența fetiței îl făcea să nu se simtă în largul său. Fețişoara colțuroasă, cu bărbie pătrată şi încăpățânată, fruntea lată şi nasul acela fin şi aristocratic îi aminteau de cineva, ca şi ținuta semeață a capului aşezat pe gâtul lung şi felul solemn de a înălța bărbia când îl privea. Poate că, la urma urmei, nu fusese cât pe ce să se înece. Îşi aminti brusc de sticla cu vin pe care o luase de la bucătărie în noaptea trecută. Mută lampa şi, după ce cotrobăi în cufăr, scoase o cupă de lemn cioplită grosolan.

---

[8] Seth – divinitate egipteană, simbolizând pustiul acoperit de nisip al Egiptului Inferior (n.r.).

Apoi luă sticla de după scaun, umplu cupa şi i-o întinse fetiței.

— Uite, bea puțin vin! O să-ți facă bine.

Hatşepsut încetă să se mai smiorcăie şi întinse mâna.

Fără un cuvânt de mulțumire, bău, încreținduşi nasul şi scoțând suspine adânci, apoi îi înapoie cupa.

— Vinul ăsta nu-i prea bun. E amar.

— Ia te uită! Prin urmare, ai totuşi limbă? Hatşepsut îşi şterse din nou fața şi se îndreptă, sprijinindu-şi bărbia în căuşul palmei cu care ținea pătura.

— Te întreb pentru ultima oară, micuțo, ai căzut în lac din greşeală?

— Da. Nu! Habar n-am.

— Unde munceşti? Părinții tăi sunt sclavi la oraş?

— Nici pomeneală! Locuiesc la palat.

— Înseamnă că munceşti la bucătării? Sau în harem? Ochii ei negri îl fulgerară pe sub pleoapele umflate de lacrimi.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa! Dacă am chef să mă scald în lacul tatălui meu în toiul nopții, ce te priveşte asta, pe tine, un preot? Dar tu ce căutai acolo?

De fapt, Senmut tocmai se întorcea în chilia lui după una dintre frecventele sale vizite la bucătărie. Gustase nişte came de vită rece şi nişte prăjituri cu miere, lângă templu, la adăpost

de vânt. Ocolise lacul să evite santinelele. Numai din întâmplare auzise zgomotul provocat de căderea ei în apă. O privi ceva mai atent şi o îndoială cumplită prinse să-i încolţească în suflet. Observă deodată, pe meşa ei, panglicile albe şi albastre cu culorile familiei imperiale. Închise ochii.

— O, mărinimoasă Isis[9], nu! Murmură el dintr-o suflare. Te implor, nu!

Când deschise ochii, fetiţa tăcea.

— Aşadar, nu ştii cine sunt?

Dădu încet din cap că nu.

— Credeam că te îneci. Credeam că eşti o sclavă care se plimba acolo unde nu avea voie. Voiam doar să te scap de pedeapsă.

Chipul lui Hatşepsut fu luminat brusc de un zâmbet larg, plăcut şi prietenesc, căruia el nu-i răspunse. Ştia că viaţa sa e în mâinile ei. Îndrăznise să pună mâna pe o persoană de rang regal şi avea să plătească acest gest cu viaţa.

— E foarte amabil din partea ta, spuse ea batjocoritor, că ai vrut să mă scapi de pedeapsă, pe mine, prinţesa Hatşepsut. (Se rezemă cu spatele de perete, cu ochii strălucind.) Ce nostim! Chiar credeai că mă înec?

— Da, Alteţă, răspunse el cu un nod în gât.

— Atunci, te iert. Eşti un adevărat fiu al lui

---

[9] Isis – divinitate a fecundităţii în mitologia egipteană, soţia lui Osiris şi mama lui Horus, cei trei formând trinitatea supremă. Mama tuturor şi a naturii (n.r.).

Maat. Dar ce-o să te faci cu mine? Gărzile mă caută peste tot, fiindcă ştiu că am plecat. Tata o să fie mânios la culme, şi Nosme probabil că a plâns de i-au secat lacrimile, fiindcă ştie bine că va fi bătută pentru că nu m-a ținut lângă ea. Dar nu e vina ei. Dormea când am fugit.

Senmut îşi simți inima strângându-i-se şi mai mult.

— Alteță, pot să-ți pun o întrebare?

— Ar fi trebuit să bănuiesc, replică ea răutăcioasă, că, după ce m-ai atins, m-ai luat pe umăr, m-ai dus prin tot domeniul şi m-ai fricționat cu mătura ta veche şi murdară, o să mai ai şi cutezanța să-mi pui întrebări. Dar, încheie ea cu o nuanță de admirație, adevărul e că ai umeri foarte lați. Fugeam fiindcă… fiindcă scumpa mea Neferu… începu din nou să plângă, în tăcere, cu privirile fixe, şi Senmut o privi, pradă unei angoase neputincioase. Scumpa mea Neferu e pe moarte.

O presimțire groaznică îl străbătu ca picioarele moi şi păroase ale unui păianjen otrăvitor. Se apucă de marginile scaunului. Aşadar, chiar se întâmplase! Şi încă foarte repede. Nu fusese în stare decât să-şi vâre capul în nisip, ca proştii aceia de struți nubieni, în timp ce, în puritatea albă şi aurie a palatului, o tânără lupta cu moartea, cu trupul distrus, ros de o otravă pe care se putea spune că i-o administrase Senmut. „Ce dreaptă e judecata ta, puternice Amon!

Gândi el. O să mor şi o merit, dar nu pentru crima de care voi fi acuzat.” îşi stăpâni un hohot violent de râs.

Micuța prințesă se ghemuise la perete şi plângea tare, cu capul ascuns în brațele îndoite, ca şi cum lacrimile ei ar fi putut lua cu ele grozăvia situației.

— Am auzit-o strigându-mă în vis şi m-am dus la ea; părea aşa de bolnavă… o să moară… Vai, Neferu, Neferu… (Apoi se ridică şi îi întinse mâinile.) Ia-mă de mâini, te rog! Mi-e atât de frică, şi nimeni nu mă înțelege, nimeni…

„Ce rost ar mai fi avut să refuze acum?” îşi zise el cu amărăciune. Se ridică de pe scaun şi se aşează alături de ea, pe saltea, luând-o în brațe şi consolând-o, simțind cum umerii, plăpânzi ca aripile păsărilor, zvâcnesc din pricina suspinelor. Hatşepsut îşi îngropă fața între umărul şi gâtul lui, ca şi cum Senmut reprezenta singura ei salvare.

— Micuță prințesă, murmură el mângâind-o, viața merge mai departe. Ne naştem şi murim, şi doar zeii ştiu când. Plângi cât te îndeamnă inima.

Îşi dădu brusc seama de ironia din cuvintele sale şi nu mai spuse nimic.

În cele din urmă, Hatşepsut adormi, cu capul pe umărul lui. După o oră, Senmut o trezi cu blândețe. Fetița se mişcă cu un geamăt.

— Alteță, e vremea să plecăm. Vântul se potoleşte şi se vesteşte o zi frumoasă şi senină.

O ajută să se ridice şi îi dădu puțin vin, pe care-l bău fără să crâcnească, zdrobită de oboseală.

— O să te duc la tatăl tău. Ar fi bine să ții pătura pe tine. Îşi strânse cingătoarea şi-şi trecu mâna peste capul ras.

Zorii se iveau deja, şi lumina aceasta slabă o făcea să pară matură, ca şi cum lacrimile i-ar fi alungat pentru totdeauna lumea copilăriei.

— Cum te cheamă? Întrebă ea.

— Senmut, Alteță.

— Senmut… Senmut, o să mă întorc singură, aşa cum am plecat, şi n-o să iau pătura ta. Crezi că nu ştiu ce-o să se întâmple dacă tata află ce ai făcut în noaptea asta? Du-mă până la lac, de acolo mă descurc eu. Şi să nu te temi în niciun caz de nimic. Tata m-a învățat să tac şi cred că încep să-i înțeleg lecția. N-o să spun nimănui de tine.

— Prințesă, ar fi bine ca Unicul să fie pus la curent de pe acum, înainte de a afla din zvonuri şi pălăvrăgeli ceea ce ar trebui să-i spun eu.

— Prostii! Zvonurile se alimentează din fapte, cel puțin aşa spune mama, şi faptele nu sunt cunoscute decât de tine şi de mine. Ți-am zis că n-o să spun nimic. Te îndoieşti de cuvântul meu?

Senmut nu se îndoia câtuşi de puțin. În timp ce desfăcea pătura şi o lăsa să cadă la pământ, din toată persoana ei emana aroganța înnăscută a sângelui regal. Senmut se plecă în fața ei şi părăsiră odaia fără un cuvânt.

Afară domnea liniştea. Străbătură curtea în tăcere şi se adâncirăîn umbra hambarelor; cerul era senin şi avea o nuanță albastru-lăptoasă de dinaintea zorilor. Obeliscurile şi turnurile templului nu erau ascunse de niciun fuior de ceață; cei doi tineri ajunseră repede la malul lacului sfânt, ale cărui ape abia unduiau în briza matinală.

Se opriră şi se uitară unul la celălalt.

— *Khamsin-ul* s-a oprit. Bătea pentru ea, pentru Neferu. A venit s-o ia. Sunt sigură de asta. Îți mulțumesc, Senmut, că ți-ai riscat viața pentru mine şi că n-ai dat înapoi când ai descoperit cine sunt; m-ai consolat ca un frate. N-o s-o uit niciodată.

Privind feţişoara hotărâtă a fetiței, Senmut nu simți deloc nevoia să zâmbească. Îngenunche şi sărută iarba de la picioarele ei.

— Alteță, spuse el, sunteți doamna cea mai curajoasă şi mai înțeleaptă pe care am întâlnit-o vreodată. Vă urez viață lungă!

— Ridică-te, ridică-te! Îi răspunse ea râzând. Salutul tău e mult mai nobil decât obrazul smintitului ăluia de User-Amon.

Acum, aş face bine să plec înainte ca tata să pună să fie executate gărzile!

Se făcu nevăzută printre copaci, sprintenă ca o gazelă, şi corpul ei strălucea în primele raze de soare.

5

Fu văzută străbătând peluza ce mărginea portalul vestic şi, când ajunse la palat, doar tatăl ei o aştepta în prag. Sclavii se apucaseră deja să măture movilele de nisip ce se formaseră peste tot, dar în ziua aceea nimeni nu cânta în timp ce muncea, şi peste palat domnea tăcerea. Atmosfera părea încărcată de prevestiri funeste, în ciuda prezenței lui Ra în praful auriu ridicat de măturători, pe mozaicuri şi între coloanele albe. Conştientă de atmosfera apăsătoare, Hatşepsut îngenunche în fața lui Tutmes pentru a-i cere iertare şi simți privirea rece a tatălui ei ațintită asupra sa.

După ce se îmbăiase, în jurul şalelor îi fusese prinsă o pânză galbenă. Pe piept îi atârna doar un pieptar din aur şi ceramică albastră, împodobit cu doi vulturi de fiecare parte a ochiului lui Horus. Pe cap purta un acoperământ dungat, negru şi galben, ale cărui boruri îi căzeau pe umeri, împodobit în față cu cobra regală ridicată, iar pe fruntea lată îi strălucea *uraeus*-ul, cobra regală femelă înfățişând ochiul lui Ra. Nu mâncase şi nici nu dormise, iar ochii injectați de sânge sub khol îi dădeau o înfățişare de moşneag. Nu-i porunci să se ridice şi ea rămase cu fața la pământ, străduindu-se să-şi țină respirația. Tutmes începu să se plimbe de-a lungul şi de-a latul odăii.

— Unde ai fost?

— M-am plimbat în grădină, tată.
— Nu mai spune! Patru ore şi mai bine?
— Da, puternice Horus!
— În toiul nopții? Cu furtuna asta de nisip?
— Da.
— Minți, zise el calm. Grădinile au fost trecute prin sită de când ai plecat şi căpitanul meu va fi biciuit fiindcă nu te-a găsit. Aşa că răspunde-mi! Tonul îi deveni mai tăios. Sunt tatăl tău, dar sunt şi faraon. Pot să pun să te biciuiască şi pe tine, Hatşepsut.
— Unde ai fost?
Văzu cum picioarele tatălui ei se apropie. Din pricina poziției dificile, începea să simtă o crampă; la nas îi ajungea un miros de pâine proaspătă, care îi amintea ce foame îi este, dar nu se clinti.
— Eram în grădină, tată, iar apoi m-am dus la templu. Auzi cum Tutmes dă din picior, în dreptul urechii ei stângi.
— I-auzi! Nu ți se pare ciudat că paznicii templului, care l-au răscolit de la un cap la altul, te mai caută şi acum?
— Eram la templu, tată, dar nu înăuntru. M-am dus... m-am urcat în barca sfântă, ca să mă adăpostesc de vânt.
Hatşepsut, care nu putea să mintă fără să tremure, era bucuroasă că tatăl ei nu îi poate vedea fața.
— Chiar aşa? Şi de ce ai fugit?

— Voiam să fiu lângă Tatăl meu. Voiam să mă gândesc la... La scumpa mea Neferu.

Tutmes se opri câteva clipe, apoi se aşeză pe unul din scaunele joase ale fiicei lui.

— Ridică-te, Hatşepsut, şi vino aici, spuse el cu blândețe.

Am trecut prin momente cumplite de îngrijorare în noaptea asta din cauza ta, şi mi-am vărsat mânia pe soldați şi servitori. Când o să înveți să fii prudentă? Ți-e foame?

Hatşepsut se ridică şi dădu fuga la masă, în timp ce tatăl ei trăgea deoparte pânza care acoperea pâinea caldă, peştele afumat şi o salată verde cu aromă de papirus şi de ceapă, care o făcu să-i lase gura apă.

— Mănâncă.

Nu chemă niciun sclav ca să-i spele mâinile, şi asta nu o deranjă deloc. „M-am spălat în întregime în apele Tatălui meu", îşi zise ea. După ce-i aruncă o privire vinovată lui Tutmes, se aşeză turceşte pe o pernă şi rupse cu o mână sigură bucata de pâine. Tutmes aşteptă răbdător ca ea să înghită şi ultima bucățică de peşte şi să-şi golească cupa de lapte, iar când termină, spuse cu glas scăzut:

— Neferu a murit, Hatşepsut. Fetița dădu din cap.

— Ştiu, tată. Se temea de asta de foarte multă vreme. Avea coşmaruri cumplite. De ce a trebuit ca soarta să o lovească pe ea? Întrebă Hatşepsut,

întorcându-se spre el. Nu voia decât să fie fericită.

— Toți murim într-o bună zi, Hatşepsut. Unii ceva mai devreme decât alții, dar ne vom întâlni cu toții la picioarele lui Osiris. Neferu nu era fericită cu viața pe care o ducea.

— Dar ar fi putut să fie. Dacă nu ai fi hotărât că trebuie să se căsătorească cu Tutmes, dacă n-ar fi fost fiica mai mare a faraonului...

— Ai cumva de gând să schimbi destinul, scumpa mea fată? Era prima născută. Nu am altă fată care să-mi urmeze.

Ai fi vrut să-l îndepărtez pe Tutmes de la putere ca să o cruț pe Neferu de soarta ei?

— Nu ai cruțat-o, răspunse calmă Hatşepsut. Soarta ei era să moară.

Tutmes percepu o schimbare în ochii aceia calmi şi limpezi. Înzestrat fiind cu o sensibilitate deosebită, acuitatea percepțiilor sale fusese sporită de exercitarea puterii. Circumstanțele morții lui Neferu duceau, după părerea sa, la o singură concluzie. Ca urmare a faptului că asistase nu o dată, în decursul domniei sale, la morți violente, învățase să recunoască simptomele otrăvirii. Cunoştea deopotrivă aspirațiile miniştrilor săi şi le dejucase nu de puține ori presiunile. În ochii lui nu era nicio îndoială că cineva se dedase, o dată în plus, la o manevră pentru a deturna cursul domniei sale sau pentru a satisface ambițiile vreunui preot

sau demnitar. Simțea însă deopotrivă o imensă uşurare ştiindu-se de-acum scutit să ia decizia aşteptată din partea lui. Desigur, Neferu era a doua femeie din regat, fiica sa, sânge din sângele lui, dar se temuse să dea proclamația prin care şi-ar fi pus țara mult-iubită în mâinile unui băiat incapabil şi ale unei fete slabe. Nu de asta îşi riscase de nenumărate ori *ka-ul* şi corpul. Aproape că dorea să nu elucideze niciodată împrejurările morții fiicei sale, ceea ce, la urma urmei, se potrivea foarte bine cu proiectele sale. Dar toate intrigile pe care le implica acest fapt şi riscul unor noi comploturi care i-ar fi putut pune dinastia în pericol îl îndemnau să rămână vigilent şi să lase să se desfăşoare ancheta, chiar dacă nu l-ar fi pus niciodată pe cel vinovat sub acuzație şi nici nu l-ar fi judecat.

— Nu, îi spuse el fetiței resemnate care stătea în fața lui. Soarta ei era să ajungă Soție Regală, dar acum nu va mai fi aşa. Şi-a pus destinul în mâinile tale, îți aminteşti, Hatşepsut? Ți-a spus: „N-am vrut niciodată un destin glorios. Niciodată… Ți-l dăruiesc…”

— „Ți-l dăruiesc… foloseşte-l cum trebuie”, continuă Hatşepsut. Tot nu înțeleg. Neferu spunea adesea lucruri pe care nu reuşeam să le înțeleg; şi totuşi, mă străduiam.

Tutmes o ridică pe genunchii săi.

— Neferu a fost dusă la Casa Morților în urmă cu două ore, spuse el calm, şi asta va avea multe

consecințe pentru tine, fetițo. De-acum eşti singura femeie de sânge regal.

Simți corpul fetiței înțepenind.

Hatşepsut întoarse capul şi spuse cu glas înăbuşit:

— Mare Faraon, o să mă pui acum să mă căsătoresc cu Tutmes?

— Eşti prea mică pentru a vorbi de căsătorie. Nu-ți place Tutmes?

— Nu. E plicticos.

— Hatşepsut, mai ai mulți ani în fața ta şi o să-i foloseşti ca să înțelegi răspunderile cărora Neferu a refuzat să le facă față. Şi de asta a şi murit, înțelegi?

— Nu, răspunse ea fără şovăire. Bineînțeles că nu. Nu înțeleg niciodată nimic.

— Eşti făcută dintr-o plămadă diferită, continuă el. Amon însuşi te-a luat sub protecția lui. De-acum e foarte important însă să fii deosebit de atentă la tot ce faci şi ce spui. Şi nu-ți face griji pentru ce va fi. Am eu grijă; dar, dacă eu consider că trebuie să te măriți cu Tutmes, o să mă asculți, nu-i aşa?

— Dacă-mi porunceşti...

Faraonul o scutură uşor.

— S-a mai întâmplat să nu mă asculți! Dar să lăsăm deocamdată viitorul şi să ne ocupăm mai degrabă de prezent. Spune-mi ce ai făcut de fapt în noaptea asta.

Hatşepsut se desprinse din brațele lui şi rămase

în fața faraonului, cu mâinile la spate.

— Îmi pare rău, tată, dar nu-ți pot spune. Nu am făcut însă nimic rău.

— Bine. (Schimbă subiectul, înțelegând că nu va mai putea afla nimic în plus.) Doliul pentru Neferu o să înceapă. N-o să mai mergi la şcoală şi n-o să te mai poți vedea cu niciun prieten. Mama ta doarme acum şi te sfătuiesc să faci la fel. Arăți foarte obosită. Şi să nu te miri dacă n-o s-o vezi pe Nosme zilele astea. Am degradat-o la rangul de sclavă şi am trimis-o la bucătării, ca să ştie în felul ăsta că, dacă eu, faraonul, am ridicat-o la rangul de doică regală, pot s-o şi degradez la rangul de simplă slujnică.

— Nu e vina ei că am fugit, spuse Hatşepsut, zâmbind.

— Erai în grija ei. (Bătu din palme, şi Tiyi, a doua doică regală, se prezentă pe loc.) Du-o la culcare. Şi ai grijă să doarmă toată dimineața! Îi porunci Tutmes. În niciun caz să n-o scapi din ochi o clipă măcar.

Se aplecă s-o sărute pe Hatşepsut. Fetița îl cuprinse brusc de gât.

— Te iubesc, tată!

— Şi eu te iubesc, micuța mea Hatşepsut. Şi îmi pare bine că nu ai pățit nimic.

— Cum aş fi putut păți ceva, cu doi tați aşa de puternici care să mă apere? Spuse ea cu gravitate şi ieşi zâmbind, dusă de mână de Tiyi.

Vreme de şaptezeci de zile, în timp ce fluviul în

creştere transforma pământul într-un vast lac roşu şi maroniu, trupul lui Neferu, gata de îmbălsămare, rămase în Casa Morților, unde era pregătit după ceremonie pentru a fi dus în noua lui locuință. Carnea netedă şi albă care se încălzise la razele soarelui şi cunoscuse podoabele de aur şi dulceața mângâierilor era cuprinsă acum de o pace cu totul diferită față de cea la care aspirase tânăra fată. Preoții înveleau membrele fragile în fâşii subțiri şi îi umpleau trupul nu cu hrană, vin sau dragoste, ci cu țesături îmbibate cu salpetru, sub privirea oarbă a ochilor resemnați. În atelierele templului, meşteşugarii finisau sarcofagele în care avea să se odihnească. Pe celălalt mal al fluviului, stânjeniți în munca lor de apa care ajungea până la lespezile pardoselilor, pictorii, sculptorii şi cioplitorii în piatră lucrau zi şi noapte să termine micul templu mortuar căruia Neferu îi pusese prima piatră, pentru a primi după moartea sa ofrandele celor care aveau să vină să-i încredințeze necazurile şi dorințele lor. Aceasta nu ar fi trebuit să se întâmple atât de repede. Era ceva dezolant în viața aceasta atât de scurtă, ce se înscria pe pereții sanctuarului abia terminat, unde muncitorii se străduiau să-şi încheie treaba înainte ca Neferu să treacă de cealaltă parte a falezei, spre liniştea adâncă a mormântului ei de piatră, a cărui intrare avea să fie ascunsă privirilor tuturor, cu excepția

familiei.

Inundația îşi avea rostul ei. Recoltele urmau să fie excelente, şi impozitele ridicate. Țăranii, aflați în imposibilitatea de a merge la muncile câmpului în lunile de revărsare a fluviului, se angajaseră pe şantierele de construcții ale faraonului, bucuroşi să primească în schimb pâine şi ceapă. Sub un soare orbitor, țara întreagă părea plină de păsări şi de libelule cu aripi fragile, albastre şi mov, care se năpusteau peste ogoarele inundate pentru a înghiți țânțarii a căror înmulțire îi amenința pe oameni şi pe animale. Egiptul întreg răsuna de tonurile puternice ale fecundității şi opulenței, însă în întunericul Casei Morților, obrajii lui Neferu erau umpluți pe dinăuntru pentru a i se da înfățişarea unei tinere adormite, înainte ca fâşiile de pânză să-i acopere ochii pentru totdeauna.

În palat nu se auzea niciun fel de muzică, niciun zgomot zglobiu de râs. În apartamentele lui Neferu, membrii suitei sale strângeau hainele, ustensilele, mobilele şi fardurile, tot ce obişnuia să folosească şi avea să folosească în continuare în singurătatea mormântului. Bijuteriile sale erau împachetate şi puse în cufere de aur, iar coroanele ei se odihneau pe fundul sipetelor. În apartamentul copiilor, Nosme şi Tiyi împachetau jucăriile ei vechi, mingile de piele roşie şi galbenă, sfârlezele, păpuşile de lemn, gâscă vopsită şi lingurile cu care fusese hrănită pe

când era mică, împreună cu panglicile şi rochiile pe care le purtase ca fetiță. Perucile ei fură arse cu prilejul unei ceremonii scurte şi impresionante, şi odăile spațioase rămaseră goale, aşteptându-şi viitorul locatar, noua moştenitoare a coroanei regale. Uşile fură încuiate şi sigiliile puse, dar razele soarelui izbuteau să se strecoare înăuntru, răspândind o pulbere aurie, ca şi cum Ra îşi căuta fiica pierdută.

Această perioadă fu pentru Hatşepsut una de plictiseală extremă amestecată cu durerea cea mai adâncă. Petrecea momente îndelungate la grădina zoologică regală, privind puiul de gazelă, hrănind păsările şi mergând pe la toate cuştile împreună cu Nebanum în timp ce acesta adăpa şi hrănea animalele. Se aşeza alături de el pe peluză, la umbra zidurilor, jucându-se cu margaretele galbene şi albe risipite prin iarbă şi-l întreba despre tot ce creştea, zbura sau vâna. Nebanum era un om simplu, singuratic şi fericit, având cunoştințe inepuizabile. Începu s-o simpatizeze pe fetița care devenise brusc atât de dezorientată şi îi vorbea despre obiceiurile păsărilor, despre soiurile numeroase de flori, despre adăposturile cerbilor din deşert, şi ea îl asculta cu atenție. Venea deseori singură, fără sclavă şi fără escortă şi, când se întâmpla aşa, Nebanum spera din tot sufletul că Unicul îi dăduse cu adevărat îngăduința să se plimbe

astfel în voie. Nimic nu era mai puțin sigur, dar ea avea într-un anumit fel nevoie de prezența sa, încât Nebanum nu mai spunea nimic.

Şcoala se închisese. Khaemwese, preceptorul regal, dormea la soare într-un colț din grădină. Tânărul Tutmes îşi petrecea timpul alături de mama sa, mohorât şi buimac. Cât despre fiii demnitarilor, colegii de clasă ai lui Tutmes şi Hatşepsut, aceştia stăteau acasă, profitând de vacanța aceasta neaşteptată.

Ahmes nu mai ieşea din apartamentele sale, unde lua şi mesele, singură, servită doar de Heteffas. Nu-i vorbea nimănui despre durerea ei. Născută la palat, unde tatăl ei era faraon, iar, înaintea acestuia, bunicul ei fusese şi el faraon, ştia foarte bine cum trebuie să se poarte. Se ruga mult la Isis, binefăcătoarea ei, îngenuncheată în fața altarului pe care pusese să-i fie ridicat în camera ei cu mulți ani în urmă. Se ruga cel mai adesea pentru Hatşepsut, nu pentru Neferu, care i se alăturase, fără îndoială, lui Amon-Ra în barca sa cerească şi nu mai avea nevoie de rugăciunile ei.

Cât despre faraon, acesta îşi luă obiceiul de a se plimba prin sălile şi coridoarele vastului său domeniu în toiul nopții, descumpănindu-i pe servitori şi surprinzând santinelele care vegheau în tăcerea apăsătoare. În timpul zilei, se ducea la templu pentru a face sacrificiile care de obicei erau oferite în locul său de reprezentanții săi

religioşi. Ştia acum ce vrea; nu avea să-i transmită puterea lui Tutmes. În cursul plimbărilor acestora nocturne, se întrebase în repetate rânduri dacă trebuia sau nu să-i cheme pe fiii săi Wadjmose şi Amon-mose, care păzeau hotarele, şi să-i ofere unuia dintre ei coroana regală, dar respinsese ideea aceasta. Cei doi, care erau soldați de foarte multă vreme, împliniseră patruzeci de ani, dar nu asta îl deranja cel mai mult.

Din sentimentalism, dădea înapoi în fața necesității de a i-o oferi de soție unuia dintre ei pe Hatşepsut, o fetiță de zece ani, chiar dacă soluția aceasta părea mai realistă decât straniul proiect care-l obseda. De altfel, amândoi aveau neveste şi familii pe domeniile lor, în afara Tebei, şi amândoi se ținuseră departe de politică de mulți ani, şi apoi… şi apoi…

„Şi apoi nu sunt stăpân pe voința mea, îşi spunea el, îngenuncheat în fața statuii zeului său, în liniştea vastului sanctuar întunecat. Voința mea e a lui Amon, dar între a vrea un lucru şi a-l face e cale lungă."

În sfârşit, la jumătatea lunii lui Mesore, când fluviul începu să se retragă în matcă, iar pământul negru şi fertil apăru din nou de sub ape, pe malul Nilului se formă cortegiul funebru care urma s-o conducă pe Neferu către ultima ei locuință. Mulțimea tăcută privea sicriul ce avea să fie urcat în barcă, împreună cu tot ce o legase

de viață pe defunctă. În dimineața aceasta răcoroasă şi însorită, pământul ud răspândea miresme amețitoare. Deja mugurii se iteau din solul mustind de apă al grădinilor. Copleşiți şi pierduți în gândurile lor, preoții, membrii cortegiului funebru şi familia luară loc în bărci pentru a ajunge pe malul opus.

Hatşepsut începu să se simtă străbătută de fiori. Mâinile căutară căldura reconfortantă a mâinilor mamei sale.

Când bărcile atinseră țărmul opus, Hatşepsut, Ahmes şi faraonul aşteptară ca sicriul şi cuferele să fie coborâte pe uscat.

Mutnefert şi fiul ei stăteau deoparte. Hatşepsut simți privirile piezişe pe care i le arunca tânărul Tutmes, dar neliniştea îi înăbuşi plăcerea pe care o încerca. Îi întoarse deliberat spatele şi se apropie de mama ei.

Tutmes o privi cu un aer sumbru. Mama lui îi spusese că acum va trebui să o ia de nevastă pe Hatşepsut pentru a deveni rege. Preț de o clipă, fusese cât se poate de nemulțumit, dar, ca de obicei, îşi îngropase revolta sub învelişul moale al gândurilor trândave şi expresia lui mohorâtă era tot ce mai rămăsese de pe urma indispoziției.

Mutnefert, practic de nerecunoscut în ziua aceea, dispărea sub faldurile voluminoase ale unui veşmânt albastru plin de bijuterii. Cu ochi strălucitori, îi arunca priviri furişe regelui, soțul ei, convinsă că nu peste mult timp fiul ei va fi

prințul moştenitor şi, o dată căsătorit, va veni lesne de hac sălbăticiei lui Hatşepsut. Moartea prințesei, deşi regretabilă, nu reprezenta la urma urmei o catastrofă chiar atât de mare. Desigur, Neferu ar fi fost o soție mult mai supusă şi mai docilă decât Hatşepsut; dar ce să-i faci?

Cortegiul funebru se formă. În fruntea lui, doisprezece sclavi ducând pe umeri vasele de alabastru trandafiriu conținând hrana şi prețioasele unguente; apoi veneau alți sclavi, împovărați de cuferele prelungi de cedru în care fuseseră puse hainele şi bijuteriile lui Neferu. În sfârşit, venea sania pe care erau aşezate cele patru vase cu efigia celor patru fii ai lui Horus, în care se aflau viscerele tinerei moarte.

Menena înaintă şi-l salută cu o plecăciune adâncă pe faraon, care, cu un gest, porunci începerea ceremoniei. Hatşepsut auzea în spatele ei înălțându-se jelania bocitoarelor şi, cu ochii ațintiți pe picioarele preotului care mergea în fața ei, se străduia să nu se uite la sicriu şi să nu se gândească la conținutul său. Sus, pe cerul albastru, doi şoimi planau deasupra mulțimii. Țipetele lor pătrunzătoare acopereau murmurul slab al preoților. Pe toată lungimea drumului, slujitorii necropolei alcătuiau un dublu şir ce se încovoia, precum spicele de grâu în bătaia vântului, la trecerea lui Tutmes.

Deodată, glasul preotului lui Neferu, tânărul Ani, se înălță, limpede şi puternic: „Bucurați-vă,

fiindcă a ajuns la Orizont!”

În momentul când mulțimea răspundea: „Trăieşte, va trăi veşnic!”, Hatşepsut izbucni în lacrimi. Mâna i se strecură brusc în cea a tatălui ei, dar asta nu o linişti.

Procesiunea se opri la intrarea în mormânt, unde aşteptau preoții care slujeau. Mulțimea rămăsese mult în urmă. Bocitoarele tăcură, şi sicriul fu ridicat la verticală. Preț de o clipă, Hatşepsut îşi înălță ochii şi i se păru că pleoapele aurii ale lui Neferu se vor ridica, dar nu se întâmplă nimic. Şoimii mai țipară o dată strident şi se îndepărtară cu o bătaie din aripi. Preoții se apropiară pentru a începe libațiile; Menena, cu cuțitul sfânt în mână, înaintă, şi ceremonia deschiderii gurii începu.

Vreme de patru zile şi patru nopți, cortegiul rămase în fața micului templu. Corturile de pânză albastră şi albă se zbăteau domol în vânt, aidoma aripilor unor păsări greoaie şi captive; mulțimea preoților psalmodia agitând cădelnițele, din care se înălțau fuioare de fum cenuşiu ce dispăreau curând, luate de briza deşertului.

Hatşepsut, aşezată turceşte, cu bărbia în palmă, la umbra baldachinului mamei sale, căuta tristă cu privirile vreun animal care să se fi adăpostit pe pantele stâncoase din jur. În această perioadă a anului, pe versanții muntoşi puteau fi zăriți vreun cerb tânăr, vreun ibis sau vreun cocor, o

rândunică şi poate chiar silueta fugitivă a unui leu de munte, dar acum nu se vedea nimic mişcând printre stânci. Fetița se duse să se răcorească în apele fluviului. În două rânduri, un şoim o zări şi se roti încet pe deasupra ei; Hatşepsut căzu în genunchi pentru a-i aduce omagiu puternicului Howatit, regele cerurilor.

Şoimul scoase un strigăt şi se îndepărtă în direcția palatului; atunci, Hatşepsut se ridică şi făcu câțiva paşi pe nisipul mlăştinos. Nu putea admite că cineva putea suferi, muri sau îmbătrâni în zilele acestea primăvăratice. Cu inima grea, se îndreptă spre corturi şi spre locatarii lor tăcuți. La urma urmei, poate că tatăl ei avea dreptate; Neferu era o făptură plăpândă.

În fața sicriului care era tot rezemat, în picioare, de peretele falezei, preoții continuau să cânte. Hatşepsut intră în cort, unde se întinse şi începu să plângă. Se simțea atât de singură…

În sfârşit, în cea de-a patra zi, la apusul soarelui, toată lumea se strânse în fața mormântului, şi preoții şi oficianții necropolei o duseră pe Neferu în interiorul muntelui. Tutmes, Ahmes şi Hatşepsut îi urmară desculți, cu brațele pline de flori, înfiorându-se când pătrunseră în bezna glacială.

Hatşepsut, care nu-şi scăpa mama din ochi, ajunse fără să-şi dea seama la camera funerară şi aruncă de jur-împrejur priviri înfricoşate. Neferu, înconjurată de avuțiile ei, îndepărtate şi

cenuşii ca moartea, fusese pusă în sarcofagul pe care oficianții se pregăteau să-l închidă. Asistența aştepta; Hatşepsut nu cuteza să facă niciun gest, de frică să nu atingă ceva şi să nu declanşeze…

Ce anume? Scârțâitul capacului de la sicriu? O mişcare a mâinilor albe pe dedesubtul fâşiilor subțiri de pânză?

În sfârşit, oamenii se dădură înapoi, şi Menena intonă ultimul cânt ritual cu un glas voalat şi surd. Ahmes îşi stăpâni dorința violentă de a plânge. Tutmes părea cioplit din aceeaşi piatră ca giganticii paznici sculptați şi pictați; mintea îi lucra însă cu febrilitate şi, înapoia privirii lipsite de expresie, îşi hărțuia prada. Marele preot tăcu, salută şi ieşi. Tutmes păşi atunci înainte şi depuse florile pe sarcofagul fiicei sale. Ahmes procedă la fel, după care se făcură împreună nevăzuți în coridorul subteran.

Hatşepsut se pomeni singură. Acum era rândul ei. Se apropie de Neferu şi, îngrozită, îşi dădu brusc seama că tăcerea din jur părea schimbată.

— Nu ai murit cu adevărat, Neferu, nu-i aşa? Murmură ea. În spatele ei, sclava care ținea o singură lampă dătătoare de siguranță se agita, nervoasă. Fetița aruncă pe jos un mănunchi de flori verzi şi trandafirii şi se năpusti în întuneric după faraon, strigându-l.

După ce traversară fluviul în grabă, toți se întoarseră la palat cu o imensă uşurare şi se îndreptară spre apartamentele lor, lacomi de căldură, ospețe şi distracții. Tutmes şi Hatşepsut luară masa în apartamentul lui Ahmes, aşezați pe perne, la lumina nenumăratelor lămpițe. Cinară cu poftă, serviți de sclavii tăcuți care aduceau vinul, friptura de gâscă, deserturile şi apa caldă. Tutmes însuşi se arăta mai relaxat acum că doliul luase sfârşit. A doua zi, avea să-şi convoace iscoadele şi să le poruncească să plece la vânătoare, dar deocamdată zâmbea, glumea şi îi privea pe toți cu bunătate.

Pentru Hatşepsut, sumbrele mistere se spulberaseră. Era timpul să se gândească la viitor, la şcoală şi la prietenii ei, la Nebanum şi la animale. La sfârşitul mesei, mama ei o chemă pe muzicanta care cânta atât de frumos din lăuta cea nouă; tânăra femeie se apropie şi îi arătă fetiței cum să cânte o melodie. Aceasta era fermecată.

— Aş vrea să am una numai a mea! O să vii în fiecare dimineață în camera mea să mă-nveți să cânt! Mi-ar plăcea atât de mult să cunosc minunatele cântece din țara ta! Îmi dai voie? Adăugă ea, întorcându-se spre Tutmes.

— Fă ce pofteşti, răspunse el. Câtă vreme înveți bine la şcoală şi o asculți pe Nosme… Poți să pleci, îi spuse el tinerei muzicante, care-l salută

roşind şi se supuse. Ce popor extraordinar! Adăugă, adresându-i-se lui Ahmes. În ciuda impozitelor pe care le încasează vizirii mei, mai are timp să cânte sublim. Astăzi, oamenii ăştia din Nord cântă şi dansează în toate tavernele din Teba; Ipuky orbul învață şi el să cânte la lăuta asta. Hatşepsut, spuse el ridicându-se de la masă, de mâine te duci la şcoală. Noapte bună!

Fetița îl salută, strâmbându-se.

— Şi o să vină şi leneşul de Tutmes! Bombăni ea. Vai, tată, aş prefera să merg cu tine la vânătoare în mlaştini, în primăvara asta, decât să stau alături de băiatul ăsta plângăcios şi plictisitor.

Chipul lui Tutmes se lumină de plăcere.

— Chiar aşa? Şi ai prefera şi să ții frâiele carului decât pana de trestie?

— O, da! Ce bine ar fi! Exclamă ea cu ochii strălucind de dorință.

— Şi frâiele guvernării, floricica mea? Continuă el. Ahmes îşi înăbuşi o exclamație şi se îndreptă brusc.

— Şi o țară unde să-ți laşi amprenta numelui tău, micuț Horus?

Cu pleoapele lăsate, faraonul zâmbi cu jumătate de gură sub privirile stupefiate ale lui Hatşepsut.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg, tată. E însă unul pe care încep să-l ştiu. O femeie nu poate guverna. O femeie… continuă ea, aruncându-i o privire mamei sale, care evită cu

grijă să i-o întâlnească, nu poate deveni faraon.

— De ce nu?

— Atunci, nu mai înțeleg nimic, răspunse ea râzând. (Apoi se strecură lângă tatăl ei şi-l mângâie pe braț.) Aş putea învăța să mân caii? Şi să arunc sulița?

— Nu văd de ce nu ai lua câteva lecții. O să începi cu aruncatul suliței, fiindcă la cai e nevoie de o mână puternică.

Hatşepsut se îndreptă dansând spre uşă, unde o aştepta Nosme.

— Lui Tutmes n-o să-i placă! Ba chiar o să se mânie! Mulțumesc, puternice Horus, n-o să te dezamăgesc.

După plecarea lor, Ahmes se întoarse spre rege, soțul ei.

— Mare faraon, poziția mea îmi îngăduie să-ți împărtăşesc, dacă se iveşte ocazia, părerea mea. Pot s-o fac acum?

Tutmes o privi, plin de o tandrețe uşor încețoşată de vin.

— Vorbeşte. Ştii cât prețuiesc cuvintele tale, răspunse el, luând o nucă.

Ahmes se aşează pe un scaun.

— Nu-ți cunosc proiectele în ce priveşte succesiunea ta la tron. Nu le cunoşteam nici înainte, dar, pe când trăia Neferu, asta nu prezenta nicio problemă. Tutmes ar fi luat-o de soție, urmându-ți la tron, după datina strămoşilor noştri şi aşa cum o cere Maat. În

prezent însă, totul se complică. Egiptul se pomeneşte cu un fiu de sânge regal, dar fără o fiică îndeajuns de mare ca să-i legitimeze pretenţiile, fiindcă micuţa Hatşepsut este vădit prea tânără ca să se mărite. Or, cu fiecare zi care trece, dragul meu soţ îmbătrâneşti. (Ezită să continue, dar, în faţa tăcerii faraonului, glasul i se făcu din nou auzit, şi cuvintele i se bulucirăpe buze.) împărtăşeşte-mi gândurile tale. Sufăr! Cunosc sentimentele tale pentru Tutmes. Ştiu cât e de crud pentru tine să nu-l ai decât pe el fiu; cât despre Wadjmose şi Amon-mose, ei sunt de-acum bărbaţi, au viaţa lor şi s-au stabilit cu familiile departe de Teba. O să-l chemi pe vreunul dintre ei? Nu poţi în niciun caz spera să-i înmânezi dubla coroană lui Hatşepsut! Preoţii nu ar îngădui-o niciodată!

Ahmes îşi desfăcu braţele cu un aer rugător, şi Tutmes îşi ridică ochii spre ea.

— Nu schimba nimic, mare Horus! Nu te împotrivi legilor lui Maat! O vei plăti cu război şi crime!

Tutmes luă o înghiţitură de vin, îi savură buchetul, apoi îşi dăţi degetele. Schiţă un zâmbet palid, se îndreptă spre soţia sa şi se lăsă să cadă greoi lângă ea, trăgând-o spre el. Îi luă faţa în palme şi o sărută.

— O să-i dăm regatului altă fetiţă? Sau poate un fiu? O să-i chem din deşert pe fiii mei şi o să-l prefer pe unul în detrimentul celuilalt? O să mă

grăbesc să-i căsătoresc pe Tutmes şi Hatşepsut?

Mâna care strângea umărul lui Ahmes nu mai avea nimic tandru, trăsăturile lui Tutmes se înăspriseră, dar Ahmes ştia prea bine că nu ea era pricina mâniei sale.

— Se aşteptau să fiu un sărman bătrân nebun, gata să se lase mânuit ca un nenorocit de eunuc nubian! Dragă Ahmes, eu sunt Maat şi, atâta vreme cât voi trăi, Egiptul şi persoana mea vor fi una. Hotărârea mea e luată! La drept vorbind, sunt câteva săptămâni de când m-am hotărât, pe când Neferu zăcea încă în Casa Morților. N-o să-l las pe Tutmes, fiul ăsta descreierat şi incapabil, să se aşeze pe tron şi să ducă țara la ruină. De altfel, nu am de gând să-i impun micuței mele Hatşepsut un jug pe cât de penibil, pe atât de plictisitor. Lanțurile care îi sunt hărăzite sunt lanțuri de aur. Ea e Maat. Mai mult decât mine şi mai mult decât nătărăul ăla de Tutmes. Ea este copilul lui Amon. Pe ea o voi numi prinț moştenitor, şi asta chiar de mâine.

Se strânse mai aproape de soția lui.

— Nu mă interesează obiecțiile preoților. Egiptul întreg mă adoră şi mă venerează. Mi se vor supune, adăugă el, căutând din nou buzele lui Ahmes.

„Toate astea sunt perfect adevărate, îşi zise Ahmes, dar ce se va întâmpla după ce vei muri, puternice faraon?”

A doua zi, proclamația lui Tutmes zgudui țara

mai mult decât cei două sute de ani de invazie, de războaie şi de foamete. Crainicii regatului brăzdară țara de la nord la sud, înflăcărând cu vestea pe care o dădeau cetățile Memfis, Buto, Heliopolis, ale căror străzi se umpleau de o mulțime curioasă. La sud de Nubia, oamenii din Kuş şi nomazii Chasus ascultară aceste noi dispoziții cu o ureche belicoasă, încercând să ghicească felul cum aveau să se schimbe destinele regatului, în ferme şi pe ogoare, țăranii ascultară distrați şi se întoarseră la truda lor, dând din umeri. Zeul ştia cum era bine, doar asta conta pentru ei. La palat însă, tânărul Tutmes ascultă discursul tatălui său într-o tăcere apăsătoare, fără ca nimic să-i trădeze ura crescândă.

Doar Hatşepsut primi vestea cu calm. Sorbindu-l din ochii ei mari şi negri, ea îşi ascultă tatăl cu seninătate.

— Sunt într-adevăr prințesa moştenitoare Hatşepsut? Întrebă ea domol.

— Da.

— Voi fi faraon?

— Da.

— Ai puterea să faci să fie aşa?

— Iarăşi da, răspunse el zâmbind.

— Şi preoții?

Întrebarea ei îl surprinse. Privind-o pe fetița îmbrăcată în şorțul de o curățenie îndoielnică, cu panglica din păr şi cu una dintre sandale

desfăcute, se simți cuprins de un val de tandrețe şi de neliniște. În anumite momente, i se părea de nepătruns; nu mai era un copil, ci o ființă în comuniune strânsă cu zeii din care îşi trăgea aura. Simțea că în adâncul ei există o voință, o hotărâre şi o putere care nu cereau decât să fie folosite.

Îi răspunse ca unui ministru.

— Am discutat cu Menena în noaptea asta. Nu e mulțumit.

La drept vorbind, e ultragiat, dar l-am făcut să înțeleagă că e în puterea mea să numesc alt mare preot în locul său.

De fapt, nu se mărginise să profereze amenințări la adresa lui Menena, dar nu voia să-şi copleşească fata cu o povară prea mare dezvăluindu-i adevărata cauză a morții surorii sale. Pe deasupra, ezita să facă public un subiect atât de delicat, care putea lua proporțiile unui scandal. Ținea să-şi scutească fiica de orice suferință, fie şi simțindu-se vinovat de uşurarea pe care o simțise la moartea lui Neferu.

La ivirea zorilor, unul dintre preoții templului venise să-l informeze despre anumite întâlniri misterioase care avuseseră loc în grădini între Menena şi un alt individ. După ce-l ascultase cu interes, Tutmes îl chemase pe Menena. Cu un soi de admirație nuanțată de dezgust, studiase fața fostului său prieten, care nu lăsa să se întrevadă nimic din îngrijorarea care-l stăpânea, cu

excepția unei uşoare tresăriri a sprâncenelor.

După ce se prosternase, marele preot aşteptă calm, cu mâinile ascunse în robă şi privirile ațintite undeva, departe. Faraonul îi acordă o ultimă întrevedere celui care-i fusese deopotrivă tată, frate şi confident, căruia îi încredințase din prietenie şi încredere puterile ce sfârşiseră prin a-l corupe.

— Sunt la curent cu tot, îi spuse el liniştit, cu vocea aceea suavă care avea darul de a-i pune pe sclavi pe fugă. Ce stângăcie din partea ta, prietene! O dată ce Neferu-kebit era moartă, iar fiul meu se căsătorea cu micuța Hatşepsut, preoții şi-ar fi văzut puterea sporind considerabil după dispariția mea.

Se apropie de Menena până la a-l obliga să-l privească în ochi.

— Că veni vorba de dispariția mea! Te pregăteai să o grăbeşti? Vorbeşte! Dar vorbeşte o dată, dacă ții la viața ta!

Menena se dădu înapoi câțiva paşi, ținându-şi ochii plecați.

— Aidoma zeului, vezi şi ştii totul. La ce bun să vorbesc? N-ar însemna să-mi pun capul pe butucul călăului?

Tutmes îl mai privi câteva clipe, apoi exclamă cu un aer disprețuitor:

— Voi, preoții! Nu sunteți decât nişte intriganți! Nişte ipocriți vicleni! Şi când mă gândesc că dintre toți tu eşti cel care a putut ajunge aici! Tu,

prietenul meu, aliatul meu în vremurile tulburi din tinerețile noastre! Astăzi însă eşti o viperă, Menena! Nu mai avem nimic să ne spunem. În numele vechii noastre prietenii, n-o să te condamn nici la moarte, nici la dezonoare. Te exilez. Ai două luni ca să dispari. Eu, mult-iubitul lui Horus, vreau ca aşa să fie până la sfârşitul vremurilor!

Tutmes tăcu o clipă, apoi se îndepărtă.

— Ia-ți cu tine şi prietenii dezgustători, adăugă el. Menena rânji.

— Maiestate, răspunse el îndreptându-se spre uşă, din tot ce ai spus, fiecare cuvânt e adevărat. Nu uitați să vă cercetați însă sufletul! Iată! Nu cumva v-am făcut fără să vreau un mare serviciu? Inima mea poate că este neagră şi roasă de ambiție, aşa cum spuneți, dar a voastră cum e? Şi în numele cui vă mâniați? În numele lui Tutmes, fiul vostru?

Şi, cu un râs sarcastic, Menena ieşi.

Tutmes se aşezase din nou, greoi, tremurând şi gâfâind, „îmbătrânesc", îşi zisese.

Acum, amintindu-şi acest episod penibil, furia îi iuțea bătăile inimii.

— Preoții se agită, dar trebuie să se consacre zeului, iar tu eşti copilul zeului, nu-i aşa?

Hatşepsut zâmbi, şi faraonul îi întoarse zâmbetul. Mână în mână, cei doi ieşiră să admire florile din grădină. Tutmes se simțea din nou uimitor de tânăr, cu inima uşurată de o mare

povară; cât despre fiul său, nu se gândea la el câtuşi de puțin. „O să-i dau o nevastă, două dacă vrea, şi o să-l numesc viceregе în provincie. Dar n-o s-o aibă pe mica mea Hatşepsut”, îşi zise el vesel. Ştia prea bine că asemenea proiecte nu se potriveau deloc cu disciplina riguroasă a guvernării şi că nu ar fi trebuit să treacă deloc prin mintea unui faraon; dar, pentru prima oară în viață, hotărâse să asculte glasul inimii, şi asta îl făcea fericit. Avea să o învețe arta guvernării şi totul va fi cât se poate de bine.

— N-ai nicio dorință de exprimat, Hatşepsut? O întrebă el deodată. Nu e nicio favoare pe care să ți-o pot acorda? Ştii că responsabilitățile care-ți revin în prezent nu sunt deloc uşoare.

Fetița chibzui o clipă, mestecând un fir de iarbă. Deodată, chipul i se lumină.

— O favoare? Da, tată, am ceva să-ți cer, fiindcă am o imensă datorie față de cineva şi nu sunt sigură că mă pot achita de ea. În schimb, ție ți-ar fi foarte uşor…

— Cum se poate ca tu să datorezi ceva cuiva?

— Un tânăr novice mi-a făcut un serviciu, cu câtva timp în urmă. L-aş putea întreba ce anume i-ar face plăcere?

— Desigur că nu! Nu-i decât un țăran!

Tutmes îşi luă un aer îmbufnat şi începu să bată nervos din picior; servitorii aşteptau, nehotărâți.

Hatşepsut scuipă firul de iarbă şi se întoarse cu fața la tatăl ei, cu mâinile în şolduri şi

sprâncenele încruntate.

— Mi-ai făgăduit o favoare, şi eu ți-am spus ce dorință am. Un faraon nu-şi încalcă niciodată cuvântul dat. Puternice Horus, toți preoții fără excepție sunt nedemni de privirea ta? Cât despre acest tânăr novice, acest țăran, el mi-a făcut un asemenea serviciu, încât, dacă ar fi fost nobil, l-ai fi numit pe loc prinț Erpa-ha!

Tutmes îşi înălță sprâncenele, surprins.

— Chiar aşa? Prinț Erpa-ha? Ce mărinimie! Ca să beneficieze de o asemenea cinste, ar fi trebuit cel puțin să salveze viața prințului moştenitor!

Fetița lovi cu piciorul în podea ca să-şi ascundă surprinderea pe care i-o provoca perspicacitatea pătrunzătoare a tatălui ei.

— Pot să-i vorbesc? Să-l chem în apartamentele mele? Te rog!

— Asta-i de cel mai mare interes, fetițo. Poți să-l chemi.

Ocupă-te mâine de asta, iar eu o să vin şi o să-l onorez pe acest...

Acest țăran cu augusta mea prezență.

— Nu!

În prezent, Hatşepsut naviga în aceleaşi ape primejdioase şi imprevizibile ca şi în noaptea aceea în care bătuse *khamsin-ul.*

— Prezența ta o să-l intimideze, tată. Nu va îndrăzni să spună nimic şi n-o să pot şti care e dorința lui cea mai mare.

— Fă cum vrei, răspunse brusc Tutmes, dând

din cap. Dar după aceea să vii să-mi spui tot ce s-a întâmplat.

Începu din nou să se plimbe, cu Hatşepsut tropăindu-i pe urme. La drept vorbind, uitase cu totul de Senmut până în clipa când tatăl ei pomenise de favoruri, dar acum, surescitată, începu să se gândească la întâlnirea lor. Deodată, se opri. Reuşea să-şi amintească perfect glasul lui – puternic, amabil, deja bărbătesc –, şi şi-l amintea cu plăcere, dar, în chip curios, fața lui i se ştersese cu totul din minte.

7

Senmut, în ce-l priveşte, nu o uitase pe Hatşepsut. În timpul zilei nu cunoştea nicio clipă de linişte. Nopțile îl bântuiseră vise în care prințesa îl arăta cu degetul gărzilor faraonului, care se repezeau să-l aresteze. În timpul doliului, nu i se întâmplase nimic, dar rămânea convins de vinovăția sa în ce priveşte otrăvirea lui Neferu, ceea ce-l făcea să fie extrem de nefericit. Cu toate acestea, reuşise să scape de teama unei arestări iminente, şi zilele se scurgeau, identice, în ritmul ocupațiilor sale cotidiene.

„Ce prost am fost să-mi închipui că m-aş putea ridica deasupra condiției mele de simplu oficiant în templu, îşi spunea el. Astăzi doar prinții, preoții şi nobilii au acces la putere; trebuie să încerc să dau uitării visurile şi să mă întorc la

umilele mele îndatoriri.”

Inima însă îi spunea contrariul: „Continuă să crezi în şansa pe care zeii ți-ar putea-o acorda. Şi continuă să speri ca mica prințesă, neatentă cum e, să n-aibă nevoie de prea mult să uite de îndrăzneala unui țăran.”

În cele din urmă, se alătură tovarăşilor săi ca să asiste la întoarcerea familiei regale din necropolă. Benya îl însoțea. Acest tânăr înfocat tocmai se întorsese de la Assuan, neştiind nimic despre tragedia care lovise palatul. Trebuia să însoțească noua încărcătură de piatră la Medinet-Habu, în nordul țării, dar, cum circulația fusese interzisă pe durata lunilor de doliu, se plimbase prin Teba împreună cu Senmut, bând, discutând cu negustorii şi meşteşugarii din piață, privindu-i pe fierarii templului lovind electrumul [10] pentru a-l transforma în foi destinate acoperirii veselei sacre. Petrecuseră momente îndelungate şi cu cioplitorii în piatră, amândoi fiind lacomi de noi cunoştințe. Şefii de şantiere îl ştiau bine pe Benya şi îi cunoşteau mintea ascuțită şi rezistența neobosită la muncă. Senmut le puse însă întrebări la care nu putură răspunde. Desigur, ei îi puteau vorbi despre vinele pietrei, despre felul în care trebuiau puse penele de lemn înmuiat pentru a obține o tăietură dreaptă şi

[10] Electrum – aur nativ cu un conținut mare de argint (n.r.).

subțire, îi puteau spune care piatră ar fi bună pentru un tip sau altul de construcție şi care nu ar rezista, dar în ce priveşte ideile de ansamblu, proporțiile şi tot ce urma sau preceda munca lor erau întru totul incapabili să-i spună ceva.

— Ar trebui să vorbeşti cu unul dintre ei, îi răspunse agasat un muncitor, arătând cu cotul un grup de oameni cu peruci scurte strânşi în jurul numeroaselor suluri de papirus. Ei îți pot răspunde la toate întrebările.

Întorcându-se, Senmut văzu un grup de arhitecți, oamenii cei mai respectați, onorați şi lăudați din tot Egiptul. Marele Ineni se întreținea zilnic cu Cel Unic şi avea atât de multe răspunderi, încât scribul său trebuia să i le reamintească mereu.

Aşa au învățat Senmut şi Benya să cunoască Teba. I se întâmpla uneori lui Benya să umble de unul singur, din pricina gustului său pentru senzațiile tari ale vieții de noapte şi pentru casele de toleranță. Cât despre Senmut, el unul nu cunoştea alte femei decât pe mama sa, pe verişoara lui, Mutny, şi pe micile cerşetoare de pe străzi, iar senzualitatea lui se mulțumea să aprecieze formele şi rotunjimile vreunui trup, unduirea vreunei coafuri şi strălucirea născută de soare pe dinții orbitor de albi ai vreunei femei. Dorințele zăceau încă neştiute în adâncul său. Seara, când rămânea singur în chilia lui, se gândea la monumentele eterne şi mărețe pe care

avea să le înalțe pentru a-şi perpetua amintirea.

După două zile de la înmormântarea lui Neferu, Senmut stătea împreună cu Benya sub pomii de lângă stâlpul ce marca intrarea în templu. La templul de la Medinet-Habu lucrul fusese reluat şi Benya venise să-şi ia rămas-bun, după ce îşi strânsese lucrurile, în timp ce materialul era încărcat în ambarcațiuni, iar pietrele priponite pe plute.

— Cât o să lipseşti de data asta? Îl întrebă Senmut. Singurătatea care îl aştepta din nou îl întrista.

Benya se întinse alături de prietenul său cu un suspin de satisfacție.

— Ce dimineață frumoasă! O să fie plăcut să navighez astăzi, fără să fac altceva decât să mă uit cum malurile trec pe lângă mine. Cine ştie când ne vom revedea! Poate peste vreo două luni, când echipa de constructori o să ne schimbe. O să mai avem multe pietre de cioplit şi meşterului meu nu-i place să se grăbească. Cred că o să mă întorc în perioada caniculei.

Senmut îşi privea cu invidie prietenul care nu-şi ascundea bucuria.

— Şi eu? Ce-o să fac între timp? Cred că ar trebui să mă duc să-mi vizitez familia câteva zile, spuse el nu prea convins.

Benya tresări:

— Cum? Vrei să pleci din Teba? Teba atât de frumoasă, de seducătoare vara, ca să te îngropi

la țară? Eşti bolnav, Senmut!

— Teba încă nu m-a sedus, replică Senmut cu amărăciune, în momentul în care cornurile sunau de pe acoperişul templului pentru a arăta că jumătate din dimineață se scursese. Mă întreb dacă n-aş fi făcut mai bine să rămân cu părinții mei şi să-mi rup şalele muncind pe ogor decât să mi le rup spălând podelele puternicului Amon.

— O, puternice Amon! Declamă Benya râzând, cu ochii închişi. Fie ca Senmut să-şi părăsească podelele şi să se adăpostească pe genunchii tăi! O, rege al zeilor!

Senmut izbucni în râs fără să vrea şi se mai lumină puțin. Descurajarea nu se prea potrivea cu caracterul său.

— Ce ți-ar trebui ție e o fată drăguță, care să te distreze şi să-ți îndrepte atenția şi spre altceva decât spre apă şi săpun. Am ceea ce-ți trebuie! O perlă delicată care îi aparține libianului ăluia gras… cum îl cheamă oare? Ai avea-o aproape pe nimic; aş putea să aranjez să…

Benya continuă să sporovăiască astfel, fără să observe că prietenul lui nu-l mai asculta, fiindcă o vedea cu ochii minții pe prințesa Neferu, trecând împreună cu suita ei, purtând sistre[11]. „N-o să reuşesc oare s-o uit niciodată?” se întrebă el.

Benya tăcuse. Acum se ridică dintr-un salt, în

[11] Sistru instrument muzical la vechii egipteni (n.r.).

timp ce Senmut se sprijinea cu spatele de un copac şi lăsa privirile să-i rătăcească peste grădini.

— Plec, spuse Benya. Îmbrățișează-mă.

Senmut se ridică şi-şi strânse prietenul în brațe.

— Isis să te apere! Adăugă Benya, strângându-şi lucrurile. Era pe punctul să plece, când deodată îi strecură la ureche lui Senmut: Un soldat al Maiestății Sale şi un crainic vin spre noi!

Senmut dădu din cap, cu inima bătând să-i spargă pieptul şi mâinile umede. Cei doi se apropiară de el, şi crainicul salută.

— Eşti Senmut, unul dintre preoții puternicului Amon? Întrebă el cu blândețe, nu fără a remarca paloarea stranie a interlocutorului său, apoi făcu salutul imperial, cu încheietura dreaptă a mâinii pe umărul stâng. Sunt însărcinat să-ți transmit o convocare din partea prințului moştenitor Hatşepsut Khnum-Amon. Îți porunceşte să te prezinți în fața ei peste o oră, pe malul lacului puternicului Amon. Să fii punctual! Să nu vorbeşti înainte ca ea să nu te fi poftit s-o faci şi să-ți ții ochii plecați. Asta-i tot.

Zâmbi, salută din nou şi se îndepărtă, urmat de soldat.

— Pe Osiris, Senmut, ce înseamnă asta? Întrebă Benya, tremurând tot. Ce ai făcut pentru ca moştenitoarea Celui Unic să vrea să te vadă? Ai necazuri?

Senmut îl apucă pe Benya de umeri şi-l scuturâ.

— Nici vorbă! Nici vorbă! N-am niciun necaz, dragă Benya! Dacă ar fi fost să mă aresteze, nu mi-ar fi trimis un crainic! O să fiu primit în audiență!

— Asta văd şi eu! Răspunse Benya, desprinzându-se râzând din strânsoarea prietenului său. Dar de ce? E vreun secret?

— Într-un fel, da. I-am făcut un serviciu prințesei. Sau mai degrabă, nu, am dat dovadă de o imprudență nebună, şi ea... Era o greşeală, Benya, care m-a obsedat vreme de săptămâni. Am fost bolnav. Iar acum...

— Văd că o să plec fără să mă fi lămurit deloc, spuse Benya, aruncându-şi sacul pe umăr. Scrie-mi, Senmut. Vreau să ştiu ce se petrece aici. Ard de nerăbdare! Trimite-mi un sul întocmit corect, scris de un scrib priceput şi sensibil, că altfel n-o să-ți mai vorbesc când o să mă întorc.

Dădu să plece, dar nu se putu împiedica să nu se mai întoarcă o dată.

— Eşti sigur că nu ai necazuri?

— Cât se poate de sigur. Cred... cred că până la urmă îmi este hărăzită o soartă fericită, declară Senmut, desfăcându-şi brațele cu un gest de extaz şi de eliberare.

— Îți doresc să ai dreptate. La revedere, Senmut!

— La revedere, Benya!

— Să-mi scrii!

— Negreşit!

Înainte chiar ca prietenul său să fi pierit din vedere, Senmut dădu fuga la chilia lui şi chemă un sclav. Avea nevoie de apă şi de lenjerie curată, trebuia să se radă în cap, şi toate acestea în mai puțin de o oră. „Negreşit, îşi spuse el zorindu-se, negreşit…” Nici nu mai ştia deja ce spune.

Peste exact o oră, spălat, ras şi îmbrăcat cu haine curate, Senmut urca deluşorul acoperit de iarbă pe culmea căruia se opri să contemple lacul lui Amon, unde se legăna domol barca sfântă, cu catargele sale aurii şi vâslele argintii scânteind în soare. Privirile nu-i întârziară însă asupra ei, deoarece, nu departe, înconjurate de perne şi întinse pe rogojini albastre, îl aşteptau două femei şi o fetiță. „Da, ea este”, îşi zise el, cuprins de un val de plăcere necunoscută până atunci. Îngenuncheată lângă un coş de răchită, Hatşepsut stătea de vorbă cu Nosme şi Tiyi. Fetița îi simți prezența şi-şi înălță privirile spre el. Senmut se repezi şi căzu în genunchi, cu brațele întinse şi fața în iarba moale şi călduță.

Hatşepsut îi atinse uşor umărul cu piciorul.

— Iată-te, în sfârşit! Spuse ea. Poți să te ridici.

Senmut se ridică fără a îndrăzni să-şi înalțe privirile. După o clipă, fetița exclamă pe un ton iritat:

— Uită-te la mine! Un asemenea comportament nu ți se potriveşte deloc, ție care nu ai şovăit să mă duci prin tot domeniul meu fără să mă prea

menajezi!

Glasul îi era acelaşi, la fel de imperios, plin de sfidare, lăsând totodată să răzbată sunetul ascuțit şi strident specific copilăresc. Când îşi înălță însă privirile şi îi văzu ochii mari şi negri, bărbia micuță, dar energică şi gura drăgălaşă atât de bine conturată, Senmut rămase năucit. Era ea, într-adevăr, şi totuşi se schimbase; zveltă şi plăpândă pentru vârsta ei, îşi pierduse totuşi în lunile acestea din urmă aspectul copilăresc. Simțea dezvoltându-se în ea tânăra femeie care nu avea să întârzie să devină. Era însă şi altceva, conştiința întru totul recentă a sângelui şi a istoriei ei, reflexul întunecat al puterii ce ardea neclar în spatele privirii sale nemiloase şi al zâmbetului uşor.

Se priviră preț de o clipă, apoi Hatşepsut dădu din cap, cu un aer satisfăcut, şi îi făcu semn spre perne.

— Aşază-te aici, lângă mine. Mă tem că nu-ți pot oferi o pătură veche, dar sper că rogojina mea o să-ți convină. Ştii, uitasem de tot cum arăți, dar acum, că te revăd, mă întreb cum de-am putut s-o fac. Nu te-ai schimbat prea mult, nu-i aşa?

Se apropie de el.

— Ai mai avut de curând prilejul de a salva şi alte fete din lacul lui Amon? Îl întrebă ea, râzând.

Îşi vârî mâinile în coşul de răchită şi scoase doi pisoi, apoi îl puse pe unul pe genunchii lui Senmut.

— Sunt puii pisicii lui Nebanum. Mi i-a dat mie. Simt sacri.

Mama lor e din templul lui Bastet[12] şi poate să vadă demonii noaptea. Vrei unul?

Senmut mângâie blana mătăsoasă şi cenuşie şi pisicuța mieună, încercând zadarnic să-l zgârie. Erau nişte animale foarte frumoase, zvelte şi delicate, cu botul ascuțit şi ochii oblici. La fel ca tuturor egiptenilor, lui Senmut îi plăceau pisicile şi îi mulțumi pentru mărinimia ei.

— Trebuie să-i cer permisiunea învățătorului meu, dar nu cred că o să mi-o refuze, dacă mama pisoiului e atât de deosebită.

— Ei bine, preotule, ce ai mai făcut de la ultima noastră întâlnire? Îl întrebă ea.

Senmut puse pisoiul pe iarbă, se sprijini confortabil pe perne şi admiră liniştea lacului înainte de a răspunde. Nu ştia nici acum motivul acestei convocări şi nu putea deci să-i prevadă deznodământul, dar continua să fie convins că trebuia să-şi cântărească bine cuvintele. Ideea de a se folosi de Hatşepsut pentru a-şi duce la bun sfârşit proiectele nu-i trecuse nicio clipă prin cap. Voia doar să o cunoască mai bine, deoarece i se părea că norocul îi făcuse să se întâlnească şi îi oferise o nouă prietenă.

— M-am ocupat de treburile care îmi revin la templu, fiindcă asta este datoria unui bun preot,

---

[12] Bastet – zeiță cu cap de pisică în mitologia egipteană (n.r.).

prințesă.

— Să frece podelele şi să facă mici comisioane?

Îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar în întrebarea ei nu fusese nici urmă de răutate.

— Da. Exact.

— Şi ai de gând să te ocupi cu asta toată viața? Fetița examina cu atenție degetele subțiri şi lungi ale lui Senmut, împreunate peste veşmântul de în, şi umerii lați şi pătrați. Sub sprâncenele groase şi castanii, ochii îi erau blânzi, şi se simți în largul ei alături de el, fără să simtă nici cea mai mică dorință de a-l tachina sau de a-l necăji, aşa cum obişnuia cu Tutmes. S-ar fi arătat mult mai iscusit decât Tutmes să mâne carul de luptă şi să arunce sulița.

Senmut îi aruncă o privire scurtă, dar de data aceasta ea nu zâmbi.

— Ca toată lumea, Alteță, am şi eu visurile mele tainice, care au foarte puțină legătură cu realitatea.

— Bineînțeles. Dar am auzit că un bărbat hotărât şi sigur pe sine îşi poate îndeplini visurile dacă-şi dă osteneala.

— Nu sunt încă bărbat, Alteță.

Cuvintele acestea spuneau totul şi nimic deopotrivă. Educația pe care o primise Senmut nu-l lăsase străin de diplomație.

Hatşepsut oftă şi puse pisoiul la loc în coş.

Senmut se pregătea să se ridice, crezând că discuția se încheiase, dar ea îşi puse mâna pe

brațul său gol, făcându-l să tresară.

— Ştii că acum sunt prinț moştenitor? Îl întrebă ea încet.

— E o mare cinste, Alteță, pentru Egipt, răspunse el, cu capul plecat.

— Îți datorez o favoare, preotule, şi am de gând să mă achit acum. Tatăl meu mi-a dat deplină libertate în privința asta; aş vrea să-ți dau ceva. (îl privi îngrijorată.) N-o să mă refuzi, sper?

— Nu-mi datorezi nimic, Alteță. Am făcut ceea ce am considerat că e de datoria mea, şi nimic mai mult. Dar, din moment ce consideri că fapta mea merită răsplătită, atunci n-o să refuz.

— Frumos spus! Îl ironiză ea cu blândețe. Ei bine, gândeşte-te. Ce-ți doreşti?

Senmut privi lebedele care lunecau pe lac, văzu pescăruşii şi găinuşele de baltă care-şi scuturau penele în apă. Observă cum cele două însoțitoare sporovăiau. Auzi respirația uşoară a prințesei şi cu coada ochiului remarcă țesătura subțire a veşmintelor ei care foşneau în bătaia brizei. Toate acestea fură însă în scurt timp copleşite de valul ambiției sale. Avu impresia clară că o mână nevăzută îl punea deodată în fața tuturor visurilor sale, a speranțelor şi a suferințelor sale. Se gândi la Kames, tatăl său, care nu dorea pentru fiul lui decât siguranța şi anonimatul; se gândi la învățătorul lui şi la durerile sale de stomac, dar se gândi mai ales la faraon, la uriaşul acesta cu puteri nemărginite.

Îngenunche la picioarele lui Hatşepsut.

— Alteță, mai mult ca orice aş vrea să studiez arhitectura cu marele Ineni. Asta doresc, şi nimic altceva.

— Nu vrei o casă frumoasă? Întrebă ea, țuguindu-şi nemulțumită buzele.

— Nu.

— Atunci, ceva pământ? Sau două neveste? O proprietate mare?

Senmut izbucni în râs, de uşurat şi fericit ce se simțea.

— Nu, nu şi nu! Vreau doar să devin arhitect, oricât de modest. Nu ştiu încă dacă am talent, dar asta trebuie să aflu! Mă înțelegi, Alteță?

Hatşepsut se ridică, cu un aer semeț.

— Îmi aminteşti de scumpa mea Osiris-Neferu. Îşi petrecea timpul întrebându-se dacă o înțeleg, şi trebuie să recunosc că uneori mi se întâmpla să mi se pară extrem de plictisitor să încerc asta. Dar cred că te înțeleg, spuse ea, luându-i mâna lui Senmut, care i-o strânse fără voia lui. Ți-am scurtat drumul către împlinirea visului, nu-i aşa?

Senmut se aplecă să-i sărute mâna micuță.

— Exact, îi răspunse el. L-ai scurtat cu o viață întreagă! Hatşepsut îşi retrase mâna şi îşi chemă suita.

— Eşti sigur? Insistă ea.

— Absolut sigur.

— Atunci, o să vorbesc cu tatăl meu, care o să

vorbească cu Ineni. E un moşneag acrit, care cu siguranță că n-o să accepte de bunăvoie un nou elev. Dar tu o să fii fericit. O poruncesc eu!

Senmut luă în brațe pisoiul adormit.

— Ia coşul! Îi porunci Hatşepsut lui Nosme.

Şi deja se îndepărta, lăsând-o pe Tiyi să împăturească rogojina şi să strângă pernele. Senmut, rămas singur şi pierdut de fericire, îşi dădu atunci seama că nici măcar nu aşteptase ca el să o salute.

Tutmes îşi aşează fiica la cină alături de el pentru ca aceasta să-i povestească despre întrevederea pe care o avusese cu Senmut. Descrierea escapadei îl distră nespus. Când îi spuse care era dorința acelui novice cutezător, faraonul lăsă să-i scape o exclamație pe jumătate indignată, pe jumătate batjocoritoare. Mesenii îşi întoarseră spre el privirile pline de îngrijorare, dar Tutmes le strigă muzicanților să cânte mai departe şi trimise un sol la Ineni. În timp ce savura un porumbel fript, o puse să mai povestească o dată ce se întâmplase. Hatşepsut fu întrucâtva contrariată, deoarece tatăl ei nu-i lăsa o clipă de răgaz, şi mâncarea începuse să i se răcească.

În sfârşit, sosi şi Ineni, care se prosternă, impecabil şi imperturbabil, deşi fusese nevoit să-şi lase baltă toate treburile ca să răspundă convocării imperiale. Ineni era mult mai înalt decât media şi încă zvelt, în ciuda vârstei sale înaintate. Cu nasul acvilin, gura hotărâtă, capul

uimitor de neted şi ascuțit, complet ras, chipul său ar fi putut părea dur şi nemilos, dacă nu ar fi fost expresia maliţioasă a ochilor săi cenuşii. Ştia să râdă însă şi dragostea de viață pe care o avea îl ajuta să suporte frământările geniului său.

— Ineni, strigă Tutmes, stai aici, lângă Hatşepsut! Alteța Sa are ceva să-ți spună.

Arhitectul nu păru surprins. Acceptă vinul pe care i-l oferea sclavul faraonului, îl bău încet şi aşteptă privindu-şi inelele.

Hatşepsut era furioasă. Îşi spuse povestea pentru a treia oară, în cuvinte scurte şi concise. Spre deosebire de tatăl ei, Ineni nu râse, ci o ascultă cu atenție, fără a o slăbi din ochi. Abia ce-şi încheiase povestirea, în momentul când se pregătea să ia în sfârşit o îmbucătură de pâine de secară, şi el o întrebă:

— Alteță, spui că preotul ăsta nu este decât un novice? Un fel de țăran?

Era prea de tot!

— Spun că-ți poruncesc să taci şi să mă laşi să mănânc! Şi mai spun că o să-ți răspund mai târziu la toate întrebările. Eu, una, mor de foame, şi până şi sclavii au apucat de-acum să mănânce.

Ineni aşteptă, Tutmes aşteptă, Ahmes aşteptă, sclavii aşteptară, în timp ce Hatşepsut mânca şi bea pe săturate. În sfârşit, împinse masa deoparte şi se instală mai confortabil, oftând

uşurată.

— E un tânăr inteligent şi dintre cei binecrescuți. Îmi place. E amabil şi respectuos şi nu se plânge ca…

Era să spună „ca Tutmes”, dar îşi aminti la timp că tatăl ei îi recomandase insistent să-şi țină părerile pentru ea; astfel încât continuă:

— … ca alții. Pe deasupra, chiar îi datorez favoarea asta şi m-am angajat să i-o îndeplinesc cu autorizația tatălui meu. Sper, dragă Ineni, că o să-i dai posibilitatea de a-şi dovedi capacitatea. E atâta nerăbdare în el!

Ineni nu răspunse nimic, dar schiță un zâmbet. Şi el avea o anumită afecțiune pentru noua moştenitoare, pe care o găsea infinit mai energică şi mai capabilă decât tânărul timorat căruia îi era hărăzit în mod normal acest titlu.

— E o plăcere să te slujesc, Alteță, rosti el în cele din urmă. Trimite-mi persoana şi o să mă ocup de ea.

La drept vorbind, Ineni nu avea niciun chef să-şi asume la vârsta lui formarea unui nou elev. Voia să se retragă cât mai repede cu putință şi să se bucure, în sfârşit, de avantajele pe care i le aduseseră serviciile bune şi loiale, ca şi de soții, de fiu, de grădinile sale. Nu putea însă în niciun chip să refuze o asemenea cerere.

„O să vedem noi care sunt capacitățile de judecată ale micii prințese”, îşi zise el în timp ce ieşea din palat.

A doua zi devreme, Senmut fu trezit de o bătaie în uşă; înainte de a fi apucat să se scoale, odaia fu invadată de oameni. Învățătorul lui, arătând la fel de epuizat ca întotdeauna, îl salută sec. Doi sclavi, în costumul albastru şi alb al palatului, aşteptau în spatele său.

— Eşti rugat să-ți părăseşti chilia şi să te duci imediat la nobilul Ineni, îi spuse învățătorul lui cu o oarecare iritare. Nu ştiu despre ce e vorba şi nici nu vreau să ştiu. Îmbracă-te repede! Oamenii ăştia or să aibă grijă de lucrurile tale.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi fără să mai adauge nimic.

Încă adormit, Senmut îi văzu pe sclavi strângându-i într-un cufăr cele câteva lucruri. Puținele papirusuri aparținând bibliotecii templului fură puse pe salteaua deja strânsă, şi cei doi sclavi se făcură nevăzuți, fără a-i mai lăsa răgazul să-i întrebe pe unde trebuie să o apuce.

Se ridică grăbit şi îmbrăcă tunica pe care o purtase ieri. Un paznic îl aştepta să-l conducă la palat şi părăsiră împreună templul. Senmut plecă fără să se mai uite înapoi.

Peste câteva minute, mergeau pe o alee străjuită de statuile zeului Tutmes, treceau în scurt timp de pâlcul de sicomori şi ajungeau la poarta vestică a palatului. Acolo, paznicul se opri, strecură o vorbă gărzilor care-i lăsară să treacă, şi Senmut pătrunse pentru prima oară în viață în Curtea Regală.

Treaz de-a binelea acum, privi în jurul său cu o uşoară dezamăgire şi teamă. Locul nu era prea diferit de cel pe care tocmai îl părăsise.

Avea să afle ulterior că se afla atunci foarte departe de apartamentele regale şi de marea Sală de Audiență. Fusese condus direct în aripa rezervată birourilor şi dregătoriilor, unde faraonul se ducea aproape zilnic să-şi exercite funcțiile administrative, ceea ce explica absența oricărui decor fastuos. Coridoarele erau înguste şi tăcute.

„Nu m-aş descurca niciodată în labirintul ăsta", îşi spuse Senmut.

Escorta lui se opri în sfârşit în fața unei uşi din cedru fin, sculptată şi cu ornamente de argint. Abia bătuse, că un sclav tânăr îi deschise, salutându-l cu o plecăciune adâncă.

— Eşti aşteptat, spuse el pe un ton şovăitor.

„Probabil e sirian", îşi zise Senmut, observându-i asemănarea cu Benya. Garda lui salută la rândul său şi dispăru.

Sclavul îl introduse într-o odaie scăldată în lumina soarelui, care-l lăsă uluit şi năucit, ca un animal scos brutal din vizuină.

— Apropie-te! Îi porunci un glas blând şi limpede. Aş vrea să te văd mai de aproape.

Senmut se îndepărtă de uşă. În fața lui se întindea o podea din lespezi albe şi negre, la capătul căreia se afla o masă imensă şi grea, acoperită de pergamente de tot soiul. În dreapta,

se înălța un perete neted, împodobit de o friză înfățișându-l pe zeul Imhotep[13] supraveghind înălțarea marilor piramide. În stânga, camera dădea spre o galerie pardosită cu lespezi, la capătul căreia strălucea lacul sfânt. Numeroşii arbori sădiți între lac şi galerie îi dădeau lui Senmut impresia că se află la liziera unei păduri scăldate în soare.

În spatele biroului, stătea în picioare un bărbat, şi Senmut ştiu pe dată că se afla în prezența celui mai mare arhitect după omul-zeu care înălțase mormintele regale înfățişate pe perete, un om ce trebuia respectat, chiar temut, dar deopotrivă iubit.

Ineni aştepta, cu brațele încrucişate. Senmut îşi umflă pieptul, păşi spre el şi salută. Ineni zâmbi.

— Eu sunt Ineni, spuse el liniştit. Eşti Senmut, noul meu elev, nu-i aşa?

— Da.

— De ce te afli aici?

Senmut zâmbi la rândul lui, şi Ineni fu plăcut impresionat. Ochii arhitectului studiară amănunțit sprâncenele groase, ochii întunecați şi hotărâți, pomeții proeminenți, gura senzuală şi energică a tânărului şi recunoscu semnele nobleței. „Prințesa mea avea dreptate, îşi zise el. Băiatul ăsta promite."

---

[13] Imhotep – medic şi arhitect din Egiptul antic (secolul al XXVII-lea î.Hr.), divinizat ca zeu al medicinei (n.r.).

— Mă aflu aici ca să învăț cum să transform visurile regale în realitate. Pentru asta sunt hărăzit, nobile Ineni.

— Chiar aşa? Şi crezi că ai în tine voința, curajul şi puterea de a munci atât cât va trebui sau, altfel, de a muri?

— N-am încercat niciodată, dar aşa cred.

Ineni îşi desfăcu brațele şi arătă cu degetul masa supraîncărcată.

— Ei bine, atunci ne vom apuca de treabă. O să citeşti tot ce vezi aici, fără să te opreşti decât ca să mănânci şi să dormi, până când vei fi luat cunoştință de toate aceste informații. Patul tău e acolo, adăugă el arătând o uşiță. Omul ăsta e sclavul tău, o să-ți aducă tot ce-ți trebuie. Peste o zi sau două, o să mai stăm de vorbă, şi atunci… Se îndreptă spre uşă. Atunci vom vedea. Mă apuc devreme de lucru, aşa cum ai putut constata, şi termin târziu. Sper că o să faci la fel. Şi mai ales nu-ți face griji. Eu, unul, te plac îndeajuns de mult, prințesa moştenitoare la fel. Ce poți să ceri mai mult?

Ineni ieşi, făcând un semn din cap. Senmut se relaxă în sfârşit şi se apropie de sulurile de papirus. Nu putea vedea baza stivei, dar îşi aşează mâna deasupra ei, conştient de gravitatea momentului. Cheia enigmei se afla aici, blândă şi primitoare, sub mâna lui.

— Adu-mi de mâncare şi nişte vin, îi ceru el distrat sclavului care aştepta în spatele lui.

Luă primul sul şi, aşezându-se la masă, îl desfăşură şi începu să citească.

După un an greu, pe care şi-l petrecu istovindu-şi ochii şi citind până la epuizare, cufundat în planurile vechi şi în diagrame, învățând uzanțele şi tehnicile meseriei sale, Senmut fu în sfârşit autorizat să meargă să vadă unele dintre operele lui Ineni. Avu acces la rindea, la instrumentele de geometrie şi la pana desenatorului. Privirea sa perspicace şi talentul înnăscut îi permiseră să descopere lesne un unghi greşit şi să rezolve o problemă de construcție. Îşi petrecu timpul învățând cu cea mai mare plăcere. Pentru prima oară în viață, era fericit, cu adevărat fericit, şi pentru el nu mai exista nimic în afară de momentele pe care le petrecea cu maestrul său.

Ineni era deopotrivă mulțumit şi surprins. Încetul cu încetul, începu să-i facă plăcere tovărăşia acestui tânăr care devenea un bărbat frumos, cu minte ageră şi limpede, şi-şi luă treptat obiceiul de a-l consulta pe Senmut pentru fiecare proiect al său. Templul de la Medinet-Habu fu terminat. Altele fură înălțate la Ombo, Ibrim, Semneh şi Kumneh. Doar proiectul favorit al lui Tutmes, templul lui Osiris de la Abydos, rămânea un secret pentru Senmut. Ineni era singurul autorizat să lucreze la el şi, când Cel Unic venea să-şi consulte arhitectul, Senmut pleca să se plimbe în grădină, pe malul lacului.

Senmut ar fi vrut uneori să o vadă fie şi în

treacăt pe mica prințesă, dar asta nu se întâmpla niciodată. Era ca şi cum nu s-ar fi întâlnit niciodată. Făcu cunoştință cu Menkh, fiul lui Ineni, şi datorită lui află câteva anecdote despre Hatşepsut; de exemplu, că la prima vânătoare de rațe la care fusese, țintise cu dibăcie o pasăre, străpungând-o cu săgeata, dar, după primul strigăt de bucurie, izbucnise în plâns şi legănase în brațe trupul însângerat. Menkh îi mai spuse că Hatşepsut se distingea la antrenamentul militar. Aahmes pen-Nekheb o mustra ca pe oricare alt recrut tânăr, ceea ce ea accepta tară să crâcnească, şi mâna caii la fel ca un bărbat. Senmut îl plăcea pe Menkh. Acesta avea siguranța liniştită şi amicală pe care i-o conferea rangul tatălui său, dar aproba dorința lui Senmut de a se apropia de cercurile puterii şi-l trata cu simpatie. În ciuda diferenței dintre originile lor, cei doi tineri descoperiră multe puncte comune.

După câtva timp de la primele lecții luate cu Ineni, Senmut se duse la târgul din Teba să angajeze un scrib. Îi dictă acestuia o scrisoare pentru Benya, în care-i povestea tot ce se petrecuse, atât cât îi îngăduia punga, deoarece scribul era plătit la cuvânt, iar cuvintele i se îngrămădeau pe buze. Peste o lună, primi un răspuns entuziast în care Benya îl anunța că nu se va întoarce decât în primăvara viitoare.

Senmut îşi cumpără o frumoasă brățară din

electrum, pe care era gravată noua lui situație socială, pentru ca nimeni să nu o mai ignore, şi-şi înfrumuseță veşmintele cu fir de aur. Era încă preot, dar nu se ducea decât rareori la templu. Riturile cultului îl interesau prea puțin şi prefera să se plimbe printre obeliscurile de la Karnak, gândindu-se la ce ar fi făcut el dacă i s-ar fi cerut să completeze acest impresionant şir de monumente. Îi plăcea să primească omagiile celor care, cu puțin timp în urmă, nu i-ar fi dat nicio atenție şi îi plăcea să discute în carierele de piatră cu ceilalți arhitecți, fără a manifesta totuşi nici cea mai mică suficiență. Ştia că era cale lungă de la statutul de ucenic la cel de om de încredere al faraonului, chiar dacă hainele îi erau mai luxoase, iar vinul pe care îl bea era adus din Charu.

N-o uită nici pe tânăra căreia îi datora o asemenea schimbare a norocului. Se părea însă că acum, după ce-şi achitase datoria, nu mai era deloc interesată de el.

8

Nu era întru totul exact că ea îl uitase. Când i se întâmpla să se gândească la el, Hatşepsut îl întreba pe Ineni ce mai face elevul lui; dar, cum acesta părea să se achite foarte bine de noile sale sarcini, nu se mai interesă prea mult de el.

La doi ani după întâlnirea lor, Hatşepsut observă, spre marea ei surprindere, că devenise

femeie. Ritul trecerii la vârsta adultă fu îndeplinit. Nosme îi strânse jucăriile şi hainele de copil, pe care preoții aveau să le scoată din nou într-o bună zi ca să i le pună în mormânt. Ani îi arse părul într-o cupă de argint, sub privirea indiferentă a lui Hatşepsut, care se gândea că suferința provocată de moartea lui Neferu nu încetase să se stingă în aceşti ani, astfel încât acum sora ei se număra printre amintirile din copilăria sa.

Fumul înecăcios al părului ars plutea în încăpere. În căldura toridă a acestei zile de vară, ea aştepta cu nerăbdare momentul când urma să plonjeze în apa răcoroasă a lacului sfânt. La sfârşitul ceremoniei, se mulțumi să-şi ia un rămas-bun politicos de la Nosme, care avea să locuiască de-acum în afara palatului. Chemarea lacului era mai puternică decât orice altă formă a datoriei. Mai târziu, regretă graba şi se duse să o vadă pe bătrână.

La începutul după-amiezei, fu condusă în noul ei apartament, care nu era cu mult mai mare decât cel dinainte şi puțin mai bine mobilat, fiindcă nu fusese numită încă moştenitoare regală. Continuă să meargă la şcoală. La doisprezece ani, se bucura de o libertate destul de mare. Noile ei slujnice se arătau mai respectuoase față de ea şi mai supuse. În schimb, tatăl ei îi căuta mai des tovărăşia, punând să fie chemată sau apărând pe

neaşteptate înainte ca ea să plece la şcoală. Tutmes se dovedea un paznic mult mai eficient decât fusese vreodată Nosme. Uşa îi era păzită de soldaţi înarmaţi, care făceau parte din suita Maiestăţii Sale. Ca urmare, nu reuşea decât foarte rar să scape de sub supravegherea lor ca să-l viziteze pe Nebanum şi animalele acestuia.

Într-o după-amiază înăbuşitoare, în timp ce-şi apropiase pernele de fereastră ca să-şi facă siesta, fu anunţată Ahmes.

Hatşepsut îşi văzuse rar mama de la ceremonia rituală. Se întâlneau la masă şi sporovăiau împreună despre studiile ei şi performanţele la aruncarea suliţei, dar Ahmes nu pomenise niciodată de noua ei situaţie de prinţesă moştenitoare. Dezaprobarea mamei sale crease între ele o răceală, şi Hatşepsut se simţea deopotrivă intrigată şi rănită. Avea încă nevoie de sprijinul, înţelegerea şi simpatia mamei sale, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că răceala ei aparentă era dată de neliniştea nespusă provocată de viitorul acestei flori a Egiptului.

Vizita era într-adevăr o surpriză. Hatşepsut sări să-şi sărute mama, îmbrăcată toată în albastru, culoarea ei preferată. Ahmes o strânse în braţe şi-şi concedie suita. Palatul era tăcut. Ahmes schiţă un zâmbet şi rămase în picioare. Cât despre Hatşepsut, aceasta se lăsă să cadă pe perne, cu picioarele încrucişate.

— Încercam să mă răcoresc un pic, spuse ea.

Dar nu reuşesc deloc să dorm. Şi tu, mamă? Nu-ți faci siesta?

— Somnul mă ocoleşte. Îmi fac griji pentru tine, Hatşepsut, şi voiam să vorbim despre toaleta ta.

— Toaleta mea?

Hatşepsut nu dăduse niciodată atenție hainelor pe care le purta.

— Da. Eşti aproape femeie şi cred că ar trebui să porți o rochie în loc să alergi în şorț ca băieții, ca o sălbatică mică. O dată ce a ajuns la vârsta adultă, orice fată trebuie să poarte costumul femeilor. Iar tu, Hatşepsut, tu trebuie cu atât mai mult să dai atenție felului în care te îmbraci.

— De ce? Sunt aproape femeie, dar nu simt încă femeie. Dacă port o rochie, n-o să mă mai pot cățăra în copaci şi nici să-l întrec pe Menkh la alergare. E chiar aşa de important, mamă?

— E foarte important, răspunse Ahmes cu o fermitate neaşteptată.

Această tânără cu picioare lungi şi brune, cu talia atât de subțire, care îşi legăna piciorul şi o privea cu o condescendență tandră, era periculos de aproape de a deveni o străină pentru ea.

— O prințesă nu trebuie să se îmbrace ca un băiat.

— Dar nu sunt prințesă, replică liniştită Hatşepsut. Sunt un prinț, şi nu orice prinț. Sunt prințul moştenitor. Tata a spus-o. Într-o bună zi, o să fiu faraon; şi cum nicio femeie nu poate deveni faraon, sunt prinț.

Pufni în râs, şi Ahmes o recunoscu pe fetiță sub trăsăturile tinerei femei. Hatşepsut se ridică.

— Nu văd deloc ce importanță are dacă port mai departe un şorț în loc să mă sugrum într-o rochie. Încă nu vreau să fiu femeie. Vai, mamă! Continuă ea serioasă, cuprinzându-şi mama de mijloc. Cum aş putea să-mi țin echilibrul în car sau să trag cu arcul dacă mi-aş simți mişcările stânjenite şi aş fi atentă la ce port?

— Aşadar, acum te pasionează arcul şi săgețile, nu-i aşa?

— Da, bineînțeles! Pen-Nekheb e mulțumit de mine, şi tata mi-a dat voie.

— Şi Tutmes? Pen-Nekheb se ocupă în continuare de el?

— Aşa cred. Nu mai vorbeşte cu mine.

Cuprinsă cu adevărat de spaimă, Ahmes îşi apucă fiica de braț şi o împinse pe perne, rămânând aplecată peste ea.

— Ascultă-mă bine, Hatşepsut! Sunt mai în vârstă decât tine şi am învățat că există o prăpastie între dorințe şi împlinirea lor; o prăpastie întunecată în care colcăie şerpii dezamăgirii şi ai disperării.

Hatşepsut o privi stupefiată. Tonul acesta autoritar, imperios era cât se poate de neobişnuit la această femeie, a cărei blândețe şi amabilitate erau legendare. Se îndreptă, şi Ahmes continuă:

— Tatăl tău te-a desemnat moştenitoare. Aşa că eşti moştenitoare. Viitorul ți se pare o câmpie

veşnic verde, minunată şi la fel de mare ca paradisul zeilor. Peste câțiva ani însă, tatăl tău se va duce şi el lângă zei şi atunci o să te trezeşti la cheremul preoților şi al lui Tutmes.

Fata se încruntă; orice urmă de dezinvoltură o părăsise.

— Tutmes? Dar e un băiat prost şi moale.

— Se poate, dar e totuşi fiu de rege, căruia îi va reveni cândva dubla coroană, orice ar face tatăl tău ca să evite asta. Şi tu va trebui să te măriți cu el, Hatşepsut. Nu e nicio îndoială în privința asta, sunt profund convinsă.

— Dar preoții sunt în slujba lui Amon, şi eu sunt încarnarea lui Amon pe pământ. Tutmes nu poate să schimbe cu nimic acest lucru, replică ea, cu ochii strălucind de emoție.

— Sunt mulți la templu care vor un faraon slab şi nătâng pentru ca ei să se poată îmbogăți mai lesne; pe deasupra, nimeni nu va crede că o fată lipsită de experiență e-n stare să poarte povara copleşitoare de a conduce o țară întreagă, ce spun eu, un imperiu clădit pe război şi consolidat printr-o atenție neîncetată.

— Dar când tatăl meu se va urca în barca lui Ra, n-o să mai fiu o fată lipsită de experiență. O să fiu femeie.

— Credeam că nu vrei să fii femeie, răspunse Ahmes malițioasă.

Fata rămase cu gura căscată şi îi adresă mamei sale un zâmbet trist.

— Vreau să fiu faraon, răspunse ea, dar încă nu vreau să fiu femeie.

— Asta nu înseamnă că n-o să renunți la hainele acestea de copil şi n-o să te îmbraci cum trebuie, aşa cum cere poziția ta, replică rece Ahmes.

— Nu! Strigă Hatşepsut, sărind în picioare. O să mă îmbrac cum vreau!

Ahmes se ridică şi ea şi, aranjându-şi veşmintele, se îndreptă spre uşă.

— Khaemwese, văd, e mult prea bătrân de-acum ca să se mai ocupe de educația copiilor regali. Pare incapabil să te învețe respectul datorat mame tale. O să vorbesc cu nobilul tău tată. Nu eşti decât un copil răsfățat şi capricios, Hatşepsut, şi e timpul de acum să te obişnuieşti cu răspunderile care-ți revin. O să vedem noi.

Ieşi din încăpere, păşind dreaptă în rochia ei albastră şi străvezie.

Hatşepsut se strâmbă şi se ghemui printre perne cu un aer maliții os. „Niciodată!" îşi zise ea. Şi, în ciuda orei târzii şi a oboselii, nu reuşi să adoarmă.

Tutmes nu o forță să poarte rochii. Când Ahmes abordă subiectul, el o întrerupse brutal.

— Lasă copilul să poarte ce vrea. Încă n-a venit vremea să o sufocăm cu constrângerile vârstei adulte. Nu vreau ca învățătura să fie o povară pentru ea. Aşa am hotărât!

Jignită, Ahmes se retrăsese în apartamentele ei, pradă unei migrene violente. Nu o imploră pe

Isis. „Zeița trebuie să fi avut lucruri mai bune de făcut, fiindcă altfel ar fi răspuns de mult rugăciunilor mele”, îşi zise ea.

Hatşepsut, pe jumătate goală şi ciufulită, continuă să se zbenguie prin grădini şi prin palat, crescând ca una dintre acele minunate flori de lotus albastru care-i plăceau atât de mult, sălbatică şi exotică. La şcoală, împreună cu Menkh, User-amon, Hapusemb şi Tutmes, începu să prindă câteva noțiuni de înțelepciune. La antrenamentul militar însă învăța cu totul altceva: cum să țintească bine în ciuda zdruncinăturilor carului, cum să nimerească drept în inimă, cum să-l păcălească pe duşman, cum să prevadă mişcările inamicului, îi plăcea la nebunie să se uite la manevre, stând la adăpost de căldura caniculară în cortul ei: norii de praf, soldații îmbrăcați în piele ascultând de ordinele răguşite ale şefului lor şi mânându-şi carele cu o iscusință uimitoare. Se simțea atât de în largul ei, dreaptă şi încordată în şorțulețul ei, încât de departe semăna cu un mic prinț trecându-şi oamenii în revistă, primind cu gravitate salutul unei armate de lănci ridicate.

Viața era plăcută. Fiecare nerv al corpului ei desăvârşit se concentra asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, în ciuda şuşotelilor bărbaților sau a strigătelor lor de încurajare. Şi ştia că nu departe se afla tatăl ei, bine înfipt pe picioarele depărtate, cu pumnii în şolduri, care aştepta

sfârşitul instrucției ca să-şi dea părerea.

Într-o dimineață înghețată din luna lui Thot, pe când Hatşepsut dormea adânc, ghemuită sub pături în fața tăciunilor dogoritori, tatăl ei veni să o trezească. Simți o mână aşezându-i-se pe umăr şi scuturând-o uşor, ceea ce o trezi pe dată. El îi puse un deget pe buze şi îi făcu semn să se scoale. Fata se supuse, cu mintea încă începoşată de visele plăcute.

Sclava ei dispăruse şi căută pe bâjbâite cu ce să se îmbrace. Faraonul îi întinse o pelerină groasă de lână şi o pereche de sandale, după care ieşi. Hatşepsut îl urmă, întrebându-se ce se întâmplă. O dată ce traversaseră fără zgomot pasajul care ducea la mica ei grădină personală, el se opri. Stelele scânteiau încă pe cerul negru, făcând ca palmierii de pe malul fluviului să se desluşească în beznă. Un vânt rece biciui fața lui Hatşepsut în timp ce aştepta răbdătoare o explicație.

Faraonul se aplecă spre ea şi murmură:

— O să facem o mică plimbare cu mama ta şi cu Ineni. Nimeni nu trebuie să ştie unde mergem. O să traversăm fluviul.

— Mergem la morți?

Avea impresia că deja îi simte în tăcerea aceea apăsătoare de dinaintea zorilor.

— Ceva mai departe. O să conducem noi înşine barca şi vom pleca fără sclavi. E mai bine să plecăm cât mai e răcoare, ca să ne înapoiem pe la amiază.

Se întoarse şi o luă pe aleea străjuită de copaci, urmat de fiica sa, care-i păşea pe urme tăcută ca o pisică.

Fură opriți o dată, dar Tutmes îl îmbrânci pe arcaş şi-şi ridică gluga, descoperindu-şi fața. Soldatul, zăpăcit, salută şi îi lăsă să treacă. Ajunseră la debarcaderul bătut de valurile domoale, care luceau în lumina lunii. Două siluete cu fețele acoperite de glugi aşteptau, nemişcate, într-o ambarcațiune fragilă. Tutmes o ridică pe Hatşepsut, iar Ahmes o luă în brațe şi o instală pe o scândură grosolană pusă de-a curmezişul bărcii.

„Văd că mi se întâmplă întotdeauna multe aventuri pe apă!" îşi zise Hatşepsut, în timp ce Tutmes, împingând cu putere, desprindea barca de țărm. Îşi lepădă mantia şi se apucă să mânuiască prăjina, sub privirile admirative ale lui Hatşepsut, care nu-l văzuse vreodată pe tatăl ei îndeplinind vreo muncă hărăzită în mod obişnuit sclavilor.

„Ce facem aici, în mijlocul fluviului? Ce s-a întâmplat? Suntem cumva pe cale să fugim? Să fi fost Egiptul invadat?" Ştia însă foarte bine că, dacă aşa ar fi stat lucrurile, Tutmes, departe de a fugi, ar fi plecat mai degrabă la luptă. Tocmai când începea să se lase legănată de mişcările bărcii şi de zgomotul apei, tatăl ei sări pe țărm şi îi puse să urce Scara Morților. Hatşepsut fu străbătută de un fior de nelinişte când puse

piciorul pe piatra cenuşie şi înghețată. Mama ei o urmă. Ineni îi întinse mantia lui Tutmes, sări uşor din barcă şi o legă bine cu odgonul. Apoi, fără o vorbă, trecu în fruntea coloanei.

Cu toții evitară să privească spre dreapta. Templele şi drumul alb şi pustiu răspândeau o impresie de dezolare şi de ostilitate, ca un soi de avertisment care îi făcu să grăbească pasul. Deodată, Ineni se opri, scoțând o exclamație de satisfacție, şi cu toții se strânseră înjurai lui. Cerul devenise ceva mai luminos. Lăsaseră oraşul departe în urma lor, de cealaltă parte a fluviului, dar la mare distanță spre sud, o lumină intensă vestea Luxoral şi celălalt lăcaş al lui Amon.

Ineni arătă cu degetul spre sol, apoi spre falezele dinspre vest.

— Cărarea e pe aici, Maiestate, spuse el cu o voce surdă. O să pătrundem în adâncul ținutului. Dramul va fi cam greu. Prințesa poate că ar trebui să meargă în spatele mamei ei, în timp ce mă veți urma.

Tutmes aprobă şi porniră din nou la dram, urmând o potecă de capre care şerpuia printre salcâmi şi smochini. Hatşepsut, care încheia şirul, se uita atentă pe unde călca. Pietrele tăioase erau numeroase, ascunse sub un strat fin de nisip. Mersul o încălzise, şi inima îi bătea tare. Tutmes ordonă un popas şi o întrebă dacă nu mergeau prea repede pentru ea. Gâfâind, fata

dădu energic din cap, cu ochii sclipitori, şi nu încetiniră ritmul decât din grijă faţă de Ahmes.

Deodată, Tutmes îşi ridică mâna, şi Ineni se opri ca şi cum ar fi ghicit gândurile stăpânului său. Cele două femei aşteptară.

— Ra se iveşte din nou, declară Tutmes. Să ne oprim să-i aducem omagiu.

Mica trupă rămase nemişcată, cu ochii ţintiţi pe creasta zdrenţuită a falezei. Vântul se opri brusc. Stâncile şi nisipul, tufişurile, totul şi toţi aşteptau, ţinându-şi răsuflarea, mângâierea blândă de căldură şi viaţă. Hatşepsut, impresionată de solemnitatea clipei, părea o statuie de marmură.

Deodată, în momentul când calmul şi aşteptarea deveneau insuportabile, creasta falezelor se coloră în roz şi toţi patru căzură în genunchi. Ra, în toată splendoarea sa, se înălţa la orizont şi exact în acel moment Hatşepsut simţi pentru prima dată că era într-adevăr fiica zeului, încarnarea sa desăvârşită.

Porniră din nou la drum, în căldura blândă a dimineţii, înconjuraţi de stolurile de păsări care salutau ivirea noii zile.

Nu peste mult, ajunseră la porţiunea de potecă ce se afunda în munte, şerpuind în umbră, între doi pereţi abrupţi, pentru ca apoi să dea într-o vale.

Locul era tăcut. Razele soarelui dogoreau. Valea se întindea până la poalele unei faleze

impunătoare. În dreapta şi-n stânga, muntele cobora în trepte, şi poteca pe care aveau să o urmeze şerpuia de-a lungul versantului nordic pentru a dispărea în zare. La sud, la poalele falezei, se afla o mică piramidă cu unghiuri bine conturate, ai cărei pereți de calcar alb luceau la soare. De jur-împrejur, zăcea o îngrămădire impresionantă de blocuri de piatră şi de coloane prăbuşite.

— Asta-i tot ce a mai rămas din templul mortuar al lui Osiris, părăsit de mulți ani, explică trist Tutmes.

Atmosfera stranie a locului părea să-l apese. Îşi veni însă în fire şi pomi din nou la dram. Ineni şi Ahmes îl urmară, dar Hatşepsut nu se putea smulge liniştii fermecătoare a văii. Admiră rând pe rând, cuprinsă de uimire, pereții stâncoşi, mica piramidă, nisipul cenuşiu şi maroniu.

„Valea asta e a mea, îşi zise ea. E un loc sacru. O să construiesc aici cândva, dar ce anume? Deocamdată, n-am nici cea mai mică idee. Tot ce ştiu e că tocmai am descoperit locul hărăzit fiicei lui Amon."

Când mama sa o chemă, îngrijorată, i se păru că se transformase şi ea în piatră şi nu mai putea face un pas. Valea o chema la ea. Cu toate acestea, se resemnă să se alăture celorlalți. Pătrunsă cu totul de irezistibila magie a locului, nu se împiedică nici măcar o dată în timp ce păşea peste pietrele de pe potecă.

Atinseră în sfârşit creasta şi coborâră apoi de-a lungul unui defileu sinuos. În cele din urmă, ajunseră la destinație.

— Iată locul de care vorbeam, îi declară Ineni lui Tutmes. Doar un călător foarte îndrăzneț ar cuteza să se aventureze până aici şi, după cum puteți vedea, în acest defileu se pot săpa o sută de morminte a căror intrare ar fi ascunsă de privirile indiscrete de stâncile astea uriaşe. Pe deasupra, adăugă el ridicând din umeri şi arătând cu degetul, Ea este aici.

Hatşepsut privi în direcția indicată şi zări, în fundul văii, o stâncă enormă triunghiulară, izolată, care părea să apere intrarea.

Ahmes îşi căută amuleta.

— Ia seama la zeița de pe piscul vestic, murmură ea, fiindcă loveşte fără să te vestească.

— Meret-Seger, Meret-Seger, exclamă Tutmes, Prietenă a Tăcerii! Ce paznică de temut! Ineni, arată-mi locul exact pe care l-ai ales. Ahmes, Hatşepsut, stați aici. Adăpostiți-vă de soare sub o stâncă.

Tutmes şi Ineni se îndepărtară şi se făcură în scurt timp nevăzuți. Liniştea era apăsătoare. Hatşepsut simțea ațintită asupra ei privirea răutăcioasă şi geloasă a zeiței şi începu să murmure câteva incantații. Ahmes, întinsă pe pământ, cu ochii închişi, părea să respire cu dificultate. Cu o uşurare nespusă, Hatşepsut îi văzu întorcându-se pe tatăl ei şi pe Ineni,

scăldați în sudoare.

— Sunt de acord cu alegerea ta, Ineni, decise Tutms, şi te îndemn, Hatşepsut, să accepți şi tu mormântul pe care ți l-a ales Ineni. Locul ăsta e întru totul potrivit pentru o regină.

— Sau pentru un faraon?

Tutmes nu zâmbi. Era istovit, şi acum, că dusese la bun sfârşit ceea ce-şi propusese, voia să bea şi să mănânce.

— Dacă-mi place mie, înseamnă că e bun pentru oricine, răspunse el sec. Ineni, vei instala tabăra muncitorilor în deşert şi vei lărgi şi nivela pe cât se poate poteca asta nenorocită. Alege-ți cu grijă meşterii constructori şi nu angaja prea multă lume. De data aceasta, ei vor muri o dată ce vor încheia lucrarea. Trebuie să mă feresc, ca şi familia mea, de jefuitorii de morminte. Prima victimă îi va fi oferită ca jertfă lui Amon, iar a doua lui Meret-Seger. Acum, hai să mergem. Liniştea asta are urechi, nu mă simt în largul meu aici.

Şi, ca şi cum aceste ultime cuvinte ar fi declanşat cu adevărat panica printre membrii grupului, se năpustiră cu toții afară din vale, aruncând priviri furişe în urma lor.

Când ajunseră la debarcader, barca se legăna uşor, apa scânteia şi, pe celălalt mal al fluviului, stindardele oraşului imperial fluturau vesele în vânt.

Se urcară în barcă şi dezlegară parâmele.

Îmbătată de mireasma florilor de pe malul Nilului, care ajungea până la ea, Hatşepsut visa la valea ei.

Partea a II-a

9

Senmut avea optsprezece ani şi devenise melancolic. Se plictisea de când maestrul lui îl părăsise ca să înfăptuiască un proiect misterios pe colinele Tebei, însoțit de Benya şi de câțiva tineri meşteri constructori. Timp de o săptămână sau două, Senmut se distrase desenând planuri grandioase pentru viitorul lui mormânt, dar se plictisi repede şi renunță. Primăvara venise din nou. Mlaştinile erau pline de vânat de apă.

În ziua aceea, a treia din luna lui Paopi, înfăşură într-o pânză nişte peşte afumat, o bucată de pâine, brânză, un pumn de smochine şi o ulcică de vin şi pomi în direcția fluviului. Nu mai ieşise de mult şi nimic nu i se păru mai plăcut în dimineața aceea însorită decât o plimbare îndelungată. Ieşind din oraş, o apucă pe un drum care-l duse la fluviu, şerpuind printre mlaştini şi trestiile de un verde aprins. Senmut nu voia decât să scape de plictiseală şi de o lene care-l copleşiseră. Îşi schimbase hainele frumoase cu şorțul țărănesc, scurt şi greu, pentru a fi liber în mişcări. Picioarele goale i se înfundau adânc în nisipul umed şi în iarbă.

Dincolo de ogoarele unde trudeau țăranii, se înălțau în văzduhul limpede al dimineții dealurile şi falezele, adevărate metereze ale Egiptului împotriva deşertului şi a războiului şi în acelaşi timp paznici ai fertilității sale.

În jurul amiezei, ajunse pe malul fluviului. Se aşeză la umbra unui curmal şi scoase merindele. Plimbarea îi făcuse poftă de mâncare şi se îndestulă cu plăcere, nu fără a se gândi că nu cu mult în urmă era nevoit să dea o raită pe la bucătăria templului ca să-şi potolească foamea. Când termină masa, se întinse, cu mâinile împreunate pe burtă, şi fu cuprins pe dată de somn. Avea timp destul să facă o siestă înainte de a se întoarce.

Deodată, ceva îl lovi din plin în piept, atât de violent, încât sări în picioare, încovoiat de durere, cu răsuflarea tăiată. După ce-şi veni în fire, îşi dădu seama că avea sub ochi o rață moartă, cu penaj verde şi albastru, cu capul zdrobit, şi auzi deodată un zgomot printre ierburile înalte care se dădură brusc la o parte, lăsând să apară o fată.

Zveltă şi aproape la fel de înaltă ca el, era încălțată cu sandale cu şireturi fine, şi fiecare deget de la picior era împodobit cu o piatră albastră. Unghiile îi erau vopsite în roşu, ca şi gura care exprima acum surprinderea cea mai vie. Ochii păreau imenşi, prelungiți în triunghi în ambele colțuri şi vopsiți de jur-împrejur cu khol.

Pleoapele îi erau acoperite de un strat fin de pudră albastră. Părul tuns drept îi cădea peste frunte într-un breton sever de un negru intens şi se revărsa țeapăn peste umeri. Fruntea îi era încinsă de o fâşie groasă de aur, iar pe piept, un pieptar greu de electrum împodobit cu turcoaze neşlefuite azvârlea scânteieri la fiecare respirație. Purta şorțul scurt al băieților, împodobit cu o cingătoare aurită. Sânii nu erau decât două proeminențe mici ascunse sub pieptar. Senmut era răscolit şi nu-i aruncă nicio privire sclavei care se strecură alături de stăpâna ei, nici tânărului nobil îmbrăcat în piele care apăru în urma sa.

— Fața la pământ! Porunci deodată fata, pe un ton de surprindere ofensată.

Fără a da drumul săgeții, Senmut îngenunche, cu zâmbetul pe buze. Nu putea să se înşele în privința acestui glas, deşi devenise mai grav şi mai melodios în cei patru ani scurşi. Era chiar ea, binefăcătoarea lui! Dar ce se mai schimbase!

— Țărane, rața mea e la picioarele tale, şi săgeata mea e în mâna ta. Doar nobilii au privilegiul ăsta. Las-o!

Senmut îşi desfăcu încet palma şi sclavul se aplecă să ia săgeata.

Era ca şi cum i-ar fi străpuns gâtul.

— Şi rața mea, continuă ea, ce voiai să faci cu ea? De când pândeşti prilejul să o furi şi să fugi? Să-l las să vorbească, Hapusemb?

— Tu hotărăşti, prinţe, răspunse grav tânărul. Dar, de vreme ce-mi ceri părerea, sunt surprins să văd că un ţăran poartă pe braţ însemnul arhitecţilor şi are capul ras ca un preot.

Se lăsă o tăcere adâncă. Apoi se înălţă un glas calm.

— Ridică-te, preotule! Tu eşti, nu-i aşa? Bineînţeles că tu eşti! Nu cunosc niciun alt preot destul de smintit ca să se deghizeze deopotrivă în arhitect şi în ţăran.

Senmut se ridică, frecându-şi genunchii. De data aceasta, nu căută să-i ocolească privirea. Hatşepsut îi răspunse la zâmbet şi, cu o mişcare afectuoasă, se apropie vioaie de el.

— Pare-se că suntem hărăziţi să ne întâlnim în cele mai ciudate împrejurări, spuse ea râzând. N-o să scap deci niciodată de tine? Ce faci aşa de departe de Teba? Prindeai anghile, preotule?

Senmut îl examină amănunţit pe însoţitorul ei, care stătea cu braţele încrucişate pe pieptu-i lat. Lancea îi era prinsă cu un şnur de centura de piele împodobită cu aur. Un zâmbet imperceptibil îi trecu peste faţă.

— Aveam nevoie să mă plimb puţin, răspunse în cele din urmă Senmut. Pe urmă, m-am odihnit aici, am prânzit şi am adormit. Rata ta, prinţe, a căzut peste mine ca un trăsnet.

— Dar cum stai cu lucrările tale? Îl întrebă ea.

— Deocamdată, nu am nimic de făcut. Nobilul Ineni e plecat şi nu ştiu cu ce să-mi umplu zilele.

— Evident, oftă ea. Ineni lucrează pentru tatăl meu. Ei bine, nu vrei să ni te alături la vânătoare, preotule? Sunt convinsă că o să fiu în stare să-ți umplu ziua. Se întoarse brusc spre Hapusemb. E preotul care mi-a făcut un serviciu, îi explică ea. Şi, după cum vezi, se ține de mine ca un cățeluş.

Ochii îi străluceau de plăcerea pe care o simțea făcând asemenea glume, căreia nu i se putea împotrivi.

Senmut îl salută solemn pe fiul vizirului Egiptului de Jos, buimăcit de a se afla în fața unei asemenea personalități.

Hapusemb, în ceea ce-l priveşte, înclină din cap.

Avea doar un an mai mult decât Senmut şi, la fel ca Menkh, poseda aroganța inconştientă pe care i-o conferea poziția socială, dar, spre deosebire de Menkh, era chibzuit, prevăzător şi deja capabil să-şi înlocuiască tatăl cu autoritate în funcțiile de administrator. Hatşepsut avea întotdeauna încredere în el fiindcă era un băiat loial. Se jucaseră şi vânaseră deseori împreună, aşa cum se duseseră împreună la şcoală, încercând să capete fiecare aprobarea lui Khaemwese, apoi fiind deseori rivali, indiferent că era vorba de trasul cu arcul sau de mânarea carului.

— Te salut, preotule! Spuse el. Ai mult noroc că i-ai putut face un serviciu speranței Egiptului.

— Speranța Egiptului! Pufni Hatşepsut. Floarea

Egiptului! Haideți înapoi la barcă, fiindcă timpul trece şi o singură rață e o recoltă jalnică pentru o zi de vânătoare.

Se întoarse şi se afundă în desişurile de trestii, cu Hapusemb pe urmele ei. Senmut îşi luă de jos sacul cu mâncare şi, buimăcit, îi urmă. După scurtă vreme, ieşiră pe malul fluviului, unde se legăna o ambarcațiune vopsită în roşu şi galben, împodobită cu stindarde albastre şi albe. Intrarea cabinei era protejată de perdele grele de damasc în spatele cărora Senmut zări o grămadă de perne şi o carafă de vin şi o cupă cu fructe pe o măsuță joasă. La provă, aştepta un marinar, cu prăjina în mână; în fața lui, se înălța un mic catarg aurit, de care era prinsă o velă strânsă. În partea din spate, fusese desfăcut un baldachin, pe care se lăfăia nepăsător un grup de tineri şi tinere. Deasupra capetelor lor, pe fondul de un albastru adânc al cerului, se agitau încet evantaie din pene de struț. O pasarelă mică lega intrarea în cabină de țărm, unde aştepta răbdător un soldat.

Pălăvrăgelile şi râsetele ajunseră la urechile lui Senmut cu mult înainte de a vedea barca şi, dintr-o dată, îşi dori din toată inima să se afle în altă parte, într-un loc cunoscut şi sigur, în camera de lucru a lui Ineni, de exemplu, sau, pur şi simplu, pe cale de a dormi sub palmierul unde stătuse mai devreme. Nu avea niciun chef să devină ținta atenției sau protejatul acestor tineri

nobili, atât de superiori lui, cu veşmintele lor scumpe şi bijuteriile neprețuite, dar era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Vorbele li se stinseră pe buze, şi capetele li se înclinară când Hatşepsut străbătu pasarela, cu Hapusemb păşind imperturbabil după ea. Senmut urcă ultimul, conştient de ținuta sa grosolană de țăran, de absența perucii, de genunchii murdari şi de sărmanul lui sac ascuns sub braț. Simți în spate privirea dezaprobatoare a santinelei, dar deja se afla la bord şi trecea de umbra şi răcoarea liniştitoare ale cabinei. Hatşepsut îi făcu semn marinarului. Începură să alunece pe firul apei şi, spre marea lui surpriză, o simți pe Hatşepsut luându-l de braț şi trăgându-l la umbra baldachinului. Hatşepsut se azvârlise pe perne şi bea frenetic cupe mari de apă, plescăind din buze; lancea pe care o purta la şold lovea puntea ambarcațiunii. Se lăsă tăcerea. Aşa cum se temuse, toate privirile erau ațintite asupra lui Senmut, care le înfruntă cu semeție. Hapusemb îi puse mâna pe umăr.

— Iată-l pe preotul… cum te cheamă? Şopti el.

— Sunt Senmut, răspunse el cu glas tare, preot al lui Amon şi arhitect pe lângă marele Ineni.

Mica adunare se ridică, sub ochii aprobatori ai lui Hapusemb, în timp ce Hatşepsut aşeza câteva perne alături de ea.

Fără a-şi crede ochilor, Senmut se apropie de ea, se aşează turceşte şi primi cupa pe care i-o

întindea ea. Conversațiile reîncepură din plin şi simți câteva picături de sudoare brobonindu-i tâmplele. „Eu sunt ăsta care mă aflu aici, stând pe satinul acesta neprețuit şi printre femeile cele mai cunoscute şi mai puternice ale Egiptului?” se întreba el.

— Foarte bine, spuse Hapusemb. Aici fiecare îl respectă pe cel care ştie să vorbească în numele lui. Spune-mi, Senmut, cum e să lucrezi pentru Ineni? Eu mă temeam de el când eram mic. Când venea la tatăl meu, ne trata ca pe nişte ştrengari.” Afară cu voi!” striga, şi asta îl distra nespus pe tata.

Senmut îl privi cu recunoştință, ştiind că acesta încerca să-l facă să se simtă în largul său; îi răspunse lui Hapusemb cum putu mai bine. Avea o față deschisă, simpatică şi, fără să ştie prea bine de ce, îl consideră imediat aliat. Tânărul nobil era frumos; bărbia energică şi ochii adânciți în orbite inspirau încredere. Senmut se surprinse vorbind fără reținere, dar simultan ceva din el îl sfătuia să rămână vigilent.” Ai mare grijă ce spui, fiindcă te afli în tovărăşia unor nemuritori. Nu spune în niciun caz nimic care ar putea avea urmări grave.” Simți deodată că cineva îl atingea pe umăr şi văzu un chip brun şi maliții os care îi zâmbea.

— Menkh! Exclamă el uşurat.

Tânărul se aşează lângă el.

— E un loc cam ciudat pentru un tânăr preot,

spuse Menkh. Stai să afle tatăl meu! O să-şi piardă oare elevul preferat?

— În niciun caz! Răspunse vesel Senmut.

Barca despica mai departe, în tăcere, apele sub cerul orbitor. Hatşepsut îngenunche la margine şi-şi lăsă mâna plină de brățări să atârne în apa limpede.

În timp ce vorbea, Senmut îşi îndrepta mereu privirile spre părul ei răvăşit de vânt, spre profilul ei atât de pur şi de desăvârşit. Se simțea atras de ea, şi cunoştea frământările pasiunii, ceea ce-l făcea să se simtă ruşinat şi fascinat deopotrivă. Părea la fel de îndepărtată ca o zeiță. Nu avea dreptul, îşi spunea el, să simtă pentru ea aceleaşi sentimente ca pentru o sclavă din taverne. Şi totuşi, nu era nici asta de fapt. Între ei exista o atracție tacită, o recunoaştere a mâinii destinului, acea mână a destinului care făcuse să încolțească în el ambiția de-a lungul acestor ani îndelungați de trudă la templu, mâna destinului care-l adusese în barca regală.

Simți ațintite asupra lui privirile curioase ale femeilor, în care i se părea că nu se zăreşte nicio admirație. Nu avea cum să-şi dea seama de ceea ce vedeau ele: un bărbat tânăr şi înalt, înzestrat cu grația şi forța legendare ale panterei şi cu trăsăturile senzuale care îndemnau la plăcere. Şuşoteau şi râdeau între ele, în timp ce Senmut, fără a le acorda nicio atenție, îi asculta pe Hapusemb şi pe Menkh vorbind despre nişte

lucruri pe care le înțelegea foarte puțin şi le răspundea prudent, fără a se arăta totuşi evaziv.

La un moment dat, Hatşepsut scoase un strigăt. Se ridicară cu toții de la locurile lor şi se apropiară de marginea ambarcațiunii. Văzură un crocodil mare părăsindu-şi pe furiş adăpostul de sub trestii şi aruncându-se în apă, cu fălcile larg deschise.

Enorma siluetă cenuşie nici nu apucase bine să se îndepărteze, că Menkh îşi luă arcul.

— Vrei să-l omor, Alteță?

— Nu. E un animal sacru, tovarăşul zeilor; pe deasupra, cred că e o prevestire. Lasă-l să trăiască, îi răspunse ea, dând din cap.

În timp ce vorbea, îi aruncase o privire ascunsă lui Senmut, după care-şi întorsese capul. El însă îi prinsese privirea stânjenită, întrucâtva îngrijorată, şi, cu inima bătând, rămase împreună cu ceilalți uitându-se la crocodilul care se făcea nevăzut. „Cum s-a mai schimbat! Îşi zise el. Ce a mai rămas din copila tandră şi mânioasă pe care am scos-o din lac?”

Spre sfârşitul după-amiezei, stârniră un stol de gâşte albe, care se împrăştiară zgomotos. Hatşepsut îi întinse lancea fără o vorbă, vrând să-l sfideze.

Într-o clipă, Senmut îşi aminti de casa părintească, de turnirele sale cu Senmen şi de dificultatea lor de a mânui prăjinile grele de lemn care țineau loc de lănci. Jucăria asta de nobili

era uşoară şi bine echilibrată; o ridică, ţinti şi o azvârli. Lancea zbură drept la ţintă, şi pasărea căzu ca o piatră. Senmut auzi de jur-împrejur un murmur admirativ. Menkh îi dădu o palmă peste spinare. Hapusemb înălţă din sprâncene.

— Ţinteşti bine pentru un preot, spuse Hatşepsut, mirată. Mânia care-l năpădi îl făcu să se răsucească mai iute decât ar fi vrut.

— Tatăl meu e ţăran, spuse el. Ţăranii nu-şi învaţă copiii să vâneze cu sulițele.

— Ştiu, răspunse ea simplu, şi mânia lui Senmut se spulberă pe loc.

Barca se apropie de ţărm, şi Menkh dădu fuga să ia pasărea moartă.

— Ar trebui s-o iei, îi spuse ea lui Senmut, mângâind penele albe ale gâştei. Spune-le bucătarilor s-o gătească şi am putea s-o mâncăm împreună.

Fără un cuvânt, Senmut luă cu delicateţe pasărea, apoi se întoarseră la Teba, stând unul alături de celălalt, în vântul acelui sfârşit de după-amiază.

— Ţi-ar plăcea să-l cunoşti pe tatăl meu? Îl întrebă ea când sosiră la debarcader.

Îi vorbise de foarte aproape şi el se răsuci, uşor tulburat, închipuindu-şi preţ de o clipă că-i propunea să urce în barca cerească. Pielea ei avea o strălucire arămie, şi părul părea să se aprindă în razele soarelui în asfinţit. Stătea atât de aproape de el, încât îi putea simţi parfumul de

smirnă, cel mai sfânt dintre toate.

— Ai fost deosebit de liniştit astăzi, preotule, continuă ea. Ziua asta ți-a fost propice?

— Nu ştiu, răspunse el cu stângăcie, dar e o zi de care o să-mi amintesc.

Senmut ținea încă gâscă în mână.

— Dă-mi-o, spuse ea, o să pun să fie gătită special pentru tine şi o s-o mâncăm noi doi, împreună cu tatăl meu. Du-te să te odihneşti puțin, o să te chem eu. Sau poate că preferi să ne oprim aici şi să te întorci la lucrările tale?

Ştia că ea nu se referă la cina cu faraonul, dar dădu din cap.

— Nu, Alteță, răspunse el încet. Îți mulțumesc pentru ziua asta.

— O zi care făgăduieşte şi altele la fel? Îmi pare bine că ți-a plăcut.

O salută, şi ea plecă, urmată de un roi de femei. Senmut o apucă încet spre camera de lucru a lui Ineni şi spre odaia sa.

Un sclav veni după el la ora cinei şi-l conduse prin întunericul înmiresmat al grădinilor până în fața uşii duble a sălii de ospețe, unde un crainic aştepta să-l anunțe. Senmut dădu să-şi bâlbâie numele, când omul împinse cu un gest batantele şi strigă: „Senmut, preot al marelui Amon, arhitect", şi Senmut pătrunse în mulțime. Sala i se păru uriaşă, mare ca şi curtea exterioară a templului; tavanul se pierdea în întuneric, în ciuda sutelor de lămpi împrăştiate pretutindeni.

Sala dădea într-o parte spre o pădure de coloane printre care se întrezărea noaptea neagră care cuprinsese grădina. În anotimpul acesta primăvăratic, măsuțele joase erau împodobite cu flori proaspete de sicomori albi şi cu rodii portocalii; cât despre perne şi mantii, acestea erau acoperite de nenumărate flori de lotus albastre şi trandafirii.

O sclavă micuță, goală şi timidă, abia mai mare decât un copil, se apropie de el şi, după ce-l salută cu o plecăciune adâncă, îi agață de gât un con de parfum. Alt sclav apăru în urma ei.

— Binevoiți a mă urma, nobile Senmut, îi spuse el respectuos.

După ce-şi croiră drum prin mulțimea de musafiri, ajunseră la un mic baldachin situat între uşa şi colonada grădinii. Sclavul îi indică un grup de patru mese aurite, acoperite de flori, ale căror picioare erau ascunse sub o grămadă de perne. Văzând şovăiala lui Senmut, sclavul preciză:

— În seara aceasta cinați cu faraonul.

Apoi, după ce Senmut urcase cele două trepte ale estradei, omul adăugă:

— Vreți vin?

Senmut dădu din cap că da, iar sclavul se făcu nevăzut în mulțime. Tânărul aşteptă, cu gâtlejul uscat ca iasca şi cu nervii încordați, amețit de parfumul amestecat al trupurilor calde şi al florilor. Îi fu oferită o cupă de aur lucrat atât de

fin, încât îşi putea vedea degetele prin ea în timp ce o ducea la gură. În sfârşit, văzu deschizându-se larg uşile şi zări strălucirea pietrelor preţioase în întuneric. Conversaţiile încetară; doar briza îşi continua tânguitul molcom.

Crainicul trase adânc aer în piept şi anunţă:

— Horus, Taurul Puternic, Cel Iubit de Maat, Senior al lui Nekhbet şi Pen-Uarchet, Fiul Soarelui, Tutmes, cel Veşnic! Ahmes, Mare Soţie Regală, Mare Regină, Soră Regală, Cea Iubită de Faraon! Prinţul Moştenitor Hatşepsut Khnum-Amon, Cea Iubită de Amon, Fiica lui Amon!

Toţi genunchii se îndoiră şi braţele se întinseră înainte, iar frunţile se lipiră de pământ.

Senmut, expus tuturor privirilor, se prosternă şi el sub baldachin. Fu cuprins brusc de o îngrijorare cumplită. Ce se va întâmpla dacă nu-i plăcea faraonului? Ce se va întâmpla dacă nu răspundea cum trebuie şi era alungat ruşinos din sală? Gândul dizgraţiei îi era mai penibil decât cel al morţii.

Când îl văzuse pentru prima oară, de departe, Senmut nu-şi dăduse seama cât de mare era nimbul pe care autoritatea faraonului îl crea în jurul persoanei sale. Umerii i se părură mult mai laţi, picioarele mai musculoase, capul mai războinic, privirea mai incisivă, mobilă şi pătrunzătoare. În seara aceasta, era îmbrăcat în galben, culoarea lui preferată. Pieptarul era alcătuit din două mâini de cristal împodobite cu

un filet de aur, ținând între ele ochiul lui Horus făcut din turcoaz albastru încrustat cu ametist. Coiful era din piele galbenă, şi laturile sale îi cădeau până aproape de talie; iar deasupra frunții se înălțau cobra şi vulturul care-şi aşterneau asupra mulțimii privirea rece şi cristalină.

Senmut o contemplă pe Ahmes cu un interes fățiş. Nu o mai văzuse niciodată pe mama lui Hatşepsut şi fu dezamăgit descoperind atât de puțină asemănare între ele. Hatşepsut purta încă şorțul tinerilor, dar în seara aceea nimeni nu se putea înşela în privința sexului ei. Ochii mari şi negri erau machiați cu khol verde-închis. În cozile grele, peste care purta o coroniță de argint, erau prinşi muguri de flori albe. Un colier de argint îi cuprindea gâtul, şi de-a lungul brațelor se răsuceau şerpi din acelaşi metal. Doar luna nu avea de ce să-i invidieze luminozitatea rece a strălucirii.

Tutmes se lăsă să cadă greoi pe perne, Ahmes luă loc alături de el şi Hatşepsut, zâmbitoare, se aşeză lângă Senmut.

— Îmi pare bine că eşti aici, îi spuse ea. Mor de foame. Gâscă ta o să apară imediat şi o să vedem dacă te pricepi să alegi carnea dulce! Ce zici de brățările mele? Mi le-a dăruit vizirul. Tată, adăugă ea lovindu-l uşor peste braț, el e preotul de care ți-am vorbit. N-are rost să te mai ridici din nou, preotule. Ai făcut destulă gimnastică

pentru astăzi.

Senmut întâlni privirea cea mai tulburătoare, mai pătrunzătoare şi mai sfredelitoare care se ațintise vreodată asupra lui şi avu nevoie de întreaga sa voință pentru a nu o ocoli.

După o clipă de tăcere care i se păru că durează o veşnicie, faraonul sparse tăcerea.

— Eşti imposibil de prins, tinere, îi spuse el cu un glas puternic şi profund, dar amical. Sunt deja săptămâni de când aud vorbindu-se de tine fără să fi avut prilejul de a te zări. Ineni are o părere foarte bună despre tine. Spune că ai talent şi deopotrivă imaginație. Fiica mea te place mult. Ai noroc. Cu un gest, mătură florile de pe masă. N-ai altceva decât hainele astea amărâte de preot? Unde ți-e peruca? Ei? Şi unde ți-s cuvintele?

Hatşepsut îi privea amuzată.

Senmut se strădui să-i dea faraonului un răspuns prudent, ca şi lui Hapusemb.

— Nu sunt decât un ucenic, Maiestate, şi un novice în slujba altor preoți. Nu s-ar cuveni ca unul ca mine să îmbrace aceleaşi veşminte ca ale celor care-mi sunt superiori.

Tutmes îi aruncă o privire vicleană.

— Bineînțeles. Dar sentimente înalte nu-i dau de mâncare celui care le nutreşte, cum spunea marele Imhotep.

— Mănânc pe săturate, Maiestate. Învățătorul meu mă pune să muncesc din greu, dar e un om

drept.

— Ştiu asta mai bine decât tine. Unde locuieşti?

— Am o odăiță în spatele camerei învățătorului meu.

— Bine. Hatşepsut, îți dau voie să-l frecventezi. Îmi place. Acum, să mâncăm. Unde sunt muzicanții?

Se întoarse brusc în altă parte, şi Senmut scoase un oftat de uşurare. Un sclav aştepta răbdător în spatele său, cu o tavă în mâini. Tânărul se simți cuprins de o poftă de mâncare feroce. Hatşepsut se apucase deja să mănânce. Senmut îşi înfipse o floare de lotus la cingătoare şi începu şi el să mănânce. Voia să profite din plin de seratã, să se îmbete la fel ca ceilalți, să râdă şi să danseze şi să nu se întoarcă în odaia lui decât în zori; dar o altă parte a sa rămânea alături de el, fără a pierde nimic din ceea ce era în jur şi aruncând asupra a toate şi a tot o privire rece, cinică şi calculată. Senmut ştia foarte bine că nu se va lăsa în voia plăcerilor beției, că nu va râde în hohote şi că nu le va aplauda prea zgomotos pe tinerele dansatoare. Firea sa era prea puțin înclinată spre asemenea plăceri. Cină liniştit şi, după ce termină de mâncat, Hatşepsut îi şopti la ureche, surescitată, toate zvonurile mărunte care circulau despre anumiți invitați, arătându-i cu degetul.

— O vezi, acolo, în dreapta celei de-a cincea coloane, sub lampă, pe femeia aceea grasă? E

Mutnefert, a doua soție, mama fratelui meu Tutmes; i-a interzis tatălui meu să mai intre în apartamentele ei de când m-a desemnat prinț moştenitor. Se spune că are o aventură cu şeful crainicilor, dar nu cred. Dacă era adevărat, tata l-ar fi ucis… Tutmes nu e aici, adăugă ea. Tata l-a trimis să inspecteze garnizoanele din Nord împreună cu Pen-Nekheb. Îşi închipuie că Tutmes va trage oarecare foloase, dar o să fie dezamăgit. Tutmes voia să-şi ia concubina cu el şi tata era cât pe ce să explodeze… Uită-te acolo, Menkh îți face semn!

Era într-adevăr tânărul şi elegantul bărbat; Senmut îi răspunse. Menkh ținea o fată pe genunchi şi avea câteva pene de struț înfipte ostentativ în perucă. Hapusemb discuta aprins cu tatăl său, sub baldachin, şi, deşi Senmut era sigur că-l văzuse, nu-şi întoarse privirile spre el.

La sfârşitul mesei, cu puțin înainte de începerea petrecerii, vizirul şi fiul său se apropiară de faraon. Tutmes le făcu semn.

— Ce e, prietene?

— Te rog să mă ierți, faraonule, dar aş vrea să plec acasă.

Drumul m-a obosit.

— Du-te. Şi tu, Hapusemb. O să-mi dați raportul mâine dimineață, la o oră după răsăritul soarelui, în Sala de Audiențe.

Le făcu semn că sunt liberi şi, în clipa când plecau, Hapusemb întâlni privirea lui Senmut şi

îi zâmbi cu căldură. După plecarea lor, faraonul se ridică.

— Ia mai tăceți cu toții! Ipuky e aici?

Din fundul sălii, muzicantul orb fu condus până la baldachin de unul dintre fiii săi. În mână ținea o lăută nouă.

— Sunt aici, Maiestate, spuse el.

Cu un semn din cap, faraonul porunci unui sclav să-l aducă pe bătrân lângă el şi-l puse să se aşeze la picioarele sale.

— Dă-mi lăuta ta, îi porunci Tutmes. Prințul moştenitor a învățat să cânte la acest instrument şi ar vrea să-ți cunoască părerea.

Hatşepsut se strâmbă spre Senmut şi se ridică. Acesta se pomeni brusc împins mult în trecut, în noaptea aceea blândă de pe malul lacului lui Amon, martor al întâlnirii sale cu acel copil gol şi trist." A trecut ceva timp de atunci", îşi zise el, nu fără tristețe. Hatşepsut puse un picior pe masă şi-şi sprijini lăuta pe genunchi. Cu capul uşor înclinat, cu buzele strânse de concentrare, căută primele acorduri ale cântecului; cu o cupă de vin în mână, Senmut se propti în mijlocul pernelor. Ipuky aştepta liniştit, cu mâinile împreunate pe genunchi. Apoi Hatşepsut înălță capul şi parcurse întreaga adunare cu privirile. Răsunară două acorduri plângătoare, dulci şi tulburătoare ca o noapte de iarnă, şi fata începu să cânte.

Glasul îi era înalt şi pur, ca strigătul unei păsări

în zorii adormiți; şi Senmut se simți cuprins de o teamă supranaturală. Era într-adevăr fiica zeului!

Stăteau nemişcați şi tăcuți. Cu toții cunoşteau bine cântecul acesta vechi de dragoste. Dar Hatşepsut îl interpreta uimitor, cu o inocență şi o simplitate extreme.

Auditoriul subjugat uită de intrigi şi de inamiciții, lăsându-se pradă frămăntărilor dragostei născânde. Apoi, după un moment de tăcere stupefiată, toată lumea se ridică şi dădu frâu liber bucuriei şi entuziasmului. Hatşepsut îi înapoie, calmă, lăuta lui Ipuky şi se aşează la loc, indiferentă la tumultul general.

— Proştii! Îi zise ea sec lui Senmut. Habar n-au ce aplaudă. Strigă fiindcă sunt frumoasă şi cânt frumusețea, dar cântecul ăsta e uşor de interpretat şi nu am un glas prea grozav. Când minunatul Ipuky umple templul cu accentele lui suave şi puternice, aplaudă din vârful degetelor. Ce imbecili!

Când ovațiile se potoliră, Tutmes îi ceru părerea marelui muzicant.

Ipuky rămase o clipă tăcut, apoi îşi exprimă opinia:

— Cântecul acesta este destul de uşor de interpretat, dar Alteța Sa l-a cântat în aşa fel încât să ascundă faptul că vocea ei nu şi-a atins încă întreaga amplitudine şi densitate a registrului. Acompaniamentul la lăută este

corect.

Hatşepsut îl aplaudă aprins şi îi murmură la ureche lui Senmut:

— Ce-ți spuneam!

Tutmes îi mulțumi bătrânului. Mesele fură date la o parte pentru a face loc, şi din fundul sălii se auzi sunetul castanietelor şi al tamburinelor.

— Vin dansatoarele, spuse Hatşepsut. Să ne aşezăm lângă Menkh, ca să le vedem mai bine picioarele.

Luându-şi cupa de vin, Senmut o urmă.

După nasul încovoiat şi pielea brun-gălbuie, Senmut îşi dădu seama că cele şapte fete care intrară în sală erau siriene. Părul negru le ajungea până la genunchi. În mână țineau o tamburină şi un clopoțel. Doar brățările zăngănitoare şi o multitudine de inele le acopereau trupurile lucioase. Amețit de vin, de parfumurile puternice şi de prezența lui Hatşepsut, Senmut nu prea dădu atenție dansului. Când se făcură nevăzute, într-un zornăit de castaniete, se iviră jonglerii, apoi un scamator care răspândi o ploaie de aur peste întreaga adunare şi făcu să iasă globuri de foc din nenumărate petale de flori.

Faraonul era binedispus. Râdea şi bea vesel, în timp ce Ahmes începea să adoarmă. Când căzu şi ultimul fir de nisip din clepsidră, iar cerul se coloră uşor în cenuşiu, se ridică strigând:

— La culcare cu voi, toți câți sunteți!

Se îndreptă greoi spre uşă. Muzica încetă pe dată. Sclavii se grăbiră să-i ajute pe musafirii care erau prea beți ca să mai poată merge singuri, iar ceilalți se făcură nevăzuți pe coridoarele palatului sau în grădini.

Cu ochii încinşi, obosit şi fericit, Senmut se ridică cu plăcere, pregătindu-se să se îndrepte spre culcuşul lui.

Hatşepsut, care îşi îmbrăcase deja pelerina, îl luă de braț.

— Vino mâine pe terenul de manevre, înainte de amiază, o să-ți poți câştiga propria lance, îi spuse ea.

Şi dispăru în întunericul grădinii, în timp ce el o saluta cu o plecăciune adâncă. Sclavul său se prezentă pentru a-l conduce înapoi, şi Senmut îl urmă recunoscător, cuprins de o oboseală fericită.

În vara aceluiaşi an, Ahmes muri. Într-o noapte deosebit de caldă, se trezi şi ceru apă. Hetefras se duse să-i aducă din ulciorul mare de piatră, aşezat la răcoare, lângă uşă. După ce goli cupa, Ahmes mai ceru una şi, cu mâna încleştată la piept, se plânse că o doare brațul. Apoi se mai trezi o dată, chemându-l, terorizată, pe Tutmes. Era atât de agitată, încât Hetefras se duse chiar ea să-l cheme pe faraon, dar când sosiră amândoi, Ahmes murise.

Hatşepsut dormea profund şi de data aceasta niciun vis prevestitor nu o mai trezi. Fu anunțată

şi dusă lângă mama ei. Moartă, Ahmes arăta la fel de blândă ca atunci când era în viață; o pace nemărginită o cuprinsese cu totul.

— Eşti iarăşi tânără, spuse Hatşepsut, citând din Cartea Morților. Tată, ce frumoasă trebuie să fi fost! Nu simt nici părere de rău pentru ea. I-a plăcut să trăiască pentru noi toți şi iat-o acum pe pajiştile sacre ale lui Osiris.

Tutmes nu fu deloc mirat. Ştia că Ahmes i se rugase mai mult soției lui Osiris decât puternicului Amon şi că avea să fie răsplătită pentru credința ei, dar intuiția fiicei sale îl miră încă o dată.

— Mormântul din vale e aproape gata, spuse el. Se va odihni acolo în pace.

Îşi ascunse din nou gândurile sub masca regalității şi se aşează să o vegheze pe Ahmes pe un mic taburet, alături de ea, cu ochii ațintiți asupra ei. Hatşepsut se întoarse în odaia ei, lăsându-l singur.

În timpul celor şaptezeci de zile de doliu care urmară, Teba fu cuprinsă de un puternic sentiment de reculegere. Tutmes se ocupa tăcut de treburile sale, şi Hatşepsut îşi petrecea majoritatea timpului cu Nebanum şi cu animalele sale, aşa cum tăcea şi înainte. De data aceasta însă, liniştea parcului, încrederea şi docilitatea animalelor, afecțiunea lui Nebanum îi dădeau o minunată senzație de fericire. Se gândi deodată la valea aceea mică ce-i apăruse în fața

ochilor în zorii liliachii, şi în minte îi încolți o idee. Un templu. Un templu care, fără a căuta zadarnic să rivalizeze cu inaccesibilele faleze, ar fi întrucâtva completarea lor, desăvârşirea lor, expresia frumuseții lor grandioase. Îi trebuia un arhitect, înzestrat cu o minte ageră, familiarizat cu visurile sale; şi nu la Ineni se gândea ea. Chemă un paznic şi-l trimise să-l aducă pe Senmut.

Se întoarse şi se aşează pe o terasă mică, în parc, şi aşteptă nerăbdătoare. Începea să se lase amurgul, când îl zări printre copaci, mergând în urma unui soldat. Probabil că fusese surprins în timp ce făcea baie, fiindcă nu purta decât un şorț scurt şi nu-şi pusese însemnul de arhitect. Soldatul i-o arătă pe Hatşepsut cu degetul. Când ajunse în fața ei, toată bucuria care făcea să-i înflorească fața lăsase locul unei politeți pline de atenție, cea a servitorului chemat de stăpân. Hatşepsut îi observă atunci culoarea întunecată a pielii, pometii proeminenți şi gura senzuală.

— Bună ziua, preotule. Ai umerii încă umezi. Făceai baie când te-am chemat? Aşază-te aici, lângă mine, să privim împreună asfințitul soarelui.

Ținând cont de recomandările instructorului său militar, tăcuse câteva traversări ale fluviului, şi membrele îi erau frânte de o oboseală sănătoasă. De la petrecere încoace, trupul îi devenise musculos şi vocea mai gravă, încât

sclavii care se ocupau de curățenia încăperilor lui Ineni începeau să se teamă de el, deşi nu era încă decât un băiețandru.

— Am fost la grajduri azi şi i-am dat nişte ovăz calului negru, cel pe care-l preferi. Nu prea face mişcare, zise ea.

— Sclavii ar trebui să-l alerge puțin, răspunse Senmut. Când doliul se va fi încheiat, va fi capricios şi îndărătnic.

— Eşti mulțumit că te poți antrena, în sfârşit, la aruncatul suliței şi la mânarea carelor? Eşti mulțumit de viața ta?

— Da, sunt fericit, dar trebuie să recunosc că lecțiile lui Ineni îmi lipsesc... Nu ți-am mulțumit pentru micul apartament pe care mi l-ai dăruit şi nici pentru sclavii şi cerealele pe care le-ai trimis familiei mele.

— Fiindcă nu ți-am dat prilejul s-o faci.

— Alteță, ai fost atât de bună cu mine, adăugă Senmut; pot să te întreb de ce?

— Poți s-o faci, replică ea, dar s-ar putea să nu-ți răspund. La drept vorbind, nu ştiu nici eu prea bine. Cred că fiindcă te văd aşa cum mi-ar fi plăcut să fie fratele meu, şi asta mă înfurie. De ce laşul ăla să primească cea mai bună educație şi de ce cineva ca tine să fie condamnat la o trudă umilitoare în timp ce familia îi moare de foame?

Vorbea cu o asemenea vehemență, încât Senmut nu ştiu ce să răspundă.

În adâncul ei, Hatşepsut se temea de Tutmes şi,

ca şi Ahmes, începea să se întrebe dacă, în ciuda asigurărilor date de tatăl ei, nu va fi silită într-o bună zi să-l ia de soț.

— Nu ştiu, prietene, adăugă ea. Un prinț moştenitor nu e liber să facă ce vrea? Dar te-am chemat dintr-un motiv anume.

Există un loc pe care aş vrea să ți-l arăt, un loc sfânt în ochii mei. Ceea ce vreau să înalț acolo mi-a apărut în minte, dar am nevoie de ajutorul tău. Vrei să mergem să-l vedem împreună?

— Sigur că da, Alteță! Unde e?

Hatşepsut întinse mâna spre vest, spre celălalt mal al fluviului.

— Într-o vale micuță, ascunsă acolo, lăcaşul marelui Mentu-hotep-hapet-Ra. N-o să-ți spun nimic mai mult până nu-l vezi singur. Mergem mâine. Să fii la debarcader, la o oră după răsăritul soarelui, şi ia-ți sandalele, fiindcă drumul e anevoios.

— O să fiu acolo. Dar de ce eu, Alteță? În ce măsură pot să-ți fiu eu util?

— O să înțelegi când îți voi fi împărtăşit visul meu. Ineni nu ar fi în stare să-l înfăptuiască, chiar şi cu cea mai mare bunăvoință de pe lume. Deşi nu ne-am văzut cu totul decât de vreo zece ori, am avut prilejul să ne cunoaştem reciproc. Mă cunoşti bine, nu-i aşa?

— Te venerez, prințe, dar cred că nimeni nu va putea să te cunoască vreodată. Vrei să spui că ai încredere în mine. N-ai de ce să te temi de mine

fiindcă nu sunt nimic, doar un mic novice.

— Nu mai eşti un novice din clipa în care l-ai întâlnit pe Ineni, replică ea. Dar ce eşti acum?

Garda lui Hatşepsut şi sclavul lui Senmut aşteptau răbdători la baza treptelor, în timp ce tinerii erau cufundaţi în gândurile lor. Era atât de întuneric, încât abia dacă se mai puteau vedea unul pe celălalt.

Când se auzi clopoţelul vestind cina, ea fu cea care sparse tăcerea.

— N-o să merg la masă în seara asta. Acum, du-te acasă, ne vedem mâine!

Era un ordin. Senmut se ridică stângaci şi o salută, dar ea privea deja în altă parte, scrutând grădinile, ca şi cum avea să vadă apărând în faţa ochilor, prin bezna adâncă, valea ei vrăjită. Tânărul coborî treptele terasei, gata să-şi accepte destinul.

A doua zi dimineaţă, se duse grăbit la debarcader, unde ea îl aştepta deja, împreună cu o însoţitoare. Era îmbrăcată toată în alb, ca să se apere de soare, şi contrasta cu sclava ei, o nubiană neagră ca noaptea.

— Să ne adăpostim la umbră, propuse ea. E deja prea cald. Tata mi-a spus să nu merg prea departe pe dealuri pe căldura asta. Ar fi trebuit să-ţi dai cu khol ca să te fereşti de razele soarelui, adăugă ea. Ta-kha'et!

O sclavă ieşi din cabină, aşteptându-i ordinele.

— Adu sipetul de machiat şi periuţele! Porunci

Hatşepsut. Fata se îndepărtă cu o legănare a şoldurilor atât de sugestivă, încât Senmut nu-şi putut desprinde privirile de spatele ei arcuit.

— E Ta-kha'et, noua mea sclavă, observă Hatşepsut, care surprinsese privirea aprobatoare a lui Senmut. E serviabilă şi foarte docilă, dar nu vorbeşte prea mult. Ta-kha'et, îi spuse ea fetei, care între timp se întorsese, dă-i cu puțin khol. Alese o periuță şi i-o întinse. Grăbeşte-te, aproape că am ajuns.

Ta-kha'et îngenunche în fața lui Senmut, cufundă periuța în ulcica cu khol şi îi spuse zâmbind:

— Stăpâne, închide ochii, te rog.

Senmut se supuse şi simți nişte mâini calde atingându-i obrajii şi mângâierea blândă a periei umede peste pleoape; Ta-kha'et mirosea a miere şi a anason. Abia terminase să-l machieze, că barca acostă.

— Se pricepe, spuse Hatşepsut. Kholul te prinde bine. Acum să ne grăbim, fiindcă avem mult de mers. Aduceți-mi litiera! Le porunci ea barcagiilor.

Senmut o urmă pe țărm, unde litiera fu desfăcută. Nubiana deschise umbrela de soare, şi Hatşepsut se instală, alungită şi sprijinindu-se într-un cot, astfel încât să poată vorbi în continuare cu Senmut.

Senmut, sclava nubiană şi cei doi purtători se puseră în mişcare, loviți de îndată de căldura

sufocantă emanată de nisip şi stânci. În momentul când poteca făcea o cotitură bruscă la dreapta, Senmut zări alt drum, mai recent şi mai lat, plin de urme de picioare omeneşti şi de potcoave de boi. Rămase perplex, dar coti totuşi la dreapta, la ordinul lui Hatşepsut, şi începu să urce colina.

În momentul când simțea că nu mai poate face niciun pas dacă nu bea nişte apă, ajunseră la umbra unei stânci, şi Hatşepsut porunci un popas. Din litieră fu scoasă o carafă şi cu toții băură cu lăcomie. Hatşepsut le porunci marinarilor să-i aştepte acolo şi îi făcu semn unui nubian să ia umbrela de soare şi să vină cu ei.

— E surd, spuse ea cu răceală, aşa că o să putem vorbi nestânjeniți.

Porniră toți trei la drum şi în scurt timp zăriră o vâlcea care se întindea în fața lor, împrejmuită din trei părți de faleze înalte.

— Lăcaşul sacru al lui Osiris-Mentu-hotep, spuse Hatşepsut, scoțând un oftat.

Rămaseră tăcuți, în timp ce Senmut era cuprins de maiestatea tulburătoare a locului. Se simți deodată nelalocul lui, neînsemnat şi amuțit de admirație. Niciun sunet nu tulbura somnul greu al depresiunii incandescente.

— Aici vreau să înalț un monument, spuse Hatşepsut. Iată valea sacră pe care o voi dedica persoanei mele. Oamenii vor veni aici să mi se

închine. Dar ce templu va fi demn de mine? Ce monument va fi la fel de frumos ca mine? Nu îmi imaginez o piramidă ca Mentu-hotep, fiindcă falezele ar strivi-o şi i-ar răpi toată puterea. Atunci, ce anume? O să găsim amândoi giuvaierul desăvârşit care trebuie încrustat în coroana acestor pereți gigantici.

Senmut nu răspunse. Arhitectul din el era ocupat să calculeze distanțele, să evalueze proporțiile, să măsoare înălțimile.

— În locurile astea ar putea fi construit cel mai mare templu din lume, spuse el încet. Locul e foarte chibzuit ales, Maiestate.

Văd ceva uşor, rece, poate nişte colonade. Nişte unghiuri, dar cu siguranță că nu nişte pinioane care ar rivaliza în zadar cu faleza. O să mă gândesc mai bine. Îmi dai voie să mă plimb pe aici de câte ori voi simți nevoia?

— Vino când vrei, răspunse ea. Şi, când o să te hotărăşti, o să începem. Ce-ai zice de un sanctuar tăiat chiar în stâncă, unde m-aş putea aşeza şi auzi rugăciunile?

— S-ar putea, dar voi avea nevoie de ajutorul unui bun meşter constructor. Un meşter constructor capabil să înțeleagă piatra în profunzimea ei ultimă.

Se gândi imediat la Benya. Prietenul lui era singurul care ştia unde să taie piatra şi până unde. Dar numai zeii ştiau unde era, lucrând cu nobilul Ineni la proiectul secret al faraonului.

Senmut i se destăinui lui Hatşepsut, al cărei chip se întunecă brusc.

— E prietenul tău? Cu siguranță că e un meşter constructor bun! Altfel nu ar lucra pentru Ineni.

Privirea i se îndreptă atunci spre drumul care se înfunda în faleză, în spatele lor.

Senmut îi simți încurcătura.

— Ai nevoie de omul ăsta?

— Îl cunosc, Alteță, şi am încredere în judecata lui. Împreună, am putea face o treabă excelentă.

— Mă tem că e cu neputință, replică ea brutal. S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată.

Şi aruncă din nou o privire furişă spre faleză.

O frică bruscă îl cuprinse pe Senmut, amplificată de prezența lui Hatşepsut şi de atmosfera stranie a locului, dar ştia destule ca să nu mai pună întrebări.

Hatşepsut se înfăşură în pelerină, cu brațele încrucişate la piept, cu nubianul alături, nemişcat ca o stâncă. Amândoi păreau să fi uitat de prezența lui.

— O să văd ce pot să fac, spuse ea deodată. Dar nu-ți pot promite nimic. Doar tatăl meu are puterea să-l cheme înapoi pe Benya şi să-l lase în viață.

— O merită din plin, adăugă precipitat Senmut.

— Ca şi tine, Senmut, spuse ea zâmbind.

Faptul că îi spusese pe nume îl umplu de bucurie.

— Te venerez, Alteță! Îi murmură el cu o

sinceritate desăvârşită. O să te slujesc până la moarte.

Hatşepsut înțelese că aceste cuvinte veneau din adâncul inimii, şi nu de pe buzele josnic linguşitoare ale vreunui curtezan; îi luă mâna şi i-o puse peste a ei câteva clipe.

— Sunt convinsă de asta de multă vreme, răspunse ea. Şi mai ştiu că-mi eşti întru totul devotat, oricare ar fi atitudinea mea față de tine, nu-i aşa?

Întrebarea aceasta pe care-i plăcea să o pună deseori îl făcu să zâmbească.

— Ai dreptate, spuse el.

Apoi se întoarseră încet la litieră şi la barcagiii amețiți de căldură.

A doua zi dimineață, Senmut fii convocat de faraon. Tutmes umbla încoace şi-ncolo prin cabinetul vizirului statelor din Sud, cu un teanc de pergamente în mână. Când fii anunțat Senmut, le aruncă pe masa lui User-amon, care ieşi făcând o plecăciune.

Faraonul părea contrariat, şi Senmut aşteptă, tremurând tot, să afle ce i se reproşa.

— Îl vrei pe Benya, huritul, urlă faraonul.

— Da, Maiestate.

— Ia-l pe unul dintre constructorii mei. La palat sunt destui ca să construieşti câte un templu pe zi! Ia-l pe unul dintre ei, pe oricare!

— Maiestate, îl cunosc pe Benya de multă vreme. E un meşter bun şi un om stimabil. Pe el

îl vreau şi pe nimeni altul.

— Ce poți tu să ştii despre ce înseamnă stimabil, tu, care nici măcar nu eşti încă bărbat? Strigă Tutmes.

— Anul ăsta am învățat multe despre bine şi despre rău, răspunse calm Senmut, cu mâinile umede şi genunchii tremurând. Şi cunosc un meşter constructor bun care este deopotrivă un om demn de stimă.

Tutmes izbucni deodată în râs şi-l luă pe Senmut de umeri.

— Bine zis! Fiica mea e înțeleaptă, dar e şi răsfățată şi capricioasă. „Pe Senmut l-am ales, a spus ea cu mândrie.

O să construiască pentru mine cu ajutorul acestui hurit. Trimite după el, tată, te rog." Dar nu era o rugăminte, ci o poruncă de-a micului meu prinț! (Se linişti şi se aşează într-un jilț.) Şi totuşi, mormăi el, şi totuşi… ştii foarte bine, Senmut, că Benya trebuie să moară peste trei zile.

Pereții începură să se rotească şi, fără să vrea, Senmut îşi întinse mâinile în față. Inima îi bătea cu putere. Simți că pălise, dar Tutmes se uita în altă parte.

— Peste trei zile, scumpa mea Ahmes va intra în mormânt, un mormânt despre care nimeni nu ştie unde se află, în afară de fiica mea şi de Ineni. Oamenii care au participat la construcția lui vor fi executați în zorii celei de-a treia zile. Huritul

ştie prea multe despre el. A lucrat până la sfârşit cu Ineni şi nu se va mai întoarce.

Senmut înțelese atunci neliniştea bruscă manifestată de Hatşepsut în vâlcea, dar îi răspunse calm faraonului:

— Maiestate, înțeleg necesitatea de a păstra acest secret pentru totdeauna şi de a-i sacrifica pe toți sclavii. Dar în măsura în care îl cruți pe marele Ineni, fiindcă ai încredere în el, cruță-l şi pe prietenul meu, fiindcă am aceeaşi încredere în el. Dacă îmi îndeplineşti dorința, sunt gata să răspund de tăcerea lui cu viața mea. Benya nu are nevoie de onoruri şi recompense. E incoruptibil. Nu-i place decât piatra şi de asta am nevoie de el. Sarcina pe care mi-a încredințat-o prințul e anevoioasă, şi fără Benya va cere şi foarte mult timp. Desigur, aş putea alege alt meşter constructor, dar în cât timp aş reuşi să-l fac să înțeleagă ce doreşte Floarea Egiptului? Un om care a văzut moartea cu ochii va lucra cu o înflăcărare cu atât mai mare.

— Prostii, i-o tăie Tutmes. (Apoi se ridică.) Devin senil, adăugă el. Mă înmoi. Acum douăzeci de ani, l-aş fi sacrificat pe prietenul tău şi aş fi pus să fii biciuit. Să nu te mai prind!

Strigă el, agitând un deget amenințător în fața chipului înseninat al lui Senmut. La cea mai mică supărare a fiicei mele mult-iubite, lespezile templului vor fi spălate cu sângele tău! Şi acum, ieşi! O să trimit un sol pe dealuri, şi o să ți-l

aducă pe acest tânăr fericit. Să o slujeşti pe Hatşepsut a mea cu aceeaşi loialitate.

Senmut făcu o plecăciune şi se îndreptă spre aleea care ducea la templu. Pentru prima oară în viață, se ducea să-i mulțumească zeului a cărui fiică era în stare să facă asemenea miracole. Benya va trăi.

În zorii celei de-a treia zile, soldații regelui, înarmați cu pumnale, se năpustiră asupra muncitorilor şi le tăiară beregățile. Un scrib era însărcinat să noteze fiecare execuție pentru ca nimeni să nu scape şi să se întoarcă apoi să jefuiască mormântul.

Cei doi tineri auziră procesiunea funebră formându-se în grădini, şi Senmut trimise un sclav să aducă vin.

— Să bem în cinstea salvării tale, îi propuse el lui Benya, ca şi în a Marii Soții Regale Ahmes.

— Şi a norocului tău uimitor! Adăugă Benya cu fervoare. Fără bunătatea micului prinț, acum aş fi cu fața în țărână.

— Nu mai e chiar atât de mică, preciză Senmut. Ai lipsit mult, şi copiii cresc…

Senmut îşi privi prietenul cu tandrețe. Nu se schimbase. Amenințarea unei morți sigure abia dacă-l zdruncinase şi-şi recăpătase repede entuziasmul juvenil.

— Prințul te-a cruțat într-un scop precis, îi aminti el.

— A, da! O mare construcție în perspectivă! Şi

ce trebuie să fac? O să lucrez la ordinele tale, Senmut?

— O să lucrăm împreună. Între noi nu se pune problema poruncilor!

Senmut îi vorbi de vâlcea şi de intenţiile prinţului. Benya îl ascultă cu atenţie.

— Asta îmi aminteşte de ziua când am contemplat valea cea mare de pe creasta dealurilor…

Amuţi brusc, consternat.

— Nicio vorbă în plus, Benya, i-o reteză Senmut, febril. Ţine-ţi limba sau o să fii vinovat de moartea mea!

— Iartă-mă, prietene, răspunse umil Benya. De-acum înainte n-o să mai fac niciodată aluzie la ce-am văzut.

— Aşa să faci.

Mai băură vin, apoi Benya vorbi din nou:

— În ce priveşte templul, începe să faci planurile şi apoi o să-ţi spun care e piatra cea mai potrivită. Am impresia că ai prefera gresia, dar granitul e mai solid.

— Piatra va trebui să se confunde la prima vedere cu faleza.

— Dar ea vrea un sanctuar săpat adânc în stâncă. Cum o să împaci toate astea?

— Asta-i problema mea. Am putea să mergem să studiem locul împreună, apoi voi face o schiţă pentru Alteţa Sa. Unde locuieşti acum?

— În fosta mea chilie, alături de locuinţa

contramaistrului.

— E prea departe pentru mine. Trebuie să lucrăm mai aproape unul de celălalt. O să încerc să-ți obțin o odaie aici.

Benya îşi privi prietenul cu surprindere, dar nu spuse nimic. Siguranța acestuia era la fel de nouă ca apartamentul său, sclavul şi patul confortabil din dormitor. Dar privirea liniştită şi zâmbetul straniu nu dispăruseră.

Vizitară împreună locul, studiară îndelung pereții stâncoşi şi examinară vâlceaua din toate unghiurile; totuşi, Senmut nu se gândea la niciun plan exact şi nu o mai văzuse pe Hatşepsut de la funeraliile mamei sale.

10

În ultima zi a lunii lui Apap, când Nilul se revărsase din nou din matca sa şi năpădise câmpia în care se oglindea cerul palid de iarnă, Tutmes o chemă pe Hatşepsut la el. Celebrarea aniversării sale tocmai se sfârşise, şi acum intra în cel de-al şaisprezecelea an de viață. Deşi prefera cu aceeaşi înverşunare şorțurile scurte din copilărie, începeau să i se ghicească uşoara curbă a şoldurilor şi rotunjimea pieptului sub bijuteriile pe care le adora. Disprețuind perucile, purta părul descoperit, împodobindu-l totodată cu numeroase diademe de aur şi de argint.

Peste palat bătea un vânt de schimbare. Anotimpul nu era prea plăcut. Țânțarii îşi

făcuseră apariția, şi bolile începeau să-i doboare pe copii. Faraonul se simțea foarte indispus. Doar Hatşepsut era binedispusă şi toți aşteptau furtuna cu nerăbdare.

Tutmes îşi primi cu amabilitate fiica, o sărută şi îi puse în față vin cald şi prăjituri. Fata se aşează pe marginea scaunului, cu ochii ațintiți asupra tatălui ei, care stătea în picioare în fața sa, cu mâinile în şolduri.

— Anul nou se apropie şi o dată cu el nişte schimbări mari, spuse el. E multă vreme de când eşti prinț moştenitor, Hatşepsut. Titlul acesta este rezervat copiilor; or, tu nu mai eşti un copil. Sunt obosit şi am nevoie acum de un regent. O să facem amândoi o călătorie, un turneu regal. O să-ți arăt, în sfârşit, regatul şi minunățiile lui. În felul ăsta o să apreciezi mai bine darul pe care ți l-au făcut zeii. La întoarcere, te încoronez moştenitoare regală.

— O să te căsătoreşti cu mine, tată? Acum, că mama a murit, ai nevoie de altă femeie de sânge regal ca să-ți păstrezi tronul?

Faraonul izbucni în râs, ceea ce o contrarie nespus pe Hatşepsut.

— Întrebarea mea e cât se poate de firească! Mi s-a spus mereu că un faraon trebuie să-şi legitimeze tronul căsătorindu-se cu o femeie de neam regal şi, din moment ce pari nemuritor, dragă tată, îmi închipui că trebuie să mă iei de nevastă.

— Crezi că am nevoie de altă nevastă ca să-mi legitimez puterea? Eu care, de atâția ani, sunt stăpânul sorții Egiptului? Nu, Hatşepsut, o asemenea căsătorie e inutilă. Ți-am promis dubla coroană şi o s-o ai, dar sarcina va fi grea. Eşti pregătită?

— Sunt gata de luni de zile, îi aruncă ea, şi răbdarea mea a ajuns aproape de capăt. Dar am încredere în tine. Amon m-a zămislit pentru asta. Tu mi-ai spus-o şi sunt convinsă de asta în sinea mea. O să guvernez bine; şi de asta sunt convinsă.

— Da, de asta te-ai născut, Hatşepsut, spuse el apropiindu-se de ea. Aşa cum Ineni s-a născut ca să deseneze şi Pen-Nekheb ca să lupte. Dar trebuie să ştii că nu toți văd cu ochi buni urcarea ta pe tron. Şi, dacă voi muri prea curând, s-ar putea să ai probleme mari cu legitimiştii.

— Eh! Moşnegii ăia cu nasul în ceasloavele lor… Armata îți este credincioasă şi-mi va fi şi mie; de ce altceva m-aş mai teme?

— Mă uimeşti. Într-adevăr, nu ai de ce să te temi de armată. Soldații te stimează, pe tine, prințul capabil să nimereşti ținta dintr-un car gonind cu toată viteza. Dar ce părere ai de Tutmes, fratele tău, şi de preoții lui Amon?

— Tutmes nu are ambiție nici cât un țânțar! Atâta vreme cât o să-i aduci femei şi mâncăruri rafinate, o să stea liniştit. Cât despre iscusitul Menena, l-ai alungat de mult.

— Da, dar sunt mulți preoți care cred că, sub conducerea unei femei, țara se va şubrezi, granițele vor fi din nou amenințate şi că tributul kuşiților nu va mai fi vărsat în mâinile lacome ale slujitorilor zeului. Se vor duce să se pună în slujba lui Tutmes până când vor constata cât de rău se teme de primejdiile luptei.

— Şi atunci, ce trebuie să fac?

— Lasă-mă să te încoronez şi lucrează alături de mine. Învață cât de bine poți arta guvernării şi în felul ăsta, la moartea mea, poate că vei fi în stare să înăbuşi în faşă zvâcnirile de revoltă care nu vor putea să nu se ivească.

Hatşepsut se ridică brusc şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo.

— Promite să fie dificil. Încep să înțeleg temerile lui Neferu, deşi nici măcar în cele mai întunecate coşmaruri nu şi-ar fi închipuit vreodată că tronul Egiptului mi-ar putea reveni într-o bună zi. O să fiu regină. Ba nu, mai mult decât regină. O să fiu faraon!

— Doar după moartea mea, îi aminti Tutmes, amuzat. Dar s-ar putea ca atunci să fii sătulă de corvezile puterii şi să preferi culcuşul moale al unei căsătorii cu Tutmes în locul tronului regal lipsit de confort.

Se distra provocând-o, dar, în fața privirii ei îngrozite, încetă repede să mai zâmbească.

— Vai, tată! Mai degrabă m-aş culca cu cel mai umil dintre soldați decât cu Tutmes, spuse ea

înfiorându-se. Nu pot să-i suport pe imbecili.

— Ai grijă! Adăugă el sec. Să nu mai vorbeşti niciodată despre fratele tău cu asemenea cuvinte! Mama ta avea dreptate să se teamă că ai limba prea ascuțită! Se poate ca, în ciuda tuturor edictelor mele, fratele tău să obțină mai mult decât ne aşteptăm. Mai poate încă să urce pe tronul lui Horus.

— Numai la moartea mea! Răspunse Hatşepsut. La moartea mea…

— Sper. Vom consacra luna lui Mesore vizitării vechilor minunății ale acestei țări şi ai datoria să aduci în acest fel omagiu zeilor ale căror morminte te aşteaptă. Vei fi încoronată la întoarcere. După ce am consultat numeroşi astrologi, am ales începutul noului an pentru ceremonie. Consacră restul lunii ăsteia pregătirilor pe care le ai de făcut şi nu sufla o vorbă nimănui, fiindcă am de gând să aştept până la întoarcerea noastră ca să fac anunțul. Mai ține seama şi de îndoielile pe care le-ai putea avea. Trebuie să te simți convinsă că asta e ceea ce vrei într-adevăr. Eşti sigură?

— N-am nevoie să mă mai gândesc, replică ea ferm. N-am nicio îndoială în privința asta şi nu voi avea niciodată. Acest dar nu e doar al tău, faraonule. Ştiu dintotdeauna că este şi al zeului. N-ai nicio teamă. O să guvernez bine.

Îl sărută pe obraz şi se năpusti spre uşă.

— Voi fi întotdeauna liberă, tată, fiindcă nu fac

decât ce vreau. Fiecare om ar trebui să facă la fel. Dar, din moment ce nu e cazul, cei puternici le poruncesc celor slabi, precum Tutmes.

Plecă dansând, şi faraonul puse să i se aducă hărțile. Niciun zeu nu trebuia uitat şi malurile Nilului erau presărate cu morminte, de-a lungul întregului său traseu maiestuos.

Peste o săptămână, Senmut primi un pergament din mâna unui sol regal. Îl luă şi se duse imediat în apartamentul său, fiindcă tocmai prânzea cu Benya în aripa constructorilor. Nu era o scrisoare de la tatăl lui şi, cu mâinile tremurânde, rupse pecetea impunătoare. În fața ochilor îi apărură hieroglifele negre.

„Mă îmbarc în scurt timp cu tatăl meu şi voi lipsi toată luna lui Mesore. Continuă să lucrezi la ce ți-am poruncit. Intenționez să începem lucrările imediat ce mă întorc. Ți-o dăruiesc pe sclava mea Ta-kha'et, trateaz-o după bunul tău plac. N-o lăsa să trândăvească."

Pergamentul era semnat, în numele lui Hatşepsut, de Anen însuşi, marele scrib regal. Abia terminase Senmut de citit, că în uşă se auzi o bătaie.

— Intră! Strigă el.

Ta-kha'et se strecură în odaie şi se prosternă la picioarele sale. Senmut îi privi stupefiat coama roşcată împrăştiată pe jos.

— Ridică-te!

Ea se ridică şi rămase în fața lui, cu ochii

plecați.

— Dar ce ar trebui să fac cu tine? O întrebă el. Uită-te la mine!

Nişte ochi mari şi verzi se ațintiră asupra lui şi putu citi în ei o bucurie nespusă.

— Prințul moştenitor m-a dăruit ție pentru ca să nu mai ieşi niciodată în soare fără khol, spuse ea, cu o voce înaltă, în care se desluşea un accent foarte pronunțat. (Pielea îi era palidă, aproape albă, dar ştia că ea venea dintr-o țară foarte îndepărtată.) Prințul a mai spus că trebuie să te distrez în lipsa ei şi să-ți fac nopțile de iarnă mai plăcute.

— De unde eşti? O întrebă Senmut zâmbind. Unde te-ai născut?

Ea îl privi câteva clipe fără să înțeleagă, apoi, cu o mişcare grăitoare din umeri, răspunse:

— Nu ştiu, stăpâne. Îmi amintesc că era foarte frig, că în apropiere era marea... Am fost multă vreme în slujba fiului vizirului Nordului.

— Şi atunci cum ai ajuns la palat?

— Prințul Hapusemb m-a dăruit Alteței Sade datorită talentului meu de a folosi fardurile.

Senmut izbucni în cele din urmă în râs şi ea îi zâmbi.

— Presupun că ai şi alte talente?

Ea îşi plecă privirile şi începu să-şi netezească poalele şorțului.

— Asta tu va trebui să hotărăşti, stăpâne.

— O să vedem. Eşti, totuşi, un dar prețios.

— Aşa nădăjduiesc. Prinţul mi-a recomandat să-mi ofer darurile cât mai repede cu putinţă.

Senmut o expedie, apoi se aşează pe marginea patului, zâmbind. În sfârşit, reveni la treburile sale şi cină din nou cu Benya. Când se întoarse acasă, înfăşurat în pelerina care îl apăra de asprimea iernii, găsi un vas cu jar roşiatic într-un colţ al odăii, lămpile aprinse şi tămâie arzând în faţa micului altar închinat lui Amon.

Ta-kha'et îl salută imediat ce-l văzu intrând. Veşmântul uşor pe care îl purta alcătuia ca un halo în jurul siluetei sale; îşi împodobise părul împletit în cozi cu flori liliachii şi verzi.

— Vrei nişte vin cu mirodenii ca să te încălzeşti? Îl întrebă ea în timp ce privirea părea să-i propună nişte plăceri mult mai ademenitoare.

Senmut nu-i putu răspunde nimic. Păşi spre ea, dându-i pelerina care-i alunecă de pe umeri; ea o puse pe un taburet, în spatele ei, şi se întoarse cu faţa la el. Mâinile ei începură să-i mângâie umerii, şi Senmut îşi strecură un braţ în jurul taliei, trăgând-o spre el. Simţi un val de parfum ameţitor în timp ce-i căuta gâtul cu buzele. Ea râse uşor ducându-l spre pat. Lămpile erau pe cale de a se stinge când Senmut îi vorbi din nou.

Şi aşa se face că Senmut, ţăran, preot şi arhitect, îşi pierdu în cele din urmă virginitatea. Se îndrăgosti de Ta-kha'et, de tăcerile ei, de elanurile ei pasionale bruşte şi mute. Prezenţa ei

reconfortantă îi îngădui să se dedice mai eficient muncii sale. „Prințul trebuie să fi bănuit că aşa se va întâmpla, se gândi el, amuzat. Ce perspicace şi isteață el” Ziua, se întorcea la planurile lui cu un nou avânt, şi seara, în dormitor, cu o dorință mereu reînnoită.

11

Hatşepsut şi Tutmes porniră la drum în prima zi a lunii lui Mesore. În timp ce el aştepta în barca regală, ea se duse la templu pentru a-i sacrifica un taur lui Mentu. Îi lăsă pe preoți să ardă animalul şi se întoarse la tatăl ei, pe ambarcațiune. Era o zi frumoasă de iarnă, călduță şi cu un vânt uşor. În timp ce se îndepărtau de țărm, mulțimea strânsă pe mal arse tămâie în cinstea lui Hapi, zeul Nilului, şi aruncă mănunchiuri de flori în apă.

Hatşepsut şi Tutmes priveau oraşul îndepărtându-se. Micul-dejun îi aştepta în umbra cabinei, ai cărei pereți de pânză fuseseră ridicați pentru a putea admira peisajul în timp ce mâncau. Hatşepsut scoase un oftat de satisfacție. Nu părăsise niciodată Teba şi atâtea lucruri noi o încântau. Se bucura la perspectiva acestor plăceri variate şi a zilelor întregi pe care avea să le petreacă alături de tatăl ei, contemplând malurile Nilului, legănată de ruliul bărcii.

Tutmes se bucura de fericirea ei, de scânteierea

jucăuşă a ochilor ei şi de faptul că se simțea la rândul său scăpat pentru o bucată de vreme de corvezile puterii, care aveau să-i revină de-acum lui Ineni şi vizirilor săi. Cu picioarele bine înfipte pe punte, cu capul dat pe spate, adulmeca vântul. Mai avusese prilejul de a pleca din Teba odinioară, pentru a lupta în ținuturi îndepărtate sau pentru a vizita zona monumentelor pe care le înălța, dar era la fel de emoționat ca şi fiica lui şi nerăbdător să-i arate frumusețile fără seamăn ale țării sale, adevărat dar al zeilor. Până să se hotărască să se instaleze în cabină, Teba era deja departe în urmă, iar fluviul şerpuia domol printre câmpuri inundate şi crânguri de palmieri. De o parte şi de alta, în zare, colinele se profilau în negură, şi din fluviu se înălța o ceață uşoară pe măsură ce soarele se ridica pe cer. Prânziră cu poftă, făcând glume, apoi se instalară sub un baldachin ridicat pe punte. Fluviul făcea o buclă largă spre est şi falezele se îndepărtau în direcția deşertului.

— O să le revedem mâine, îi spuse Tutmes. Nu sunt niciodată prea departe, şi ăsta e un lucru bun, fiindcă ele singure înlocuiesc batalioane întregi apărându-ne cum trebuie de triburile nomade din deşert. În două sau trei zile, vom ajunge la Abydos, loc sacru, dar nu vom coborî pe uscat. Vom ancora ca să petrecem noaptea acolo, înainte de a merge mai departe.

Hatşepsut nu răspunse nimic, absorbită cu

totul de contemplarea peisajului care se desfăşura ca un sul uriaş de papirus. Soarele devenea mai dogorâtor şi fluviul mai iute. Trecură pe lângă nişte sătucuri cu colibe de lut şi văzură numeroase animale care contemplau cu un aer trist pajiştile inundate. Apa însă scădea şi, în unele locuri, țăranii se apucaseră din nou de lucru, încovoiați peste pământul fertil.

Sosiră la Abydos în seara celei de-a patra zile. Soarele asfințea îndărătul orăşelului şi, când luna şi stelele îi luaseră locul pe cerul de un albastru-închis, Hatşepsut desluşi acoperişul alb al unor construcții pe jumătate ascunse de palmieri şi, în depărtare, coloanele unui templu. Se înfăşură în pelerină, fascinată de liniştea cu care vacarmul neîncetat al palatului nu o obişnuise.

— Acesta-i Abydos, unde se odihneşte capul lui Osiris, îi spuse încet Tutmes. Aşa cum mama ta mă iubea, şi Isis îl iubea pe zeu şi s-a dus să-i caute rămăşițele trupului, împrăştiate în cele patru zări ale lumii. Am înălțat aici monumente. N-o să zăbovim însă prea mult aici. Abydos nu e prea departe de Teba şi vei mai avea prilejul să vii aici. Mă duc la culcare. Mâine dimineață, vom îndeplini ceremoniile închinate lui Osiris, după care vom pleca. O sărută pe fruntea înghețată şi se îndepărtă. Hatşepsut, dorind încă să se bucure de noapte, rămase o bucată bună de

vreme contemplând oglindirea luminii aruncate de lămpițe, ce scânteia la suprafața apei liniştite şi netede. Se gândi la uciderea fiului Zeului-Soare şi la dragostea lui Isis. Se plimbă încoace şi-ncolo pe punte, ascultând sforăitul tatălui ei şi râsetele şi glasurile din barca servitorilor, şi nu se duse la culcare decât în clipa când liniştea pogorî cu totul peste țărm.

În zori, toată lumea se strânse pe mal pentru a-i închina un sacrificiu lui Osiris. Atmosfera era relaxată şi, o dată ce ceremonia se sfârşi, se urcară cu toții la bord şi porniră în viteză spre largul fluviului. Hatşepsut avusese un somn adânc şi fără vise şi fusese trezită de ciripitul păsărilor şi de răcoarea dimineții. Se instală în fața lui Tutmes ca să-şi ia micul-dejun, în timp ce barcagiii îndreptau ambarcațiunea spre mijlocul fluviului. Un vânt bun din spate umflă deodată pânzele. Hatşepsut zări o îngrămădire de ruine în nordul oraşului şi îi atrase atenția lui Tutmes, care-şi puse la loc bucata de pâine pe masă, cu un aer nemulțumit.

— Acolo a fost cu multă vreme în urmă templul lui Khentamentiu, zeul-şacal din Abydos, mormăi el. Iar acum, nu a mai rămas aproape nimic. Scârbele alea de hicsoşi!

A trebuit multă vreme pentru ca iluştrii tăi înaintaşi să-i alunge din Egipt! Dar distrugerile făcute de ei au rămas.

— Khentamentiu, spuse Hatşepsut, trebuie să fi fost un zeu foarte puternic pentru localnicii din Abydos. O să reconstruiesc templul ăsta pentru ei, şi pentru el.

— Da? Făcu Tutmes, surprins. Perfect! Am încercat şi eu, dar fără prea mare rezultat. Mai am o ruină să-ți arăt peste cinci zile. O să te duci să asculți chiar tu ce vrea să-ți spună zeița, fiindcă e vorba de Hathor, al cărei templu din Cusae e lăsat în paragină.

În zilele care urmară, peisajul nu se schimbă prea mult. Fluviul continua să se întoarcă la matcă şi ici-colo pământul apărea pe bucăți, maronii sau negre, în care se iveau muguri verzi. Din când în când, se vedea câte o locuință a vreunui nobil bogat, cu zidul ei de incintă şi debarcaderul pavat; asta nu se întâmpla însă prea des, deoarece se aflau acum extrem de departe de orice oraş mare.

După cinci zile, sosiră în dreptul unui drum care părea să se termine direct în fluviu. Faraonul porunci să se arunce ancora şi să fie coborâte litierele.

— Cusae se află chiar în spatele falezelor ăstora, spuse Tutmes. Iată drumul pe care-l foloseau sătenii ca să ajungă la fluviu. Astăzi nu mai trece aproape nimeni pe aici şi m-am gândit să postez un detaşament înarmat, fiindcă tâlharii şi nomazii din deşert încep să dea târcoale pe dealuri şi să-i amenințe pe ultimii localnici.

Tutmes şi Hatşepsut luară loc în litiere şi porniră la drum, escortați de patru gărzi care păndeau orice mişcare; doar câteva păsări zburând sus pe cerul senin tulburau orizontul.

În plină vară, o asemenea excursie ar fi fost insuportabilă, dar în această perioadă a anului era o plimbare plăcută. După ce străbătură un defileu îngust prins între două stânci enorme, ieşiră deasupra satului Cusae: aici nu mai rămăseseră decât câteva colibe de pământ, care păreau locuite, dat fiind că deasupra lor se înălțau fuioare subțiri de fum, şi ruinele câtorva locuințe înstărite, ale căror ocupanți fugiseră când avusese loc ocupația barbară. La marginea satului, printre buruienile crescute în devălmăşie, se înălța un mic templu în ruină. Hatşepsut putu ghici contururile a ceea ce fusese cândva o grădină frumoasă.

— O să te aştept aici, spuse Tutmes. Mergi mai departe singură; acolo-i templul lui Hathor, căreia trebuie să i te închini.

Ascultătoare, Hatşepsut coborî din litieră. Nisipul era cald sub picioarele ei şi făcea ca mersul să fie anevoios. În scurt timp, însă solul deveni mai dur şi-şi dădu seama că păşea pe o fostă alee pavată. După ce trecu de ruinele pe jumătate îngropate în nisipul de la intrarea templului, pătrunse în vestibulul cu lespezi sparte şi despicate, între care creşteau tufe de spini. Bucăți de coloane zăceau de jur-împrejur,

roase de vreme. Îşi croi drum spre sanctuar şi spre coloanele sale albe, şi constată că nu mai rămăsese nimic din ceea ce fusese splendoarea acestui loc sacru; dincolo de el se întindea doar deşertul vibrând de soare.

Privi de jur-împrejur, şi tristețea nesfârşită provocată de părăginirea acestui loc îi aduse lacrimi în ochi. Deodată, simți că cineva îi atinge timid mâna. Patru copii, care se strecurasem până în apropierea ei, o contemplau cu privirea sălbatică şi directă a vârstei lor mici. Unul dintre ei ținea un arc grosolan din papirus, altul o lance făcută dintr-o cracă. Erau foarte slabi, cu oasele proeminente, şi pielea lor avea culoarea plantelor maronii pe care călcau. O fetiță îi atinse mâna şi se dădu înapoi, cu un deget în gură. Hatşepsut îşi stăpâni râsul.

— Ce căutați aici? Îi întrebă ea cu severitate. Nu ştiți că e un loc sacru?

O privire o clipă fără să-i răspundă, apoi unul dintre băieți prinse glas:

— Am venit să ne jucăm, spuse el ferm. E garnizoana noastră şi o s-o apărăm până la moarte. Pentru faraon, adăugă el, după ce remarcă veşmântul scump şi sandalele bătute cu nestemate ale musafirei.

Înainte ca Hatşepsut să fi putut răspunde, fetița o trase de şorț.

— Ştiu de ce ați venit aici, şopti ea. Ați venit s-o vedeți pe doamna cea frumoasă?

— Exact, confirmă Hatşepsut. Vrei să mă duci la ea? Copilul îi întinse o mână mânjită de nisip şi împreună se îndreptară spre curtea exterioară, unde fetița îşi făcu drum până la o bucată de zid rămasă încă în picioare.

— Iat-o, murmură ea, după care dădu fuga înapoi la prietenii ei.

Mirată, Hatşepsut îşi coborî privirile şi zări la picioarele ei un coş grosolan în care se aflau rămăşițele unei ofrande: pâine uscată, fructe zbârcite, o floare de lotus ofilită. Şi lângă zid, la adăpostul unei grămezi de pietre prăbuşite, se înălța zeița, încă păstrându-şi găteala albastră, roşie şi galbenă, cu zâmbetul încremenit, cu cele două coame de vacă înălțate, una din ele încă acoperită de aur. Hatşepsut căzu în genunchi şi sărută picioarele lui Hathor. Apoi se aşează şi îşi spuse rugăciunile, nu fără oarecare greutate, fiindcă nu i se mai rugase zeiței din copilărie. Îi ceru să-i binecuvânteze domnia.

— Fă să ajung la fel de frumoasă ca tine şi-ți făgăduiesc să refac toate aceste mine şi să trimit aici preoți care să ardă tămâie în cinstea ta.

Hatşepsut se ridică, mai sărută o dată picioarele statuii şi se îndepărtă rapid.

Copiii o aşteptau de cealaltă parte a curții.

— Vreți să-l vedeți pe faraon? Îi întrebă ea pe neaşteptate. Nefiind capabili să-i răspundă, copiii izbucniră în râs.

— Vă bateți joc de noi, spuse un băiat. Ce să

caute aici faraonul, aşa departe de tronul şi coroana lui?

— Nu contează, e aici, replică ea, luându-l în braţe. Veniţi cu mine!

O urmară cu toţii, nu fără multe şuşoteli şi priviri incredule. După scurt timp, Tutmes o văzu sosind, urmată de o ceată de ţărănuşi. Faraonul coborî din litieră, mormăind nemulţumit.

— Tată, strigă ea, iată-i pe copiii din Cusae care vor să-l vadă pe faraon!

Copiii ridicară ochii spre bărbatul acela scund şi solid, cu ochi negri şi scânteietori, pe a cărui cască lucea *uraeus*-ul regal.

— Prosternaţi-vă, prosternaţi-vă! Le murmură poruncitor băiatul celorlalţi copii. E chiar el!

Şovăitori, îngenunchează cu toţii, după cum aveau obiceiul s-o facă atunci când se jucau, fără a şti prea bine cum să se comporte.

— Ridicaţi-vă! Le spuse Hatşepsut, mângâindu-i pe creştet. Iată-l pe faraon. O să le puteţi povesti părinţilor ce aţi văzut astăzi!

Era surescitată şi roşie de plăcere.

— Eu te trimit la zeiţă şi tu te întorci cu o turmă de gâşte de Nil! Îi spuse Tutmes, izbucnind în râs. Ei bine, voi ce aveţi de spus? Tu, de colo, ia dă-mi arcul tău.

Şi dintr-un pas fu lângă băieţel, luându-i arcul din mână.

— Tu l-ai făcut?

— Da, Maiestate, izbuti el să răspundă.

— Hmmm… şi reuşeşti să tragi cu el?

— Nu merge prea bine. N-am reuşit să găsesc o bucată bună de lemn, aşa că săgeata nu ajunge prea departe.

Tutmes aruncă arma şi-l chemă pe căpitanul gărzilor sale.

— Kenamon! Strigă el. Dă-i arcul tău şi săgeţile copilului ăstuia.

Copilul nu-şi crezu ochilor şi luă obiectele cu mâinile tremurătoare. Arcul era cât el de mare. Îi încercă apoi coarda, făcând-o să vibreze.

— O, mulţumesc, puternice Horus! Îngăimă el.

— Aminteşte-ţi de ziua asta, spuse Tutmes zâmbind. Când o să fii mare, poate că te vei sluji de acest arc pentru mine. Acum, să mâncăm! Vino repede, Hatşepsut, până ce n-or să apară toţi localnicii să-mi despoaie soldaţii!

Porniră înapoi în litierele lor. Când, la puţin timp după aceea, Hatşepsut se întoarse să privească, zări patru siluete mici şi negre, nemişcate, care se conturau în depărtare în faţa coloanelor albe ale templului lui Hathor.

— Astăzi ajungem la câmpia piramidelor, îşi vesti Tutmes fiica.

Călătoria lor dura deja de două săptămâni şi, pentru Hatşepsut, ţinea în mod ciudat de vis: zile dăruite băilor de soare, mâncărurilor bune, discuţiilor despre tot felul de lucruri cu tatăl ei în faţa unui peisaj mereu schimbător, nopţi de

somn adânc, legănate de clipocitul valurilor în vreun golf retras. Egiptul era într-adevăr o țară foarte frumoasă, cu mult mai frumoasă decât tot ce-şi putuse închipui ea.

— Vreau neapărat să-ți arăt câmpia asta, Hatşepsut, continuă Tutmes, mai mult decât orice altă minunăție, fiindcă ea te va face să-ți dai pe deplin seama de destinul tău. N-o să-ți crezi ochilor. Strămoşii tăi sunt cei care au construit toate aceste splendori. Dar nu-ți mai spun nimic. Uită-te bine la malul stâng al fluviului; colinele se vor retrage şi în curând n-o să le mai vezi.

Dimineața se scurgea, şi Hatşepsut avea un chef nespus de a se aşeza la umbră, dar tatăl ei stătea nemişcat, fără ca vreo tresărire să-i tulbure chipul întors spre vest.

Deodată, unul dintre barcagii scoase un strigăt.

— Priveşte la orizont, exclamă Tutmes, iat-o pe prima! Hatşepsut privi. O formă cu vârful turtit se contura, mică, îndepărtată, ivindu-se din câmpie. De jur-împrejur, nu era niciun câmp cultivat, nicio locuință; doar o fâşie lată de trestii verzi îşi croia drum prin nisip şi apă. Piramida semăna cu o piatră uriaşă căzută din cer. Li se aduseră nişte scaune şi umbrele sub care se instalară fără un cuvânt; barcagiii şi servitorii păstrau şi ei tăcerea. Silueta se apropie, deveni mai precisă şi li se impuse privirilor, împrejmuită de alte piramide, ceea ce o aduse pe Hatşepsut

în culmea surescitării. Se aflau chiar în dreptul ei, şi fata văzu că era înconjurată de pietre prăbuşite, dar vârful ei turtit şi baza masivă păreau să sfideze ravagiile vremii şi ale oamenilor.

— N-a arătat întotdeauna aşa, observă Tutmes. Odinioară era acoperită de varul cel mai alb şi strălucea ca soarele în culmea puterii sale. Nimeni nu ştie ce zeu e îngropat acolo, dar se zice că e vorba de faraonul Snefru.

Trecură prin faţa altei piramide, al cărei vârf se înălţa spre cer. Hatşepsut îşi ţinu respiraţia. I se părea deja imposibil ca toate acestea să fie opera oamenilor, dar ca aceşti oameni să mai fi fost şi strămoşii ei, asta o răvăşea cu totul.

— Asta însă nu-i încă nimic, adăugă Tutmes. De aici şi până la Memfis, la o zi de mers cu barca, piramidele jalonează deşertul, şi diversitatea lor te va uimi. Ce părere ai de toate acestea?

Îi aruncă o privire fiicei sale, dar ea nu-l auzise. Cu chipul impasibil, urmărea din ochi maiestuosul peisaj al mormintelor.

Ajunseră la Memfis în cursul nopţii şi acostară ceva mai în amonte să se odihnească. Doar piramidele se detaşau în întuneric, dar Hatşepsut, întinsă în patul ei, putea auzi rumoarea oraşului, frecarea corăbiilor de acostament, ecoul glasurilor, o întreagă cacofonie de zgomote nocturne care o împiedicau să doarmă. Tatăl ei îi vorbise puţin despre oraş,

despre care ştia doar că fusese odinioară capitala Egiptului. Zgomotele citadine o făcură să regrete Teba, confortul apartamentelor ei, chipurile familiare. Se gândi brusc la Senmut şi la vâlceaua de pe celălalt mal al fluviului. Continua să nu ştie cu exactitate ce avea să construiască acolo, dar îşi dori din toată inima ca Senmut să reuşească să ridice în cinstea ei nişte monumente tot atât de splendide ca piramidele. Dar cum? Ziua trecută o epuizase şi-şi dorea cu disperare să doarmă, deoarece a doua zi trebuia să-şi pună din nou podoabele regale şi să primească omagiile viceregelui. Totuşi, somnul întârzia să vină.

În zori, se înfăşură în pelerină şi coborî pe țărm. Respiră câteva clipe miresmele umede ale unui crâng de palmieri care se întindea de jur-împrejur, apoi se întoarse în cabină, înfiorându-se, şi se cufundă cu delicii în baia caldă pe care i-o pregătise sclava sa. Se lăsă spălată. Acceptase în mod excepțional să îmbrace o rochie pe care, când ieşi din baie, sclava i-o puse, prinzându-i la brâu o cingătoare aurită, bătută cu lapislazuli şi împodobită cu franjuri de aur. Se aşeză, gata să fie machiată: un fard auriu pentru pleoape, khol în jurul ochilor, hena pe buze şi pe palma mâinilor sale delicate. I se perie părul, apoi îi fii pusă peruca grea de ceremonie, formată dintr-o sută de codițe brune care-i coborau până la umeri. Reuşi să-şi mişte foarte greu capul ca să-

şi aleagă bijuteriile. Se hotărî să-şi pună un pieptar de aur, înfăţişând două păsări ale lui Horus purtătoare ale dublei coroane, faţă în faţă, reţinute de doi şerpi întrepătrunşi, nişte brăţări de electrum şi o calotă mică aurită, acoperită cu pene din turcoaz.

O dată ce fu îmbrăcată şi încălţată, i se alătură lui Tutmes, care o aştepta privind malul fluviului. Şi el îşi îmbrăcase veşmintele de ceremonie, aurii şi albastru-deschis, împodobite cu piele albă. Chipul îi era fardat cu grijă şi o salută cu un aer absent, cu ochii aţintiţi asupra adunării de personalităţi strânse de-a lungul debarcaderului. O alee largă ducea direct la zidurile albe ale oraşului şi la poarta sa de bronz deschisă, care lăsa să se întrevadă casele, obeliscurile şi grădinile unui templu.

— Iată celebrul Zid Alb al lui Menes, spuse Tutmes, şi în depărtare coloanele lăcaşului soţiei zeului Ptah. O să luăm masa în dimineaţa asta cu marele preot al Memfisului, dar înainte de asta vom merge la templu.

Fu instalată o pasarelă şi răsună trâmbiţatul cornurilor. Hatşepsut şi faraonul coborâră încet spre demnitari. Crainicul-şef al lui Tutmes înşiră toate titlurile acestuia, iar marele preot păşi spre ei şi se prosternă la picioarele lor.

— Ridică-te! Îi spuse Tutmes.

Marele preot, un tânăr trupeş, cu un nas coroiat şi cu o privire vie, se ridică şi rosti cu gravitate:

— Binecuvântată fie această zi! Egiptul întreg se bucură la trecerea Florii Egiptului. Binecuvântat fie oraşul Memfis, mult-iubit de Ptah!

Se formă un cortegiu în direcția oraşului, în ovațiile tumultuoase ale mulțimii. Copiii alergau în față, presărând drumul cu flori de lotus. Era o zi excepțională pentru locuitorii Memfisului. Zeul şi fiica lui aveau să le fie oaspeți vreme de două zile. Prăvăliile şi şcolile aveau să fie închise, şi toată populația avea să se îngrămădească pe străzi, în speranța de a-l zări pe micul prinț căruia Egiptul întreg îi lăuda frumusețea şi aroganța, ca şi pe faraonul deja legendar.

Apartamentele regale ale templului fuseseră pregătite şi, în sala banchetului, soarele din zori inunda deja cu lumina lui mesele, florile, covoarele, pernele şi cupele cu vin. Un vas cu jăratic fusese adus ținând cont de răcoarea zorilor, şi Hatşepsut îşi întinse mâinile spre flăcări. Îşi lăsase pelerina pe ambarcațiune, pentru ca mulțimea să o poată vedea mai bine, şi acum începuse să-i fie frig. După nenumărate discursuri şi plecăciuni, se auzi sunând un clopoțel şi masa începu. Hatşepsut fu fermecată văzând că i se oferă bucatele ei preferate: castraveți cu peşte, friptură de gâscă în sos şi salate felurite, îl lăudă pentru aceasta pe marele preot.

— Cum te cheamă? Îl întrebă ea.

— Ptahmes, Alteță. Tatăl meu este viceregele

faraonului.

— Presupun că o slujeşti pe soția lui Ptah cu mult zel, fiindcă altfel nu ai fi fost numit mare preot.

Ptahmes roşi şi făcu o plecăciune.

— Am avut norocul să-i plac zeului şi el m-a răsplătit, spuse el, privind cu o sinceră curiozitate chipul acesta de atâtea ori descris de prietenii săi când se întorceau dintr-o călătorie la Teba.

Dar în fața zâmbetului larg şi a acestor ochi negri şi captivanți ca o noapte de vară, constată că niciunul dintre ei nu se pricepuse să descrie gestul grațios al mâinii sale, aplecarea fermecătoare a gâtului lung şi glasul blând şi deosebit de melodios.

— O ador de multă vreme pe Sekhmet, îi spuse ea, şi a fost o mare bucurie pentru mine să ajung în dimineața asta pentru prima dată în fața ei. Amon e foarte puternic, dar Sekhmet, ca şi Hathor, înțelege inima femeilor.

Se aplecase uşor spre el pentru a-i face această confidență şi el fu cucerit. La drept vorbind, i se mai vorbise şi de încăpățânarea ei, de orgoliul şi de mâniile ei bruşte, şi-şi petrecuse noaptea chinuit de neliniştea de a fi dizgrațiat.

— Sekhmet e foarte puternică! Aprobă el cu înflăcărare.

Ea îi zâmbi.

— Îi vom aduce împreuna un sacrificiu, spuse

ea.

Cred că tatăl meu şi cu mine va trebui să mergem în zori la Taurul Sacru, dar o să te chem după prânz.

— Va fi o mare bucurie pentru mine, Alteță, răspunse el. Faraonul şi tatăl meu vor avea de discutat împreună, aşa că aş putea, dacă doreşti, să-ți arăt frumosul meu oraş Memfis.

Preț de o clipă, îşi regretă cutezanța, dar ea puse cupa la loc pe masă, îşi dăți degetele, apoi dădu din cap cu seriozitate.

— Mi-ar face mare plăcere, Ptahmes. Şi vei veni la cină cu tatăl tău pe ambarcațiunea regală. Nu prea avem cu ce să ne distrăm în călătoria asta, dar mi-am luat lăuta cu mine. Cunoşti cumva vreun muzicant de pe aici care să poată cânta pentru noi?

Îmi place muzica.

— O să mă ocup de asta, Alteță. Aşteptăm de mult vizita voastră. Ultima oară când l-am văzut pe tatăl tău, nu eram decât un copil, dar de atunci încoace am auzit multe despre Floarea Egiptului.

— Ce e cu linguşelile astea, nobile Ptahmes?

— Alteța Voastră nu are deloc nevoie să fie linguşită de umilul ei servitor, răspunse el roşind.

Voia să continue, dar faraonul îi făcu semn lui Hatşepsut să-l urmeze şi părăsiră sala.

Restul zilei fu ocupat de vizite protocolare.

Prânziră cu tatăl lui Ptahmes, împreună cu timida lui soție şi cu fiica lor.

După-amiază, se întoarseră pe vas să-şi facă siesta. Hatşepsut, obosită de atâtea discursuri şi atâta umblet, ațipi de îndată, în ciuda rezemătoarei tari de eben folosită să nu-i deranjeze peruca.

Când soarele începu să asfințească, Tutmes se duse la Palatul de Justiție, ducând toiagul şi biciul să-i asculte pe inculpați, cu Hatşepsut alături. La căderea nopții, se întoarseră pe vasul iluminat acum ca ziua. Ptahmes se afla deja acolo, mai relaxat acum, împreună cu tatăl lui şi întreaga familie. Hatşepsut îi distră cu nenumărate poveşti de la Curte, în timp ce pe masă se perindau bucatele şi carafele cu vin, iar muzicanții viceregelui cântau. Noaptea târziu, Tutmes îşi luă rămas-bun de la musafiri, care se îndepărtară agale, îngreunați de mâncarea aleasă.

În zori, Hatşepsut şi Tutmes merseră la templul Taurului Sacru din Memfis. Apis, simbol al fertilității pământului şi al omului, era venerat în tot Egiptul, şi Tutmes îi aducea regulat omagiu.

Zeul era adăpostit într-un mic templu lipit de Zidul Alb, în cealaltă parte a oraşului. În momentul când Hatşepsut şi Tutmes intrară în prima curte, nările le fură izbite de un miros violent de vite. Preotul care îi aştepta le întinse ghirlande pentru zeul pe care-l auziră fornăind şi

lovind din copite în sanctuarul din apropiere.

Îngenunchează pe litiera de paie. Tutmes umplu cădelnița şi intonară împreună litaniile, sub privirile liniştite ale Taurului Sacru. Apoi Hatşepsut se apropie de el să-i arunce flori peste coame. Se aplecă peste bariera aurită şi animalul înălță capul şi o linse pe braț. Încântată, se aplecă şi mai mult şi-l scărpină după urechi. Taurul mârâi şi închise ochii. Preotul nu-şi putu ascunde surprinderea, deoarece Apis avea reputația de a se purta brutal şi mulți novici însărcinați cu spălarea lui plecaseră răniți şi îngroziți.

O dată ajunşi afară, preotul se plecă adânc în fața ei.

— De-a lungul întregii tale domnii, țara se va bucura de o mare prosperitate, spuse el. Avem acum dovada. Viață lungă şi sănătate Maiestății Voastre!

Era prima oară când Hatşepsut auzea spunându-i-se „Maiestate" şi, stupefiată, îi aruncă o privire lui Tutmes. Extrem de surprins şi el de puterea pe care o dovedise asupra animalului, îl salută pe preot, o luă de braț şi o conduse afară din templu. Soarele abia se ridica deasupra orizontului şi întreg oraşul era scăldat într-o lumină trandafirie.

— Acum, că i-am adus omagiu lui Ptah, creatorul lumii, spuse Tutmes, să aducem omagiu şi pântecului nostru. Eşti obosită,

Hatşepsut?

— Nu. Sunt la fel de rezistentă ca şi tine, tată, şi ştii asta foarte bine! Dar discursurile astea frumoase încep să mă plictisească.

— Dar tu, una, n-ai rostit niciunul până acum! Glumi el.

În timp ce Tutmes discuta cu viceregele, marele preot o conduse pe Hatşepsut prin tot oraşul. Îi arătă fostul palat regal, sediu al puterii de secole, şi o duse pe vârful Zidului Alb, de unde au putut admira peisajul de jur-împrejur, cu mult dincolo de întinderea de curmali, până la şirul falezelor roşii ce se înălțau la vest. Vizitară târgurile şi şantierele navale. Hatşepsut făcea câte un comentariu despre tot ce vedea, astfel încât marele preot, spre marea lui uşurare, nu trebui să umple deloc tăcerea. Lui Hatşepsut îi plăcea oraşul acesta ce părea să supraviețuiască mândru splendorilor sale trecute, fără nicio amărăciune. Îi făgădui lui Ptahmes că se va mai întoarce.

— Când vei veni la Teba, o să-ți arăt oraşul *meu,* spuse ea, despărțindu-se de tânărul răscolit şi cucerit de farmecul ei.

— Înainte de a pleca, vom merge la vest de oraş, o informă Tutmes. N-am vrut ca populația din Memfis să ştie, fiindcă aş vrea să vezi necropola pustie.

După ce străbătuseră un meandru al fluviului, acostară din nou pe malul stâng. Fără întârziere,

Tutmes porunci să fie coborâte litierele şi de data aceasta puse piciorul pe uscat o Hatşepsut prost-dispusă şi obosită, pe care o durea capul, o usturau ochii şi care era convinsă că-şi făcuse cu vârf şi îndesat datoria în ziua aceea.

După o oră de mers, Tutmes porunci purtătorilor să se oprească. Coborî din litieră şi îi întinse mâna fiicei sale; cu un gest, ea îi respinse însă ajutorul şi coborî singură, netezindu-şi şorțul cu un aer iritat.

Faraonul observă mina ei îmbufnată şi privirea supărată, dar, fără să facă vreun comentariu, o luă de braț şi o duse ceva mai încolo.

— Priveşte, astea-s ruinele Oraşului Morților, necropola vechiului Memfis, spuse el. Uită-te la înfăptuirile marelui zeu Imhotep însuşi.

Hatşepsut îşi feri ochii de soare şi privi de jur-împrejur, simțind cum i se spulberă toată mânia. Cât vedeai cu ochii, se întindea o câmpie, presărată ici şi colo cu câțiva palmieri izolați şi, ivindu-se din nisip, cu turnurile, aleile pavate, piramidele şi rămăşițele ei de ziduri, se înălța Saqqara, oraşul prafului. Era un loc deosebit de impresionant, şi frumusețea lui haotică o răscoli pe Hatşepsut, făcând-o să-l ia de mână pe Tutmes.

— Imhotep, geniu şi zeu, e cel care a creat toate acestea, spuse el calm.

Hatşepsut zări o piramidă în trepte, care urcau spre un vârf de mult năruit.

— E monumentul funerar al lui Djoser, războinic şi rege puternic, pe care Imhotep l-a construit cu propriile mâini. Regele a pus să se graveze deasupra portretului său: „Cancelar al regelui Egiptului de Jos, administrator al marelui palat, senior ereditar, mare preot al Heliopolisului, Imhotep, arhitect şi sculptor.” Ce-a mai rămas din palatul şi din grădinile lui înmiresmate? Priveşte, Hatşepsut, şi învață.

— Cu siguranță că e un loc sfânt, spuse ea, dar e foarte neliniştitor. Iată, uită-te la coloanele acelea în formă de lotus! Ce s-a ales de cei cărora le erau hărăzite minunățiile astea?

Tutmes se întoarse să plece.

— Şi asta face parte din moştenirea ta. E indispensabil ca un rege să nu uite că în cele din urmă nu rămân decât pietrele.

Înainte de a se întoarce la bordul vasului, se opriră la capela lui Imhotep şi admirară, ca mulți alții înaintea lor, chipul expresiv şi inteligent al celui pe care Egiptul îl venera ca zeu al vindecării. Hatşepsut se gândea la ruinele pe care le văzuse şi la efortul considerabil necesar pentru realizarea unei asemenea capodopere.

Gândurile i se îndreptară spre Senmut, care lucra fără îndoială la planurile sale, aşteptând-o să se întoarcă.

Se întoarseră pe vas şi adormiră istoviți, în timp ce Saqqara dispărea încetul cu încetul la orizont.

La Gizeh, la nord de Memfis, coborâră din nou pe uscat şi se îndreptară spre interiorul ținutului, spre ceea ce constituia în ochii lui Tutmes dovada indiscutabilă a divinității strămoşilor săi.

Hatşepsut era pradă celei mai vii nerăbdări, ştiind că ceea ce avea să contemple era de o importanță extremă față de tot ce putuse vedea până acum. Avea intenția de a edifica cel mai celebru monument al tuturor vremurilor, iar piramidele şi templele pe care le admirase nu făceau decât să-i stimuleze pofta de glorie. Gândindu-se la vâlceaua sa, simțea din nou chemarea destinului ei, chemarea mută a falezelor.

— Uite, îi spuse Tutmes, iată cele trei giuvaiere ale Egiptului.

În zare se conturau nişte siluete de un alb orbitor. Când Hatşepsut puse piciorul pe uscat, trebui ca sclavul ei să o prindă cu putere de braț ca să nu cadă, într-atât de violent fu extazul care o cuprinse. Când îşi veni în fire, vru să se apropie de piramide, să le dea ocol, să le atingă, să le examineze; după ce o ocolise de jur-împrejur pe prima, renunță şi, perplexă, se apropie de Tutmes.

— Asta nu poate fi opera oamenilor! Spuse ea. Zeii au coborât pe pământ şi au înălțat monumentele acestea în cinstea lor!

Simetria desăvârşită a muchiilor o încânta şi le

admira formele simple şi semețe, ascuțite ca dinții lui Seth, şi superioritatea lor impunătoare.

— Şi totuşi, e opera oamenilor, răspunse Tutmes. Mii de sclavi au muncit ca să ridice aceste morminte regale. Aici se odihnesc Keops, Keffen şi Mikerinos. Doar aceste piramide sunt demne să le adăpostească trupurile sacre. Dar vino să mai vezi o minunăție.

Se îndreptară spre sud, şi Hatşepsut se pomeni deodată între labele uriaşe ale unui leu.

— Îl înfățişează pe regele Keffen, o informă Tutmes. Îşi păzeşte intrarea mormântului pentru eternitate. Pe piept i-au fost săpate formule magice. A fost cioplit direct în faleză, ghemuit, mereu la pândă, gata să sară pe toți cei care nu sunt demni să se apropie de el.

„Oare eu sunt demnă?" se întrebă Hatşepsut, cu un nod în gât, simțindu-se zdrobită de statuia gigantică a animalului şi de avertismentul îngrijorător gravat în piatră. Rămase nemişcată multă vreme, până când umbra leului se întinse departe, spre deşert şi spre mormintele solitare.

Tutmes, aşezat pe o piatră, privea mica siluetă albă. Ştia foarte bine ce simțea fiica lui, deoarece voise şi el să răspundă provocării după ce văzuse pentru prima dată înfăptuirile extraordinare ale strămoşilor lui. El, unul, reuşise să le răspundă zeilor prin război, şi acum se întreba cum le va răspunde Hatşepsut. Când întunericul o ascunse cu totul privirii sale, îl trimise pe

Kenamon să o aducă; soldatul o găsi stând pe una dintre labele Zeului-Soare, cu bărbia în palmă, fixând noaptea neagră cu frumoşii ei ochi voalați. Se plecă în fața ei, şi ea îl urmă, plină de admirație şi totodată copleşită, întrezărind luminițele de pe vas, clipind în beznă, fu năpădită din nou de povara visurilor sale, trecute şi prezente, astfel încât se lăsă spălată şi îmbrăcată cu cea mai mare uşurare. O dată ce fu confortabil instalată, cu o cupă de vin în mână, visurile se estompară, făcând loc sentimentului că-şi lăsase la picioarele lui Kefren o parte din copilărie.

Între Gizeh şi Heliopolis era un drum de numai o jumătate de zi, încât ajunseră în însăşi inima Egiptului în jurul amiezei. Personalitățile locului urcară la bord să-şi prezinte omagiile cuplului regal, care nu coborî pe uscat. Hatşepsut urma să-şi primească prima coroană la Templul Soarelui. Stând pe un scăunel, ea admira, peste capetele notabililor încovoiați ca să-i sărute picioarele, turnurile scânteietoare ale oraşului. În spatele ei, pe malul stâng, se înălțau alte piramide. După plecarea demnitarilor, Tutmes se duse să se odihnească puțin, dar Hatşepsut porunci ca scaunul să-i fie îndreptat în direcția Tebei şi meditã la destinul ei.

Rămase în această poziție până seara, refuzând să mănânce, şi Tutmes o lăsă singură. Cuprins deodată de dorința de a vâna, plecă în mlaştini

împreună cu servitorii săi, lăsând-o pe Hatşepsut nemişcată, cu picioarele goale scăldate de ultimele raze ale soarelui. Cina fu servită înainte de întoarcerea faraonului şi mâncă rapid, după care merse la culcare. Exclamațiile tatălui ei care se întorcea cu tolba plină o treziră în toiul nopții. Răsăritul soarelui o găsi stând din nou pe punte. Sclava ei veni să o roage să intre în cabină, pentru a fi pregătită în vederea ceremoniei, şi ea o urmă docilă, fără un cuvânt. Ieşi peste o oră, îmbrăcată toată în alb, cu capul descoperit.

— Sunt gata! Îi spuse zâmbind lui Tutmes, care o aştepta. Preoții o conduseră la templu, mergând pe străzi străjuite de o mulțime tăcută, conştientă de solemnitatea ceremoniei. La poarta templului îi întâlni adunați pe toți demnitarii din Heliopolis, nerăbdători să o vadă pe cea care în ultimă instanță nu era decât o copilă palidă şi intimidată. Păşi încet până la Piatra Sacră şi, pierdută în gânduri, rămase preț de o clipă contemplând această piatră ivită din prima rază de soare, în cea dintâi zi a creației. Apoi se întoarse şi cu un gest brusc lăsă să cadă la pământ pânza în care era drapată. O exclamație înăbuşită se înălță din rândurile mulțimii; trupul ei era acoperit în întregime de aur, încrustat cu pietre prețioase, şi doar capul îi era descoperit.

Prosternată, ea păşi până la statuia lui Amon-Ra, aşezată pe un tron alături de Piatra Sacră,

apoi zeii îşi făcură apariţia într-un halo de tămâie. Ridicându-se, îi văzu pe toţi: Thot[14], cu capul său de ibis; Horus, cu ochii săi pătrunzători de răpitor; şi Seth cel mândru şi crud. Păstra un aer indiferent şi rece faţă de tot ceea ce o înconjura, dar, când Tutmes se apropie de ea pentru a o îmbrăţişa, se aruncă la pieptul lui, îngropându-şi capul între umărul şi gâtul său. Ştia că el îi făcea în clipa aceasta ultimul dar, oferindu-i însuşi tronul lui, într-un mod mult mai direct decât în oricare dintre toate ceremoniile care aveau să se mai desfăşoare, şi izbucni în lacrimi, fără nicio ruşine, în strigătele de bucurie ale mulţimii. Tutmes o ţinu ferm cu o mână, iar cu cealaltă impuse tăcerea.

— Adorato! Îi şopti el la ureche. Adorato, continuă el cu glas tare, tu, cea pe care te ţin în braţe, tu eşti moştenitoarea mea, şi numai tu!

O îndepărtă, cu chipul scăldat în lacrimi, fără să facă un gest pentru a şi le şterge.

Atunci Thot, zeul înţelepciunii, vorbi în numele tuturor:

— Puneţi-i diadema pe cap, în faţa tuturor zeilor şi a oamenilor.

Hatşepsut simţi cum nişte mâini îi aşază pe cap frumoasa coroană pe care o purtase mama ei şi, înaintea ei, toate celelalte regine. Marele preot începu să înşire titlurile care îi aparţinuseră lui

[14] Thot – zeu egiptean, protector al culturii şi ştiinţei, (n.r.).

Ahmes, dar glasul i se pierdu în tunetul aplauzelor şi strigătelor care izbucniră când Hatşepsut îşi ridică braţele în semn de triumf.

Tutmes o mai strânse o dată în braţe, şi glasul lui puternic acoperi tumultul mulţimii.

— Hatşepsut, fiica mea, e cea care îmi va lua de-acum locul. De-acum înainte, pe ea trebuie să o urmaţi. Cine i se va supune va trăi, iar cine i se va împotrivi va muri!

Faraonul şi fiica lui ieşiră din templu şi, la fiecare pas pe care-l făceau, oamenii se prosternau încercând să le sărute picioarele.

Pe malul fluviului fuseseră ridicate corturi mari, şi ospăţul urma să înceapă. Tutmes şi Hatşepsut benchetuiră în compania demnitarilor care însă nu erau toţi bucuroşi. Unii se îndoiau de sănătatea mintală a faraonului, care începea să îmbătrânească şi să devină deosebit de emotiv; alţii, văzând fermecătorul chip şi fragilitatea aparentă a regentei, începeau să fie cuprinşi de teamă pentru viitorul ţării şi doreau ca Tutmes să mai rămână în fruntea lor câţiva ani.

Tutmes le cunoştea reticenţele, li le citea în ochi, dar se ferea să formuleze o observaţie cât de mică, cu privirile întoarse spre Hatşepsut, mult-iubita lui fiică, ce discuta aprins cu Kenamon.

— Aş vrea mai degrabă un frâu scurt şi o zăbală rigidă, explica ea, altfel cum vrei să-ţi stăpâneşti calul în toiul bătăliei dacă nu l-ai obişnuit de la bun început cu asta?

Tutmes îşi goli cupa dintr-o înghiţitură şi-şi linse buzele cu un aer mulţumit.

Timp de trei zile, cei doi fură oaspeţii Heliopolisului şi ridicară ancora în cea de-a patra zi.

— Teba, frumoasa mea Teba! Suspină Hatşepsut. Tată, cu toate plăcerile călătoriei acesteia, sunt foarte fericită să mă întorc acasă.

Cobra pe care o purta pe cap scânteia la fiecare mişcare.

— Antrenamentul militar începe să-mi lipsească serios şi sunt nerăbdătoare să pornesc lucrările la templul meu.

— Aşadar, ştii ce vrei să construieşti?

— Întrucâtva, dar nu pot să spun nimic până nu mă consult cu Senmut.

— A, da, tânărul şi frumosul arhitect! Probabil că e copleşit de muncă acum, fiindcă Ineni a fost numit guvernator al Tebei şi va avea foarte puţin timp să se ocupe de lucrările lui preţioase…

— Ce bine-mi pare! Exclamă ea. Sunt sigură că mama ar fi fost bucuroasă să mă vadă încoronată în templu!

— Nimic nu-i mai puţin sigur, replică blând Tutmes. Viitorul tău o îngrijora nespus şi coroana pe care o porţi astăzi nu e nimic în comparaţie cu cea care-ţi va aparţine foarte curând. Nu, cred că s-ar fi împotrivit cu înverşunare, adăugă el, râzând deschis.

— S-ar putea să ai dreptate. Şi eu sunt cea care

am moştenit toate titlurile ei. Mare Soție Regală. Ce ciudat! Aşa am auzit spunându-i-se, încă de mic copil. Tot Egiptul o adora**se** întreba dacă poporul avea să o iubească şi pe ea şi hotărî că acest lucru avea în ultimă instanță o importanță prea mică. Importantă era puterea, puterea de a te face ascultat spre binele Egiptului, şi ea începea deja să o dețină.

12

Acostară la treptele debarcaderului cu două zile înainte de începutul noului an. Fluviul se întorsese în matcă, şi pământul era gata să fie însămânțat. În grădinile palatului, arborii înmugureau. Ascultă cu răbdare omagiile de bun-venit şi constată nu fără plăcere că noile sale titluri îi erau recunoscute de toți. Îl gratifică pe Ineni cu un zâmbet larg şi, văzând că acesta avea de discutat cu tatăl ei, îşi chemă escorta şi puse să fie condusă la Senmut.

Îl găsi întins pe spate, în iarbă, pe malul unui iaz adăpostit de un pâlc de sicomori, cu Ta-kha'et alături. Hatşepsut îi auzi râzând şi-şi dădu seama, spre marea ei surprindere, că asta nu-i plăcea deloc. Înaintă spre ei, şi la vederea sa, Senmut, cu un cuvânt, o concedie la iuțeală pe Ta-kha'et, fugi în întâmpinarea ei şi se aruncă în iarbă la picioarele sale.

Mânia lui Hatşepsut se spulberă într-o clipă.

— Ridică-te, preotule, spuse ea. Văd că nu ți-ai

pierdut timpul în lipsa mea.

Spusese aceasta pe un ton glumeț, dar Senmut ghici fără greutate în spatele surâsului forțat o iritare certă. Făcu o nouă plecăciune.

— N-am pierdut timpul, Divină, deşi somptuosul tău cadou m-a îndemnat mai curând la trândăveală.

Privirea lui directă o căută pe a ei, dar ea îşi întoarse ochii în altă parte, fără urmă de animozitate.

— Am câteva planuri să-ți arăt, adăugă Senmut.

— Atunci, să le vedem imediat, fiindcă sunt nerăbdătoare să începem lucrările, acum că ştiu ce vreau, răspunse ea.

Apoi îşi zâmbiră îndelung, bucuroşi că sunt din nou împreună. Senmut ştia că avea să devină în scurt timp regentă. Desigur, faraonul nu făcuse încă nicio înştiințare oficială, dar vestea încoronării ei se răspândise cu repeziciune. „Cobra îi stă foarte bine pe cap, îşi zise el. Simbolizează puterea latentă şi forța nerăbdătoare pe care o are în ea, şi dubla coroană i se va potrivi de minune.” Hatşepsut îl privi cu o plăcere evidentă, cu ochii pe jumătate închişi şi cu chipul încadrat de părul negru. Devenit ceva mai priceput în privința naturii feminine, datorită lui Ta-kha’et, Senmut îşi dădu seama de frumusețea ei fascinantă şi misterioasă nu numai ca regină şi zeiță, ci şi ca femeie. Cu brațele încrucişate, aşteptă poruncile ei.

— Condu-mă în apartamentul tău, spuse ea în cele din urmă, şi vom studia împreună planurile tale, mâncând prăjituri cu miere şi bând vin.

La sosirea lor, Ta-kha'et îşi salută stăpâna şi aduse vin roşu în ulcioare de alabastru, cupe mici aurite şi o tavă de curmale zaharisite şi dulciuri. Apoi Senmut o concedie cu un gest neglijent în timp ce-şi scotea sulurile de papirus, uitând de ea înainte chiar de a fi închis uşa în urma ei.

— Iată ce am schițat, spuse el, desfăşurând planurile pe masă.

Hatşepsut se aplecă şi, prin mişcarea aceasta, părul şi colierele ei se legănară în față. În ciuda prezenței ei atât de apropiate, Senmut nu se mai gândea deja decât la crochiurile sale care se întindeau în linii negre şi clare pe foile galbene.

— După cum poți vedea, Alteță, am renunțat la orice idee de înălțime, deoarece, aşa cum spuneai chiar tu, nimic nu poate rivaliza cu faleza. Drept pentru care am conceput o serie de terase etalându-se din josul văii până la sanctuarul săpat chiar în stâncă.

Hatşepsut luă o prăjitură cu miere din care muşcă cu grijă, examinând în acelaşi timp planurile.

— E un început foarte bun, spuse ea, dar terasele trebuie să fie mai late şi mai lungi, pentru ca faleza să nu pară că le striveşte. Haide, desenează!

Senmut îşi luă pensula de trestie şi, câteva clipe mai târziu, ea exclamă:

— Da, asta el Ansamblul trebuie să fie uşor şi delicat, exact ca mine.

— Nu vor exista trepte, adăugă el, dar cred că o rampă lungă uşor înclinată ar fi de cel mai bun efect. Şi între prima şi cea de-a doua terasă, ca şi la intrarea sanctuarului, prevăd nişte coloane mult distanțate între ele.

În câteva clipe, îşi completă desenul. Ochii lui Hatşepsut străluciră de plăcere.

— Ar trebui construite şi alte sanctuare, identice cu al meu, spuse ea, unul pentru Hathor, altul pentru Anubis, ansamblul fiind bineînțeles dedicat tatălui meu, Amon, care va avea şi el sanctuarul lui.

— În stâncă? Toate?

— Exact. E treaba meşterului tău să rezolve problema. Şi acum, toarnă-mi nişte vin.

Îşi petrecură restul după-amiezei discutând despre realizarea templului, depăşind cu mult ora siestei.

— Vreau ca lucrările să înceapă imediat, chiar de mâine, îi spuse ea lui Senmut. Strânge o echipă de săpători şi pregăteşte locul. Dacă vrei, poți utiliza ruinele templului lui Mentu-hotep.

— Pregătirea terenului va lua ceva timp, Alteță. Va trebui să nivelăm solul la poalele falezei.

— Asta-i treaba ta. Rechiziționează toți oamenii care-ți trebuie. Preoții au aprobat alegerea

locului şi nimic nu ne împiedică să începem lucrările cât mai curând cu putință. O să-i arăt fratelui meu de ce e în stare o regină!

Păru dintr-o dată năpădită de gânduri întunecate şi, în timp ce-şi bea vinul, el observă cum trăsăturile i se alterează, iar pe fruntea de obicei netedă se iveşte o încrețitură, chiar sub şarpele aurit. Privirea glacială şi acuzatoare pe care i-o aruncă lui Senmut îl făcu pe acesta să se înfioreze. Era privirea tatălui ei, faraonul.

— Peste două zile o să fiu încoronată regentă a Egiptului, spuse ea.

Senmut nu răspunse însă nimic, aşteptând să vadă ce vrea să spună.

— Viața mea se va schimba, preotule. Mulți dintre cei care obişnuiau să mă salute cu condescendență îşi vor ascunde acum privirile şi gândurile în fața regelui lor. Voi fi obligată să mă înconjur numai cu oameni de încredere.

Îi aruncă una dintre privirile ei pătrunzătoare.

— Oameni față de care simt o încredere absolută, insistă ea calmă, cu un aer întrucâtva gânditor, fără a-l slăbi din ochi. Ți-ar plăcea să fii numit majordom al domeniului lui Amon?

— Nu înțeleg prea bine, Alteță, răspunse el, şocat de această propunere.

— Dimpotrivă, cred că înțelegi foarte bine, spuse Hatşepsut cu un râs uşor. De când ne-am întâlnit, te-ai dovedit foarte discret. Ți-ai dovedit orgoliul şi loialitatea față de mine ca şi față de

prietenul tău, mergând până la a-i ține piept faraonului, ceea ce n-a fost deloc uşor. Am nevoie de tine, Senmut. Îl iubesc pe zeu, pe tatăl meu, şi aduc omagiu slujitorilor săi, dar nu sunt inconştientă. Sunt cam tânără şi lipsită de experiență ca să guvernez. O parte dintre preoți se va apuca să mă supravegheze, fiindcă se tem pentru privilegiile lor. Ca majordom al domeniului lui Amon, vei avea toată puterea asupra lor şi ştiu că o să mă slujeşti cu credință. Acum înțelegi?

Senmut nu putu să nu se gândească la ziua funestă a sosirii sale la Teba, când îşi văzuse tatăl implorându-l pe acel pretențios şi înfumurat slujitor al zeului, care-l ascultase cu o plictiseală neprefăcută.

În cuvintele sale răzbătu o nuanță de amărăciune şi aroganță.

— Ți-am spus deja că vreau să-mi închin viața slujirii tale, răspunse el, şi asta o să fac. Doar tu eşti demnă de adorația mea.

— Ei bine, atunci suntem de acord, conchise ea, nu fără a fi remarcat cu o oarecare plăcere schimbarea tonului său. Vei avea grijă să nu pui la templu decât slujitori întru totul demni de încredere şi nu vei avea de dat socoteală altcuiva decât mie. Vei veni zilnic să-mi dai raportul la ora audiențelor; o să-ți dau un sol şi nişte scribi. Vei fi majordom al turmei lui Amon şi al grădinilor sale, deoarece îți cunosc experiența în materie, şi

vai de cel care nu-ți va da ascultare!

Rămase aşezat, privind-o, preocupat de această responsabilitate zdrobitoare.

— Rămâi în apartamentul ăsta până la noi ordine. O să-ți construiesc în curând un palat; o să ai propria ambarcațiune, un car şi tot ce se cuvine poziției tale.

În penumbra plăcută a odăii, ea îi întinse mâna, cu chipul la fel de impenetrabil, atent şi senin. El ştia că Hatşepsut are nevoie de el şi ar fi vrut să-i mărturisească dragostea sa, să-i spună că templul acesta nu va fi doar ofranda lui către zeu, ci şi cea mai mare dovadă de dragoste față de ea. Hatşepsut ghici fără îndoială ceea ce el nu îndrăznea să spună, fiindcă îi zâmbi trist.

— Ai un suflet nobil, Senmut. Țin mult la tine. Îți aminteşti ce înfuriată eram atunci când m-ai şters cu pătura ta veche? Şi când am adormit pe umărul tău?

— Îmi amintesc, Alteță. Pe atunci erai o fetiță drăgălaşă. Acum eşti o femeie foarte frumoasă.

Aceste câteva cuvinte rostite cu răceală şi simplitate plutiră o clipă prin odaie şi el îşi muşcă buzele, cu ochii plecați.

— Eu sunt zeul, răspunse ea cu fermitate, rupând farmecul clipei, după care se ridică. Se apropie ora cinei. Vino cu mine, o să stăm de vorbă cu Menkh şi Hapusemb. User-amon va fi poate şi el de față. Încă nu l-ai cunoscut şi aş vrea să ştiu părerea ta despre prietenii mei,

fiindcă s-ar putea ca în scurt timp să fie mai mult de-atât. Aş mai vrea să-l cunoşti şi pe fratele meu Tutmes; tocmai s-a întors din provinciile de Nord pentru încoronarea mea.

Senmut se ridică şi făcu o plecăciune.

— Alteță, tocmai mi-a trecut prin minte că fratele meu Senmen mi-ar fi de mare ajutor în noile mele funcții. Pot să-l chem aici şi eventual să trimit un sclav în locul său ca să-l ajute pe tatăl meu? Ştiu că are nevoie de el, dar va fi mai de folos lângă mine.

— Nu trebuie să mă întrebi asemenea lucruri. Strânge-ți toți oamenii de care crezi că vei avea nevoie. Ții la fratele tău?

— Da. Am lucrat deseori împreună.

— Şi eu am lucrat deseori cu fratele meu! Replică ea, dar trebuie să mărturisesc că e groaznic de plictisitor. Dar s-ar putea să te înțelegi bine cu el, fiindcă îi place la nebunie să construiască şi a înfăptuit deja lucruri mari în Egipt.

Merseră unul alături de celălalt prin întuneric, iar sclavii le deschideau drumul luminându-l. Noaptea îi învălui cu blândețea ei tulburătoare, amplificată de miriadele de stele, de miresmele ei îmbătătoare aduse de vânt şi de sentimentul bruştei lor intimități.

În ziua încoronării sale, Hatşepsut fu sculată din somn de sunetul metalic al cornurilor. Camera era scăldată într-o lumină caldă şi

trandafirie. Se duse goală în baie, unde o aştepta o apă caldă şi parfumată, şi se cufundă până la bărbie în bazinul de marmură.

— Cum e vremea? O întrebă ea pe sclava care trebuia să o spele şi să o fricționeze.

Vremea era caldă şi frumoasă. Locuitorii Tebei luaseră deja loc de-a lungul traseului care ducea la templu. Stindardele imperiale fluturau peste oraş, iar ambarcațiunile pline de demnitari soseau în mare număr de la Memfis, Hermonthis, Assuan şi Nubia, de la Buto şi Heliopolis. Musafirii se adunau deja la palat.

Viceregele şi guvernatorii provinciilor cucerite umpleau sălile, împreună cu suitele lor pitoreşti alcătuite din sclavi care vorbeau dialecte stranii. O atmosferă de aşteptare îi copleşea deopotrivă pe toți.

Hatşepsut ieşi din baie şi se lăsă ştearsă, apoi se întinse pe o masă pentru a fi unsă şi masată. Majordomul ei Amon-hotep îşi făcu apariția cu cupa sa matinală şi îi dădu raportul. Totul mergea cum nu se poate mai bine. Coafeza şi garderobiera o aşteptau în anticameră.

Tatăl ei se pregătea şi el în apartamentele sale şi, în cele ale soțiilor şi concubinelor, Mutnefert se agita, mânca febrilă şi se pregătea pentru ceremonie. Îşi revenise din decepția ei, şi nu ar fi vrut pentru nimic pe lume să lipsească de la festivități. Tutmes, fiul ei, se afla în apartamentele sale şi îi dicta ceva scribului. În

timpul cât fusese silit să stea departe de palat, în nordul țării, înțelesese că nu va obține niciodată nimic prin îmbufnarea sau tăcerile sale dezamăgite şi, la fel ca mama sa, renunțase la orice urmă de amărăciune; spre deosebire însă de ea, el aştepta momentul prielnic. Călătoria îl transformase. Îndepărtarea de mama lui şi frecventele încercări fizice legate de expediții îl modelaseră armonios, burta dizgrațioasă dispărându-i. Lipsit de femei şi de mâncărurile rafinate, învățase să fie răbdător. Va şti să aştepte, vreme de ani de zile poate, dar într-o bună zi avea să devină faraon. Sora lui nu avea să izbutească să-l împiedice.

Hatşepsut îmbrăcase o rochie amplă de interior; coafeza îi strânse părul bogat în creştet pentru ca diadema să-i poată sta pe cap fără greutate. Ca orice faraon, ar fi trebuit să accepte coroana cu capul ras, dar în fața împotrivirii sale înverşunate, tatăl ei cedase şi îi dăduse voie să-şi păstreze părul. Se lăsă machiată şi imaginea pe care o văzu în oglinda de aramă o încântă: o frunte largă şi înaltă, o frumoasă linie a sprâncenelor prelungită până la tâmple cu ajutorul kholului, ochi mari migdalați, un nas fin şi drept şi buze senzuale şi vii, totdeauna gata să zâmbească. Doar bărbia îi putea trăda caracterul. Pătrată, arogantă, hotărâtă şi intransigentă, aducea dovada voinței sale nedomolite.

Fu dusă la templu într-o litieră pe care se afla un tron impunător. Un sclav stătea în spatele ei, agitând deasupra capului ei încântător pene mari de struț de culoare roşie; mulțimea admirativă încerca să zărească acest corp superb acoperit de aur, pentru ca apoi să se prosterneze cu fața la aleea colbuită. În urma ei veneau nobilii regatului: Ineni şi fiul său, vizirul Nordului şi Hapusemb cel grav, fiul său; maiestuosul vizir al Sudului, aflat într-o discuție aprinsă cu amabilul User-amon. Tânărul Djehuti din Hermopolis venea în urma lor, solemn, cu privirea ațintită drept în fața lui. Bogații demnitari, mai vechi sau mai noi, se perindau lent, îmbrăcați în cele mai somptuoase veşminte. Senmut venea în urma acestora, cu capul acoperit de o perucă lungă, înveşmântat într-o robă nouă care îi ajungea până la călcâie. Ta-kha'et îl fardase cu grijă şi-l unsese cu ulei parfumat, dar nu purta încă semnele distinctive ale noii sale funcții, şi în fața lui nu păşea niciun secretar.

În fața porților grele ale templului, larg deschise, aştepta marele preot, îmbrăcat în pielea de leopard, împreună cu alți oficianți. Litiera se opri şi Hatşepsut coborî, aruncând scânteieri aurii la fiecare mişcare. Îşi aşteptă tatăl perfect nemişcată, în timp ce fumul de tămâie se înălța în văzduh. Tutmes îi dădu brațul şi, precedați de marele preot, intrară în templu.

Porțile sanctuarului fuseseră deschise şi toți încercau să-l întrezărească pe atotputernicul Amon. Tutmes se apropie de zeu şi, prosternat pe podeaua aurie, depuse la picioarele sale biciul şi toiagul, după care rosti în fața adunării cuvintele următoare:

— Mă prosternez la picioarele tale, rege al zeilor! În schimbul a tot ceea ce am făcut pentru tine, dă-i fiicei mele, Copil al Soarelui, Maat-Ka-Ra, Nemuritoare, Egiptul şi ținuturile roşii, aşa cum mi le-ai dat şi mie.

Se ridică şi îi făcu semn din priviri lui Hatşepsut.

Aceasta se întinse pe jos şi începu să se târască spre zeu. Lespezile de avu* răspândeau miros de tămâie, de flori şi de praf şi, în chip ciudat, ea se gândi atunci la mama ei. Apoi îşi concentra atenția asupra zeului şi începu să-l roage cu glas scăzut, în timp ce picioarele divine se apropiau. Tăcerea atentă a asistenței era desăvârşită şi i se putea auzi respirația gâfâitoare în atmosfera încărcată de tămâie. În sfârşit, degetele ei îl atinseră pe zeu şi rămase prosternată, cu fața la pământ, şi cu ochii închişi.

— Acordă-mi favoarea ta, Amon, rege al întregului pământ! Exclamă ea, ridicând spre zeu o privire imploratoare.

Cu coada ochiului vedea picioarele tatălui ei şi pe cele ale noului mare preot. Blana de leopard în care era înfăşurat atârna cu capul în jos, şi un rânjet strâmb dezvelea dinții albi ai fiarei.

Hatşepsut se gândi la Menena şi la ciracii lui, exilați în nordul țării, şi care urzeau neîndoielnic planuri întunecate. Neliniştea începea să o năpădească. O tăcere adâncă plutea asupra adunării şi nimeni nu mişca.

Din fundul sălii, Senmut nu putea vedea decât capul faraonului şi pe cel al marelui preot. Nu o vedea pe Hatşepsut, dar contempla în schimb chipul rece şi distant al zeului aşezat pe tronul său, acoperit de pene aurii.

Deodată, din rândurile mulțimii se înălță un murmur din ce în ce mai puternic atunci când Amon îşi înclină capul aurit lent, cu o grație nemărginită. Senmut îşi simți mâinile umezindu-se şi un fior îl străbătu de-a lungul spinării. Deja însă toată lumea sărea de bucurie. Sunetul castanietelor şi al sistrelor acoperi strigătele mulțimii. Când liniştea se instaura din nou şi îşi veni în fire, se cățără pe soclul unei coloane pentru a putea privi pe deasupra adunării, şi atunci o văzu în sfârşit, palidă şi radioasă, la picioarele zeului. Glasul lui Tutmes răsună:

— Ai pus lumea în mâinile fiicei mele mult-iubite, care te adoră şi care este strâns legată de tine! Ai ales-o regină!

Cuvintele tatălui ei îi răsunau încă în urechi când Buto şi Nekhbet, zeițele Nordului şi Sudului, îi aduseră în tăcere lui Hatşepsut dubla coroană. „Lumea! Lumea! Lumea!” îşi zicea ea şi în extazul ei abia dacă auzi cuvintele pe care le

rosteau despre coroana roşie a Nordului şi cea albă a Sudului, „îți mulțumesc, puternice Amon, şi ție, puternice Tutmes, cel mult-iubit de Horus!” Simți dubla coroană apăsând-o pe cap şi, în timp ce o potrivea cu o mână, îl zări pe Senmut, ițit deasupra mulțimii, ținându-se cu brațul de o coloană; privirile li se întâlniră preț de o clipă.

Fu stropită cu apă, apoi rochia grea bătută cu nestemate îi fu pusă pe umeri; Tutmes îi înmână în sfârşit toiagul şi biciul; Hatşepsut le apucă cu hotărâre şi le strânse la piept.

Tutmes o conduse până la tronul pe care se aşează cu precauție, uşor amețită de parfumul exotic al lotusului albastru din Sud şi al papirusului din Nord.

Şeful crainicilor îi enumeră titlurile şi, în momentul când se pregătea să se retragă, Hatşepsut ridică mâna. Toată lumea amuți.

— Prin divina mea naştere, am dreptul la toate aceste titluri, zise ea cu un glas puternic şi limpede. Aş vrea să-mi schimb însă numele. Numele de Hatşepsut, prima dintre femeile nobile, se potrivea prințesei care eram, dar acum sunt regină. De-acum înainte voi fi Hatşepsut, prima dintre favorite.

Senmut o urmări cu privirile în timp ce dădea ocol sanctuarului, demnă şi cu încetineală, din pricina greutății coroanei şi a rochiei. Ce mult o iubea pe mica lui prințesă arogantă, care nu

şovăia să-şi proclame superioritatea în fața zeilor!

Ieşi din sală şi plecă spre malul fluviului, unde avea întâlnire cu Benya, care se hotărâse să meargă la pescuit, fiind sigur că acolo nu va fi țipenie de om. Senmut avea impresia că trăieşte ultima zi de libertate; deşi era încântat de noile sale funcții, se gândi la tinerețea lui trecută ca la un dar neprețuit.

Festivitățile durară toată noaptea. Toți locuitorii oraşului îşi lăsaseră casele şi treburile ca să danseze şi să bea pe străzi până în zori. La palat, invitații părăsiră sălile aglomerate şi ieşiră în răcoarea grădinilor, unde fuseseră agățate de copaci lămpițe, şi pe peluze fuseseră aşezate perne şi scaune. Hatşepsut, Tutmes şi câțiva nobili luaseră loc pe estradă; cât despre Senmut, împreună cu Menkh, Hapusemb, User-amon şi Djehuti, îşi petrecu timpul bând, ascultând muzica, aplaudând înfocat şi strigând, fără a înceta în acelaşi timp să mănânce. La sfârşitul mesei, căzu într-o visare dulce din care îl scoase Hapusemb, care se aşează alături de el.

— Am aflat că ai primit un nou rang, Senmut, începu el. Senmut confirmă. Nu se simțea încă întru totul în largul lui alături de acest tânăr atât de stăpân pe sine şi rămase în defensivă, atent la ceea ce avea să urmeze.

— Va trebui să învățăm să lucrăm împreună, continuă încet Hapusemb, fiindcă şi eu sunt cu

totul devotat slujirii reginei şi i-am închinat viaţa mea. Tatăl meu este foarte bătrân, adăugă el, şi în curând îi voi lua locul de vizir al Nordului, ceea ce înseamnă că voi fi silit să lipsesc deseori şi nu voi putea fi aici în caz de nevoie.

„Omul ăsta îmi ascunde ceva", îşi zise Senmut, neliniştit, lăsând cupa jos. Hapusemb continuă să-l privească zâmbind, dar Senmut ştia că era pe cale de a-l cântări.

— Tânărul Tutmes a început să corespondeze cu Menena, care a fost exilat de faraon. Nu ştiu încă exact ce înseamnă asta. Doar timpul ne va lămuri. Îți pun însă la dispoziție pe toți servitorii mei, solii şi spionii pentru ca să poți acționa în locul meu când nu voi fi aici.

O privi pe Hatşepsut care râdea în hohote, apoi pe Senmut.

— Atâta vreme cât faraonul va fi în viață, nu va avea de ce să se teamă. E nevoie să-ți spun mai multe?

Senmut dădu din cap, întrebându-se totodată dacă fusese penibil pentru acest tânăr aristocrat să se înjosească până la a-i face o asemenea ofertă. Fără să-i mai aştepte răspunsul, Hapusemb se întoarse lângă Unser-amon, şi Senmut avu impresia neplăcută că viaţa lui avea să se complice neobişnuit de mult şi că de-acum înainte va trebui să-şi cântărească fiecare cuvânt. Se simți deodată obosit şi nerăbdător să se întoarcă în patul lui, lângă trupul cald al lui

Ta-kha'et, şi plecă de la petrecere cu mult înainte de încheierea ei.

Hatşepsut îl zări plecând, dar tocmai atunci în sală îşi făcea intrarea trupa de dansatori, astfel încât fu nevoită să rămână la locul ei.

Hatşepsut ajunsese regină. Tutmes se bucura nespus să-şi petreacă bătrâneţile depănându-şi amintirile şi jucând dame în grădină cu vechiul său camarad Pen-Nekheb. Avu grijă să pună să se graveze pentru posteritate pe monumentele pe care le construise ultimele recomandări ale domniei sale. Se simţea obosit, frânt de bătăliile pe care le purtase, uzat de exerciţiul puterii. Dacă avea remuşcări pentru moartea fiicei sale mai mari, nu lăsa să se vadă nimic, şi nu se îngrijea deloc de fiul său. Îşi zicea că făcuse tot ce putea în privinţa siguranţei ţării sale, aşezând-o în mâinile pricepute ale fiicei sale.

Vreme de mai multe luni, Hatşepsut îşi însoţi tatăl în fiecare dimineaţă la templul lui Amon, apoi la Sala de Audienţe, pentru a-l asculta dând instrucţiuni guvernatorilor, luând cunoştinţă de depeşe şi rezolvând diferendele. Încoronarea sa părea să-i fi descătuşat toate forţele şi trecea de la o activitate la alta cu ardoare, fără să cruţe nici propria persoană, nici suita sa, aureolată de o putere care devenea tot mai vădită pe zi ce trecea.

Tatăl lui Hapusemb muri într-o după-amiază, în cursul unei partide de vânătoare. Fiul său, numit vizir al Nordului, plecă imediat din Teba să-şi

inspecteze provinciile. Senmut, care se confrunta cu noile sale răspunderi, alerga de la templu la şantierul din vale, unde, sub soarele torid, munceau deja sute de sclavi, în timp ce excavația în faleză a primului sanctuar se lărgea necontenit.

De câte ori putea, Hatşepsut pleca de la palat şi traversa fluviul să se ducă pe şantier şi să vadă înălțându-se zidul primei terase, zidul negru al lui Hathor. Noaptea, îşi imagina templul terminat, înălțându-se şi adăpostind toate tainele sale sub un soare de un alb strălucitor.

Nu îşi neglija niciuna dintre îndatoririle de la templul lui Amon şi simțea mai mult ca oricând mâna zeului ocrotind-o. Îi plăcea să danseze la templu cu preotesele sale, printre flori şi smirnă, şi petrecea momente îndelungate rugându-se singură în odaia ei.

Se ştia fără egal pe lume şi singurătatea ei spirituală regală îi impresiona anturajul. Tutmes o vedea făcându-se din ce în ce mai frumoasă cu o plăcere întrucâtva obosită şi în curând o lăsă să guverneze singură. Cu toate acestea, ea venea uneori, seara, să se întâlnească cu el în grădini, pentru a-i cere sfatul, şi atunci pălăvrăgeau îndelung despre câte în lună şi-n stele. Îl invita adesea pe Senmut să li se alăture, deoarece Tutmes îl aprecia pe acest tânăr mândru, şi prezența lui îi făcea plăcere.

Refuzase categoric să ocupe fostele apartamente

ale lui Neferu sau pe cele ale mamei sale şi poruncise construirea pentru folosință proprie a unui nou palat legat de cel vechi. Puse ca apartamentul surorii ei să fie redecorat pentru Senmut, astfel încât acesta să fie mai aproape de ea.

Senmen sosi de la țară, timid şi zăpăcit, cu veşmintele sale grosolane şi cu accentul lui provincial. Senmut îl instală în fostul său apartament, unde se piti ca o vulpe a deşertului, impresionat de acest frate la fel de frumos şi de puternic ca un zeu.

Hatşepsut îşi luase obiceiul ca în zori să aducă ofrande la templul mortuar al lui Neferu; rămânea acolo singură, ascultând vaierul vântului matinal printre coloane. Acum, înțelegea neliniştile şi temerile surorii sale, încercările ei disperate de a se descotorosi de povara existenței şi, pentru prima oară, se simți cu adevărat copleşită de dispariția ei.

Îşi văzu tatăl îngrăşându-se şi şubrezindu-se, în ciuda faptului că privirea sa îşi păstra strălucirea şi era capabilă încă să terorizeze. Urmări deopotrivă transformarea tânărului Tutmes. Acest băiat blând şi trupeş părea să-şi însuşească viața care-l părăsea pe tatăl său.

Desigur, era tot afabil şi trândav, iar glumele surorii lui îl făceau să fie cuprins de mânii bruşte. Era văzut însă pretutindeni în acelaşi timp: la templu, la petreceri, în împrejurimile

oraşului, străbătându-le în carul său. Hatşepsut nu reuşea să-şi explice neliniştea pe care i-o provoca acest lucru. De aceea, îşi spori eforturile de a afla, înțelege şi cunoaşte tot ce se petrecea în regatul ei.

Partea a III – a

13

Într-o seară de primăvară, la cinci ani după încoronarea lui Hatşepsut, Tutmes adormi pentru totdeauna. Sărbătoarea lui Mân era în toi. Amon îşi părăsise templul pentru a merge la Luxor, unde devenise zeul mâncător de salată. Teba cunoştea atunci acea agitație necontenită ce se naşte din beție şi desfrâu, iar palatul era părăsit de locatarii săi.

Ineni îl găsi pe rege lungit pe pernele sale, cu ochii închişi şi gura întredeschisă. Rictusul morții îi dezvelea dinții proeminenți. Îl contemplă o clipă pe omul care fusese atât de însemnat pentru el, apoi, după ce trimisese de urgență după medicul regal şi preoții lui Sem, se duse la apartamentul lui Hatşepsut. Ca să poată intra, trebui să se certe cu paznicul, care-l lăsă în cele din urmă să treacă pragul fără să-l fi putut anunța. O găsi gătindu-se pentru ritualurile nopții, gata să plece cu litiera la Luxor. Cu brățările zornăind şi cu privirile aprinse, regina înaintă spre el.

— Ineni, ți-ai pierdut mințile? Sunt foarte grăbită, după cum poți vedea. Ar trebui să te arestez.

Pe față i se vedeau semne de epuizare, în urma atâtor nopți petrecute dansând. Își pipăia nervoasă coroana în formă de cobră, așteptând ca sclavele să vină să o coafeze.

Ineni făcu o plecăciune adâncă, dar nu găsi nimic de spus. Piciorul reginei bătea în podea.

— Dar vorbește o dată! Ce e? Ești bolnav?

În cele din urmă, reuși să deschidă gura, înspăimântat de cuvintele pe care trebuia să le rostească. Ea ghici, după expresia chipului său, că aducea vești rele.

— Tata? E suferind?

Ineni confirmă cu un gest din cap.

— Regele a murit, Maiestate. A trecut în Sala de Judecată în timp ce dormea. I-am chemat pe preoți și pe marele medic. Poate că ar trebui să-i trimiți un mesaj fiului său.

Hatșepsut îl fixă multă vreme cu privirea, apoi se răsuci brusc și-și puse coronița pe pat.

Ineni îi oferi o cupă de vin pe care ea o refuză. Rămase nemișcat, dezarmat, fără să știe ce să facă. Hatșepsut își înălță capul.

— Știu ce greu ți-a fost, nobile senior, să vii să-mi aduci vestea aceasta, spuse ea cu blândețe; cheamă-mi crainicul și trimite-l la Luxor. Zeul trebuie să se întoarcă, și festivitățile să înceteze. Vai, tată! Gemu ea brusc. De ce m-ai părăsit așa

de repede? Mai aveam atâtea de făcut împreună!

Ieşind, Ineni trimise după Senmut; ştia instinctiv că acesta putea să-i aducă alinarea de care avea nevoie. Ştia că, peste noapte, Egiptul avea să cunoască o atmosferă de nesiguranță. Se mai gândea şi la tânărul Tutmes, aflat fără îndoială în brațele vreunei preotese în templul din Luxor, şi-şi simți inima strânsă.

Senmut sosi în fugă. Vestea ajunsese la el în momentul când, împreună cu Benya şi cu Menkh, ieşea dintr-o tavernă de la periferia Luxorului. Avea de gând să se ducă la spectacolul dat de dansatori în grădina templului şi apoi să se întoarcă la Ta-kha'et. Când înțelese însă mesajul şoptit de crainicul cu răsuflarea tăiată şi tulburat peste poate, se năpusti afară şi străbătu în goană distanța până la Teba. Seara era răcoroasă, liniştită şi blândă.

Apele Nilului curgeau de-a lungul drumului, întunecate şi tăcute. Alerga fără să se oprească, blestemându-şi carul lăsat la grajd, ambarcațiunea legată la chei şi pe sclavii care-l lăsaseră singur la petrecere. Ajuns în grădina personală a reginei, făcu o pauză scurtă ca să-şi tragă răsuflarea, apoi, făcându-i un semn paznicului, trecu pragul apartamentelor regale.

Stând în picioare în mijlocul odăii, Hatşepsut, descumpănită, îşi frângea mâinile. Îl recunoscu pe dată şi, cu un strigăt, se ghemui la pieptul lui. Cu un gest firesc, Senmut o luă în brațe şi, pe un

ton sec, le porunci sclavelor să iasă. O dată ce uşa fu închisă în urma lor, o aşează pe pat şi îi mângâie părul negru.

— Îmi pare rău, foarte rău, Maiestate, îi spuse el cu blândeţe, în timp ce ea se lăsa în voia lacrimilor.

Nu se mai simţise niciodată atât de descumpănit. Se duse să ia de pe măsuţa de toaletă un şervet pe care-l înmuie în vin şi i-l trecu peste faţă. Ochii reginei erau încercănaţi de umbre negre, şi pleoapele îi erau umflate. Lacrimile făcuseră ca fardul să-i curgă de-a lungul obrajilor până pe gât. Îl şterse cu delicateţe, apoi, cuprinzând-o din nou cu braţul, îi duse cupa la gură. Hatşepsut bău încet, lăsând să-i scape câteva hohote, apoi închise ochii şi îşi lăsă capul pe umărul său.

— Nu pot să ies de aici, spuse ea.

— Trebuie, replică el. Sunt multe de făcut şi o regină nu-şi poate permite să plângă în singurătatea odăii ei.

— Nu! Spuse ea. Era tatăl meu, tatăl meu! Vai, puternice tată, unde eşti acum? Lumina Egiptului s-a stins.

— Lumina Egiptului eşti tu, spuse el pe un ton aspru. Eşti regina. Înfruntă-ţi durerea şi arată-le supuşilor tăi din ce aluat eşti făcută.

Ea scutură din cap, începând din nou să plângă.

— Nu pot, repetă ea cu un strigăt din inimă, strigătul unei femei părăsite, apoi, cu un pas

şovăitor, se apropie de masă. Iată sigiliile mele. Ia-le, Senmut. N-o să părăsesc odaia asta decât ca să-mi însoțesc tatăl la mormântul din vale. Să veghezi la conducerea treburilor în Sala de Audiențe.

Senmut simțea teama lui Hatşepsut sporind. O asemenea prăbuşire nu-i stătea în fire. Se gândi la tânărul Tutmes, care probabil că aştepta deja afară, şi o sili să-şi ridice capul.

— Ascultă-mă, spuse el, aproape strigând, ascultă-mă bine! Nu eşti o simplă țărancă ce se vaită, ghemuită în întunericul colibei ei. Crezi că tatăl tău te-a înălțat la rangul la care te afli pentru ca într-un moment de slăbiciune să-i distrugi toată opera? Vrei ca duşmanii tăi să poată spune: „Uitați-vă, regina Egiptului a cedat, e mai fragilă decât o credeam.” Fii recunoscătoare tatălui tău care ți-a oferit lumea! Luptă-te! Gândeşte-te că marele preot şi guvernatorii tăi te aşteaptă, ca şi Tutmes, fratele tău. O să-i copleşeşti cu spectacolul unei femei înfrânte?

Ea se desprinse din îmbrățişarea lui şi, îndreptându-se cât era de înaltă, îi răspunse:

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa! O să te pun în lanțuri în temniță şi o să te biciuiesc cu mâna mea!

Din ochi îi țâşneau fulgere înghețate. Senmut o țintui cu o privire fermă. Deodată, ea şi-o plecă pe a ei şi se aşează în fața oglinzii.

— Ai dreptate, adăugă ea. Te iert pentru ce ai spus. Deschide uşile, Senmut, şi cheamă-mi sclava! Imediat ce voi fi gata, o să-i primesc pe ceilalți.

— Era un mare zeu, un mare faraon, răspunse Senmut calm. Va rămâne în amintirea Egiptului tot atât cât Ra îl va duce în Barca Sacră.

— E adevărat, spuse ea cu un zâmbet palid. N-o să întinez dragostea pe care ne-o purtam. Era tatăl meu, protectorul meu, prietenul meu. O să mă port aşa cum şi-ar fi dorit. Egiptul îmi aparține.

Senmut deschise uşa şi îi dădu drumul înăuntru lui Nofret, apoi o închise de îndată în nasul demnitarilor care se îngrămădeau în prag. Se aşeză câteva clipe alături de Hatşepsut, vrând să se asigure că-şi revenea cu adevărat. Când o văzu potrivindu-şi coroana pe cap, îşi dădu seama că poate pleca.

Acum el era cel care se clătina de oboseală, în timp ce străbătea coridoarele ce duceau la apartamentul său. Ta-kha'et ațipise pe rogojina ei, cu pisica ghemuită lângă ea, şi nu o trezi. Se dezbrăcă şi se spălă repede, dar, înainte de a se lăsa pradă somnului, îi trimise lui Hapusemb un mesaj scurt şi precis: „Vino repede. E nevoie de prezența ta."

În timpul celor şaptezeci de zile de doliu, Hatşepsut nu dădu niciun semn de slăbiciune. Administra treburile curente ale guvernului cu

răceală, ascunzându-şi intensitatea suferinței. Preoții, care se duseseră să măsoare nivelul apelor fluviului, raportară că revărsarea acestuia era mai mare ca oricând şi o sfătuiră să sporească toate impozitele. Ea însă nu-i ascultă decât cu o ureche şi le porunci perceptorilor ca, dimpotrivă, să scadă toate dările timp de un an, pentru a cinsti memoria lui Tutmes. Primi vizita viceregelui Nubiei şi al Etiopiei, Inebni cel Drept, care o informă că minele de aur se dovedeau foarte productive şi o sfătui chiar să prospecteze şi alte minereuri aurifere, dar ea îl trimise la Senmut, rugându-l să se ocupe de aceste probleme. Cum ar fi putut să se intereseze de găsirea aurului necesar monumentului său, acum că tatăl ei nu mai era de față ca să-şi dea asentimentul?

Nu-şi putea mărturisi durerea decât lui Senmut, şi nu se sfia să o facă, dar nu încuraja niciodată nişte relații prea intime. Se retrăgea în singurătatea ei regală, aidoma unei stele îndepărtate scânteind în noapte.

În ziua funeraliilor, se duse la necropolă alături de tânărul Tutmes. Într-un ultim gest de disperare, Hatşepsut se aruncă peste sicriu, împrăştiind florile pe care tocmai le depusese. La funeraliile mamei sale, mâna caldă a tatălui ei îi adusese linişte şi îmbărbătare. Acum însă, în întunericul acestui mormânt, înconjurată de obiecte care-i aminteau până la ultimul zilele

fericite de odinioară, nu-şi putu stăpâni lacrimile. Tutmes se simțea şi el, împotriva voinței sale, cuprins de emoție. Cu un gest stângaci, o ajută să se ridice şi, departe de a-l respinge, ea se sprijini de brațul său. Când ieşiră însă înapoi la lumina zilei, se desprinse de el şi se îndepărtă fără un cuvânt.

La palat nu-i aştepta nicio gustare reconfortantă, nicio masă de împărțit cu un tată care se pricepea ca dintr-un cuvânt sau o glumă să îndulcească necazul şi povara morții din inima unei fetițe. Se duse în camera ei tăcută şi se încuie acolo.

Noaptea, Senmut fii trezit de un sol venit din Nord. Omul, tras la față şi cu hainele în neorânduială, ajunse la el epuizat. Senmut îşi îmbrăcă şorțul şi, făcând lumină în odaie, constată că nu i se aducea nici vreun sul de papirus, nici vreo scrisoare.

— Pe masă se află pâine şi vin, spuse el. Întremează-te, şi după aceea îmi spui mesajul.

Omul îl refuză.

— Vin din deltă, spuse el cu un glas alterat de oboseală. Mesajul e scurt. Sunt trei săptămâni de când Menena şi-a părăsit domeniul şi chiar în clipa de față se află în apartamentele lui Tutmes cel Tânăr. Asta-i tot.

— E mai mult decât suficient. Eşti sigur că Menena se află în palat?

— L-am văzut cu ochii mei, răspunse solul.

— Du-te imediat la vizirul Hapusemb! Probabil că acum doarme în casa lui de pe malul fluviului. Ia gărzile mele cu tine şi ia şi asta. Luă un sigiliu din sipetul de fildeş. Spune-i să vină fără întârziere la regină. Ne întâlnim în grădină, la intrarea în apartamentele ei.

Ta-kha'et, care se trezise acum, ciulea atentă urechea. Senmut o chemă:

— Fetițo, adu-mi o pelerină şi sandalele!

Ta-kha'et puse o mână timidă pe brațul lui Senmut.

— Ce e, stăpâne? Suntem în primejdie?

Senmut îşi puse buzele pe ochii ei încă umflați de somn, dar cu mintea era în altă parte. Era deopotrivă prea târziu şi prea devreme, îşi zicea el. Prea târziu pentru ca regina să mai poată scăpa de inevitabil şi mult, mult prea devreme pentru a reuni un guvern care să o numească faraon. Era o lovitură cumplită a sorții.

— Du-te înapoi la culcare şi dormi liniştită. Nu te teme. N-o să mă întorc în noaptea asta, dar nu te paşte niciun pericol.

Ta-kha'et se înapoie docilă în pat, şi pisica sări pe dată lângă ea.

Senmut mergea febril încoace şi-ncolo, aşteptându-l pe Hapusemb. Noaptea era senină, luminată de luna plină, dar de data aceasta Senmut nu avea ochi pentru ea. Păsările ciripeau pe pajişti şi un peştişor sărea în bazin. În sfârşit, o umbră compactă prinse viață printre copaci.

Era Hapusemb, care se apropia tăcut. Senmut îl puse rapid la curent. Hapusemb ascultă vestea în tăcere, fără a manifesta o surpriză excesivă, şi în cele din urmă spuse, dând din umeri:

— Deocamdată, nu e nimic de făcut. Nu cred că Tutmes nutreşte ambiții prea înalte. Vrea doar să recupereze anii petrecuți sub ochiul critic al tatălui său şi cred că se va mulțumi cu titlul de faraon în măsura în care nu va trebui să facă eforturi prea mari. Egiptul nu va avea de suferit. La urma urmei, e un tânăr mai degrabă cumsecade.

Hapusemb avu un zâmbet uşor care-i dezveli dinții sclipitori şi-l cuprinse pe Senmut de umeri.

— Desigur, în trupul încântător al reginei sălăşluieşte un spirit masculin şi ea nu tolerează nicio slăbiciune din partea nimănui. Dar Tutmes este fratele ei şi are o oarecare afecțiune pentru el. Totuşi, căsătoria asta fadă o s-o irite.

Părăsiră grădina şi se prezentară la uşa reginei, unde primiră autorizația de a intra. Făcură o plecăciune în fața lui Hatşepsut, care stătea aşezată lângă pat, cu Nofret alături. Purta un văl foarte fin şi părul îi cădea liber pe umeri.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva grav, spuse ea, dacă cei doi prieteni ai mei vin să tulbure somnul reginei. Vorbiți, sunt gata să vă ascult.

Îşi încrucişă mâinile.

— Tutmes l-a chemat pe Menena, spuse Senmut. Chiar acum, sunt împreună în

apartamentele prințului.

Ea dădu din cap:

— Ei şi?

Senmut o privi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor:

— Maiestate, ştiați?

— Bănuiam. Iscoadele mele nu sunt mai puțin informate decât ale voastre. Şi ce concluzii ați tras?

Senmut şi Hapusemb schimbară o privire, iar Senmut luă cuvântul:

— Cred că Tutmes râvneşte la titlul de faraon şi că l-a chemat pe Menena din exil ca să-i obțină sprijinul. Cred că preoții vor fi de partea lui. N-ai guvernat țara îndeajuns de mult, Maiestate, ca să câştigi simpatia poporului.

— Hapusemb, şi armata?

— Maiestate, dacă utilizezi acest atu, vei trece Egiptul prin foc şi sabie. Generalii îl preferă pe Tutmes, pentru că e bărbat. Desigur, trupele te plac fiindcă te pricepi să mânuieşti arcul şi să conduci carele, dar poporul îl preferă şi el pe Tutmes. El onorează în tine pe fiica zeului şi pe puternica regină, dar vor un bărbat pe tronul lui Horus.

— Foarte bine, spuse ea, ați spus adevărul.

Rămase tăcută multă vreme, încât cei doi se întrebară dacă nu uitase de ei, dar în cele din urmă se ridică şi porunci:

— Nofret, scoate-mi rochia regală, cea pe care o

purtam la încoronare, şi peruca mea cu o sută de meşe de aur. Scoate sipetul cu bijuterii şi rupe pecetea vasului de alabastru în care se află kholul pe care mi l-a dăruit Ineni. Naiba să-l ia pe Tutmes şi obrăznicia lui! Adăugă ea disprețuitoare. Bine, trebuie să mă supun, dar nu va guverna niciodată şi nimeni nu va avea mai puțină putere decât el în toată țara. Furia o făcea să pălească. Tata m-a avertizat, iar mama nu a încetat s-o implore pe Isis să mă apere. Dar n-am nevoie de nimeni. Eu sunt zeul, şi Tutmes va afla cine stăpâneşte Egiptul.

Senmut şi Hapusemb făcură o plecăciune şi dădură să iasă, dar ea le porunci să rămână.

— De ce plecați? Îi întrebă ea. Nu sunteți oare, dragii mei, sfetnicii reginei? Rămâneți şi haideți să vedem ce are de gând să spună trădătorul Menena.

Îşi scoase veşmântul şi intră în baie, unde o auziră poruncind să i se aducă pe loc litiera, mâncare şi cel mai bun vin. Sclavele, care dormeau în mica anticameră, se puseră la iuțeală pe treabă şi într-o clipă lămpile fură aşezate la locul lor şi aprinse.

Hatşepsut fii gata în mai puțin de o oră; se aşează pe jilțul ei de trestie, îmbrăcat în aur, în fața unei mese pline de bucate şi de flori, aşezându-i pe cei doi bărbați alături de ea.

— Nu spuneți nimic şi mai ales nu vă ridicați şi nici nu faceți vreo plecăciune când va intra

fratele meu. Calitatea lui de prinț nu-l scuteşte să fie unul dintre supuşii mei. Toarnă vinul, Hapusemb, dar n-o să bem deocamdată. Să-i aşteptăm cu răbdare. Nofret, cheamă-i pe şeful crainicilor şi pe servitorii mei. Cheamă-l şi pe purtătorul Evantaiului regal şi pe paznicul Sigiliului. Pune de strajă doi soldați din escorta Maiestății Sale, de fiecare parte a uşii, fiindcă cea cu care vor avea de-a face e regina.

Nu aşteptară prea mult. Un zgomot de paşi se făcu auzit pe coridor şi răsună o bătaie în uşă. Hapusemb le făcu semn soldaților, care o deschiseră, tăindu-le totodată drumul cu lăncile lor încrucişate. Uimiți, Tutmes şi marele preot priviră înspăimântați încăperea scăldată în lumină şi pe cei dinăuntrul ei, care îi aşteptau în tăcere.

— Cine cere audiență la regină? Întrebă cu glas tare unul dintre soldați.

Tutmes trebui să-şi înşire în fața tuturor numele şi toate titlurile. La un semn de-al lui Hapusemb, Tutmes şi cei trei preoți care-l însoțeau trecură pragul şi se pomeniră, descumpăniți, în fața unui suveran şi a sfetnicilor săi. Menena şi preoții salutară cu o plecăciune respectuoasă. Tutmes, stacojiu la față, se plecă în silă. Hatşepsut lăsă suita fratelui ei să stea prosternată la pământ şi nu i se adresă decât lui.

— Fii binevenit, Tutmes, dar prezența ta la o oră atât de târzie e cel puțin ciudată şi încă mai

ciudați sunt însoțitorii tăi! De când un prinț al Egiptului frecventează un surghiunit?

Tonul ei era sarcastic. Menena nu se clinti. Trupul său poate că se încovoie puțin, ridurile de pe chip i se accentuară, dar privirea nu-şi pierdu nimic din vivacitate. Tutmes părea, în ceea ce-l priveşte, pradă unei indispoziții nespuse. În picioare, cu mâinile la spate, stătea în fața lui Hatşepsut aidoma unui şcolar prins copiind.

— N-am venit ca să fiu ținta batjocurilor tale, Hatşepsut, vorbi el deodată. Tata nu mai e şi ştii la fel de bine ca mine că surghiunul lui Menena era un simplu capriciu. De ce nu s-ar întoarce la Teba, dacă l-am rugat eu s-o facă?

— În toată viața lui, tatăl nostru nu a făcut nimic din capriciu, răspunse ea cu fermitate. Pe deasupra, ține de prerogativele reginei, şi nu de cele ale prințului, să grațieze un surghiunit.

Bucatele abureau pe masă, vinul era turnat în cupele de argint, dar nimeni nu mişca. Toți simțeau puterea emanată de Hatşepsut, energia pe care o degaja voința ei aproape supraomenească, dar şi hotărârea încăpățânată a lui Tutmes, asistat de marele preot. Aşteptau cu toții, ținându-şi respirația.

— O regină fără rege îşi poate aroga asemenea prerogative, răspunse el în sfârşit, dar am hotărât, surioară, să te scap de această povară şi sunt doritor să-mi ocup imediat locul legitim ca faraon al Egiptului.

Nimeni nu făcu vreo mişcare, dar se simți că toți cei de față se relaxează. Hatşepsut îi zâmbi fratelui ei, care o întrebă, cu brațele încrucişate, cu picioarele bine înfipte în pământ:

— Ei bine, ce ai de spus?

— Cunosc foarte bine motivul prezenței tale aici, îi răspunse ea, şi-ți aşteptam sosirea. O, Tutmes, încetează jocul ăsta! Tu, Menena, ridică-te, împreună cu escorta ta. Nu te am la inimă şi nu te-am plăcut niciodată; acum se pare însă că trebuie să fac abstracție de sentimentele mele.

Marele preot se ridică, cu chipul împurpurat, dar senin, şi se înclină fără un cuvânt. Hatşepsut adăugă cu un gest:

— Stați jos cu toții, o să mâncăm, o să bem şi o să discutăm despre problema asta aşa cum se cuvine rangului nostru. Sfetnicii mei au permisiunea să-şi spună părerea. Cât despre tine, Menena, nu vreau să-ți aud glasul.

Se aşezară pe perne, şi Nofret începu să servească. Hatşepsut îşi înălță cupa:

— Să bem acum, prieteni! Spuse ea, adresându-se lui Senmut şi lui Hapusemb şi zâmbindu-le. (îşi goli cupa şi o puse cu un gest brusc pe masă.) Aşadar, Tutmes, dacă am înțeles eu bine, doreşti să devii faraon. Aşa-i?

— Nu e o chestiune de dorință, răspunse el iritat, ci e vorba de lege. O femeie nu poate urca pe tronul Egiptului.

— A, da? Şi în numele cărei legi? Legea nu e

făcută de cea care guvernează? Protejata lui Maat, încarnarea lui Maat în persoană?

— De *cel* care guvernează, o corectă el pe dată. Tatăl nostru era şi el Maat, şi totuşi guverna după legile faraonilor. A făcut din tine o regină puternică; dar nu era în puterea lui să facă din tine un bărbat.

— Tatăl meu este Amon, regele tuturor zeilor. El e cel care m-a zămislit şi a pregătit pentru mine tronul Egiptului. Mi-l hărăzise înainte de a mă fi născut blânda Ahmes şi mi-a confirmat-o printr-un semn în ziua încoronării mele.

— Şi atunci de ce nu te-a făcut bărbat?

— *Ka-ul* meu e al unui bărbat şi dacă m-a făcut femeie e fiindcă puternicul Amon voia un faraon mai frumos decât toate făpturile.

— Nu poți schimba legea, repetă el enervat, poporul nu va accepta niciodată un Horus feminin. El vrea ca acela care guvernează să fie bărbat, ca să poată oferi sacrificii în numele său şi ca să ducă armata la luptă. Eşti în stare să faci lucrurile astea?

— Bineînțeles că da. Ca regină, sunt femeie, dar ca faraon, o să guvernez ca un bărbat.

— Provoci confuzie în discuție cu argumentele tale nechibzuite. Fapt e că, prin drept de naştere, pot pretinde tronul lui Horus, şi-l cer! Pe deasupra, Hatşepsut, dacă guvernezi, cine-ți va fi soț? Ce titlu va purta? Soț Divin? Mare Soție Regală a lui Horus feminin? Şi dacă nu te

căsătoreşti, Egiptul va trebui să-şi caute în afara hotarelor vreun fiu de rege pe care să-l pună pe tron?

Asta vrei tu?

Hatşepsut îşi plecă fruntea. Senmut şi Hapusemb schimbară o privire. Toate aceste considerații le scăpaseră şi înțeleseră acum că regina era învinsă de la bun început. Dragostea pe care o nutrea țării sale nu-i va îngădui să conceapă prezența unui străin pe tronul lui Horus. După o tăcere lungă, Hatşepsut îl întrebă pe Tutmes:

— Vrei binele Egiptului sau te atrage prestigiul dublei coroane? Pentru mine, Egiptul e viața mea, şi vocația mea e să-l slujesc. Ce spui tu e adevărat, dar cuvintele tale nu vin dintr-o inimă dezinteresată.

— Eşti nedreaptă, protestă el. Sigur că iubesc Egiptul şi dragostea aceasta este motivul pentru care vreau să te iau de soție şi să ajung pe tronul sacru.

— Chiar aşa e? Murmură ea, apropiindu-se de el şi cufundându-şi privirea în ochii lui. Chiar aşa e? Ce nobil şi ce amabil din partea ta, frate dragă! …

— Nu ne-am înțeles niciodată, spuse el coborându-şi pleoapele, dar poate că vom fi în stare să lucrăm împreună pentru un țel comun. Recunoaşte, Hatşepsut, că pe mine mă aşteaptă Egiptul.

— Nu are nevoie şi de mine? I-o întoarse ea cu un şuierat. Unde erai în timp ce eu mă ocupam zi de zi, începând din zori, de treburile regatului? Unde erai în nopțile în care stăteam trează, cu povara guvernării în loc de pătură şi cu obligațiile necruțătoare pe post de pernă?

Strângea brațele jilțului, ca şi cum s-ar fi luptat să-şi păstreze calmul şi se cufundă preț de o clipă în gândurile ei.

— Nu contează, continuă ea. O să-ți ofer un târg, Tutmes. Trebuie să ne resemnăm din moment ce ştim acum că niciunul din noi nu e atât de puternic pe cât credea. O să colaborez cu tine şi, în public, o să apar în spatele tău. O să te asist la templu şi o să-mi împart patul regal cu tine pentru a-i oferi un moştenitor Egiptului. În felul acesta, poporul va fi mulțumit. Dar o să-mi laşi în întregime sarcina guvernării.

Menena lăsă să-i scape o exclamație înăbuşită. Hatşepsut se întoarse brusc spre el.

— Să nu scoți o vorbă, tu, care ai trădat încrederea zeului, sau îți smulg pe loc însemnul rangului tău şi-l calc în picioare!

I se adresă din nou lui Tutmes, spunându-i pe un ton îmblânzit:

— E singurul mod de a păstra şi apăra Egiptul. Recunoaşte că n-ai habar de treburile guvernării. Or, eu am înjur slujitori loiali cărora o să le cer sfatul cu orice prilej. Nu ăsta-i adevărul?

Năucit, Tutmes privea chipul zâmbitor al lui Hatşepsut. Faptul de-a nu-şi fi dat seama de profunzimea dragostei ei pentru Egipt îl făcuse să se aştepte la o declarație de război, la o explozie violentă de mânie.

— O să fiu, aşadar, faraon? Întrebă el.

— Bineînțeles, răspunse ea. Nu avem de ales. Oricum, poporul şi generalii mi-ar fi cerut-o nu peste multă vreme.

O să mergem la templu şi o să-ți dau sângele meu ca să poți să-ți pui pe cap dubla coroană. Dar să nu uiți niciodată, Tutmes, că am purtat-o înaintea ta!

Lovit din plin de umilirea aceasta, Tutmes răspunse înfuriat:

— Cum aş putea uita? Crezi desigur că nu o să fiu un bun faraon? Dar nu uita că tatăl tău e şi al meu şi că suntem amândoi de acelaşi sânge regal!

— Ai fost întotdeauna lipsit de umor, Tutmes, îi aruncă ea. Haideți acum să mâncăm şi să bem înainte de a merge la culcare. Mâine dimineață, crainicii vor anunța vestea şi vom sărbători căsătoria noastră. Cât despre tine, adăugă ea întorcându-se spre Menena, să-l slujeşti cum trebuie, fiindcă altfel de data asta n-o să scapi cu viață. O să asist în persoană la execuția ta!

Tutmes ieşi împreună cu escorta lui, şi ea aruncă o privire peste adunarea amuțită.

— Visam, spuse ea cu nostalgie. N-aveam cum

să fac altfel.

Dar să bem împreună şi acordaţi-mi încrederea voastră. Am tot atâta nevoie de voi cât aveţi şi voi de mine.

Îşi petrecură restul nopţii cu ea, bând şi discutând într-o atmosferă apăsătoare. Când, în sfârşit, soarele se ivi la orizont, o însoţiră la templu pentru a celebra riturile dimineţii şi oferiră un sacrificiu, cu ea şi pentru ea, regina Egiptului.

14

În ziua încoronării, cerul era senin şi luminos, dar un vânt venit din deşert sufla peste banderolele albastre şi albe care fluturau din nou în vârful catargelor înălţate în oraş şi în palat, învolburând fără deosebire veşmintele preoţilor, ale oamenilor de rând, ale nobililor sau ale sclavilor.

Hatşepsut se îmbrăcase în mod voit cât mai simplu. Purta o rochie împodobită cu puţin argint, cum i se cuvenea unei regine. Pe cap, coroana mică în formă de cobră strălucea în soare, deoarece din pricina vântului tronurile supraînălţate ale lui Hatşepsut şi Tutmes nu erau acoperite de baldachine.

Hatşepsut asculta aclamaţiile delirante ale mulţimii. „Am perfectă dreptate, îşi zicea ea. Pe el îl vor. Le aduce sentimentul acela de siguranţă de care au nevoie. Sunt frumoasă şi puternică în

ochii lor, dar un rege li se pare mai demn de a purta dubla coroană. Siguranța, asta aplaudă ei cu atâta entuziasm. Ei bine, n-au decât să aibă regele pe care-l vor! Poporul şi regele pe care şi l-au ales n-au decât să se complacă în sentimentul lor de fericire. O să urmez o vreme calea croită de tatăl meu şi o să leg țara de mine cu lanțurile puterii. Ce-mi trebuie coroana? Pentru mine contează doar poporul şi puterea. Şi, dacă am pierdut deocamdată poporul, am păstrat puterea. N-aş vrea să fiu în locul lui Tutmes nici pentru tot aurul din minele Egiptului."

Tutmes saluta mulțimea cu mâna, şi cortegiul se urni din loc, în sunetul tobelor şi al fanfarelor. Hatşepsut contempla capul ras al proaspătului ei soț ițindu-se deasupra acestui tron care fusese al ei la încoronare. Timpul trecea încet şi ea se lăsa pradă visării.

„Au trecut cinci ani, îşi zicea ea. Doar cinci ani. Am douăzeci de ani acum şi, din nou, viața mea va căpăta un nou curs. O, Amon, tatăl meu, n-o să fiu pentru tine şi pentru tot Egiptul decât soția energică a unui faraon slab şi nehotărât?"

Cu paşi lenți, i se alătură lui Tutmes, îngreunat de costumul regal aurit şi îl luă de braț, aşa cum tatăl ei o luase pe ea; aruncându-i o privire disprețuitoare lui Menena, îmbrăcat în pielea de leopard pentru slujbă, trecu pragul templului, în timp ce cornurile răsunau şi sistrele zăngăneau în mâinile preoteselor.

Ceremonia se desfăşură fără incidente. Tutmes era acum Tutmes al II-lea, dar şi Horus cel de Aur, Seniorul lui Nekhbet şi al lui Pen-Uarchet, Regele şi Divinul Suveran, fiul lui Amon, Emanația lui Amon, Alesul lui Amon, Răzbunătorul lui Ra, Prințul Tebei. Faraonul şi Soția lui Divină fură conduşi înapoi la palat, străbătând o mulțime în delir.

În cursul marii petreceri care urmă, seniorii şi vasalii regatului veniră să-şi prezinte omagiile, după cum se cuvenea rangului lor. Senmut se afla între Senmen şi noul faraon, care nu se arăta prea vorbăreț. Bea şi mânca fără măsură şi nu-şi ridica privirile decât pentru a arunca o ocheadă de cunoscător asupra trupurilor dansatoarelor nubile. Observând mâinile groase mânjite de mâncare şi burta proeminentă revărsată peste cingătoarea aurită, Senmut se simțea cuprins încetul cu încetul de tristețe.

Hatşepsut, elf mărunțel şi subțire alături de acest rege puhav, părea veselă. Râdea şi pălăvrăgea cu toți cei care treceau prin fața lor, dar lui Senmut i se păru că desluşeşte o notă de disperare în râsul ei ascuțit. Ştia că pălăvrăgeala ei neîncetată trăda dorința febrilă de a împiedica timpul să se scurgă.

După-amiaza trecu, şi întunericul se lăsă treptat. Tutmes bău şi ultima picătură din cupă şi se ridică, urmat de purtătorul stindardului şi de demnitarii care urmau să escorteze cuplul

regal până la noul palat al lui Hatşepsut. Ea îşi întrerupse pe dată vorbăria pentru a-şi lua, umilă, locul în spatele soțului ei. Doar Senmut zări mişcarea nervoasă a degetelor sale şi rigiditatea umerilor.

Hapusemb apăru lângă el.

— Linişteşte-te, prietene, îi spuse el cu glasul lui aşezat şi profund. Şi nu uita că a nu te gândi la ea ca la o făptură divină, ca la o mare şi nobilă regină înseamnă o blasfemie. Nu are nevoie de privirile tale îngrijorate. Pe deasupra, Tutmes e foarte versat în meşteşugul dragostei. Şi-a consacrat cea mai mare parte a vieții etalându-şi virilitatea. Toate micile lui sclave şi toate concubinele sunt nebune după el.

Senmut nu reuşi să râdă, deşi voia să o facă.

— Hai la mine acasă în noaptea asta, îi propuse Hapusemb, şi cheamă-l şi pe fratele tău. O să stăm în grădină şi, măcar de data asta, o să pălăvrăgim despre nimicuri, de exemplu despre pescuit. Nu vor fi audiențe mâine şi o să poți dormi în camera de oaspeți.

Senmut primi invitația cu plăcere şi, chemându-l pe Senmen, părăsiră palatul ieşind prin grădini.

Hatşepsut o concedie pe ultima dintre sclave şi închise uşile fără tragere de inimă. Se răsuci cu fața la soțul ei, în lumina palidă a lămpii care ardea lângă patul presărat de flori de lotus şi de frunze de smirnă. Tutmes puse cu precauție dubla coroană pe masă, simbol a tot ceea ce ea

căutase şi pierduse, apoi turnă vin în cupe, în timp ce ea se apropia încet de el, frecându-şi încheieturile îndurerate de brățările grele de argint. Îi oferi o cupă, dar ea refuză, enervată, istovită de tot ceea ce trebuise să suporte întreaga zi.

— N-am chef să mai beau, spuse ea, şi cred că şi tu ai băut destul.

— Îmi place să mai beau o cupă înainte de culcare, replică el.

Îşi dezlegă şireturile de la sandale şi-şi desfăcu cingătoarea cu un suspin.

— E ultima oară când mă dezbrac singur.

Ea îşi întoarse iute capul, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre măsuța de toaletă. Îşi scoase coroana şi peruca, şi părul negru, eliberat, i se revărsă pe umeri într-un val parfumat. Îşi trecu degetele prin el cu un gest nerăbdător, în timp ce Tutmes, dintr-o dată nemişcat, îi contempla părul strălucitor.

— Când o să mă vizitezi, va trebui să te dezbraci singur, răspunse ea pe un ton acru. Sclavele mele nu sunt obişnuite să se ocupe de un bărbat.

Tutmes nu răspunse. Văzându-i expresia feței, ea aruncă o privire rapidă în oglindă.

— Nu te uita la mine ca şi cum n-ai mai văzut până acum o femeie, îi spuse ea. Îți cunosc reputația pe care ți-ai făcut-o în odăile haremului.

— Eşti frumoasă, răspunse Tutmes, vorbind

încet şi pe un ton grav. Podoabele tale regale te fac să pari inaccesibilă, dar aşa, cu părul despletit şi umerii goi, frumusețea ta nu are asemănare în tot Egiptul.

Se apropie de ea şi-şi lipi gura de a ei, cufundându-şi mâinile în părul ei şi lipindu-i trupul de al său. Ea fu plăcut surprinsă de moliciunea buzelor sale şi începu să se simtă tulburată. Fără să vrea, simți trezindu-se în trupul ei un instinct pe care spiritul ei hotărât îl înăbuşise până atunci. Tutmes zâmbi în sinea lui când o simți răspunzându-i îmbrățişării.

— N-am putea fi cât de cât afectuoşi unul cu celălalt? Întrebă el încet. Suntem frate şi soră. Trebuie să fie chiar atât de greu să concepem un urmaş?

Fără un cuvânt, ea îşi agită capul, implorându-l cu gemete uşoare. În clipa când se rostogoleau pe pat, două gânduri îi trecură prin minte. Unul era pentru Senmut, ai cărui umeri puternici şi-i amintea într-un elan pătimaş, iar celălalt pentru Tutmes însuşi, pentru firea lui nehotărâtă şi risipitoare, înțelese că incapacitatea sa de a-şi manifesta în mod normal energia pe care o dovedea în acest moment era ceea ce-i lipsea în exercitarea puterii.

După ce făcură dragoste, ea ar fi vrut să mai stea de vorbă, dar Tutmes adormi pe dată, sforăind uşor.

Un val de refuz o cuprinse brusc. Se ridică, îşi

puse rochia şi se aşeză pe un scaun. Zorii începeau să mijească. Aşteptă, cu mintea şi trupul golite, până ce a putut desluşi limpede frescele care împodobeau pereții. Atunci, se apropie de pat, se aplecă peste Tutmes şi îl scuturâ încet:

— Trezeşte-te, marele preot va veni peste câteva clipe, murmură ea.

El scoase un mormăit, se răsuci şi-şi puse capul pe mâna plină de inele, acoperită încă de henna. Când fu intonat Imnul Laudelor, deschise ochii; stând împreună în pat, în capul oaselor, îi ascultară pe preoții care cântau imnul sacru. Când ceremonia se încheie, Tutmes o sărută şi se ridică:

— Azi mă duc la vânătoare. Vii şi tu?

— Nu, astăzi nu, am alte treburi.

— Evident, spuse el dând din umeri. Apoi zâmbi şovăielnic: Vrei să vin şi diseară?

Ea îi privi obrajii rotunzi, ochii mari şi meşele de păr brunet pe care le mai avea la tâmplele dezgolite şi simți născându-se în ea un val de simpatie. Într-un fel, era înduioşător ca un copil. Îşi înclină capul:

— Poți veni în noaptea asta, dar nu şi mâine. O să am o zi plină şi o să fiu obosită.

— Foarte bine. Cred că nobilii s-au adunat să asiste la îmbăierea mea. Hatşepsut, îți doresc un mic-dejun la fel de savuros cum a fost şi noaptea

asta pentru mine.

Ea se ridică şi făcu o plecăciune în faţa lui, faraonul întregului Egipt. După plecarea sa, porunci sclavelor să facă patul, apoi se strecură în cadă, unde se odihni o clipă cu ochii închişi. În timpul masajului aţipi, şi somnul acesta scurt fu de ajuns să-i refacă puterile.

La mijlocul dimineţii, se plimbă prin grădini, însoţită de Nofret. Nu încercă să-şi analizeze sentimentele în privinţa a ceea ce se întâmplase între ea şi Tutmes în noaptea trecută. Nu mai avusese niciodată vreun amant. Inima ei îl chema pe Senmut, pentru reconfortarea pe care o găsise întotdeauna în ochii întunecaţi ai acestuia şi pentru zâmbetul său ironic. Nu încercă să-l vadă însă. Îşi petrecu cea mai mare parte a timpului afară, plimbându-se fără ţintă.

Când veni seara, se întoarse fără tragere de inimă în apartamentele sale, pentru a face din nou baie, fiindcă ştia că Tutmes îşi va termina repede masa ca să vină la ea înainte de apusul soarelui. Nofret, care nu înţelegea motivul tăcerilor acestora îndelungate şi al suspinelor de nelinişte ale stăpânei sale, îi aduse cea mai frumoasă rochie şi parfumă odaia cu smirnă şi tămâie.

Pe la mijlocul lunii lui Famenoth, după două luni de la încoronarea lui Tutmes, zvonul despre tulburările din Nubia ajunse până la Teba. Hatşepsut primi mesajul din mâinile unui soldat

epuizat, care fugise în deşert, de unde fusese luat de o caravană. Fără a-şi mai lua răgazul să-l citească până la capăt, ea hotărî să-şi convoace cabinetul în sala de audienţe, şi trimise după Pen-Nekheb, Ineni şi Tutmes, sperând că acesta din urmă nu plecase încă la vânătoare. Nerăbdătoare, măsura sala în lung şi-n lat, şi se apucă să-şi hărţuiască scribul:

— Găseşte hărţile Sudului şi ale Primei Cataracte, şi află poziţia garnizoanelor de la frontiera nubiană. Adună-i pe generali! Adu-mi lista cu toate recrutările! Vreau să ştiu unde se află trupele mele. Haide, grăbeşte-te!

Demnitarii sosiră unul câte unul, făcură o plecăciune şi luară loc în jurul mesei mari. Pen-Nekheb sosi ultimul şi se îndreptă spre locul lui şchiopătând. Era pentru prima dată când Hatşepsut îl convoca şi îi tremura inima, fiindcă presimţea că va fi război. Hatşepsut porunci să fie închise uşile şi se aşeză în capul mesei.

— Tocmai a sosit un ofiţer din deşert, spuse ea. Se pare că una dintre garnizoanele noastre a fost devastată şi că o hoardă de nubieni se dedă jafului în interiorul graniţelor noastre.

În sală domnea liniştea cea mai desăvârşită. Yamu-nefru scuipă pe jos.

— Era de prevăzut, Maiestate. De fiecare dată când un faraon se întoarce la zeu, şi altul îi ia locul, localnicii ăştia dezgustători, execrabili din Kuş urzesc o rebeliune.

— Ce s-a întâmplat cu comandantul? Întrebă User-amon.

— Nimeni nu ştie dacă e mort sau viu şi nici măcar nu-i cunosc numele, răspunse Hatşepsut. Scribul tocmai se interesează. Aneni, adu hărțile!

Senmut luă hărțile din mâinile scribului şi le desfăşură pe masă. Se ridicară cu toții pentru a urmări mai bine traseul pe care Hatşepsut îl arăta cu degetul.

— Aici e Assuan şi aici Cataracta. Drumul deşertului se abate de la fluviu în punctul acesta. Aici se află două garnizoane, una în interiorul frontierelor noastre, şi alta aici, în ținutul Kuş. Mi s-a spus că regiunea este încercuită, că oamenii noştri sunt masacrați, şi că mulți kuşiți se îndreaptă spre celelalte garnizoane.

Dădu drumul papirusurilor, care se înfăşurară la loc, şi-l privi pe fiecare în parte cu un aer întrebător.

— Hapusemb, spuse ea în sfârşit, dat fiind că eşti vizirul Nordului, te declar ministru de război. Ce părere ai despre situație?

Cu brațele pe masă, Hapusemb răspunse:

— Cred, Maiestate, şi părerea mea trebuie să fie împărtăşită de toți cei de față, că trebuie să mobilizăm îndată un contingent şi să-l trimitem cât mai grabnic spre Sud. Nu e nicio îndoială că-i putem pune rapid pe fugă pe câinii ăştia turbați, în măsura în care intervenim înainte ca ei să fi ajuns la cea de-a doua garnizoană.

Se auzi un murmur aprobator şi glasul lui Aahmes Pen-Nekheb se înălță deasupra celorlalte. Bătrânul părea copleşit:

— Maiestate, pot vorbi?

Ea dădu din cap cu un zâmbet afectuos.

— Nădăjduiam în intervenția ta, bătrâne prieten. Tatăl meu nu a plecat niciodată din Teba în vreo expediție fără să beneficieze de ajutorul tău neprețuit. Spune.

— Ca să vorbesc pe şleau, trebuie să spun că nu înțeleg cum de a putut cădea garnizoana. Locul acesta este punctul-forte al frontierelor noastre, împrejmuit de ziduri solide, inexpugnabile, şi apărat de combatanți călițI. Inamicul a atacat deseori cu sălbăticie de-a lungul frontierei, a masacrat, a jefuit, a furat bunurile egiptene, dar rareori a pătruns într-o garnizoană. Asta mi se pare de rău-augur.

— De ce te temi, venerabile? Întrebă Hatşepsut. De o trădare?

— Se poate… N-ar fi prima oară când oamenii, acriți de un serviciu îndelungat în deşert, departe de familia lor, se lasă ispitiți de momeala aurului.

— Nu avem încă nicio informație. Ofițerul pe care l-am văzut nu era de față când a fost cucerită garnizoana. A, iată-l pe scribul Adunării!

Omul se apropie, cu brațele încărcate de suluri pe care le puse pe masă. Era mic, încovoiat de atâția ani petrecuți scriind, şi infirm de un picior.

— Acum poți să pui întrebările, Hapusemb.

Hapusemb întrebă cine comanda garnizoana interioară. Scribul îşi drese glasul, răsfoi hârtiile şi răspunse cu o voce nazală:

— Nobilul Wadjmose e cel care comandă cele cincizeci de unități amplasate în aceste locuri de tatăl Maiestății Tale.

Tutmes exclamă:

— Wadjmose! Fratele meu! Ce zici, Pen-Nekheb? Un nobil din familia faraonului şi-ar trăda țara?

Pen-Nekheb dădu din cap:

— Se poate întotdeauna întâmpla, Maiestate, ca o trădare să aibă loc fără ştirea comandantului. Nu renunț la această ipoteză.

— Şi nici eu, adăugă Hatşepsut, lăsând să i se vadă îngrijorarea.

Tutmes izbucni brusc.

— Pe Amon, fratele nostru trebuie răzbunat! O să-i zdrobesc pe kuşiți cu toată forța armatelor mele! O să distrug totul! N-o să cruț niciun om!

— Recunosc că oamenii ăştia trebuie să primească o lecție, îi răspunse Hatşepsut, calmă. Nu în vederea unui asemenea moment ai cerut tronul, Tutmes? Sunt bucuroasă că ai intenția de a urma calea strămoşilor noştri şi de a-ți conduce trupele în bătălie.

Tutmes nu răspunse. Furia părea să-l fi părăsit. Hatşepsut îi adresă un zâmbet dezamăgit, ştiind bine că nu avea să meargă niciodată la luptă, şi îi făcu un semn lui Hapusemb.

— De câți soldați dispunem? Îl întrebă acesta pe

scrib. Nu-i pune la socoteală decât pe cei care sunt în stare să acopere distanța într-o săptămână.

— Cinci mii în oraş, răspunse prompt scribul, o mie din trupele permanente şi de patru ori mai mulți mobilizând un contingent.

— O divizie? Chibzui o clipă. Maiestate, care e puterea duşmanilor noştri?

— Cifrele nu sunt exacte, dar se poate să fie peste trei mii.

— Au care?

Buzele lui Hatşepsut tremurară de dispreț:

— Nu, doar dacă nu le-au furat pe cele din garnizoană. Câte care erau acolo? Îl întrebă pe scrib.

Aneni răspunse la fel de imperturbabil:

— Un escadron, Maiestate.

— Bine! Dacă Wadjmose este soldatul care spunea tatăl meu că este, probabil că a ucis toți caii la începutul confruntărilor, pentru a se asigura că nubienii nu vor putea utiliza carele. Acum, spune-mi părerea ta, Hapusemb.

Vizirul se aşează mai bine în scaun şi rezumă faptele.

— Se pare că o hoardă de nubieni, probabil nedisciplinați şi prost conduşi, se îndreaptă prin deşert în direcția celei de-a doua garnizoane. Sunt înjur de trei mii. Cred că nu va fi greu să-i oprim. O jumătate de divizie şi un escadron de care ar trebui să ajungă.

Hatşepsut aprobă.

— Rapiditatea va fi însă un element capital, adăugă ea. Cum se numeşte divizia staționată la Teba în acest moment?

— Divizia lui Horus, Maiestate. Mai avem şi câteva unități din divizia lui Seth, venite aici în vederea unor manevre.

— Mulțumesc, nu are rost să vă mai rețin. Hapusemb, vei merge la luptă, evident, şi tu, Yamu-nefru.

Îi dădu fiecăruia instrucțiuni. Toți murmurau, dar tăcerea se aşterne la loc când se înălță din nou glasul limpede al lui Hapusemb:

— Maiestate, cine va comanda bătălia? Nu este vorba de un război, ci de o expediție de pedeapsă, şi avem nevoie de un om călit şi care să cunoască bine ținutul.

Toate privirile se îndreptară spre Aahmes pen-Nekheb, care se ridică, cu mâinile înălțate spre cer, scuturând din cap:

— Maiestate, sunt bătrân, pot să dau sfaturi tactice, dar nu mai pot lupta.

— Contam pe brațul tău, nobile Aahmes, dar, dacă e prea slab, poate că-mi poți sugera pe cineva în care să pot avea încredere.

Bătrânul ezită:

— Există cineva, Maiestate, dar nu ştiu dacă o să-l consideri acceptabil. E vorba de Nehesi.

La auzul acestui nume, se auzi un mârâit, şi Djehuti exclamă:

— Nu ne puteți pune sub comanda lui, Maiestate, e nubian.

Tutmes ridică un braț impunător şi tăcerea se lăsă iarăşi pe dată. Uitaseră cu toții de prezența lui.

— E drept că Nehesi e negru, spuse el, dar nu e nubian. S-a născut pe pământ egiptean. Mama lui e o slujnică de-a mamei faraonului, blânda Mutnefert, şi tatăl lui era un sclav adus de Ineni ca pradă de război. Nehesi e soldat din cea mai fragedă copilărie şi după părerea mea e un soldat genial. E tăcut, lipsit de patimă şi cumpătat, dar performanțele sale la mânuirea arcului, a securii şi a suliței sunt remarcabile. Pe deasupra, are mintea trează şi e prevăzător.

Hatşepsut îi porunci crainicului:

— Găseşte-mi-l pe omul ăsta şi adu-l aici!

După puțin timp, Nehesi se prezentă în fața reginei. Toți îl priveau cu o curiozitate vădită. Era înalt, mult mai înalt decât media, şi mai negru ca noaptea. Şorțul său alb părea uşor şi ridicol pe trupul de colos. Nasul drept dovedea o descendență egipteană îndepărtată. Nepăsător, îşi ținea privirea ațintită pe perete, peste capetele oamenilor şi, dacă remarcă zâmbetul disprețuitor al lui Djehuti, nu reacționă în niciun fel.

— Apropie-te, îi spuse Tutmes pe un ton amabil. Cât timp ai servit în armată?

Fără ezitare, Nehesi răspunse cu un glas adânc:

— Cincisprezece ani, Maiestate.
— Ce grad ai?
— Comandant al trupelor de asalt. Am mai participat şi la antrenamentul conducătorilor de care şi al „Vitejilor” Maiestății Sale.

Tonul său indiferent şi rece iscă un sentiment de respect în rândurile adunării. „Vitejii Regelui” era un corp de elită care dădea toate atacurile sub conducerea directă a faraonului. Până şi Djehuti îşi pierdu aerul disprețuitor.
— La câte lupte ai luat parte? Întrebă User-amon.
Omul dădu nerăbdător din umerii masivi:
— Nu a mai fost nicio bătălie din vremea când eram simplu soldat în rândurile infanteriei, dar am participat la expediții de pedeapsă şi la nenumărate incidente de frontieră. Trupele mele nu au cunoscut niciodată retragerea sau înfrângerea, adăugă el fără să se laude.
— Ce ştii în materie de strategie? Întrebă Hatşepsut.
— M-am născut ca să lupt, spuse el, şi simt din instinct justețea sau greşeala unei mişcări, dar asta doar pe câmpul de luptă. Nu sunt în stare să iau hotărâri uitându-mă pe o hartă. Aahmes interveni. Observase cu un aer amuzat reacțiile provocate de protejatul lui. Îşi zicea că ar fi extrem de avantajos ca tinerii aristocrați să primească botezul focului sub ordinele acestui

om.

— Maiestate, v-am făgăduit că vă voi fi sfetnic. Nehesi e omul care ne trebuie. Pot să vă afirm că victoria e a noastră dacă o pregătim împreună.

Tutmes căscă:

— Bine, atunci treaba e rezolvată, nu-i aşa?

Se uita la Hatşepsut îngrijorat. Ea dădu din cap:

— Cred că da. Hapusemb, stabileşte o tabără la sud de oraş şi pregăteşte-te să porneşti la drum. Dă-ți consemnele ofițerilor tăi cu ajutorul lui Aahmes. Nehesi, te numesc general. Înțelegi că numirea aceasta se întemeiază pe convingerea mea că mă vei sluji până la moarte şi că n-o să primeşti ordine decât de la rege sau de la mine însumi. Ai vreo îndoială cât de mică? Expediția asta e îndreptată împotriva compatrioților tăi kuşiți.

— Am mai luptat împotriva lor „spuse el indiferent. Nu fac nicio deosebire între duşmanii Egiptului, şi Egiptul e cel pe care vreau să-l slujesc în fiecare zi a vieții mele.

Noua lui avansare nu părea să reprezinte mare lucru în ochii săi, şi Hatşepsut se înfioră văzând o asemenea răceală. Dădu liber adunării, cu excepția lui Senmut, Hapusemb şi User-amon, şi fiecare plecă la datorie, liniştit de faptul că regina era efectiv cea care organiza expediția şi că nimic nu avea să fie lăsat la voia întâmplării.

Pe când cei trei aşteptau, Hatşepsut îl luă pe Tutmes deoparte:

— Tutmes, o să te pui în persoană în capul trupelor tale?

Acesta căpătă un aer jalnic:

— Şi de ce aş face-o? Răspunse el sfidător. Egiptul e plin de generali capabili, iar căpitani sunt puzderie. Ştii la fel de bine ca mine că nu am o fire războinică. Să-i lăsăm comandamentul trupelor mele lui Hapusemb.

— Hapusemb are propriul escadron de comandat şi campania în sine de condus. Tutmes, îți asumi comandamentul?

Rebel, acesta răspunse:

— Nu! Mi se pare ridicol să expun fără să fie nevoie prețioasa persoană a faraonului.

— Dar e nevoie, pledă ea. Oamenii au nevoie să te vadă în fruntea lor, în echipamentul de războinic strălucitor, pentru a le stimula înflăcărarea în luptă.

— Parcă ai fi mama, ripostă el. Nu mă duc. O să merg la Assuan în litieră şi o să aştept acolo întoarcerea lor. Sunt dispus să strâng prada şi să hotărăsc soarta prizonierilor, dar n-o să merg să lupt.

Ea se întoarse cu spatele la el, ultragiată.

— Bine, atunci o să merg eu, şi poporul Egiptului va şti că regina ştie să se arate demnă de el.

— Eşti nebună! Strigă el înspăimântat. N-ai văzut niciodată curgând sânge omenesc şi nu ai cunoscut nici cel mai mic pericol. Eşti în stare să

parcurgi o distanță lungă, să înduri setea şi să dormi pe jos?

— Dar tu? I-o întoarse ea pe un ton tăios. În numele zeului, Tutmes, chiar aşa de puțin amor-propriu ai? Sunt în stare să arunc sulița, să trag cu arcul şi să înving în cursă orice conducător de car. Am încredere în oamenii mei. N-or să mă lase, fiindcă mă iubesc.

— Toată lumea te iubeşte, aşa nebună cum eşti. Până şi eu, mormăi el.

Cu o expresie de căință, ea îi puse mâna pe braț.

— O să merg eu dacă nu mergi tu, îi spuse ea cu blândețe. Nu e niciun pericol. Voi fi înconjurată de brațele cel mai puternice şi de ochii cei mai vigilenți din tot Egiptul. Vino cu mine, Tutmes, şi arată-i Egiptului şi poporului kuşit ceea ce au fost dintotdeauna faraonii.

El o respinse şi îi spuse, îndepărtându-se:

— Eşti nebună, nebună de legat…

Hatşepsut se răsuci pe călcâie şi se apropie de cei trei care aşteptau:

— Plec spre Nubia cu trupele, le spuse ea.

O privire cu toții, neîncrezători, şi Senmut strigă, alarmat:

— Nu, Maiestate, nu trebuie să mergi. Locul reginei nu e pe un câmp de luptă.

Ea îi adresă un zâmbet ciudat:

— Nu sunt o simplă regină, spuse ea pe un ton glacial. Sunt zeul, izvorul vieții, şi nu-mi mai spune ce trebuie să fac, Senmut. Vreau să merg.

O să conduc trupele faraonului, stegarii mei vor merge în fața mea şi „Vitejii Regelui” mă vor urma împreună cu Nehesi.

— Atunci, lasă-mă să mă exprim altfel, insistă Senmut, disperat de încăpățânarea pe care i-o citea în ochi. Dacă tu pieri, ce-o să se întâmple cu Egiptul? Şi cine va conduce țara cât lipseşti?

— Ştiu că n-o să pier. Amon mă va apăra. Tu, Senmut, vei fi cel care va guverna în lipsa mea, cu ajutorul lui User-amon.

— Senmut, te numesc prinț Erpa-ha.

Cei trei nu o slăbeau din priviri, incapabili să mai scoată un cuvânt.

— Ar fi trebuit s-o fac de mult, adăugă ea, fiindcă ți-ai dat măsura în slujba mea. Te numesc Erpa-ha, prinț moştenitor al Tebei şi al întregului Egipt, pe tine şi pe toți urmaşii tăi, până la sfârşitul veacurilor.

Senmut îngenunche brusc, o apucă de glezne şi îi sărută picioarele. Când se ridică, cu un nod în gât, nu putu scoate un cuvânt. Ea îl luă în brațe.

— Niciodată o asemenea onoare nu a fost oferită mai nimerit, spuse ea. Apoi se întoarse spre Hapusemb: Ție, Hapusemb, îți ofer titlul de conducător al Profeților din Nord şi din Sud. Ca vizir şi fiu de vizir, cred că îți dai seama ce înseamnă asta?

Acesta făcu o plecăciune.

— Îmi dau foarte bine seama, Maiestate, de amploarea puterii pe care mi-o înmânezi, şi te

asigur că n-o să abuzez de ea.

— Şi acum, la treabă! Senmut şi User-amon, vom petrece restul zilei la sfat cu Ineni şi cu ceilalți. Vă puteți încrede în Ineni, în tot ceea ce priveşte guvernarea. Tu, Hapusemb, du-te să-mi îndeplineşti ordinele. Intenționez să plec la Assuan peste două zile.

Seara, după asfințitul soarelui, Hatşepsut şi Senmut plecară să se plimbe pe malul lacului lui Amon. Păşeau domol unul alături de celălalt, cu capetele plecate, fără a schimba un cuvânt. Aproape că terminaseră de dat ocol lacului, când Hatşepsut se opri şi se aşează în iarbă, pe malul apei.

— O să ai timp să continui lucrările din vale? Întrebă ea. Aş fi tare fericită să găsesc la întoarcere prima terasă gata. Templul meu este de pe-acum de o mare frumusețe.

— Este oglinda grației tale. Amon nu şi-ar putea dori un monument mai frumos pentru fiica sa mult-iubită.

Ea dădu din cap şi se aplecă să adune frunzele uscate căzute de pe ramurile sălciilor plângătoare.

— Spune-mi, acum că eşti Erpa-ha şi prinț al acestei țări, te vei hotărî să ai copii care să-ți ducă mai departe titlul?

El îi zâmbi şi răspunse cu gravitate:

— Nu ştiu, Maiestate, nu cred. Ca să am fii, ar

trebui să mă căsătoresc.

— O ai pe Ta-kha'et.

— E adevărat, dar nu cred că o s-o iau de soție, deşi țin mult la ea.

— S-ar putea să te răzgândeşti peste câțiva ani. Ce vârstă ai, Senmut?

— Am venit pe lumea asta acum douăzeci şi şase de ani. Cu ochii în continuare întorşi în altă parte, ea rupea frunzele moarte cu degetele ei nervoase.

— Cei mai mulți bărbați au cel puțin o nevastă. Nu ți-ar plăcea o casă plină de copii?

— Maiestate, ştii de ce nu mă pot căsători.

— Da! Ştiu de ce, răspunse ea. Dar nu vrei să mi-o spui tu? Să fie din cauză că te-am împovărat cu prea multe răspunderi?

— Cunoşti răspunsul la asta.

Ştia ce voia ea să-l facă să spună şi voia să i-o spună din toată inima, dar pe capul ei scânteia cobra şi la gât îi atârnau însemnele regale. În mintea lui nu putea despărți regina de femeie.

Ea îşi împreună mâinile într-un gest de implorare şi se apropie de el.

— Spune-mi. Şi să nu crezi că am încercat să te mituiesc oferindu-ți acest titlu. Te cunosc suficient de bine. Tu nu minți niciodată, nici pe tine şi nici pe mine. Haide, spune-mi!

— Bine, zise el, cu brațele împrejurul genunchilor, lăsându-şi privirile să rătăcească peste turnurile templului care se profilau în

lumina ce se stingea. Te iubesc! Nu numai ca regină, ci şi ca femeie. O ştii, dar m-ai silit să ți-o spun fără să-mi iei în seamă orgoliul, fiindcă eşti regina, şi eu sunt obligat să-ți răspund. E o cruzime din partea ta.

Cu mâinile încleştate, ea îi contempla profilul liniştit.

— Nu e cruzime, răspunse Hatşepsut. Mă pregătesc să plec şi mi-e frică. Am nevoie de cuvintele tale, Senmut, ca să mă susțină, ca să-mi încălzească inima. Ca regină, aştept din partea ta omagii, dar ca femeie – îi puse mâna pe braț – fă-mi un dar, Senmut.

El nu-şi mai desprindea privirile de pe zidurile templului.

— Orice doreşti, spuse el calm, dar sub degetele sale ea îi simți muşchii încordându-se.

— Dacă îmi scot coroana, *ankh-ul* de pe braț şi pecetea de la cingătoare, şi le pun jos, în iarbă, mă săruți?

El o privi şi văzu că nu se prefăcea. Hatşepsut îl privea, cu buzele tremurânde şi ochii strălucind de lacrimi. Nevenindu-i să creadă şi plin de bucurie, îi luă capul în mâini şi îi mângâie obrajii mătăsoşi.

— Nu! Murmură el. Nu! Puternică regină, o să te sărut aşa cum eşti, regina mea divină, durerea mea, sora mea!

Şi, cu o nespusă blândețe, îşi puse buzele peste ale ei şi îi simți brațele înconjurându-i gâtul, în

timp ce ultimele raze ale asfințitului se stingeau, lăsând turnurile în întuneric şi noaptea învăluind pământul cu mantia ei.

15

Şapte zile mai târziu, profitând de neprețuita răcoare a dimineții, armata Egiptului înainta prin deşert, nu departe de Teba. Avusese o întârziere de două zile, fiindcă Djehuti şi oamenii săi se rătăciseră căutând o scurtătură printre dealuri. Hatşepsut se impacientase, dar Aahmes pen-Nekheb îi explicase că nubienii puseseră cu siguranță deja stăpânire pe cea de-a doua garnizoană şi că două zile în plus sau în minus nu mai aveau mare importanță.

Tutmes îşi petrecuse timpul cu mama sa, care îi dăduse o droaie de sfaturi. Apoi se dusese la palatul lui Hatşepsut, care-l expediase pe un ton fără replică, şi-şi petrecuse ultima noapte în Teba singur în odaia sa regală, asaltat de gânduri sumbre.

Dimineața, trecu în revistă trupele mobilizate de Hatşepsut, Pen-Nekheb, Hapusemb şi Nehesi. Dimineața era frumoasă, briza flutura stindardele şi drapelele, iar soarele făcea să scânteieze lăncile şi securile. Cei patru mii de oameni din infanterie stăteau nemişcați, alături de carele de cupru, uşoare şi strălucitoare. Caii aşteptau şi ei, agitându-şi capetele maronii împodobite cu pene albe, galbene şi roşii. Tutmes

îşi pusese dubla coroană, dar toate privirile se îndreptau spre Hatşepsut.

Aceasta purta ținuta de comandament, un șorț alb şi scurt, o cască mică de piele care îi acoperea părul şi mănuşi de piele albă ca să-i protejeze mâinile care țineau hățurile.

Pe frunte se înălța o cobră mică de argint, pe care oamenii o puteau vedea sclipind de departe în soare. Ochii i se plimbau neîncetat peste şirurile de pedestraşi şi de conducători de care, cu căşti albastre pe cap, apoi se îndreptară, peste pădurea de lănci şi arcuri, spre palatul roşiatic din depărtare. Se întoarse brusc spre Tutmes:

— Le vorbeşti tu? Sau o fac eu?

Tutmes înaintă un pas, făcându-i semn lui Menena să urce treptele estradei cu tămâia. În timp ce vorbea de glorie şi de răsplăți, despre pericolele ce trebuie înfruntate pentru siguranța Egiptului, despre onoarea de a muri pe câmpul de luptă, oamenii percepură nişte intonații vagi care le amintiră de ale tatălui său şi îi aclamară discursul.

Menena intonă rugăciunile de binecuvântare şi de victorie, apoi Hatşepsut şi Tutmes părăsiră estrada.

— Vino în carul meu, îi propuse ea, apucând hățurile.

— Nu, răspunse el, e prea cald acolo; merg în litiera mea.

Oamenii se aliniau, potrivindu-şi echipamentul

de pe ei.

Hatşepsut îi ordonă lui Menkh să coboare din carul său:

— O să-l conduc eu o vreme, îi spuse ea.

Îi luă biciul din mână, plesni din limbă şi caii porniră în trap în spatele lui Tutmes. Nehesi şi oamenii săi veneau în urma lor. Cavalcada se puse în mişcare, aidoma unui şarpe multicolor. Convoiul de bagaje venea în urmă, într-o oarecare dezordine, transportând corturile, hrana, apa, covoarele pentru cuplul regal, paturile phante şi altarele.

Oamenii intonară mai întâi un imn războinic pentru a-şi potrivi paşii în cadență, dar în curând muzica se opri şi se lăsă tăcerea, deoarece se făcea tot mai cald, şi Assuanul era încă departe.

Senmut rămase cu privirile ațintite în zare până ce vântul împrăştie şi ultimii nori de colb maroniu.

— Zeii să fie cu tine! Spuse el cu glas scăzut. Bătrânul Ineni zâmbi văzându-i expresia.

— Nu e decât o expediție de mici proporții, spuse el. Te îndoieşti fie şi o clipă că se vor întoarce plini de pradă pentru templu şi de aur pentru tezaur?

— Nu, nu mă îndoiesc, răspunse Senmut, forțându-se să zâmbească şi gândindu-se la distanța crescândă care-l despărțea de armata în marş.

— Nu te mai gândi la război, îl sfătui Ineni. Solii

lui Retenu ne aşteaptă în Sala de Audienţe, şi avem multe de făcut, prinţe.

În prima zi, armata nu străbătu decât o etapă scurtă şi, la apusul soarelui, făcu tabără pe malul Nilului. Hatşepsut se scăldă în fluviu împreună cu Tutmes, bucuroasă că se poate curăţa de praful şi de sudoarea adunate în timpul zilei, îmbrăcă apoi o rochie largă şi se aşeză în faţa cortului, contemplând fuioarele de fum ce se înălţau din sutele de focuri de tabără şi ascultând loviturile de copite în pământ ale cailor şi conversaţiile cu glas scăzut ale oamenilor epuizaţi de marşul forţat pe drumurile pline de hârtoape şi bolovani. Tutmes se pregătea deja să se retragă în cortul albastru şi alb, ridicat lângă al ei. Hatşepsut zâmbi gândindu-se la cât de bucuros avea să fie, când vor sosi la Assuan, să se culce din nou în patul regal.

Hapusemb veni să o vadă, şi ea îl întrebă când urmau să pătrundă în deşert.

— Mâine ar trebui să parcurgem o etapă mai lungă, răspunse el. Vom ajunge la Assuan peste două zile. Încă o zi de marş ne va aduce la porţile deşertului şi va trebui să ne umplem toate butoaiele cu apă. Sunteţi obosită, Maiestate?

— Puţin. Cred că mâine o să-l las pe Menkh să conducă. Rămaseră tăcuţi. Acum se făcuse întuneric, şi focurile dădeau o impresie de căldură şi siguranţă, ca şi cuvintele schimbate între ele de santinele. Hatşepsut îşi înăbuşi un

căscat, şi Hapusemb făcu o plecăciune, luându-şi rămas-bun.

Două zile mai târziu, după-amiaza, ajunseră la Assuan şi ridicară corturile în împrejurimile oraşului. Oamenii îşi recăpătaseră puterile şi în jurul focurilor se auzeau râsetele şi exclamațiile celor care jucau zaruri. Hatşepsut îşi puse peruca şi coroana şi se duse împreună cu Tutmes la reşedința regală, unde acesta se grăbi să comande vin şi prăjituri.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, îi ceru el rugător. N-o să ne mai vedem câteva săptămâni. Şi o să ne trezim dis-de-dimineață, se grăbi el să adauge.

Supusă, ea se ghemui zâmbind în brațele sale, bucuroasă să-i ofere trupul, în timp ce mintea îi rămânea preocupată de garnizoana asediată. Dormi adânc alături de el, epuizată de drum şi de înflăcărarea soțului ei.

Dimineața, îşi luă rămas-bun de la el cu afecțiune, nu fără o oarecare uşurare. Cornurile sunau când se urcă în carul ei, în spatele lui Menkh. „Ce bine e, îşi zise, să fiu din nou singură şi liberă!" Se întoarse să-i facă semn lui Tutmes, care, cu un aer întunecat, se pregătea să plece la vânătoare.

În jurul lui Hatşepsut răsunau clinchetul harnaşamentelor şi bocănitul sandalelor; zări cu încântare în zare apele învolburate ale Primei Cataracte. Dimineața, după o nouă noapte

petrecută în tabără, butoaiele fură umplute cu apă, caii fură adăpați şi echipamentele fură controlate cu atenție, fiindcă în scurt timp aveau să pătrundă în deşertul ostil. Hatşepsut trimise oameni în recunoaştere pentru a stabili traseul cel mai scurt, un drum nu prea sigur folosit de negustătorii, soldații şi caravanele care veneau din oaza situată departe la nord; seara nu fu aprins niciun foc de tabără, deoarece a doua garnizoană se afla la mai puțin de jumătate de zi de mers. La apusul soarelui, oamenii îmbrăcară pelerine căptuşite cu lână ca să se apere de frigul nopții. Hatşepsut ceru vin şi îi convocă în cortul ei pe Hapusemb, Pen-Nekheb şi Nehesi, care sosi fără pelerină, nepăsător la frig, ca şi la căldură. Menkh sosi şi el, anunțând că oamenii se odihneau, iar caii fuseseră hrăniți şi țesălați. Hatşepsut întrebă care era planul pentru a doua zi. Nehesi răspunse:

— După o zi de marş, oamenii nu pot lupta cum trebuie. După părerea mea, e mai bine să poposim o noapte în plus în deşert şi să atacăm inamicul în zori, dacă se mai află în garnizoană.

— Cunosc regiunea asta, anunță Pen-Nekheb, în ai cărui ochi deschişi la culoare se vedea limpede bucuria de a lua parte la campania aceasta, în ciuda aerului său obosit. Suntem la o jumătate de zi de o pantă stâncoasă îndărătul căreia se află garnizoana. Stâncile ne vor masca înaintarea şi vom putea poposi în spatele lor

mâine seară. Dacă îi trimitem noaptea pe „Vitejii Regelui” să atace garnizoana pe la nord, îi vom sili pe nubieni să se retragă spre restul armatei.

— Rămâne de văzut dacă inamicul continuă să asedieze garnizoana, spuse Hapusemb. În ceea ce mă priveşte, aş prefera să înaintez pe teren deschis dimineața dacă garnizoana este înconjurată; sau inamicul continuă să se afle acolo, sau a plecat deja. Iar în caz contrar, vom pune rapid capăt situației.

— Trimiteți mai mulți cercetaşi, declară Hatşepsut, şi să încercăm să aflăm care-i situația mâine seară.

— Maiestatea Ta vorbeşte cu mare înțelepciune, spuse Nehesi, zâmbind pentru prima dată. Ce rost ar avea să elaborezi o strategie dacă nu ştii cum stau lucrurile?

Hatşepsut dădu din cap.

— Foarte bine, să aşteptăm veşti de la cercetaşi.

Îşi băură vinul şi se culcară devreme, lăsând-o pe Hatşepsut preocupată de deznodământul campaniei.

În dimineața următoare, ostaşii se aliniară din nou în formație, tăcuți, şi coloanele se puseră în mişcare înainte de răsăritul soarelui. În trei rânduri făcură popas, pentru a le îngădui oamenilor să bea şi să mănânce la repezeală. Pe la mijlocul după-amiezei, stegarul se întoarse spre Hatşepsut strigând ceva: regina zări la orizont o creastă zimțată ce părea suspendată,

nemişcată, deasupra întinderii deşertului, în timp ce se apropiau, cercetaşii se întoarseră, şi Hatşepsut le ascultă raportul împreună cu Nehesi şi cu alți generali.

— Garnizoana pare pustie, spuseră ei, dar în împrejurimile ei zac cadavre şi săgeți, care dovedesc că a avut loc o luptă. Nu ne-am apropiat prea mult, de teamă să nu fim văzuți.

— Cărei națiuni aparțineau cadavrele? Întrebă Hatşepsut. Cercetaşul îi adresă un zâmbet obosit şi crud.

— Cele mai multe sunt negre şi roşii, Maiestate, declară el. Cred că a avut loc o luptă, fiindcă sunt vreo sută de morți şi rămăşițe de pradă părăsite pe drumul spre deşert.

Pen-Nekheb luă cuvântul:

— Aş zice să înaintăm, spuse el. Deşi nu-mi plac jocurile de noroc, sunt gata să pun rămăşag că garnizoana continuă să reziste.

Ceilalți confirmară.

— Bine, atunci să nu mai pierdem timpul, spuse Hatşepsut. Pune trupele de asalt în avangardă, sub comanda ta, Nehesi. Să nu păcătuim prin exces de încredere.

Fiecare se întoarse la carul lui, şi cornul dădu semnalul de pornire. Peste două ore, după ce străbătuseră defileul, ieşiră în câmpie, şi Hatşepsut descoperi cu privirea garnizoana, împrejmuită de ziduri înalte, ale căror portaluri de lemn erau închise.

Nehesi îi strigă:

— Uite, Maiestate, se vede fluturând stindardul alb-albastru.

Hatşepsut, uşurată, recunoscu drapelul imperial.

Auzi atunci ordinele şi văzu escadronul de care şi trupele de asalt trecând pe lângă ea cu un zgomot de tunet, cu drapelele umflându-se în briza serii. În curând dădură peste cadavre zăcând claie peste grămadă în nisip, şi Hatşepsut trebui să se înarmeze cu mult curaj în vederea acestei prime confruntări cu moartea. Zări două hiene care se îndepărtau pe furiş, ca nişte umbre cenuşii, târând după ele un braț omenesc; un val de greață îi răscoli stomacul. Îşi îndreptă privirile spre garnizoana aflată acum foarte aproape şi auzi un strigăt răsunând din spatele zidurilor:

— Egiptul, e Egiptul!

Porțile se deschiseră încet şi şase soldați ieşiră din incintă, conduşi de un ofițer cu casca albă a gradului său. Hatşepsut coborî din car, surprinsă să-şi simtă picioarele moi şi nesigure, şi merse în întâmpinarea lor, împreună cu Nehesi. Comandantul îl îmbrățişă fericit pe acesta, dar, când o văzu pe tânăra femeie de lângă el şi coroana în formă de cobră sclipind în soarele ce asfințea, se aruncă cu fața la pământ:

— Maiestate, e o mare cinste. Nădăjduisem… nu ştiam…

Ieri, am văzut cercetaşi umblând printre stânci, dar ne temeam să nu fie ai inamicului.

— Ridică-te! Spuse ea. Am venit cât de repede am putut, dar ne temeam că am ajuns prea târziu. Cum te cheamă?

— Zeserkerasomb, comandantul suprem al diviziei lui Ptah.

— Du-ne înăuntru, Zeserkerasomb, fiindcă se lasă noaptea. Nehesi, pune să se împartă hrana, ridică tabăra şi vezi să fie țesălați caii. Aveți apă aici?

— Da, puternică regină, în stâncile de acolo sunt multe izvoare şi am construit un puț înăuntrul incintei.

— Bine, să intrăm.

Garnizoana era golită şi încă funcțională. Pătrunseră într-o încăpere spațioasă, lipsită de perne, abia mobilată; podeaua tare, din pământ bătătorit, nu era acoperită. Prin singura fereastră intra vântul nopții. Zeserkerasomb trase un scaun pentru Hatşepsut şi trimise un servitor după mâncare şi bere. Se puteau ghici urmele unei lupte recente în chiar interiorul încăperii. O grămadă de rufe murdare zăceau la picioarele patului, masa era plină de hărți, un arc şi nişte săgeți zăceau uitate într-un colț şi nu era nici urmă de tămâie în fața micului altar al lui Amon. Un miros de ars, înțepător şi neplăcut, plutea pretutindeni.

— Oamenii mei ard după ziduri cadavrele

nubienilor uciși în luptă, spuse Zeserkerasomb pe un ton de scuză. Din păcate, au scăpat destui.

Era un bărbat frumos, întunecat, auster, nu prea vorbăreț, dar totodată un soldat bun şi aspru. În timp ce vorbea, se întreba unde era faraonul şi îi arunca reginei priviri curioase. Îşi zise însă că era mai bine să nu pună întrebări. Armata era aici, şi numai asta conta.

— Unde sunt oamenii tăi?

Comandantul se întoarse spre ea şi răspunse pe un ton respectuos:

— Urmăresc inamicul, dar mă tem că e zadarnic. Dispun numai de câteva sute de oameni. Patrulăm în mod normal de-a lungul frontierei, unde rezolvăm veşnicele încăierări şi micile insurecții, dar nu suntem echipați pentru confruntări mari. Le-am ordonat oamenilor mei să se mulțumească cu hărțuirea flancurilor kuşiților. Aflaserăm de incendierea primei garnizoane. Eram pregătiți să ținem inamicul la distanță până când înțelege că nu ne va învinge. S-a retras spre interior. Mă îndoiesc că a făcut-o pentru a bate în retragere. După părerea mea, are de gând să jefuiască Egiptul.

— Speranță zadarnică, răspunse Hatşepsut.

Servitorul aduse tăvi aburinde şi ulcioare cu bere de calitate mediocră. Băură şi mâncară fără ceremonie, până la căderea nopții. Apoi Hatşepsut îi chemă pe Nehesi, pe generalii Djehuti, Yamu-nefru, Sen-nefer şi pe ceilalți.

Zeserkerasomb îşi goli masa şi se aşezară în jurul acesteia.

— Poți să începi, îi spuse Hatşepsut lui Hapusemb.

— La cât evaluezi forțele kuşiților? Îl întrebă acesta pe Zeserkerasomb.

Comandantul garnizoanei îi adresă un zâmbet palid:

— Întrebarea asta este evident de cea mai mare importanță pentru voi. Să ştiți că am numărat aproape trei mii cinci sute de oameni, pedestraşi, înarmați cu ciomege grosolane şi toporişti, dar vreo opt sau nouă sute dintre ei au şi arcuri.

— Escadroane de care? Întrebă Pen-Nekheb.

— Nu, răspunse comandantul. Nu au care. Şi nici nu sunt disciplinați. Şefii îşi conduc trupele răcnind cât pot, iar oamenii aleargă dintr-o parte într-alta omorând tot ce prind. Va fi foarte uşor să-i încercuiți…

— Şi să-i lichidăm. Cuvintele lui Hatşepsut avură efectul unui duş rece. Vreau să înțelegeți, vreau ca fiecare dintre voi să înțeleagă, că ordinele faraonului trebuie executate. Nimeni nu va fi cruțat. Nu vreau ca domnia mea să se scalde într-un fluviu de sânge egiptean. Poporul acesta va servi ca exemplu tuturor celor care ar fi ispitiți să sfideze puterea Egiptului. Pot să-mi folosesc aurul şi soldații în scopuri mai bune decât să le irosesc în lupte fără sfârşit. N-am de gând să las armata de izbelişte, adăugă ea, schițând un

zâmbet spre Zeserkerasomb. Numărul trupelor staționate va fi menținut, dar nu vor mai fi războaie. Fie ca Egiptul să trăiască în pace atâta vreme cât voi guverna eu! Am spus!

— Cuvintele tale sunt înțelepte, Maiestate, răspunse Nehesi. Niciun soldat nu trebuie să scape.

— Dar femeile şi copiii nu trebuie ucişi. Nu vreau nici masacre, nici jafuri. Voi împărți cu mâna mea recompensele la momentul potrivit.

Toți aprobară cu un semn din cap, şi Hatşepsut simți ațintită asupra ei privirea rece şi isteață a lui Nehesi.

— La ce distanță se află inamicul? Întrebă Djehuti. Comandantul îi răspunse imediat:

— La mai puțin de o zi. Probabil că înaintează încet, extenuați cum sunt de luptă şi hărțuiți de oamenii mei.

— Bine! Spuse Hapusemb. Să lăsăm trupele să se odihnească cât mai mult. Dacă Amon e cu noi, vom pomi lupta mâine dimineață.

— Aşa să fie, mormăi Pen-Nekheb satisfăcut. Dacă e să-i atacăm prin surprindere, nu e nevoie să ne facem un plan de luptă complex. Va fi mai bine să punem trupele de asalt şi pe Vitejii Regelui în față, cu un escadron de care pe flancuri şi cu pedestrimea în spate. În felul ăsta, ar trebui să reuşim să-i încercuim rapid şi să-i nimicim. Maiestate, ai de gând să stai în spate, printre lăncieri?

Era o rugăminte, dar, dându-şi părul pe spate şi scuturând din cap, Hatşepsut răspunse cu mândrie:

— Sunt comandantul suprem al „Vitejilor Regelui”, şi, unde vor fi ei, voi fi şi eu. Nu te teme, Nehesi, că va trebui să te ocupi de siguranța mea în loc să-l hărțuieşti pe inamic. Eu sunt zeul şi n-am de ce mă teme. Şi vă poruncesc să nu vă ocupați decât de trupele voastre!

— Calitatea ta de comandant al „Vitejilor Regelui” mă face să fiu ofițerul tău şi-ți datorez supunere, răspunse el. Dar, ca general, o să-i pun pe „Vitejii Regelui” acolo unde trebuie. Vor merge în Spatele trupelor de asalt şi vor avea rolul să te apere tot timpul.

Ea îşi înclină capul.

— Bine, să încercăm să dormim dacă se poate, fiindcă suntem cu toții istoviți. După încheierea bătăliei, o să-ți trimit oamenii înapoi, Zeserkerasomb. Vitejia lor şi a ta nu vor rămâne nerăsplătite.

Se ridicară şi se împrăştiară cu toții rapid, după ce o salutară printr-o plecăciune.

În toiul nopții glaciale a deşertului, Menkh veni să o trezească şi se pregătiră să înceapă ultima etapă de marş. Oamenii erau plasați în formație de luptă, şi ofițerii le împărțeau instrucțiuni şi încurajări. Corturile fură demontate la iuțeală, şi urmele taberei fură şterse.

Hatşepsut îşi luă rămas-bun de la

Zeserkerasomb în afara zidurilor garnizoanei.

— Îl cunoşteai pe fratele meu Wadjmose? Întrebă ea. Fără să vrea, vorbea despre el ca şi cum ar fi murit. Comandantul îi răspunse pe un ton grav:

— Îl întâlneam foarte des. Era un om remarcabil şi un ofițer foarte apreciat şi valoros.

— Spune-mi adevărul, Zeserkerasomb. A fost copleşit de puterea inamicului?

Celălalt tăcu o clipă îndelungată, apoi dădu din cap şi spuse fără tragere de inimă:

— Nu. Wadjmose ar fi rezistat lesne câteva săptămâni, până ce oamenii lipsiți de hrană ar fi murit de foame. Dar nu despre o asemenea înfrângere am auzit eu că s-ar fi întâmplat. Informațiile mele spun că garnizoana a fost incendiată şi că soldații au fost masacrați în timp ce încă încercau să-şi găsească armele.

— Să le fi deschis cineva porțile?

— Cred că da!

— Nenorociții! Şuieră ea cu glas scăzut şi veninos. O să-i prind eu şi atunci o să-şi dorească să nu se fi născut niciodată! O să-i rup în bucăți şi o să arunc bucățile şacalilor! O să fac să le dispară până şi numele, pentru ca zeii să nu-i mai găsească niciodată!

Se aşeză în spatele lui Menkh, şi solul său îi întinse arcul şi lancea.

— Rămas-bun, Zeserkerasomb, şi nu te teme că zeii te vor uita, slujitor neprețuit al Egiptului!

Menkh scutură hățurile. Urmele inamicului erau uşor de văzut. Nubienii încercau vădit să facă un ocol larg şi să traverseze graniţa mai la sud. Deşertul se întindea, neted şi liniştit, sub cerul fără lună, spuzit de stele. În zori, Menkh arătă cu biciul spre un nor ce se înălța în zare:

— Ei sunt. Uite praful pe care-l ridică. O să-i prindem înainte de a se lumina complet.

Hatşepsut dădu din cap şi trupa grăbi pasul. Soarele se pregătea să răsară, şi norul de colb se apropia din ce în ce. Ordinele începură să curgă de pretutindeni. Trupele de asalt o depăşiră, urmate de care. „Vitejii Regelui” se strânseră în jurul ei, cu Nehesi în fruntea lor. În spatele ei, infanteria se desfăşura. Exaltarea soldaților o cuprinse brusc şi pe ea. Acum, se putea zări ariergarda kuşiților în mişcare. Cu brațul ridicat, Nehesi ordonă celor cu cornuri să sune. Trupele de asalt, cu sulițele la orizontală, se năpustiră în pas alergător. Nubienii pricepură brusc că erau urmăriți şi începură să se împrăştie în dezordine. Hatşepsut văzu valuri de arcaşi brăzdându-le rândurile şi încercuindu-i; cu o mână tremurătoare, luă o săgeată şi-şi încordă arcul.

Menkh plesni din bici şi caii porniră în galop, în timp ce din rândurile nubienilor se înălța un strigăt difuz. Menkh stătea încovoiat şi nisipul azvârlit de copitele cailor îl plesnea peste față. Zărea celelalte care gonind direct spre inamic,

încheieturile şi genunchii începeau să o doară din pricina efortului de a-şi păstra echilibrul, ținându-şi arcul în continuare întins. Deodată, şirurile regulate ale egiptenilor se desfăcură şi carele se pierdură în mijlocul unei nemărginiri de trupuri brune, din care se iţeau căştile albe, galbene şi albastre ale vizitiilor şi lăncierilor. Brațul încetă să-i mai tremure şi, cu mâna înmănuşată, trase cu precizie. Omul căzu cu un strigăt în nisip, şi Hatşepsut potrivi la iuțeală altă săgeată.

Vacarmul era asurzitor; caii se împotmoliseră sub presiunea îngrămădelii de oameni care strigau şi năduşeau, şi Menkh încerca disperat să-şi croiască drum în timp ce Hatşepsut îşi întindea din nou arcul. O ploaie de săgeți se abătu deodată asupra carului şi Hatşepsut se aplecă să-şi ia lancea. Deodată, îl văzu pe Nehesi sărind din carul său şi pe un alt ofițer luându-i locul. Într-o clipită ajunse în spatele ei, cu securea ridicată ca să-i apere spatele, în timp ce ea îşi înălța sulița.

„Nu mai pot", îşi spuse ea înspăimântată, după ce prima exaltare trecuse.

Hatşepsut privea în jur, cuprinsă de panică. Îi venea să urle şi s-o ia la goană. Deasupra ei se ivi capul cuiva care gâfâia şi doua mâini însângerate se agățară de marginea carului. Venindu-şi în fire, îşi ridică sulița şi o înfipse adânc în grumazul descoperit.

Menkh ocăra caii, folosind un limbaj nu prea îngrijit, şi „Vitejii Regelui”, văzându-şi comandantul retrăgându-se, strânseră rândurile şi porniră după el.

— Rămâneți pe loc şi luptați! Le strigă Hatşepsut. E un ordin!

Îi pierdu în scurt timp din vedere, ascunşi de norii de colb. Carul gonea printre şirurile ce se împuținau şi, când se îndepărtară suficient, Menkh domoli caii.

— Ce faci? Strigă ea mânioasă.

El scutură din cap, luându-şi o mână de pe hățuri ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte, şi zâmbi văzând cum arată regina şiroind de transpirație, cu fața mânjită de sânge şi khol.

— Maiestate, generalul Nehesi mi-a ordonat, atunci când ți-ai pierdut lancea şi nu te mai puteai folosi de arc, să te scot imediat de pe câmpul de luptă, sub amenințarea pedepsei cu moartea. Drept pentru care asta am şi făcut.

Hatşepsut îi zâmbi:

— Nehesi procedează înțelept căutând să țină în viață Floarea Egiptului, spuse ea şi, văzându-i expresia feței, izbucni în râs. Ştiu că niciodată nu am semănat mai puțin ca acum cu o floare.

— Semeni cu ceea ce eşti, Maiestate, răspunse el, eşti comandantul „Vitejilor Regelui”!

Îi văzu chipul luminându-se şi constată deodată că soarele se înălțase mult pe cer.

— Nu putem sta proțăpiți aici, fără să facem

nimic, în timp ce oamenii mor, spuse ea. Du-mă la marginea câmpului de luptă. Mai am destule săgeți, Menkh, şi am de gând să le folosesc pe toate. În felul ăsta, o să te supui ordinului lui Nehesi şi deopotrivă al reginei tale, din moment ce vom rămâne la distanță de focul luptelor.

Menkh luă hățurile şi începu să descrie un cerc larg pentru a se apropia de celelalte care pornite în urmărirea nubienilor care încercau să fugă. Nehesi zări coroana în formă de cobră pe deasupra pădurii de lănci. Uneori, soldații izbucneau în aclamații la trecerea ei, dar de cele mai multe ori nici măcar nu o vedeau. Nubienii, încolțiți, îşi adunau ultimele forțe şi se băteau cu furie, cu dinții şi cu mâinile goale, armele lor rupte zăcând în nisip. Hatşepsut îi ținti pe mai mulți şi mulți căzură loviți de săgețile cu vârf aurit.

După o vreme, când soarele începea să asfințească, ritmul luptei scăzu. Hatşepsut mai trase o ultimă săgeată şi lăsă arcul jos, doborâtă, frântă de oboseală şi tremurând din toate încheieturile. Totuşi, se forță să stea în picioare, agățându-se cu prețul unui efort supraomenesc de marginile carului. În jurul ei domneau prăpădul şi moartea. Pământul era presărat de cadavre. Ici şi colo, continuau încăierări izolate. Pretutindeni, soldați egipteni epuizați şi mânjiți de sânge se regrupau în jurul drapelelor şi al ofițerilor. Nisipul era şi el murdar de sânge, care

se răspândise în băltoace sau în pete maronii alungite. Trecu pe lângă un ofițer şi doi soldați care mergeau printre nubienii răniți şi le tăiau metodic gâtul cu o lovitură scurtă. Îşi întoarse capul şi se auzi strigând că era timpul să plece de aici. Îşi dorea cu înflăcărare ca Tutmes să fi fost şi el de față ca să înțeleagă ce înseamnă războiul, gândindu-se totodată la moliciunea trupului fratelui său şi la manierele sale efeminate.

În cele din urmă, îi găsi pe Nehesi împreună cu Pen-Nekheb, Hapusemb şi alți ofițeri la picioarele cărora zăceau mai mulți oameni cu pielea întunecată şi pe care îi crezu la început morți. Ofițerii se plecară în fața ei, fără a cuteza să întâlnească privirea răzbunătoarei fiice a lui Amon, care se opri în fața lor, schițând un zâmbet în ciuda istovelii.

— Victoria e a noastră, spuse regina. Ați luptat cu vitejie şi o să înalț aici un monument care să comemoreze bravura voastră.

Deodată, unul dintre bărbații negri întinşi pe jos se agită şi ea se dădu cu un pas înapoi.

— Cine sunt? Întrebă ea.

Hapusemb, epuizat şi el, îi răspunse pe tonul calm şi liniştitor dintotdeauna, în ciuda rănii pe care o căpătase la braț:

— Dacă nu ar fi goi, ți-ai da seama, Maiestate, că sunt prinții kuşiți.

Regina fu însuflețită brusc de un interes nou şi

de o mânie crescândă. Îşi coborî privirile asupra trupurilor lucioase şi a capetelor rase.

— În picioare! Strigă ea, dându-i un picior celui care se afla mai aproape.

Se ridicară cu toții, cu privirile abătute.

— Imbecililor! Şuieră ea. Sunteți de trei ori nebuni, tații voştri blestemați şi părinții lor au pierit sub loviturile soldaților Egiptului. N-ați fost niciodată învățați să fiți înțelepți? Nu vă gândiți la nevestele şi la copiii voştri? Le hărăziți doar să îngroaşe rândurile duşmanilor noştri şi să hrănească şacalii? Egiptul vă aduce siguranța. Egiptul vă aduce pacea şi protecția. Şi asta pentru ce? (îl scuipă în față pe unul dintre conducători, care se abținu de la orice mişcare şi lăsă saliva să-i alunece pe obraz.) Ca să puteți distruge, incendia şi jefui, gunoaie ce sunteți!

Se răsuci brusc spre generalii ei:

— Adunați-vă trupele! Înainte de a căuta un loc de tabără pentru înnoptat, luați-i pe ăştia, tăiați-le capetele în public şi înfigeți-le în țăruşi, fiindcă vreau ca întreg poporul kuşit să ştie ce înseamnă să sfideze puterea Egiptului. Păstrați-l pe unul viu, ca să-l ducem la Assuan şi să i-l sacrificăm lui Amon, ceea ce va fi pentru el o moarte mult prea uşoară decât cea pe care o merită.

Lăsă să-i scape un mârâit şi avu un spasm nervos. Hapusemb se grăbi să-i vină în ajutor:

— Mergi să te odihneşti, Maiestate, îi vorbi el cu blândețe. Te-ai dovedit demnă de strămoşii tăi

prin lupta de astăzi. Dă-i voie lui Menkh să te conducă undeva unde să poți dormi.

În timp ce el vorbea, Hatşepsut îşi trecu o mână tremurătoare peste ochi, şi umerii îi căzură brusc.

— Sunt istovită, recunoscu ea în cele din urmă. Dar încă nu mă pot odihni. Spune-mi, Hapusemb, câți oameni am pierdut?

— Încă nu ştim. Numărătoarea nu a fost încă făcută, răspunse el. Puțini, după socoteala mea.

— Ce ai aflat despre trădători? Ai găsit egipteni printre rebeli?

— Nici asta n-o ştim încă. (Dintr-un salt, se apropie de unul dintre prinți.) Acum vorbeşte, spuse el calm, dar amenințător. În felul ăsta, o să poți să-ți prelungeşti viața cu câteva zile şi să mori demn în fața zeului. Cum a căzut garnizoana?

Omul îl privi, posomorât, şi rămase tăcut, cu un aer agresiv. Cu o lovitură de pumn, Hapusemb îl trimise la pământ, sângele năpădindu-i prizonierului pe nas şi pe gură.

— Ridicați-l! Porunci Hatşepsut liniştită.

Prizonierul fu pus pe picioare la iuțeală şi rămase clătinându-se, ştergându-şi nasul cu mâinile brune şi murdare.

— Te întreb din nou: ce s-a întâmplat cu garnizoana?

Hapusemb făcu din nou un pas înainte şi omul cedă:

— O să vă spun şi, cum tot o să mor, o să vă mai spun şi că mi-a făcut mare plăcere să tai gâtul soldaților voştri. Poporul meu s-a săturat să-i tot dea Egiptului avuții an după an. Să ştiți că ne-ați înfrânt azi, o să ne înfrângeți mâine şi anul viitor şi celălalt, dar că n-o să încetăm niciodată să luptăm împotriva voastră!

Nehesi se agită, dar Hatşepsut făcu un semn cu mâna şi acesta se calmă, fulgerându-l din ochi pe nubian.

— Ce-i cu garnizoana, idiotule, zi o dată! Urlă ea.

Capul omului se clătina dintr-o parte într-alta. Camarazii săi erau nemişcați, în starea aceea de apatie de dinaintea unei morți iminente.

— Un ofițer ne-a deschis poarta, un prieten vechi, al cărui frate a fost ucis de faraon cu mult timp în urmă. Restul a fost floare la ureche.

— Cum îl cheamă? Răcni Hatşepsut, ieşindu-şi din fire.

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Comandantul l-a ucis în pragul porții.

— Ce ştii despre comandantul Wadjmose?

— A murit şi el; zace undeva înăuntrul fortului.

Rămaseră cu toții tăcuți, apoi Hatşepsut se întoarse cu spatele.

— Bine că tatăl meu nu a trăit să apuce o zi ca asta, spuse ea, urcându-se în car în spatele lui Menkh. Nehesi, du-te la garnizoană cu oamenii tăi şi aduceți cadavrul fratelui meu, dacă îl găsiți.

Va avea cel mai mare mormânt şi funeralii demne de prinţul care a fost. Hapusemb, adu-mi lista morţilor şi a răniţilor. Menkh, ridică-mi un cort departe de locul ăsta mizerabil!

Se prăbuşi pe scândurile carului, lăsându-şi capul să-i atârne, în timp ce Menkh mâna caii şi apoi îi înălţa cortul în apropierea convoiului cu provizii.

Nehesi, împreună cu jumătate din „Vitejii Regelui" plecară în dimineaţa următoare în misiunea lor macabră. Restul armatei le aşteptă întoarcerea stivuind cadavrele nubienilor şi arzându-le. Cât despre egipteni, aceştia fură sumar îmbălsămaţi şi înhumaţi în nisip. Hatşepsut se duse la cortul răniţilor şi îi trecu în revistă pe toţi soldaţii, unul câte unul, oferindu-i fiecăruia câte un cuvânt de îmbărbătare. Apoi se duse în cortul lui Nehesi. Evenimentele campaniei aproape că i se şterseseră din minte şi avea sentimentul că şi-a făcut datoria. Ştia că nu se va mai întoarce niciodată la război şi că nu va mai avea niciodată nevoie să dovedească prin actele sau cuvintele sale că era demnă de dubla coroană. Asistă totuşi netulburată la execuţia nubienilor, care merseră la moarte în aceeaşi tăcere grea ca în seara precedentă.

Nehesi se întoarse în seara celei de-a treia zile, aducând cadavrul de nerecunoscut al fratelui ei. Îngrozită de ceea ce vedea, Hatşepsut porunci să fie îngropat în nisip.

Dimineața, când se pregăteau să pornească pe drumul de întoarcere, Hatşepsut se simți cuprinsă de îndoială. În numeroase privințe, experiența vieții militare, a libertății, a călătoriilor, a plăcerii vieții taberelor îi convenea. Fu silită să-şi mărturisească ei înseşi că perspectiva reîntâlnirii cu Tutmes o preocupa. Când tabăra se puse în mişcare, se ridică, vrând să facă o baie în fluviu. Numărul de răniți pe care îl transportau era suficient pentru a încetini marşul şi totul părea învăluit într-o atmosferă relaxată.

Hapusemb şi Pen-Nekheb se retrăgeau în fiecare seară pentru a-i dicta scribului evenimentele din campanie.

Într-o seară, Hatşepsut se apropie de Nehesi şi-l întrebă dacă îl aştepta vreo femeie la Teba. Chipul acestuia trădă surprinderea:

— Nici nevastă, nici concubină, Maiestate. Singurele mele iubiri sunt pentru Egipt, armată şi ocupațiile din timpul liber. Citesc şi meditez mult.

Surprinsă, Hatşepsut răspunse:

— Un soldat care ştie să citească e lucru rar.

— Aşa e. Mama s-a ocupat de educația mea. Am citit scrierile tatălui tău despre război şi pe cele ale strămoşilor tăi, dar nu cred că o să am de-acum prea mult timp de citit.

— De ce? Crezi poate că am prins gustul războiului şi că o să te trimit mereu în noi

campanii?

Râse spunând acestea şi privindu-l, şi el îi răspunse cu un zâmbet:

— Poate. Simt mândru să fiu general sub comanda ta. Hatşepsut dădu din cap, cu un aer hotărât:

— Războiul, doar dacă nu e defensiv sau e vorba de incidente de frontieră, cum s-a întâmplat acum, este pur şi simplu o risipă. Vreau ca poporul meu să trăiască în pace şi siguranță. Dar aveai dreptate când spuneai că de-acum n-o să prea ai timp pentru activități personale, fiindcă am de gând să te numesc Păzitorul Sigiliului Regal.

El o privi liniştit.

— Gradul de general îmi ajunge, Maiestate... începu el.

Ea îi tăie vorba:

— Nu e de ajuns. Vreau un om puternic lângă mine, căruia să nu i se poată smulge Sigiliul Regal decât cu forța. Faraonul nu are ce face cu Sigiliul, eu însă am nevoie de el. Accepți să-l porți la cingătoare şi să mă însoțeşti peste tot, Nehesi? Pot să te eliberez din funcția de general şi cred că o să-ți încredințez şi comanda Escortei Maiestății Sale; vei fi o gardă de corp ideală.

— Sunt un om grosolan, care nu e obişnuit să se mişte prin sferele înalte, răspunse el cu un zâmbet uşor sarcastic, dar nu vreau altceva decât să te slujesc, pe tine şi pe faraon. Eşti zeul,

fiindcă doar zeul poate însufleți trupul unei femei care luptă aşa cum ai făcut tu. Toți soldații o ştiu. Îmi acorzi un mare privilegiu.

— Sper că nu ai vorbit doar să te afli în treabă, Nehesi, şi, pe viitor, nu uita ce ai spus acum. S-ar putea să mai am nevoie de ajutorul brațului tău.

El îşi înclină capul în semn de acceptare tăcută a încrederii pe care tocmai i-o dovedise regina. Când ieşi, certitudinea că a luat o decizie corectă o făcu să se însenineze.

Ajunseră la fluviu, şi Hatşepsut putu în sfârşit să se scalde. Nu zăboviră însă, fiindcă Assuan se afla la numai o zi de mers şi solii probabil că vestiseră deja victoria. Hatşepsut îşi deschise trusa din fildeş şi scoase peruca, coroana şi brățările de aur. Cortegiul se formă, şi ea luă loc în partea dinainte a carului ei scânteietor, precedată de stegari.

Defilară încet prin Assuan, în mijlocul mulțimii în delir care le arunca flori şi le oferea soldaților vin şi dulciuri. Tutmes îi aştepta la porțile palatului, aşezat pe tronul său, în ținută ceremonioasă. Hatşepsut îl salută şi luă loc alături de el, în timp ce generalii defilau prin fața lor şi le sărutau picioarele, pentru ca apoi să-şi primească recompensele.

Conducătorul nubian, strâns legat cu hățurile unui cal ucis, veni la urmă, clătinându-se de epuizare. Tot drumul, soldații îl hărțuiseră cu

bicele, şi spatele brăzdat îi era însângerat şi plin de muşte. Nehesi îl duse în fața faraonului şi-l împinse brutal la pământ, unde căzu cu fața în jos. Tutmes îşi ridică piciorul şi i-l puse pe grumaz, iar mulțimea vui, manifestându-şi aprobarea.

Pen-Nekheb povesti cele întâmplate în săptămânile trecute într-o tăcere generală. Tutmes puncta relatarea cu zâmbete şi gesturi de entuziasm. Când bătrânul termină, faraonul înălță toiagul şi biciul scânteietoare cu un gest victorios.

— Aşa să piară toți duşmanii Egiptului! Strigă el. Ştiți cu toții, fără îndoială, cum a pierit fratele meu, nobilul Wadjmose şi cum a fost răzbunat. Acum e timpul să-i mulțumim lui Amon şi să-i aducem acest sacrificiu la templul din Teba, pentru a şti că încrederea pe care ne-a acordat-o nu a fost zadarnică.

Nubianul fii pus pe picioare şi luat de acolo. Tutmes şi Hatşepsut se îndreptară spre sala de ospețe, unde fusese pregătită o petrecere în cinstea lor şi a tuturor ofițerilor.

— A fost foarte greu? Întrebă el şovăitor.

Ea îi zâmbi cu indulgență.

— A fost foarte greu şi deopotrivă foarte uşor, răspunse ea. Îmi pare foarte rău pentru Wadjmose, dar sunt cât se poate de fericită că acum îmi cunosc mai bine ofițerii.

El nu făcuse aluzie la acest lucru şi ea o ştia,

dar se încăpățâna să-l tachineze, zâmbindu-i în acelaşi timp cu un aer enigmatic, în stare să-l înfurie.

„E imposibilă”, îşi zise Tutmes. Cât timp lipsise, şi-o imaginase întorcându-se distrusă, înlăcrimată şi dornică de consolare; or, ea se întorcea la fel de vioaie şi de radioasă ca o gazelă şi avea nevoie de el ca de pietrele templului. Între felurile de mâncare, vorbea cu ofițerii care-i răspundeau cu butade pline de un respect amestecat cu afecțiune. Tutmes pusese să fie aduse trei grupuri de muzicanți să o distreze şi patru căruțe cu flori de lotus sosiseră de la Teba ca să-i încânte mirosul, dar ei nici nu-i trecea prin cap să-i mulțumească pentru toate aceste atenții. Era hotărât să o rupă cu ea şi să o lase să-şi vadă de palatul şi de guvernatorii ei, întâlnind-o doar cu prilejul unor evenimente importante. În fața ochilor ei strălucitori, a grației sale naturale şi a mâinilor desăvârşite, înțelese însă că o iubea cu înflăcărare.

— Îmi pare bine că sunt aici, spuse ea. Acum ştiu ce înseamnă să vii de la război şi să te întorci acasă.

— Cu atât mai bine, răspunse Tutmes stânjenit. Mi-ai lipsit, Hatşepsut.

— Şi tu mi-ai lipsit, răspunse ea pe un ton neutru. Dar ce-i asta?

Un bărbat îşi făcuse apariția, îmbrăcat doar cu un şorț, şi se plecă în fața lor, având în mână o

tobă. O femeie îl urma şi, văzând-o, Tutmes avu un zâmbet satisfăcut. În timp ce se prosterna în faţa lor, el îi şopti lui Hatşepsut:

— E Aset, noua mea dansatoare. Lucrează aici, în casa guvernatorului, dar am de gând să o iau la Teba şi s-o bag în haremul meu. Îmi place mult.

— Mereu cu ochii după femeile frumoase, îl mustră ea râzând.

O privi pe femeia care se ridica cu o mişcare suplă. Era înaltă, cu membre lungi şi zvelte, cu şoldurile înguste, mijlocul subţire, sânii mici şi semeţi. Părul negru şi bogat îi cădea până la şale. Nu semăna deloc cu slujnicele voluptuoase şi vioaie care-i plăceau lui Tutmes şi pe care obişnuia să le aducă în patul său. Toboşarul se aşeză turceşte cu toba între genunchi şi începu să cânte pe un ritm lent; femeia îşi înălţă braţele, se ridică în vârful picioarelor şi-şi întoarse faţa spre Hatşepsut, care fu dezamăgită de buzele prea subţiri şi ochii prea apropiaţi. Preţ de o clipă, privirile li se înfruntară, apoi ritmul se acceleră şi toţi bărbaţii tăcură, cu ochii aţintiţi asupra pântecelui neted şi catifelat şi a sânilor ridicaţi. Hatşepsut se uita la ea, brusc trezită din ameţeală. În ochii femeii ardea o flacără promiţătoare, şi Tutmes o contempla ca vrăjit, cu răsuflarea tăiată, devorând-o cu ochi lacomi.

„De ce mă deranjează? Se întrebă Hatşepsut. Doar nu e prima dată când Tutmes se lasă sedus

pentru o vreme de o dansatoare drăguță.”

Când dansul luă sfârşit şi aplauzele izbucniră, mâna pe care i-o puse pe braț lui Tutmes era înghețată.

— Ce părere ai? O întrebă el nerăbdător, cu obrajii aprinşi şi privirea strălucitoare. Nu-i aşa că-i extraordinară?

Hatşepsut îl privi înduioşată.

— Nu e la fel de frumoasă ca mine, răspunse liniştită. Are însă un oarecare farmec pentru o dansatoare.

— Ei bine, mie îmi place, răspunse Tutmes înfuriat, şi am de gând să o iau cu mine la Teba!

— N-am spus că nu-mi place, ci că mi se pare cam rece, în ciuda înflăcărării care mocneşte în ea. Oricum, ia-o, dacă te face fericit.

Tutmes fu surprins văzând că ea o acceptă atât de lesne pe Aset. Se aşteptase ca sora lui să dea ceva semne de gelozie, dar ea continua să-şi bea vinul şi să arboreze un zâmbet enervant. Se ridică dintr-un salt. Aset aştepta permisiunea să se retragă.

— Pleci deja, Tutmes? Îl întrebă Hatşepsut, luând o felie de pepene. Nu vii să-mi faci o vizită la noapte în apartamentul meu?

— Nu, nu vin! În sfârşit, nu ştiu, Hatşepsut. Poate că da. Mă rog, dacă mă inviți, o să vin…

Se aplecă spre ea şi schiță gestul de a o lua în brațe, şi atunci de pe fața lui Aset pieri orice urmă de zâmbet. Tutmes îi aruncă o bijuterie.

Dansatoarea ieşi din sală cu semnele celui mai desăvârşit respect, dar lui Hatşepsut i se păru că e întrucâtva obraznică. „Cred că e periculoasă”, îşi zise ea, fără a şti de ce. Brațul lui Tutmes continua să-i înconjoare mijlocul şi se simți brusc înfometată de trupul său, cuprinsă de o bruscă explozie de senzualitate. Se sprijini cu totul de el, aşteptând ca el să-şi termine de băut vinul.

— Să mergem, îi şopti ea la ureche. Sunt nebună după tine! Surprins, Tutmes se ridică.

— Mâncați, beți şi distrați-vă mai departe! Strigă el către oaspeți.

În timp ce se prosternau cu toții, se simți împins spre ieşire de femeia care îi murmura cuvinte înflăcărate, trăgându-l afară, în grădină, la adăpostul unui pâlc des de arbuşti. O luă repede, aproape brutal, aşa cum un soldat posedă o sclavă capturată şi apoi rămaseră lungiți, gâfâind, în timp ce muzica de la petrecere ajungea până la ei prin întuneric.

Se întoarseră la Teba după o călătorie de două zile în litiere. La sosire, oraşul le făcu o primire triumfală. Înainte de a merge la palat, îi aduseră un omagiu lui Amon. În timp ce înainta împreună cu Tutmes prin nenumăratele coloane ale templului înălțat de tatăl ei, Hatşepsut îl zări pe Senmut, alături de Benya şi de User-amon, ai cărui ochi străluceau de o bucurie nespusă, şi îi zâmbi în semn de răspuns. Se aşezară pe tronuri

în fața zeului acoperit de aur, cu nubianul întins pe jos, la picioarele lor. Ceremonia sălbatică ce urmă fu scurtă: Menena îi zdrobi capul cu lovituri de măciucă. Un asemenea sacrificiu nu-i mai fusese adus zeului de multă vreme. Se vedea limpede că Tutmes nu se simțea în largul lui, în timp ce Hatşepsut şi generalii priveau netulburați, gândindu-se la moartea lui Wadjmose şi la mormintele proaspete peste care călcau chiar în acele clipe şacalii deşertului.

16

Cu un semn, îi invită pe Senmut şi pe Useramon să o urmeze şi, odată ajunşi la palat, Hatşepsut se instală în jilțul ei de argint şi îi pofti să ia loc lângă ea.

— Ce veşti aveți să-mi dați? Întrebă ea. Totul e bine?

— Foarte bine, răspunse Senmut. Tributul lui Retenu a sosit, şi Ineni s-a ocupat cu împărțirea lui. Ahmose, vizirul Sudului, e aici, aduce impozitele şi, la templu, hambarele zeului se umplu.

— Bine. Şi templul meu, Senmut?

— Prima terasă e terminată, aşa cum voiai, şi e mai inimoasă decât tot ce-mi imaginasem. Acum se pregătesc terasamentele pentru cea de-a doua.

Privirea lui Hatşepsut se lumină:

— Trebuie să mergem să o vedem imediat. A,

uitasem, Senmut, l-am numit pe Nehesi, negrul, purtătorul Sigiliului Regal. Du-i toate documentele să le pecetluiască. Bineînțeles că e tot subordonatul tău. Încearcă să dai de el. Deocamdată, lăsați-mă să fac baie şi apoi vom trece fluviul să vizităm valea mea scumpă, de care mi-a fost atâta dor.

Traversară Nilul împreună şi urcară în litiere cu baldachin ca să fie duşi până la şantier. Între fluviu şi faleze se înălța satul sclavilor care lucrau pe şantierele templului, alcătuit din şiruri de case de pământ uscat. Le ocoliră şi ajunseră la defileul adânc care ducea la locul sacru.

O terasă era suspendată ca prin vrajă de versantul falezei, în fața unei colonade din piatră roşie, care capta lumina trandafirie a după-amiezei. Edificiul, a cărui fațadă se întindea de-a lungul versantului văii, se sprijinea de un zid construit de Benya. De formă alungită, dat fiind că un pătrat cir fi distonat cu configurația văii, părea să se afle acolo dintotdeauna, abia modificat de mâna omului. Hatşepsut ştia însă că în spatele coloanelor delicate se înălțau două altare, tăiate în masa falezei, închinate unul lui Hathor, celălalt lui Anubis. În mijlocul fațadei, oamenii se îngrămădeau cu sutele în jurul unei găuri căscate, cu margini neregulate.

— Acolo va fi legată viitoarea terasă de cea care e terminată deja, printr-o rampă asemănătoare celei de care am vorbit, explică Senmut. Locul

tău este însă înăuntru, printre altarele zeilor, dintre care niciunul nu este încă terminat. Vrei să ne apropiem, Maiestate?

— Nu, replică ea. Prefer să mă uit de aici, unde mă aflu. Când totul va fi încheiat, o să păşesc pe piatră. Ai înfăptuit un miracol, preotule! Toți au spus sus şi tare că e imposibil, dar geniul tău a dat formă visurilor mele.

Tulburarea ei era vizibilă, ca de fiecare dată când venea să inspecteze lucrările. În ziua aceea însă se simțea slăbită, bolnavă, cuprinsă de amețeli. Senmut îi remarcă paloarea şi se nelinişti. Hatşepsut îl părăsi brusc şi se duse să se întindă pe litieră, cu ochii închişi.

Senmut se simțea cuprins de neliniște. Era oare bolnavă? Să fi fost victima vreunei boli luate de pe întinderile inospitaliere ale deşertului? A doua zi însă apăru în Sala de Audiențe, puțin cam palidă, desigur, dar cu un aer viguros, şi el îşi zise că e prea prăpăstios. Cu toate acestea, continuă să o observe cu atenție, bântuit din nou de amintirea otrăvirii lui Neferu.

Senmut era foarte obosit. Împărțit între îndatoririle de la templu, de la palat şi de pe şantier, se vedea adesea silit să-i încredințeze lui Senmen răspunderi pe care ar fi preferat să şi le asume personal. Nu-i prea plăceau funcțiile de la templu, unde se găsea deseori față în față cu Menena. Îi adresa marelui preot reverențele datorate rangului său, fără să primească în

schimb decât saluturi date în silă. Senmut nu avea deloc încredere în Menena, care odinioară îl trădase pe faraon, şi se întreba dacă tânărul Tutmes chibzuise vreodată la motivele surghiunirii acestuia. Ca să se simtă mai liniştit, strecură iscoade printre servitorii marelui templu, convins că într-o bună zi mintea vicleană şi calculată a lui Menena îi va duce la dezastru.

După două luni de la întoarcerea lui Hatşepsut, Nofret nu mai putu, într-o dimineață, să mai încheie şorțul cu care încingea mijlocul reginei.

— Maiestate, fie-mi cu iertare, dar şorțurile tale sunt prea strâmte. Poate c-ar trebui să pui să ți se facă altele la templu.

— Vrei desigur să insinuezi că ar trebui să nu-mi mai vâr mereu mâna în bocalul cu dulciuri, îi răspunse Hatşepsut zâmbind. Deodată însă prin minte îi trecu altă bănuială şi-şi pipăi pântecele cu o mână şovăitoare. Nofret, adu-l pe medic. Să vină pe dată şi nu-ți face griji. Nu cred că sunt bolnavă.

Se aşează pe pat, pradă unei exaltări amestecate cu nelinişte şi teamă. „Bineînțeles, trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, îşi zise ea. Cum de nu mi-a trecut mai devreme prin cap?” Medicul sosi şi ea se lăsă examinată.

— Ei, ce părere ai? Întrebă ea.

— E cam devreme ca să mă pronunț, Maiestate.

— Ştiu, ştiu. E nevoie de prudență în meseria ta. Dar poate că totuşi poți încerca să pui un

diagnostic.

— Cred că Maiestatea Sa aşteaptă un copil.

— Ah! Egiptul va avea un moştenitor! Nofret, dă fuga şi cheamă-l pe faraon. Cred că de-acum s-a întors de la templu. Spune-i că trebuie să-l văd imediat.

Nofret ieşi în goană, şi medicul continuă:

— Maiestatea Ta ar trebui să renunțe la dulciuri şi să nu bea prea mult vin. Va trebui, pe cât posibil, să se culce devreme şi să-şi supravegheze alimentația.

Hatşepsut se plimba încoace şi-ncolo prin odaie, în timp ce medicul îi dădea sfaturi de prudență cu glasul lui sec şi rece. Ea însă nu-l asculta. Gândurile i se îndreptau spre misterele ce se plămădeau în trupul ei. Tutmes dădu buzna, cu răsuflarea tăiată şi chipul aprins.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă el, clătinându-se pe picioare. Nu poate fi prea grav, n-ai arătat niciodată aşa bine ca acum.

Fugi spre el, luminată la față:

— Tutmes, Egiptul va avea un moştenitor, datorită mie! El tresări şi o luă în brațe cu un aer şovăitor, pe care ea nu-l înțelese.

— Nu te bucuri? Îl întrebă. Ar trebui să fii fericit că pe tronul lui Horus nu se va aşeza niciodată un prinț străin.

— Totul depinde de sexul copilului, remarcă el cu glas scăzut.

— În sfârşit, văd bine că nu-ți face nicio plăcere;

chiar dacă sunt atâtea lucruri care ne separă, ai putea totuşi să te bucuri pentru Egipt!

— Dar mă bucur, răspunse el precipitat. Bineînțeles că mă bucur. Totuşi, ştii bine că am dreptate, Hatşepsut. Dacă dai naştere unei fete, totul va trebui luat de la capăt.

— Şi ți-ar fi chiar aşa de greu? Îl întrebă ea batjocoritoare. Zău că mă dezamăgeşti, Tutmes…

— Iartă-mă, spuse el. Doar că…

— Ei, ce? Bucuria i se topise şi acum îl înfrunta, cu mâinile în şolduri. De ce oare voi, Tutmes, sunteți aşa greu de înțeles? Adăugă ea.

— De parcă tu nu eşti, răspunse el iritat. Nu mai există nimeni care să fie atât de greu de înțeles ca tine. Să ştii că mi s-a mai adus o veste ca asta chiar ieri. Aset e şi ea însărcinată.

— Şi ce mă priveşte pe mine? Replică ea surprinsă. O puzderie de bastarzi regali se zbenguie prin palat. Ce mai contează unul în plus sau în minus? Copiii mei vor fi întru totul legitimi.

El făcu un gest stânjenit şi răspunse, cu privirile plecate:

— Copilul lui Aset va fi şi el legitim. Am de gând s-o fac a doua mea soție.

Cu gura căscată, Hatşepsut se lăsă să cadă pe pat. Nu-şi putea crede urechilor.

— Lasă-mă să încerc… să încerc sa înțeleg, murmura uluită. O să te însori cu prăpădita aia

de dansatoare vulgară?

— Da, răspunse el sfidător. O iubesc mult. E inteligentă, afectuoasă şi în stare să le conducă pe celelalte femei. Mă face fericit.

— Şi după ce măsori tu inteligența unei femei din haremul tău, izbucni ea mânioasă, după lungimea picioarelor? Pe ce alt criteriu te bazezi, Tutmes?

Intuiția îi spunea unde se afla puterea lui Aset. Ea ştia să măgulească, mai mult decât celelalte femei, virilitatea soțului ei. În buzele strânse şi în sprâncenele încruntate ale lui Tutmes, Hatşepsut văzu semnul unei hotărâri înverşunate care se manifesta foarte rar, dar care, odată ațâțată, nu avea să cedeze. Îşi înalță mâinile într-un gest de supunere.

— Bine. E dreptul tău să te însori cu cine-ți place. Îmi pare rău doar că nu ai crezut de cuviință să alegi o femeie din rândurile nobilimii, o fiică de-a lui Ineni, de pildă, sau una din surorile drăguțe ale lui User-amon. Femeia aceea nu e demnă de un faraon, Tutmes, nu-i decât o intrigantă, care bagă zâzanie, şi s-ar putea ca într-o bună zi să-ți pară rău că ai adus-o la palat.

— Nu vreau să te ascult, spuse el enervat. De când e intuiția ta atât de puternică? Se întâmplă să te înşeli, ca şi mine, şi de data asta tu eşti cea care greşeşte.

— Mă înşel rareori, Tutmes, şi pot să-ți spun că Aset nu e decât o micuță mizerabilă.

— Prostii! O luă el peste picior, tremurând de furie. Eşti geloasă. Ți-e teamă să nu te trezeşti într-o bună zi dată la o parte de Aset şi de copilul ei!

Tutmes vorbea anapoda şi cuvintele sale o făcură să zâmbească sincer, fiindcă ştia, tot atât de bine ca el, că aşa ceva nu se putea întâmpla.

— Bine, mormăi el. Nu înțeleg de ce faci atâta tărăboi. O iubesc cu adevărat, ştii, şi pe deasupra, e întotdeauna unde vreau eu şi când vreau eu.

— Ştiu, spuse ea îmblânzită. Ei bine, însoară-te cu ea şi fă din copilul ei un copil regal! Ce crezi că o să fie, băiat sau fată?

— M-ar distra să fie amândouă fete, spuse el pe un ton acru, şi să nu existe niciun băiat care să se urce pe tronul lui Horus.

— În cazul ăsta, fiica mea ar urca pe tronul sacru, ca singură şi unică moştenitoare de sânge cu desăvârşire regal.

— Nu fi proastă, nicio femeie nu a purtat vreodată dubla coroană.

— Ba da, eu!

— N-are nicio legătură. Ai purtat-o ca regentă, nu ca faraon.

— Să nu începem iarăşi cearta asta, spuse ea împăciuitoare. Avem tot timpul să ne ciorovăim în privința succesiunii.

Tutmes se ridică dintr-un salt.

— Nu va fi nicio dispută. În calitatea mea de faraon, o să numesc pe cine vreau eu ca urmaş.

— Cu condiția ca moştenitorul tău să se însoare cu o femeie de sânge regal.

— Bineînțeles. Acum, trebuie să plec. Mă bucur pentru noi, Hatşepsut, şi pentru Egipt deopotrivă.

Şi, adunându-şi ce-i mai rămăsese din demnitate, Tutmes se întoarse să mai spună ceva, dar în ultima clipă se răzgândi şi plecă. Hatşepsut era prea distrată ca să mai râdă de el.

— O prăpădită de dansatoare vulgară, e de necrezut, mormăi ea.

Înainte de sfârşitul săptămânii, întreg oraşul ştiu că Egiptul aştepta un moştenitor şi că Tutmes se pregătea să-şi mai ia o soție. După o lună, ştirea făcuse înconjurul țării, de la Deltă şi până la Cataracte, şi fiecare ofta de uşurare. Desigur, Tutmes era un mare faraon şi Soția lui Regală un puternic guvernator, dar amintirea dominației străine era încă prea vie în memoria egiptenilor pentru ca ei să accepte cu seninătate ideea urcării pe tron a unui prinț care să nu fie de sângele lor. Naşterea unui moştenitor regal rezolva problema.

Senmut primi vestea fără să comenteze. Hatşepsut i-o anunță chiar ea, nu fără o anumită nelinişte, dar el făcu o plecăciune adâncă şi îi prezentă complimentele sale. Cu toate acestea, regina simți tristețe în el şi se grăbi să-şi ia

rămas-bun. Pentru ea, acest copil avea să aducă o siguranță nouă Egiptului. El avea să fie noul zeu care-i va continua opera atunci când avea să părăsească viața aceasta istovitoare pentru a se aşeza acolo sus, alături de tatăl ei, în Barca Cerească.

Hatşepsut avea o statuie a lui Ta-urt, zeița naşterii, sculptată din granit, pe care o puse în dormitorul ei, lângă altarul lui Amon. Rămânea deseori, pierdută în gânduri, în fața hipopotamului binevoitor care zâmbea cu labele încrucişate peste pântecele proeminent.

Se ducea mai des în litieră în valea sacră, însoțită de un nubian surd şi mut, care-i ducea evantaiul stacojiu şi, ajunsă acolo, rămânea deoparte, ca de obicei, contemplând liniile armonioase şi rampele monumentului ei. Cea de-a doua terasă era aproape gata, dar nu voia să se apropie mai mult.

Oamenii reginei aflară că la nord-est populația hanebu se răscula şi ea hotărî pe loc să întreprindă o nouă campanie. De data aceasta, ofițerii ei refuzară categoric ca ea să li se alăture, şi Hatşepsut trebui să recunoască în silă că ar fi fost într-adevăr o nebunie, adăugând însă că nu va accepta să rămână la Teba decât dacă faraonul avea să plece în locul ei. După ce schimbă nenumărate priviri furişe cu sfetnicii săi, Tutmes îşi dădu consimțământul. Hatşepsut jubila închipuindu-şi-l asudând şi gâfâind la

soare şi tremurând de frică, dar şi mai mult se bucura de mândria trupelor de a se şti conduse de faraonul însuşi. Era vorba de o campanie de proporții reduse, neînsemnată, mai curând de o simplă demonstrație de forță din partea Egiptului decât de o luptă indispensabilă. Îşi luă rămas-bun grăbit de la el şi se întoarse la umbra sicomorilor, unde juca dame cu Nofret sau zaruri cu Senmut.

Uneori, trimitea un crainic în apartamentele lui Aset să se intereseze de sănătatea ei şi o zărea din când în când plimbându-se prin grădinile femeilor, învecinată cu cele ale palatului. În ciuda stării sale, Aset îşi păstra suplețea de felină. Hatşepsut îi auzea râsul ascuțit şi îi scruta chipul pe care se citea un aer de indiferență care nu era decât masca urii şi a intrigilor sale. Îi ceruse lui Senmut să asigure supravegherea neîntreruptă a lui Aset şi acesta se supusese, ştiind totodată că Soția Regală, la curent cu prezența iscoadelor, nu se sinchisea de ele. Temeritatea disprețului ei o alarma, dar, când încerca să-şi exprime îngrijorarea față de suverană, aceasta nu făcea decât să râdă.

— Las-o să se împăuneze cât vrea, spunea ea. Într-o bună zi va fi silită să se dea de gol şi să se jumulească singură de toate penele.

17

Peste cinci luni, armata se întoarse aducând o

pradă frumoasă din ținuturile bogate ale Deltei, iar Tutmes, extrem de satisfăcut de sine, reuni Adunarea pentru împărțirea recompenselor. Faraonul ceru ca şi soțiile sale să fie de față, şi Hatşepsut ceru în schimb ca tronul ei să fie pus alături de cel al soțului său; Aset luă loc pe un taburet de aur la picioarele faraonului, sprijinindu-se de el cu neobrăzare. Era îmbrăcată în veşminte de culori sclipitoare, care-i plăceau în mod deosebit. Mutnefert, aflată şi ea de față, era numai zâmbet.

De la moartea soțului ei regal, Mutnefert renunțase cu desăvârşire la orice încercare de a-şi modera apetitul şi ajunsese rotundă ca un butoi. Cu toții remarcară că mama faraonului şi noua soție a acestuia împărtăşeau aceeaşi predilecție pentru bijuterii şi culorile pestrițe. În ciuda afecțiunii vădite pe care faraonul o manifesta față de Aset, a zâmbetelor pe care i le adresa şi a faptului că o bătu uşurel pe cap de mai multe ori cu mâna lui dolofană, regala superioritate a lui Hatşepsut nu-i scăpă nici unuia dintre curtenii şi generalii adunați acolo. Îmbrăcată în în alb țesut cu argint, ea stătea nemişcată în timp ce examina comorile care-i erau înmânate.

La încheierea ceremoniei, Mutnefert şi Aset începură să pălăvrăgească între ele ca nişte vrăbii dis-de-dimineață. Tutmes se plecă în fața lor, dar cea pe care o conduse în sala ospățului

şi pe care o ajută cu grație să se aşeze pe perne, ca şi cum ar fi fost fragilă precum cristalul cel mai pur, pentru ca apoi să-i pună în față cu mâna lui o cupă de vin, fu Hatşepsut. Trupul ferm şi subțire al lui Aset îi lipsise în aceste luni de absență, dar Hatşepsut fusese cea care-i bântuise visele şi glasul pe care îl auzea în zori, la trezire, amestecat cu sunetul cornurilor era al ei.

Aset născu prima, triumfătoare, cu prețul unor mari eforturi. Aplecat peste copilul care scâncea, Tutmes aplaudă.

— Pe Amon, e băiat! Şi pe deasupra unul viguros! Ia auziți cum zbiară!

Îl luă grăbit în brațele sale neîndemânatice, şi copilul se apucă să urle şi mai abitir, agitându-şi cu un aer combativ feţişoara roşie.

— Dă-i-l dădacei, îl sfătui Aset.

Tutmes îi întinse copilul femeii tăcute care-l luă, micuțul țipând în continuare. Faraonul se aşează pe marginea patului şi luă mâinile lui Aset între ale sale. Ea îi zâmbi, cu ochii înfundați în cap de oboseală.

— Eşti fericit că ai un fiu, puternice Horus?

— Foarte fericit; ai făcut un lucru minunat, Aset. Vrei ceva? Ceva care ți-a face viața mai plăcută?

Aset îşi plecă privirile şi-şi retrase mâinile dintre ale sale.

— Să ştiu că-mi porți o dragoste neştirbită, asta

îmi doresc. Nu mi-e bine decât dacă mă simt apărată de tine.

Fericit şi măgulit, Tutmes o trase la pieptul lui şi ea îşi lăsă capul pe umărul lui, revărsându-şi părul negru şi bogat, încrezătoare şi plăpândă ca un pisoiaş.

— Egiptul întreg te binecuvântează astăzi! Îi spuse el. Fiul tău va fi un prinț puternic.

— Poate chiar faraon?

În glasul ei era o intonație înăbuşită şi deodată bucuria provocată de această primă naştere se estompă, făcându-l să se simtă întrucâtva obosit şi puțin cam trist.

— Poate, răspunse el, dar ştii la fel de bine ca mine că accesul lui la Curte va depinde mult de copilul pe care îl va naşte regina.

— Dar tu eşti faraonul atotputernic şi, dacă vrei ca fiul meu să-ți urmeze la tron, e de ajuns să o porunceşti, iar poporul te va asculta.

— Lucrurile nu sunt chiar aşa de simple, şi tu o ştii foarte bine, o mustră el cu blândețe. Nu cere prea mult, Aset.

Femeia roşi, fiindcă îi descoperea acum o trăsătură de caracter pe care nu i-o cunoştea. Ea, una, nu avusese niciodată prilejul să aibă de-a face cu crizele de încăpățânare pe care Hatşepsut i le provoca atât de frecvent. Nu mai reveni asupra acestui subiect, dar hotărârea nu-i slăbi cu nimic, şi-şi jură că, dacă nu o va putea obține direct, o va obține cu binişorul, prin

blândețe şi persuasiune. În spatele uşii, în camera copilului, fiul ei mai scoase un scâncet şi apoi tăcu. Indispusă, se întoarse cu spatele şi se întinse să doarmă. Fiul ei avea să fie faraon, lucrul era sigur.

Tutmes îi consultă pe astrologi şi pe preoți în privința numelui pe care urma să i-l dea fiului său şi, în unanimitate, aceştia îi răspunseră că era hărăzit să se numească Tutmes. Acesta şi era răspunsul pe care-l spera. Se duse să-i dea vestea lui Hatşepsut, fericit şi mândru ca un cocoş. Aceasta tocmai se gătea, după siesta zilnică, şi pleoapele îi erau încă umflate de somn. Îl invită să intre.

— Nu te-am felicitat încă pentru naşterea fiului tău, spuse ea, şi îmi cer scuze, Tutmes, dar sunt foarte ocupată de două zile încoace. Se pare că au apărut nişte probleme în legătură cu strângerea diverselor impozite pe care le-ai poruncit. Hanebu şi perceptorii mei s-au dedat unor tocmeli în toată regula, ca la piață.

Cum se simte copilul?

Tutmes îşi trase un scaun şi se aşează, privind-o cum îşi piaptănă cozile grele.

— E foarte puternic şi foarte viguros şi seamănă mult cu tatăl nostru. E un adevărat Tutmes.

Cu buzele strânse, ea răspunse:

— Va trebui să mi-l arăți, să-mi dau seama singură în ce măsură este un adevărat Osiris-Tutmes sau dacă nu cumva vanitatea

părintească te înşală.

— Hatşepsut! Protestă el ofensat. Până şi servitorii se extaziază văzând o asemănare ca asta. Aset se bucură şi ea.

Nici nu terminase de rostit cuvintele acestea nefericite, că Hatşepsut făcu un pas înapoi.

— Nu mă îndoiesc de asta. Ce fericire pentru ea că fiul tău poartă pecetea ascendenței sale regale, şi nu semnele degradante ale originii mizerabile a mamei lui!

Tutmes deschise gura, cu un aer jignit. Hatşepsut turnă vin şi îi întinse o cupă, apoi se aşează din nou la măsuța de toaletă.

— Şi cum o să-l cheme? Întrebă ea.

Cu mânia ceva mai domolită, Tutmes răspunse:

— Preoții poruncesc să-l cheme Tutmes, fiindcă numele acesta îi va aduce putere şi binecuvântare. Aset...

— Ştiu, i-o tăie ea nerăbdătoare. Aset e încântată.

— Nu, spuse el. Aset nu e mulțumită, fiindcă voia să-l cheme Sekhenenre.

Hatşepsut izbucni în râs, se înecă cu vinul şi începu să tuşească. Când putu să vorbească din nou, văzu că Tutmes zâmbea, contaminat, împotriva voinței sale, de veselia ei.

— Vai, Tutmes, îți poți închipui? Sekhenenre! Aset îşi vede fiul lovindu-l pe inamic, ca un erou războinic, ca un soldat legendar? Numele marelui, viteazului Sekhenenre, strămoşul meu

divin, e fără nicio îndoială un nume puternic, dar biata Aset îşi dă ea oare seama că nu e fără pată, fiindcă bunul Sekhenenre a pierit în chinuri, învins de Hyksos? Nu prea cred.

— Poate că nu, dar e totuşi un nume sacru.

— Ai dreptate, fu ea de acord în cele din urmă, dar Tutmes e un nume mult mai potrivit pentru fiul în viață al faraonului.

Ar fi vrut să-l mai întrebe despre visurile pe care le nutrea în privința copilului său, a speranțelor şi a temerilor pe care le are orice tată, dar erau prea străini unul față de celălalt ca să-şi facă mărturisiri. Fără să aibă nevoie să-l chestioneze, ea ştia totul despre ambiția şi vanitatea lui Aset legate de viitorul băiețelului ei.

„Şi acum e mai mult decât ambiție", îşi spunea ea, gândindu-se cu nelinişte la anii care aveau să vină. Tutmes era oare numele plăcut şi binevoitor al fratelui ei sau al unui rege puternic? „Dar ce rost avea să se frământe, se întreba ea, atâta vreme cât propriul copil nu văzuse încă lumina lui Ra?"

— Vino cu mine în mlaştini diseară, îi vorbi el deodată. Vreau să vânez. O să facem o plimbare până la Luxor şi înapoi. Poți să te bucuri de briza de pe malul fluviului.

— Bine, o să vin, acceptă ea. Nu m-am prea odihnit astăzi, şi spatele mă doare întruna. Mă bucur pentru tine şi pentru Egipt, Tutmes, spuse apropiindu-se de el. În ciuda a tot ce ți-am spus,

recunosc că e mare lucru să zămisleşti un fiu regal.

Îl sărută tandru pe buze şi se îndreptară încet, ținându-se de braț, prin grădină spre ambarcațiunea ce se apropia de mal şi aşteptară ca aceasta să acosteze, aşezați pe o piatră ce mai păstra căldura zilei. Apoi urcară la bord şi, aflați la provă, zăriră un cocor luându-şi zborul, în timp ce barca se îndepărta de țărm în lumina piezişă a asfințitului.

Trei săptămâni mai târziu, dis-de-dimineață, nobilii şi demnitarii Tebei fură convocați în Sala de Audiențe a reginei. Pe jumătate adormiți, îl întâlniră acolo pe faraonul care-i aştepta pradă celei mai mari agitații.

— Maiestatea Sa e pe punctul de a naşte, îi vesti el. Ca prinți ai Egiptului, aveți privilegiul de a fi prezenți alături de mine în dormitor.

Trecu în odaia alăturată, de unde se strecura o lumină blândă aurie. Ceilalți îl urmară cu toții, în afară de Senmut, care nu se arătă deloc grăbit şi mai degrabă s-ar fi strecurat în umbră dacă Hapusemb nu l-ar fi apucat de braț.

— Unde te duci, slujitor al lui Amon?

— Plec acasă, vizirule, să aştept acolo vestea. Crezi că am dreptul să intru aici?

Hapusemb îi vorbi pe un ton amabil:

— Cred chiar că ai obligația s-o faci. În primul rând, pentru că eşti Erpa-ha, şi pe deasupra prinț moştenitor al Egiptului. Ai datoria de a

asista la eveniment şi de a-ți pune sigiliul alături de ceilalți pentru a atesta această naştere.

— N-o să mă faci să mă răzgândesc, spuse Senmut pe un ton sec. Înainte ca regina să-mi confere titlurile pe care le am, eram un simplu țăran, şi fiu de țăran, am rămas şi acum la fel de încăpățânat ca orice țăran.

— Când o să încetezi să o insulți pe fiica zeului, pe regina nemuritoare, considerând-o o simplă şi plăpândă femeie? Crezi că-şi va da măcar seama de prezența ta sau că va scoate fie şi un strigăt sau vreun cuvânt? Crezi că o regină naşte gemând, ca o femeie din harem? Greşeşti! Ai fost ridicat la cele mai mari onoruri, dar în clipa asta eşti pradă smintelii şi trufiei.

— Încetează! Strigă Senmut. Nu sunt un copil neştiutor sau un savant obtuz. N-am deloc nevoie de lecțiile tale, fiindcă ştiu mai bine decât tine ce se întâmplă în mintea mea. Fii indulgent, Hapusemb. Fiecare zi care trece îmi aduce o nouă povară, grea ca un sac de grâne, şi o să-mi sfârşesc drumul păşind cu fruntea sus sau târându-mă ca un orb. Sunt prinț, da, şi chiar la fel de mult ca tine, dar sunt şi un animal de povară.

— Vorbeşti cu cineva care s-a luptat cu constrângerile puterii cu mult înainte ca tu să fi lăsat deoparte măturile şi gălețile templului, îi aminti cu îngăduință Hapusemb. De ce luptăm noi, Senmut, zi de zi? Din dorința de a ne ocupa

timpul? Nu, prietene, ci pentru că ştim cine reprezintă salvarea Egiptului. Vino cu mine. E vorba de o împrejurare extraordinară.

Senmut intră, lăsându-se condus de Hapusemb printre demnitarii adunați în odaia parfumată de tămâie. Însă, în timp ce prietenul său lua loc la căpătâiul patului, aşa cum îi îngăduia rangul său, Senmut se aşează la picioarele patului, pe jos, de unde nu putea să vadă nimic.

Hatşepsut se odihnea, cu ochii închişi şi cu mâinile lăsate pe pătura fină şi albă. Dacă degetele nu i s-ar fi agitat şi capul nu i-ar fi tresărit din când în când, s-ar fi putut crede că doarme. Travaliul începuse în ziua precedentă, şi regina era istovită. Medicul îi administrase un calmant. Visele îi erau întretăiate de momente de luciditate în timpul cărora deschidea ochii şi contempla fața lui Tutmes, aplecată peste ea. În cele din urmă, îşi recăpătă cunoştința şi o auzi pe moaşă:

— Naşterea se apropie.

Fu cuprinsă de un spasm, strânse din buze şi-şi rostogoli capul cu un efort suprem de a nu țipa.

Când durerea încetă, medicul se aplecă peste ea, cu gura lipită de urechea ei:

— Copilul iese, Maiestate… Nu-ți mai pot da calmante. Ea acceptă cu glas stins şi se întoarse, adunându-şi toate puterile în clipa când un nou val de durere o năpădi. Pe frunte îi apăruseră

broboane de sudoare, dar nu scoase decât nişte gemete slabe, acoperite brusc de strigătul moaşei:

— E fată, nobili ai Egiptului, e fată!

Oamenii se aplecară, încercând să o întrezărească pe prințesa care scotea scâncete uşoare. Senmut o văzu pe Hatşepsut ridicându-se într-un cot, cu ochii dilatați de calmante, cu fața palidă şi suptă.

— Ridicați-mă! Porunci ea, şi medicul o ajută cu precauție să se îndrepte. Regina îşi întinse brațele ca să-şi ia copilul. Tutmes îngenunche, şi ea îi zâmbi ametită. E fată, Tutmes, o fiică frumoasă şi delicată a lui Amon! Uită-te cum degețelele ei le prind pe ale mele…

— E delicată şi frumoasă ca tine, Hatşepsut, spuse el zâmbind. Un mugure al Florii Egiptului.

O sărută pe obraji, se ridică şi se adresă grupului de oameni adunați în odaie:

— Documentele sunt gata să fie pecetluite. Anen, scribul, vă va aştepta la ieşire.

Se îndreptară spre uşă, şuşotind între ei.

— Maiestatea Sa a născut fără prea multă suferință, Amon fie lăudat! Exclamă User-amon cu glas scăzut, adresându-se lui Hapusemb, şi ceilalți aprobară.

— Dă dovadă de o mare forță, şi Egiptul va simți din nou nu peste mult ponderea puterii sale, replică Hapusemb.

Senmut dădea să iasă când auzi un glas venind

dinspre pat. Hatşepsut îl chema. Se întoarse, făcând o plecăciune. Pen-Nekheb era şi el de faţă şi amândoi aşteptară ca regina să desprindă degetele minuscule agăţate de veşmântul ei, după care îi întinse copilul lui Senmut:

— Ia-mi fiica, Senmut. Şi, cum el şovăia, ea îl bruscă. Ia-o o dată! Ţi-o dau în grijă. Începând de azi, eşti răspunzător de sănătatea şi de siguranţa ei, şi sunt sigură că o să veghezi să nu fie nici prea răsfăţată, nici prea sever crescută. Vei fi răspunzător de camera copilului şi de dădaca ei.

Senmut luă copilul cu precauţie şi cu o blândeţe nesfârşită, privind feţişoara aceasta atât de asemănătoare cu cea pe care o iubea. Schimbară o privire, şi Hatşepsut se întinse la loc suspinând:

— Voiam să fiu sigură că se află pe mâini bune, îi spuse ea.

Se petrec atâtea lucruri într-un palat mare ca ăsta, şi cum ai putea să ştii totul? În ceea ce te priveşte, Pen-Nekheb, mă bazez pe tine în legătură cu educaţia ei. Vreau să înveţe liber, ca mine, tot ce se poate învăţa într-o şcoală şi pe un teren de antrenament. Vreau ca nicio cunoştinţă să nu-i fie refuzată. Va avea nevoie de înţelepciunea şi de experienţa ta.

Închise ochii, şi cei doi crezură că adormise. Ea însă şi-i redeschise pentru a le da liber.

Pen-Nekheb se duse la culcare, dar Senmut se îndreptă spre camera copilului, unde puse el însuşi sugarul în leagănul aurit, îl acoperi şi se asigură că un soldat din escorta Maiestății Sale stătea de gardă în fața uşii, iar altul în grădină, sub fereastra înaltă şi îngustă. Plecă în căutarea lui Nehesi şi, când îl găsi, îi ceru ca un număr mai mare de santinele să fie afectat pazei copilului.

O dată ce se asigură că a luat toate măsurile necesare, se îndreptă spre micul lui palat. Peste tot domnea liniştea. Ta-kha'et îi spusese că o să-l aştepte, dar o găsi ațipită pe covor, cu pisica lângă ea, şi se culcă fără să o mai trezească.

Sărbătoarea de la templu continuă câteva zile în prezența faraonului şi a întregii Curți. Senmut îşi petrecea cea mai mare parte din timp în odaia copilului, veghind ceas după ceas la buna desfăşurare a îngrijirilor acordate micii prințese. Dădaca părea că are destul lapte şi toate slujnicele erau femei de o anumită vârstă, alese din harem pentru că au avut grijă de propriii copii. Senmut le adună pe toate pentru a le da consemne severe. Le părăsea cu inima grea pentru a inspecta noile țarcuri ale turmelor lui Amon şi pentru a vorbi cu Benya despre evoluția lucrărilor la templul din valea sacră.

Hatşepsut aştepta cxi nerăbdare şi nelinişte să afle numele ce avea să-i fie dat copilului. Se ridicase deja din pat, preferând să stea în jilț, dar

se simțea încă slăbită. Într-o bună zi, îi fu anunțat cel de-al doilea mare preot al lui Amon. Nerăbdătoare, porunci să fie poftit înăuntru şi, fără a mai irosi vremea cu pălăvrăgeli, îl întrebă pe un ton tăios:

— Haide, spune-mi ce nume va primi!

— Hotărârea a fost greu de luat şi a cerut multă vreme, răspunse el zâmbind, fiindcă numele unei prințese regale trebuie să aibă o mare putere şi să-i ofere o protecție desăvârşită.

— Da, da, bineînțeles.

— Numele pe care-l va purta va fi Neferura, Maiestate.

Cuvintele rămaseră suspendate în aer. Odaia păru dintr-o dată măturată de un suflu rece şi chipul lui Hatşepsut păli. Nofret se înfiora şi se răsuci brusc pentru a arunca o privire statuii de aur a zeului. Preotul nu păru însă să observe nimic. Hatşepsut îi făcu semn să se apropie:

— Te rog să repeți numele, Ypuyemre. Mă tem că nu l-am înțeles.

— Neferura, Maiestate. Neferura…

Ea insistă:

— Nu se poate! Numele acesta este fără îndoială plin de putere, dar de o putere nefastă. V-ați înşelat!

Ypuyemre se simți jignit, dar nu o arătă.

— Nu ne-am înşelat, Maiestate. Semnele au fost interpretate de mai multe ori. E Neferura, aşa cum am spus.

— E Neferura... repetă ea cu tristețe. Perfect, Amon a vorbit şi copilul va purta acest nume. Poți să pleci.

Preotul se îndreptă spre ieşire salutând, paznicul îi deschise uşa şi el părăsi încăperea.

Hatşepsut rămase aşezată, cu ochii pierduți în gol, repetând fără încetare numele.

— Trimite-l pe Dua-eneneh la faraon, îi spuse în cele din urmă lui Nofret, ca să-i aducă la cunoştință numele. Nu pot să merg eu. Cred că o să stau întinsă restul zilei. Neferura, repetă ea încet, rea prevestire pentru fetița mea. Ar trebui să chem un vrăjitor să-l întreb despre viitorul ei.

Ştia însă că asemenea procedee erau străine firii sale şi că nu va apela niciodată la preoții lui Seth.

Tutmes îl trimise înapoi pe Dua-eneneh cu acordul oficial în privința numelui, dar se abținu să se prezinte în persoană. Hatşepsut ştia că se află în tovărăşia lui Aset, în odaia micului Tutmes. Se culcă pe o parte, sprijinindu-şi capul pe braț, şi începu să se gândească la sora ei Neferu-kebit şi la mica gazelă, care muriseră amândouă de multă vreme.

De atunci, refuză să se mai ridice. Senmut îi aducea copilul zilnic, şi Hatşepsut se juca cu el, îi zâmbea, dar nu se ridica din pat. O cuprinsese o oboseală cumplită, o apatie primejdioasă care o îndemna să rămână în siguranța dormitorului. În Sala de Audiențe şi în consiliu, Hapusemb, Ineni şi Ahmose, tatăl lui User-amon, se zbăteau

disperați să vină de hac unei stive de documente care creştea mereu. Între timp, Tutmes şi Aset mergeau la vânătoare, se plimbau cu barca pe fluviu sau benchetuiau, într-o atmosferă de veselie. Senmut încercă să deştepte interesul lui Hatşepsut pentru marea maşinărie a guvernului egiptean, care era pe punctul de a se opri pentru că ea încetase s-o mai conducă, dar regina îi răspunse, iritată, să-şi vadă de treburile lui, amintindu-i că miniştrii nu erau numiți ca să stea degeaba.

În disperare de cauză, Senmut încercase să recurgă atunci la ajutorul faraonului, deşi o făcuse în silă. Îşi alesese însă un moment foarte prost: Tutmes se pregătea să plece într-o excursie de-a lungul fluviului, împreună cu Aset şi cu micul Tutmes, vrând să meargă la Memfis pentru a-i aduce omagiu lui Sekhmet, şi Senmut fu nevoit să-i vorbească pe debarcaderul năpădit de gură-cască, în fața ambarcațiunii regale gata să se desprindă de mal, cu toate drapelele înălțate şi fluturând în vânt.

Tutmes îl respinsese cu un gest.

— O să mă ocup de astea când mă întorc, îi strigase el pe un ton sec, privind-o pe Aset care-i făcea semne de pe punte.

Senmut se retrăsese, neputincios şi înfuriat, şi, când Tutmes se întoarse, lucrurile nu se schimbară cu nimic, iar ospețele reîncepură.

Nehesi luă în cele din urmă hotărârea de a se

duce la Hatşepsut. Într-o seară înăbuşitoare, dădu buzna în dormitorul ei, fără a fi anunțat, şi o găsi stând în pat, practic dezbrăcată, cu o cupă de vin goală la căpătâi. Făcu o plecăciune:

— Maiestate, e timpul să te dai jos din pat, spuse el pe un ton categoric. Zilele trec, şi Egiptul are nevoie de tine.

Ea îl privi cu ochii încercănați.

— Cum ai intrat, Nehesi?

— Le-am ordonat soldaților mei să-mi dea drumul, fireşte.

— Ce vrei?

— Personal nu vreau nimic, răspunse el, aplecându-se spre ea cu un gest de implorare, dar țara ta te cheamă, Maiestate. De ce stai în pat ca un copil bolnav? Unde e comandantul „Vitejilor Regelui”? N-aş vrea să lupt acum sub ordinele tale, chiar dacă la porți s-ar îngrămădi mii de kuşiți.

— Trădare! Strigă ea, recăpătându-şi dintr-o dată toată asprimea. Drept cine te iei, negrule Nehesi, ca să spui cuvinte de trădare în prezența reginei tale?

— Sunt purtătorul Sigiliului Regal şi nu duc la cingătoare decât o bucată de metal lipsită de orice valoare, iar asta începe să mă obosească. Sunt generalul tău şi comand soldați care încep să se îngraşe, să fie agitați şi nedisciplinați. De ce nu te ridici?

Ea îi privi brațele negre şi masive ce se

desfăceau într-un gest de chemare, îndemnând-o să se ridice, şi avu un acces de furie:

— Îmi arde capul, spuse ea, nu e zi să nu simt că mă sufoc.

Din ziua în care preotul mi-a spus numele pe care-l va avea fiica mea, mă simt slăbită, şubrezită, ca şi cum numele ăsta mi-ar slei toate puterile. Mă gândesc întruna la el, Nehesi. A ajuns o obsesie…

— Dar nu-i decât un nume, replică el. Desigur, numele acesta posedă o mare putere, dar bărbatul sau femeia care-l poartă îl poate orienta liber spre bine sau spre rău.

— Neferu-kebit a murit, răspunse ea cu glas scăzut. Oare numele acesta apare din nou în viața mea doar printr-o întâmplare?

— Nu! Strigă el. Nu e o întâmplare, e un nume favorabil, un nume regal, un nume iubit de Amon. I-ar da el fiicei sale un nume capabil să-i dăuneze? Crezi că sora ta a murit din cauza unui nume? Şi crezi că ți-ar purta ghinion ție, care ai iubit-o atât şi ai împărțit totul cu ea? Maiestate, te dezonorezi pe tine însăți şi o dezonorezi deopotrivă pe sora ta şi pe tatăl tău Amon.

Nu mai aşteptă ca ea să-i spună că e liber şi ieşi, aruncându-i o privire disprețuitoare şi poruncindu-i cu vocea lui seacă pazniculuiă să deschidă uşa. După plecarea sa, regina rămase întinsă, cu inima bătându-i tare. Cuvintele lui o tulburaseră şi se întreba, cuprinsă deodată de

panică, de ce stătea în penumbra aceea, în timp ce afară totul era verde şi era scăldat în lumina lui Ra. Cu toate acestea, nu făcu niciun gest.

Într-o dimineață, când Aset se simțea obosită şi era enervată de o durere în gât, Tutmes se duse să-şi vadă fiica. Aceasta dormea. De altfel, părea să doarmă mereu, în timp ce micul Tutmes se agita, zâmbea şi se încurca în scutecele sale. Îi aruncă o privire perplexă şi fruntea senină îi fu brăzdată de o cută de îngrijorare. Apoi intră în dormitorul lui Hatşepsut şi se aşează lângă ea:

— Cum te simți azi? O întrebă el.

— Foarte bine. Şi tu, Tutmes, cum te descurci cu treburile ocârmuirii?

— Habar n-am. Le las în grija miniştrilor. Nu pentru asta simt acolo?

Cuvintele acestea semănau atât de mult cu cele pe care i le spusese ea lui Senmut, încât fu stupefiată.

— Vrei să spui că nu ştii nimic despre depeşele care sosesc zilnic?

— Nu, n-am fost niciodată prea înclinat spre lectură şi scrisul monoton al scribilor mă plictiseşte. În schimb, am avut un succes nebun la vânătoare.

Hatşepsut îi contempla expresia de beatitudine cu o tulburare pe care nu o mai simțise de mult. Îi venea să şteargă cu o palmă zâmbetul ăsta prostesc şi, simțind cum urcă furia în ea, se dădu jos din pat şi îi ceru lui Nofert să-i aducă rochia.

— Cred că eşti mulţumit că ai făcut ce ai vrut în tot timpul ăsta. Câtă vreme m-am odihnit, n-ai făcut altceva decât să te distrezi?

— Să mă distrez! Dar numai copiii se distrează!

— Dragul meu Egipt, ce ți-am făcut? Murmură ea. Tutmes se întoarse spre ea, părând încurcat, în timp ce ea îşi îmbrăca rochia.

— Hatşepsut… începu el. Ea însă ceru să i se aducă de mâncare şi nişte lapte, refuzând să-l privească. Venisem să-ți vorbesc despre Neferura, continuă el.

Ea auzi rostindu-se acest nume fără să se înfioare şi se întrebă de ce fusese cuprinsă de o asemenea disperare din pricina lui. Îşi recăpăta cu repeziciune toate facultățile, deşi nu se simțea încă sigură pe picioare. Se gândea deja la stiva de misive care aşteptau probabil ca ea să le aprobe în Sala de Audiențe.

— Ce e cu ea?

— Ce spun medicii? Pare cam plăpândă.

— Senmut a remarcat şi el asta, dar medicii afirmă că e doar delicată şi că atunci când o să crească va fi puternică şi plină de sănătate ca un taur tânăr, aşa cum sunt toți din familia ta. Va fi un bun faraon.

Tutmes se ridică dintr-un salt.

— Asta eu o s-o hotărăsc!

Nofret se întoarse, urmată de o puzderie de sclavi care aduceau tăvi pline de bucate. Trecuse multă vreme de când Hatşepsut nu mai luase o

masă atât de copioasă. Instalându-se pe perne, adulmecă cu un aer nerăbdător.

— Peşte! Spuse ea, țintuindu-l deodată pe Tutmes cu un aer semeț. Nu sunt de aceeaşi părere, adăugă ea. Ai de gând, ca faraon, să o numeşti pe Neferura prințesă moştenitoare?

— Sigur că nu, e o idee prostească.

— Tată tău a făcut-o în ceea ce mă priveşte şi, dacă nu erai tu, acum aş fi fost faraon. Îl acuzi pe tatăl tău de prostie?

Nofret luă capacul unei tăvi de argint şi îi puse lui Hatşepsut mâncarea în farfurie.

— Da, exact. N-are rost să mai continuăm disputa asta în privința succesiunii. O să-l declar oficial moştenitor pe fiul meu Tutmes şi, la momentul potrivit, o să-l însor cu Neferura ca să legitimez această declarație.

— Nu, n-ai s-o faci! Poți să faci toate declarațiile pe care le vrei, Tutmes, dar n-o s-o las pe Neferura să se mărite cu fiul tău. Am hotărât să întemeiez o nouă dinastie, o dinastie de regine. O să schimb legea.

— Nu poți schimba legea, răspunse Tutmes, consternat. Faraonul trebuie să fie de sex masculin.

— Vrei să spui că faraonul trebuie să aibă atributele unui bărbat sau că trebuie să guverneze cu energia şi hotărârea unui bărbat? Cine este Egiptul, Tutmes, tu sau eu? Nu e nevoie să răspunzi. Te rog să taci, mă dezgusti.

Eu conduc Egiptul, şi Neferura va fi crescută pentru a putea exercita puterile faraonului după ce eu nu voi mai fi.

— Tutmes va fi faraon!

— Nu va fi el!

Tutmes se ridică, vrând să tragă un şut în masă şi să răstoarne toate tăvile.

— Amon mi-e martor că, aşa cum eu sunt faraonul Egiptului, el va domni! Mârâi el. Eşti nebună de legat!

— Vai, Tutmes, ieşi de aici, răspunse ea cu un zâmbet, încă un cuvânt, totuşi: dacă nu te pronunți în favoarea lui Neferura, n-o să te mai primesc niciodată în patul meu, jur solemn!

— Cățea! Nu-i nicio pagubă. Nu mai vreau să suport niciodată atacurile tale.

Împinse violent uşile grele de bronz şi ieşi. În timp ce alerga însă clătinându-se de-a lungul coridoarelor, era cuprins deja de nostalgia nopților lungi petrecute în brațele ei şi o blestema în timp ce trecea pe sub sălciile plângătoare din grădină.

Peste o oră, oamenii adunați în Sala de Audiențe auziră apropiindu-se un pas grăbit şi hotărât. Paznicul din fața uşii tresări şi se grăbi să salute, lovind podeaua cu lancea. Peste câteva clipe, Hatşepsut intră în sală, cu coroana în formă de cobră scânteind pe cap şi cu şorțul ei băiețesc fluturând în jurul coapselor. Toți se prosternară. Cu mâinile în şolduri, îşi plimbă privirile peste

cei de față.

— Ridicați-vă! Pe Amon, vă înecați în hârțoage! Nehesi, sigiliul! Hapusemb, o să începem cu problemele de care te ocupi tu. Ineni, adu-mi un scaun! Vreau să stau jos. Şleahtă de leneşi ce sunteți, în sala asta-i o dezordine de te sperii!

Se ridicară zâmbind. Pe fețele lor se puteau citi recunoştința şi o uşurare imensă. Regina le zâmbi, înțelegând ce simțeau.

— Egiptul s-a întors la voi, zise ea luând loc în jilț şi întinzând mâna spre primul sul de papirus. Prieteni, vom face din țara asta una dintre cele mai mari din toată istoria, şi vom ține hățurile zdravăn până ce vom stârpi toată opoziția din Teba şi din întreg Egiptul. Ceea ce am făcut până acum e nimica toată în comparație cu ceea ce vom face împreună începând de astăzi. Şi faraonul însuşi va fi întru totul uimit.

Căută din priviri chipul lui Senmut şi, în privirea pe care o schimbară, erau un mesaj şi o sfidare. Se aplecă să citească misiva, şi Anen îşi instală planşa de scrib, cu penele şi cernelurile sale, pe picioarele încrucişate.

— Faraonul e pe punctul de a-şi face publice intențiile legate de succesiune, anunță ea, şi toți înțeleseră motivul întoarcerii sale bruşte. Declară – făcu o pauză, plimbând o privire pătrunzătoare peste întreaga asistență – că Şoimul din Cuib va fi micul Tutmes. Nimeni nu spuse nimic. Vom merge însă la templu pentru a

auzi ce vrea să ne spună Amon; tatăl meu n-ar putea aproba această alegere, sunt sigură de asta.

User-amon se pregătea să spună că împricinații erau încă prea mici pentru ca orice discuție pe acest subiect să nu fie lipsită de rost, dar Hapusemb îl fulgeră cu privirea, şi el îşi închise gura la loc, simulând tuşea.

— Până atunci, la treabă! Îi zori ea. Trebuie să muncim pentru pace şi să ne sporim puterea şi vitejia pentru a merita darurile zeului.

Când începu noul an, întârzierea fusese recuperată, şi Hatşepsut se putu consacra pe deplin consolidării puterii pe care tatăl ei i-o încredințase. Conştientă că ea şi numai ea reprezintă speranța Egiptului, stăpânea totul cu o mână de fier. Ştia că, dacă voia ca Neferura să devină faraon, trebuia să umple groapa care o despărțea încă de tronul lui Horus. Discută îndelung despre această problemă cu Senmut şi cu Hapusemb şi ei recunoscură deopotrivă că, atâta vreme cât Tutmes şi ea însăşi trăiau, nu se putea face nimic. Hatşepsut dorea însă pe zi ce trece mai mult să o vadă pe Neferura urcând pe tron şi hotărî să nu cruțe nimic pentru a asigura succesiunea fiicei sale după moartea ei sau a lui Tutmes.

Cu prevedere şi nu fără istețime, se apucă să înlocuiască o mare parte dintre preoții care ocupau funcții înalte la templu cu oameni de-ai

ei. Nu avea însă nicio posibilitate să se descotorosească de Menena, atâta vreme cât acesta se bucura de sprijinul lui Tutmes, fiindcă numirea marelui preot ținea doar de faraonul însuşi. Astfel încât, Menena îşi păstră rolul de sfetnic regal, nelăsându-i lui Hatşepsut decât soluția de a-l înconjura de iscoade. Cu răbdare şi discreție, ea se asigură de supunerea tuturor vizirilor, viceregilor şi guvernatorilor din provincii. Îşi petrecu o parte considerabilă din timp în cazărmi cu soldații şi în reşedința generalilor, pe care îi atrase de partea ei prin farmec şi entuziasm. Cu toate acestea, nu era inspirată de motive egoiste. Voia un Egipt puternic, întemeiat pe suveranitatea desăvârşită a lui Amon.

Îl numi pe Senmut mare majordom, ştiind că în acest fel în palat nu se va putea întâmpla nimic pe care privirea lui pătrunzătoare şi neobosită să nu-l descopere. Fiica ei creştea sub protecția sa atentă şi făcea cei dintâi paşi în siguranță în brațele sale binevoitoare. Hatşepsut îi invita deseori pe tinerii aristocrați ai Tebei la o partidă de vânătoare sau la câte un ospăț, ştiind că Yamu-nefru, Djehuti sau Sen-nefer aparțineau unor familii aproape la fel de vechi ca a ei, adânc înrădăcinate în tradițiile strămoşilor lor. La început, se întreba cum s-ar comporta ei față de o femeie care era rege, şi nu regină. Îi aduceau daruri scumpe, o copleşeau cu elogii şi linguşeli,

dar anumite priviri întunecate arătau îndeajuns cu ce dispreț îi priveau pe parveniții de felul lui Senmut, în ciuda dovezilor de respect pe care i le dădeau cu cea mai mare curtoazie. Senmut era acum un personaj foarte important, primul din țară după regină, şi o ştiau cu toții.

Când, ca urmare a vigilenței sale neslăbite, maşina guvernării ajunse să funcționeze la perfecție, ea îşi îndreptă atenția spre şcoala de arhitecți, care reprezenta o clasă aparte, privită cu mare stimă de către regi încă din vremuri imemoriale. Privirea ei atentă îi îngădui să descopere un tânăr promițător în persoana tăcutului Puamra. Hatşepsut îi încredință lucrări de executat atât pentru ea, cât şi pentru Tutmes, şi el se achită în linişte şi cu promptitudine de sarcină. Îi era însă greu să-l înțeleagă. Era foarte puțin văzut la templu şi nu părea să aibă prea mulți prieteni. Se ducea frecvent în nord, la Bubastis, pentru a i se închina zeiței Bastet. Totuşi, îi era întru totul devotat lui Hatşepsut, în mod discret, dar intens, şi asista din ce în ce mai des la întrunirile ei intime, cel mai adesea atent şi tăcut, dar totodată în stare să facă uneori câte un comentariu judicios care limpezea ideile, pentru ca apoi să se cufunde din nou în gândurile sale tainice.

Amunofis era alt nou-venit în anturajul lui Hatşepsut, căruia aceasta îi încredințase funcția de al doilea majordom, de care se achita bine,

împărțind cu Senmut responsabilitatea administrării palatului. Era un om eficient, cu un fizic plăcut, solid ca şi caii săi la care ținea mult. Oricât de grele ar fi fost sarcinile pe care le avea de îndeplinit zilnic, găsea întotdeauna timp să-şi înhame caii la car şi să se antreneze o oră sau două pe traseul dintre Teba şi Luxor. Senmut îl însoțea uneori şi se luau la întrecere, ridicând nori de praf în lumina portocalie a deşertului. Amunofis câştiga de fiecare dată, deoarece la acel ceas al zilei Senmut era adesea extrem de obosit.

Hatşepsut avea nevoie să se bizuie pe oameni de geniu şi puternici. Puterea ei de concentrare şi simțul priorităților nu o părăseau niciodată şi sfetnicii ei politici, solii şi scribii ei se rugau la zeu să nu-i lase să fie zdrobiți de povara sarcinilor grele cu care-i copleşea.

Şi ea muncea însă din greu şi nu se prea cruța. În cele din urmă, constată cu satisfacție o răsturnare subtilă şi treptată a balanței puterii. Unul câte unul, aduna în mâinile ei frâiele puterii.

Într-o după-amiază caldă, Hatşepsut îi făcu o vizită personală fiului lui Aset. La început se gândise să cheme băiețelul la ea, dar apoi hotărî că nu ar strica să petreacă câteva clipe şi în aripa femeilor, pentru ca Aset şi suita ei să nu uite cine comanda în palat.

Însoțită de Senmut şi de Hapusemb, se prezentă

în sala de recepție a lui Aset fără să se fi anunțat. Aset juca dame cu o slujnică şi era atât de concentrată asupra jocului, încât Hatşepsut se putu apropia şi trebui să aştepte un minut întreg până când cele două femei să-şi dea seama de prezența ei. Aset tresări şi răsturnă tabla de joc, încât pionii se rostogoliră pe jos.

Hatşepsut cântări din priviri încăperea, spațioasă şi însorită, care era vădit puțin folosită, deoarece ştia că Tutmes şi Aset erau nedespărțiți. Patul, jilțurile, statuile, altarele, totul era din aur. Pretutindeni se ghicea mărinimia faraonului. Hatşepsut îşi făgădui să-i ceară lui Ineni, trezorierul său, să facă o apreciere a valorii avuțiilor dăruite de Tutmes lui Aset. O privi pe tânăra femeie prosternată, al cărei păr negru era răsfirat pe podea.

— Ridică-te, Aset, spuse ea în sfârşit. Am venit să-ți văd băiețelul.

Aset se ridică, cu un zâmbet perfid pe buze, ceea ce o îndemnă pe Hatşepsut să înceteze să mai zâmbească. Nu o mai văzuse pe dansatoare de multă vreme şi se pregătise să facă un efort pentru a fi binevoitoare, dar, şi de data aceasta, se lovi de aerele de superioritate arogantă a unei parvenite nutrind visuri ambițioase.

— Trimite-ți dădaca să-l aducă! Porunci ea pe un ton sec. Vrem să ne facem o părere despre el. Faraonul continuă să afirme că seamănă cu tatăl meu.

— Aşa şi este, se grăbi să răspundă Aset, poruncindu-i cu un gest slujnicei să aducă băieţelul.

Femeia ieşi pe dată, şi Hatşepsut îşi stăpâni replica, întrebându-se totodată cum putea Aset să-şi dea seama de asemănarea respectivă, din moment ce probabil că nu-l văzuse niciodată pe Tutmes I. Hatşepsut nu-şi putea închipui tatăl întreţinând vreo relaţie cât de neînsemnată cu neobrăzata asta mică, ce semăna cu o mâţă costelivă şi nemâncată. Se miră din nou de monumentala lipsă de discernământ a lui Tutmes. Poate că Aset nutrise deja asemenea ambiţii, încât îi făcuse farmece înainte de sosirea ei la Assuan.

În timp ce prin minte îi treceau toate aceste gânduri, o chestiona pe Aset în legătură cu ocupaţiile zilnice ale micului Tutmes. Cum dormea? Mânca bine? Ce colegi de joacă avea? Aset răspundea respectuos, dar scurt, aruncându-le din când în când câte o privire celor doi bărbaţi tăcuţi care stăteau de-o parte şi de alta a reginei.

Uşa din fund se deschise în cele din urmă şi dădaca intră, de mână cu un băieţel viguros şi cu tenul întunecat, care nu se ţinea încă prea bine pe picioare, dar care stătea totuşi drept, fără să se teamă că ar putea cădea. Privindu-l în timp ce păşea spre ea pe parchetul lucios, Hatşepsut se simţi profund tulburată.

Nu încăpea nicio îndoială că era un adevărat Tutmes, cu umeri drepți şi ținută semeață. Ochii rotunzi şi negri o priveau întrebători, fără teamă. Chipul său, care părea cioplit cu dalta şi dinții de copil, proeminenți sub nasul mic, îi aminteau de trăsăturile arogante ale bunicului acestuia.

Dădaca se apropie şi făcu o plecăciune, în timp ce copilul se agita, plin de îndrăzneală, cu micul său coif princiar căzându-i pe ochi. Hatşepsut se lăsă în genunchi, chemându-l pe copil să vină în brațele ei. Băiețelul se apropie de ea tropăind, dar nu se lăsă luat în brațe, uitându-se când la mama lui, când la musafiră, ținându-şi un deget în gură şi, deodată, rosti un cuvânt urât din colțul buzelor.

— Ce părere ai, Senmut? Întrebă Hatşepsut.

Senmut îşi imagina viitorul, şi-l vedea pe copil devenind un bărbat tânăr, asemănător cu Tutmes I, înzestrat cu o voință de fier. Fu surprins de expresia blândă de pe fața reginei şi de vocea ei calmă, dar îi răspunse pe dată:

— Nu încape îndoială că poartă amprenta ascendenței sale regale.

— Şi tu, Hapusemb, ce zici?

Hapusemb dădu din cap, ascunzându-şi ca întotdeauna gândurile în spatele unei măşti curtenitoare şi prietenoase.

— Îl văd în el pe tatăl tău, fără nicio îndoială, răspunse el. Hatşepsut îi făcu semn dădacei să ia copilul şi se întoarse spre Aset, care zâmbea

cu un aer plin de recunoştinţă afectată.

— Nu vreau să-l mai văd cu coiful ăla pe cap, spuse ea. (Cu toţii sesizară avertismentul subînţeles, în ciuda intonaţiei calme.) Soţul meu l-a proclamat prinţ moştenitor, dar deocamdată e un băieţel care trebuie să se simtă liber, cu părul ras ca toţi ceilalţi copii. Ai grijă să nu-i împuiezi capul cu idei prosteşti şi fără noimă, fiindcă asta ar însemna să vă pregătiţi amândoi pentru o dezamăgire cruntă.

Aset făcu o plecăciune, chipul ei ca un bot de vulpe căpătând dintr-o dată o expresie posomorâtă.

Hatşepsut începu să zâmbească:

— E un băieţel foarte frumos, un adevărat prinţ al Egiptului, şi un fiu de care Tutmes are tot dreptul să fie mândru, spuse ea. Ai grijă să nu-l răsfeţi prea mult. Şi acum, întoarce-te la jocul tău, nu vreau să te mai deranjez.

Hapusemb se aplecă să adune pionii împrăştiaţi pe jos şi îi puse la loc, cu gravitate, pe tablă. Aset făcu o nouă plecăciune, şi uşile se închiseră în urma celor trei vizitatori. Rămasă din nou singură, Aset se aşează la loc, cu privirile în gol, încruntată, muşcându-şi nervoasă unghiile cu dinţii ei mici şi ascuţiţi.

18

În cursul anilor ce urmară, Tutmes fu nevoit să mai plece de trei ori în campanie, în ciuda

protestelor sale, şi de fiecare dată Hatşepsut se simțea uşurată. Nu participa la nicio confruntare şi nu vărsa niciodată sânge, dar cel puțin îşi conducea trupele, ceea ce-l umplea de mândrie. Generalii săi împrăştiară fără greutate triburile belicoase ale „Celor Nouă Arcaşi", făcându-le locuitorilor din deşertul răsăritean o demonstrație binevenită a puterii Egiptului.

În timpul absențelor sale, lucrările de edificare a unui templu, utopic şi efemer, se desfăşurau cu zel în vale. De fiecare dată când se întorcea, Tutmes se grăbea să se ducă la fața locului să constate stadiul lucrărilor şi acest subiect oferi în scurt timp prilej de înțelegere între el şi Hatşepsut. Dat fiind că era pasionat de arhitectură, capodoperele lui Senmut îl intrigau şi-l entuziasmau. Avea neîndoielnic un suflet de arhitect şi, din simpatie, Senmut îi arătă planurile sale şi îi ascultă comentariile şi recomandările timide, ghicind jalnicele accese de gelozie care-l frământau pe acest faraon prea bine hrănit atunci când Hatşepsut sublinia pe un ton sec somptuozitatea edificiilor pe care avea să le lase ca omagiu glorios la adresa posterității.

Tutmes construia şi el, şi o ținea pe Hatşepsut la curent cu proiectele sale. Se apucase să înalțe la Medinet-habu un mic monument comemorativ dedicat persoanei sale şi-şi întrebă soția dacă era de acord să-i împrumute serviciile iscusitului ei arhitect. Ea îl tachină puțin, cerându-i să-i

desemneze pe colaboratorii pe care-i mai râvnea, dar, într-un elan de toleranță binevoitoare, i-l dădu în cele din urmă pe Senmut. Acesta făcu un plan în conformitate cu indicațiile lui Tutmes, dar activitatea aceasta îl tracasa, şi într-o noapte i se destăinui lui Hatşepsut.

Ea aruncă o privire proiectului şi izbucni în râs:

— Bietul Tutmes! El a desenat asta?

— Nu, eu, Maiestate, după indicațiile pe care mi le-a dat faraonul.

— Bietul Tutmes, repetă ea, lăsându-şi râsul să se stingă. Schimbară o privire, după care ea îi înapoie sulul de papirus. Lasă-l să-şi continue ideea, hotărî ea. N-o să poată însă rivaliza niciodată cu capodopera mea din vale, deşi proiectul lui este foarte asemănător. Medinet-habu este un sit cu totul diferit, care necesită edificarea unui templu întru totul diferit. Ce smintit! Şi totuşi, are gust şi ar fi în stare să conceapă planuri de o mare originalitate, dar atâtea lucruri se opun afirmării talentelor lui.

Senmut participă şi la edificarea templului pe care Tutmes îl hărăzea cultului lui Hathor.

— Va fi, îi spuse faraonul, pândindu-i reacția cu coada ochiului, un gest de recunoştință față de zeiță pentru că mi-a dăruit-o pe scumpa Aset.

Senmut se văzu, aşadar, silit să deseneze un proiect pentru o femeie pe care o disprețuia instinctiv, la cererea unui faraon pe care se străduia cu disperare să-l respecte. Găsi totuşi

energia de a adăuga la lista sarcinilor sale zilnice grija de a satisface exigențele lui Tutmes.

Simțea o afecțiune deosebită pentru mica prințesă Neferura. Era o floricică fragilă şi, când se juca cu ea în camera ei sau o privea mergând nesigură prin grădină, sentimentul urgenței sarcinilor sale înceta să-l mai chinuiască. „La urma urmei, îşi zicea el, mi-am împlinit toate ambițiile, şi grija față de acest copil reprezintă răsplata şi încununarea eforturilor mele." Dar, chiar în timp ce-şi asculta glasul inimii, ştia că mai avea un drum lung de străbătut înainte de a-şi atinge limita posibilităților sale.

Se simțea frământat de originile sale umile şi în cele din urmă ceru îngăduința de a le face o vizită părinților săi. Văzând oboseala pe care o oglindea chipul său, Hatşepsut îi dădu permisiunea să plece. Senmut plecă din Teba în barca sa aurită, însoțit de Senmen, şi acoperiră distanța în jumătate din timpul care îi trebuise să o străbată pe jos împreună cu tatăl lui.

Îşi găsi părinții îmbătrâniți, zăpăciți de spectacolul oferit de cei doi bărbați parfumați şi machiați, care vorbeau cu un accent cultivat despre subiecte care le erau întru totul străine şi ale căror corturi albe şi galbene, înălțate pe terenul dimprejurul casei lor de paiantă, erau pline de obiecte prețioase şi înconjurate de sclavi aroganți.

Mama lui, Hat-nefer, şi Ta-kha'et se plăceau

mult, şi aceasta din urmă îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cocoțată pe un scaun de lemn, în bucătăria pe care o umplea cu parfumul ei, descriindu-i bătrânei tăcute viața pe care o ducea fiul ei. În schimb, între Senmut şi tatăl său se aşterneau lungi tăceri stânjenitoare, pe care nu reuşeau să le rupă.

La plecare, Senmut aminti de promisiunea pe care le-o făcuse părinților săi cu mulți ani în urmă, de a le construi un mormânt splendid, pentru ca zeii să nu-i uite. Atunci însă când le oferi aur şi sclavi care să le lucreze pământul, Kames scutură din cap:

— Nu sunt decât un țăran, şi fiu de țăran, protestă el. Dacă pământul mi-ar fi lucrat de sclavi, eu ce-aş mai face? Aş îmbătrâni foarte repede şi aş muri înainte ca nobilul meu mormânt să fie gata.

Cei doi bărbați îşi zâmbiră şi se îmbrățişară. Senmut şi Senmen se înapoiară, odihniți, la Teba, primul cu conştiința împăcată, iar Senmen fericit să părăsească gospodăria aceea aridă şi săracă pentru a regăsi viața de la palat.

În timp ce conducea guvernul Egiptului şi fiind satisfăcută de constatarea că toate provinciile, fără excepție, se aflau sub puterea ei, Hatşepsut se apucă să presare pământul cu monumentele sale: stele, obeliscuri, piloni, construite piatră cu piatră din materialele cele mai variate, de la marmură şi granit până la gresie trandafirie sau

cenuşie. Pretutindeni, voia să reamintească poporului prezența celei care-l ținea sub jugul ei sacru. Tutmes continua să benchetuiască şi să vâneze, fără a se sinchisi de popularitatea şi de puterea crescândă a soției sale. Ceremoniile în cinstea zeilor se țineau lanț şi cu aceste prilejuri erau văzuți împreună, mergând prin Teba în spatele efigiilor de aur, în ritmul anotimpurilor şi al tradițiilor imuabile.

Micul Tutmes intră în slujba lui Amon ca diacon, sub ochiul circumspect al lui Menena, şi de-acum Hatşepsut îl vedea de fiecare dată când venea să i se închine zeului. Era un băiețel belicos, cu trăsături aspre, care o observa curios şi uneori cu o asemenea intensitate în privire, încât se simțea incapabilă să se roage. Neferura creştea, grațioasă şi tot atât de înzestrată ca bunica ei Ahmes, iar Hatşepsut veghea ca, la fiecare din aparițiile ei în public, mica prințesă să se prezinte în fața poporului în cele mai scumpe straie.

Între ea şi Senmut nu mai fuseseră schimbate niciodată cuvinte de dragoste, dar sentimentele pe care le nutreau unul față de celălalt se înălțaseră la un nivel superior, în ciuda reținerii pe care le-o impunea prudența. Hatşepsut îi dădu sculptorului ei sarcina de a face o statuie uriaşă care să-l înfățişeze, ținând-o pe mica prințesă în brațe. Senmut pozează luni în şir, şi sculptorul se impregnă atât de bine cu subiectul

său, încât Hatşepsut şi toți cei care erau prezenți la dezvelirea statuii, când aceasta fu în sfârşit terminată, fură cuceriți. Artistul sculptase un bloc de granit negru înfățişând cele două capete alăturate, ivindu-se deasupra robei lungi a lui Senmut, în faldurile căreia fetița părea să se refugieze. Hatşepsut se declară mulțumită şi puse sculptura în fața odăii copilului, pentru ca astfel toți cei care treceau pe acolo să nu uite că, dacă-i aduceau cea mai mică ofensă lui Neferura, s-ar putea să se căiască amarnic.

În ce-l priveşte pe Tutmes, acesta comandă o statuie din abanos înfățişând-o pe mama sa, Mutnefert, stând jos, cu mâinile pe genunchi, cu privirea pierdută în zare, pe care o puse în mijlocul grădinilor sale. Artistul o înfățişase, cu delicatețe, mai subțire decât în realitate şi mai frumoasă decât fusese vreodată, chiar şi în tinerețe. Opera îi plăcu lui Tutmes, care ceru ca Mutnefert să fie de față în ziua în care Menena binecuvântă statuia. Pe piedestal era gravată inscripția următoare: „Soția unui rege, mama unui rege."

De fiecare dată când trecea prin fața ei, în cursul plimbărilor sale, Hatşepsut găsea această efigie cam ridicolă şi se întreba dacă într-o bună zi micul Tutmes va înălța şi el una, pe care să graveze aceleaşi cuvinte, şi dacă sculptura avea să reprezinte chipul subțire al lui Aset.

Timpul trecea. Hatşepsut se apropia de cea de-

a douăzeci şi cincea aniversare, fără să-i pese de vârstă, fără să vadă nici cea mai mică schimbare când se privea dimineața în oglindă.

O duse pe Neferura dincolo de fluviu, în sanctuarul înălțat în cinstea mătuşii defuncte care-i purta numele. În tăcerea micului templu, însoțite de preotul Ani, ele contemplară statuia lui Neferu-kebit, care zâmbea de peste zece ani. Fetița se rugă, cu fruntea sprijinită de piatra rece, în timp ce Hatşepsut contempla ovalul pur al feței, ochii negri şi gura bine desenată, de o perfecțiune ce amintea de trăsăturile ei. Fu copleşită de un noian de amintiri şi simți dintr-o dată o senzație de sufocare pe care nu reuşi s-o alunge. Luptă cu depresia câteva săptămâni, cufundându-se în muncă.

Într-o seară, luă o hotărâre. Se îmbrăcă şi se fardă cu grijă, trimise după doi însoțitori de-ai Maiestății Sale şi se îndreptă spre apartamentele lui Tutmes. În timp ce era anunțată, auzi murmure venind dinăuntru şi, când fu invitată să intre, văzu închizându-se încet uşa din spatele patului regal. Fără nicio îndoială, Aset avea să doarmă singură în noaptea aceasta.

Tutmes era lungit, cu o cupă de vin în mână, după obiceiul său, iar capul ras îi lucea. Se îndreptă şi stătu cât se poate de drept când ea intră şi-l salută. Hatşepsut se ținu dreaptă, tot fără a spune vreun cuvânt, şi el îşi drese glasul înainte de a o întreba ce doreşte, plin de

suspiciune în fața acestei tinere femei care aştepta cu privirile coborâte şi capul plecat.

— Ce cauți aici? O întrebă el în cele din urmă pe un ton nu prea amabil, punând cupa pe masă şi încrucişându-şi brațele.

— Am nevoie să fiu încurajată, Tutmes, mă simt singură. Uluit, el lăsă să-i scape un mormăit, dar cuvintele şi parfumul soției sale îl învăluiau deja şi simțea cum dorința i se deşteaptă din nou.

— Nu te cred, vorbi el cu răceală. De când ai nevoie de încurajarea mea? Pe deasupra, dacă te simți singură, lucru de care mă îndoiesc serios, spune-mi ce s-a întâmplat cu ceata ta de admiratori?

— Cândva, ne încurajam reciproc, răspunse ea calmă. Trebuie să recunosc că tânjesc după trupul tău, Tutmes. Mă trezesc noaptea, înfierbântată toată, şi nu-mi pot găsi odihna din cauza ta.

Îşi înălță capul, dar îndărătul fiorului implorator al gurii ei senzuale şi al gesturilor elocvente ale mâinilor cu palmele date cu roşu, faraonului i se păru că desluşeşte o urmă de batjocură şi sări din pat:

— Minți! Strigă el. Minți! Nu pe mine mă vrei. Ai venit aici cu un alt scop, pe care n-o să reuşeşti să mi-l ascunzi, Hatşepsut! M-ai alungat din patul tău şi nu te-am văzut niciodată încălcându-ți vreo făgăduială.

Ea păşi spre el, îşi puse mâinile pe umerii lui şi

îi răspunse, mângâindu-l:
— Dar n-am jurat în fața zeilor.
— Ba da, ai jurat. Lasă-mă, spuse el, fără a o respinge.
Hatşepsut se apropie şi mai mult şi-şi lipi buzele de gâtul lui.
— Eram înflăcărată de mânie, îi şopti. Acum, lasă-mă să-ți vorbesc de o altă înflăcărare.
Tutmes o luă în brațe cu un gest brutal, o răsturnă pe pat şi se întinse lângă ea. Se auzi o bătaie în uşă, şi Tutmes strigă să nu fie deranjat. O privi apoi pe Hatşepsut, care-i zâmbi.
— Nu suport să fiu batjocorit, spuse el pe un ton apăsat, şi o să te dau afară dacă nu-mi spui deschis ce vrei.
Ea zâmbi din toată inima, fiindcă ştia că Tutmes nu dăduse în viața lui pe cineva afară.
— Ei, te ascult, insistă el, scuturând-o de braț.
— Bine, dar să ştii că nu te-am mințit, Tutmes. Vreau cu adevărat să împart patul cu tine în noaptea asta.
— De ce?
— Tu, fratele meu, care eşti atât de isteț, nu ghiceşti deloc?
— Nu! Şi nu-mi place să mă joc cu tine, Hatşepsut, fiindcă pierd întotdeauna.
— Şi o să pierzi din nou, fiindcă văd că abia mai poți să-ți înfrânezi dorința. Am hotărât să mai am un copil de la tine.
— Asta-i tot?

— Cum adică? Doar nu e o nimica toată. Dar, dacă vrei să-ți răspund, atunci, da, asta-i tot!

Pândea cel mai mic semn care să arate că-şi bătea joc de el, dar ea continua să-l privească cu o expresie inocentă şi deschisă, încât, ridicând din umeri, Tutmes se resemnă să o întrebe:

— De ce mai vrei un copil? Îi avem pe Tutmes şi pe Neferura care să asigure succesiunea la tronul lui Horus.

— Asta poate în mintea ta îngustă, dar nu şi într-a mea. Pot să mă răzgândesc şi să mă hotărăsc să intru din nou în patul tău, dar continuu să mă opun intenției tale de a o căsători pe Neferura cu Tutmes.

— Dar, pe toți zeii, Hatşepsut, de ce? De ce? Ce demoni te muncesc? Tutmes are toate atributele unui faraon puternic, şi Neferura e frumoasă şi va fi o soție bună. Ce-ți displace aşa de mult în asta?

— Tutmes poate că are toate calitățile necesare, dar nu e al meu, răspunse ea încet, cu privirile plecate. Pe deasupra, susțin că fiica mea are prea multe calități ca să stea, zi de zi, în spatele soțului ei. Vreau ca pe tronul Egiptului să stea un faraon care să fie sânge din sângele meu, şi numai din sângele meu.

Tutmes o privi cu admirație.

— Ştii să vrăjeşti oamenii, spuse el. Aşadar, vrei să ai un fiu cu mine pentru a-l putea însura cu Neferura şi să-i dai puterea?

— Exact: fiul şi fiica mea, amândoi zei.

— Dar am putea da naştere tot unei fete.

— Trebuie să-mi asum riscul, Tutmes. Odrasla lui Aset nu va purta dubla coroană atâta vreme cât eu voi putea face ceva ca s-o împiedic.

— Mă flatezi, spuse el sarcastic.

Hatşepsut îi puse mâna pe braţ.

— Nu voiam să te insult! Exclamă ea. Suntem amândoi vlăstare regale.

Tutmes ridică din umeri.

— Sunt faraon şi puţin îmi pasă de ce mi-ai putea spune, fiindcă n-o să mă deposedezi de drepturile mele, replică strâmbându-se.

— Dragă Tutmes, răspunse ea cu drăgălăşenie, nu ţi-am arătat întotdeauna respectul datorat faraonului?

— Sigur că nu! Dar nu contează, mi-ai intrat în suflet ca o licoare otrăvită, Hatşepsut. În toţi anii ăştia cât am stat despărţiţi, nu am reuşit să uit dorinţa înflăcărată pe care o simt pentru tine.

— Atunci, toarnă-mi nişte vin şi încuie uşile, ca să recuperăm timpul irosit din cauza smintelii mele.

Faraonul luă ulciorul aurit şi o servi, fără să mai fie preocupat, vanitos cum era, de interesele care o motivau.

Se înlănţuiră şi băură încet vinul. Încălzită de alcool, cu capul tulbure, ea închise ochii şi îi oferi buzele. Ştia că într-o clipă repulsia pe care o simţea avea să se topească şi că dorinţa ei se va

deştepta, arzătoare.

Hatşepsut aşteptă cu teamă primele semne ale sarcinii, hărțuindu-şi medicul şi observând fără răgaz simptomele. Când fu în sfârşit sigură că va dărui un nou copil lui Tutmes şi Egiptului, dădu fuga la templu pentru a-l implora pe Amon să o facă să zămislească un băiat. Țara întreagă se bucură şi doar Aset primi vestea într-o tăcere ostilă, strângându-l pe micul Tutmes la piept cu o sălbăticie care-l sperie pe băiețel. Nu-i făcu nicio aluzie la naşterea viitorului copil soțului ei regal, şi Tutmes însuşi, ferm hotărât să nu o ofenseze pe Hatşepsut pentru a se putea bucura de plăcerea pe care i-o dăruia aceasta, se ferea cu grijă să manifeste fie şi cel mai neînsemnat sentiment, deoarece ea consimțea încă să-l primească în patul ei.

Hatşepsut fu cuprinsă încetul cu încetul de un fel de letargie şi se întreba cum ar reacționa dacă odrasla va fi fată. Amon nu făcuse nicio făgăduială şi, în ciuda nopților petrecute în genunchi în fața altarului din dormitorul ei, nu reuşise să obțină de la el nicio certitudine ca răspuns la rugăciunile sale. Porunci ca sacrificiile să sporească la număr şi îi comandă lui Tahuti să construiască uşi noi pentru templul ei, din bronz şi aramă bătută acoperită cu electrum, pentru ca zeul să-i recunoască în cele din urmă cucernicia.

Naşterea se apropia şi teama ei cuprindea întreg

anturajul şi tot oraşul, făcând ca Teba, palatul şi toți preoții să fie absorbiți de aceleaşi speculații. Senmut făcu tot ce-i stătu în putință ca să-i abată gândurile spre treburile zilnice, dar, chiar şi în prezența lui, ea nu-şi putea afla odihna. Simțea cu amărăciune că îşi juca ultima carte, conştientă că doar faptul de-a zămisli un faraon de sex masculin, de sânge regal pur, i-ar îngădui să continue să-şi ascundă atotputernicia în umbra lui Tutmes până la sfârşitul zilelor sale.

În sfârşit, momentul mult-aşteptat sosi, şi nobilii se întruniră din nou înjurai patului regal. De data aceasta, naşterea decurse rapid.

După un moment de aşteptare încordată, dădaca se întoarse zâmbitoare.

— E tot o fată, o fetiță drăguță…

Hatşepsut lăsă să-i scape un strigăt lung de protest şi-şi îngropă capul în pernă, în timp ce nobilii ieşeau pe rând, în tăcere, intrigați de reacția reginei, dar bucuroşi de naşterea unei noi prințese care sosea la țanc pentru a umple golul lăsat de eventuala moarte a lui Neferara şi pentru a garanta legitimarea coroanei prințului atunci când avea să sosească momentul.

Senmut şovăi în dreptul uşii, cuprins de dorința de a se întoarce în încăpere şi de a o consola pe femeia ale cărei hohote îi ajungeau la urechi, dar se hotărî să o lase singură şi să se întoarcă acasă.

Tutmes nu dădu dovadă de o asemenea

delicatețe. Stând în picioare lângă pat, aplecat spre ea, fără a îndrăzni să-şi exprime simpatia, îi mângâia domol umerii. Când însă încerca să o ajute să se ridice, ea se desprinse din brațele lui cu mânie şi, după o clipă de ezitare neputincioasă, faraonul o lăsă singură.

Aset îl pusese pe Tutmes să-i promită că o va înştiința cât mai grabnic după naştere. Înainte de a se duce la culcare, faraonul îl trimise pe crainicul său personal să-i ducă vestea, îşi închipuia de pe acum reacția femeii şi uneori îi părea rău că Aset este atât de răuvoitoare. „La urma urmei, îşi spunea el, în timp ce sclavul său îi făcea patul şi ieşea după o plecăciune, nici măcar un faraon nu poate să le aibă pe toate."

Reacția lui Aset se dovedi previzibilă. Crainicul o găsi în grădină, unde se juca cu mingea cu băiețelul ei. Văzându-l că se apropie, escortat de două gărzi, ea se ridică, cu inima bătându-i puternic, şi lăsă mingea să-i scape din mână. Crainicul şi cei doi soldați ai Maiestății Sale făcură o plecăciune.

— Ei, spuse ea, ce a născut regina, băiat sau fată? Solul avu un zâmbet uşor.

— Soția Divină a dat naştere unei fete.

Privirea lui Aset se lumină, şi femeia izbucni în râs. Râsul se transformă în hohote nestăvilite, care făcură să-i dea lacrimile. Cei trei bărbați o priveau, nevenindu-le să-şi creadă ochilor în fața unei asemenea dovezi de lipsă de respect. Aset se

aşează în cele din urmă la loc şi se şterse la ochi cu batista. Netulburat şi rece, solul aştepta.

— Îi duc vreun răspuns faraonului? Întrebă el.

În fața tonului glacial, ea se ridică şi îi aruncă o privire obraznică.

— Nu! Spune-i doar că mă simt foarte bine astăzi şi foarte fericită.

Crainicul se plecă rigid şi se îndepărtă. Nebună de bucurie, Aset îngenunche în fața micului Tutmes şi începu să-i mângâie capul ras şi brațele brune şi deja musculoase.

— Ai auzit, prințişor mic ce eşti, ai auzit? O să fii rege, o să fii faraonul Tutmes al III-lea! O să fii mare şi puternic şi o să porți dubla coroană! Iar eu, o simplă dansatoare din Assuan, sunt mama unui faraon.

Vestea se răspândi cu repeziciune şi, peste două zile, toată lumea ştia că Aset, a doua soție, răsese să-şi dea sufletul auzind că Hatşepsut a născut tot o fată şi că împinsese neobrăzarea până la a-i trimite faraonului un mesaj prin care îşi exprima satisfacția.

Yamu-nefru comentă evenimentul pe un ton ironic, într-o seară în care cina cu prietenul său Djehuti.

— La ce te puteai aştepta de la o altă parvenită, rahitică şi amărâtă, care se dă regină? Întrebă el, alegându-şi o prăjitură şi degustând-o pe îndelete. N-am mai văzut niciodată nişte maniere atât de deplorabile.

Djehuti aprobă zâmbind:

— Dacă faraonul ar semăna cât de puțin cu ilustrul său tată, cățeaua asta ar fi fost alungată pe loc, observă el, dar suntem sub puterea unui om nu prea înzestrat şi asemenea scăderi nu sunt deloc puține, chiar şi în cele mai bune dinastii.

— Mă mir că o păstrează lângă el atâta vreme.

Yamu-nefru îşi termină prăjitura şi-şi dăți degetele în bolul cu apă.

— Tutmes nu are un gust prea ales în privința femeilor.

— Atenție, vorbeşti de faraon! Exclamă Djehuti, aruncându-i o privire furişă sclavului care le umplea cupele. Păstrară tăcerea o clipă, apoi Djehuti continuă. Cu toate acestea, prietene, Aset are un fiu de la faraon, care, conform legii, va fi şi el faraon la momentul oportun.

— Florii Egiptului îi vine greu să recunoască asta, dar va trebui să o facă într-o bună zi.

— Nici mie nu mi-ar fi uşor dacă băiețelul ar semăna cu adevărat prea mult cu tatăl lui. Yamu-nefru bău puțin vin şi adăugă: Ştii însă, Djehuti, că țin la copilul ăsta. Nimic nu-l sperie.

— N-ar fi primul faraon de origine umilă care să fie în stare de mari realizări. Regina însă n-o să fie de acord cu asta.

— Regina vrea să fie rege, spuse Yamu-nefru, şi sunt sigur că, dacă i s-ar întâmpla ceva faraonului, Aset va trebui să aibă grijă de micul

ei prinț ca de lumina ochilor.

Schimbară o privire pe deasupra cupelor de vin care arăta că se înțelegeau fără prea multe cuvinte. Djehuti ridică din umeri.

— Nu e treabă uşoară să fii fiica zeului, remarcă el. Dar tu şi cu mine, Nefrusi, nu avem altceva de făcut decât să ne îndeplinim cât de bine putem sarcinile care ne revin.

Într-o dimineață, incidentul ajunse la urechile lui Hatşepsut prin intermediul sclavei care se îngrijea de părul ei; regina îşi păstră o expresie netulburată, care ascundea furia ce o cuprindea, până ce netoata de coafeză plecă. Atunci, cu un gest violent, îşi aruncă fardurile pe jos şi se îndreptă, mânioasă, spre Sala de Audiențe, unde se afla Tutmes, îmbrâncindu-l atât de tare pe paznic, încât, izbindu-se de perete, acesta îşi scăpă lancea. Deşi era încă puțin slăbită, se năpusti spre tronul la baza căruia se găsea Aset şi le dădu tuturor porunca de-a pleca de acolo.

— Şi tu, scorpie amărâtă! Îi strigă ea tinerei femei, cu o asemenea expresie de ferocitate animalică pe față, încât Aset se ridică dintr-un salt şi trecu în goană prin fața ei, atentă să nu o atingă, renunțând de această dată la aplombul şi la aerele ei insolente.

Tutmes coborî de pe tron, stupefiat.

— Stângăciile tale, îi strigă Hatşepsut, inepțiile tale grosolane, atitudinile tale prosteşti mai pot să le suport, dar să fiu insultată în propriul

palat, în fața unui înalt funcționar al Curții, de o țărancă deghizată în prințesă, asta n-o s-o suport niciodată! I-am tolerat prezența pentru tine, Tutmes. Ştiu că faraonul are dreptul să-şi mai ia o a doua soție şi m-am înclinat în fața acestui privilegiu care îți revine, deşi alegerea ta s-a oprit asupra unei femei ale cărei origini şi profesie sunt o ofensă personală pentru mine. E proastă şi meschină, Tutmes, şi nu-şi va însuşi niciodată manierele pe care nu le are din naştere. Dar tolerând un asemenea afront atât de grav, o asemenea blasfemie, fără să intervii e ca şi cum ai striga în gura mare oraşului întreg: „Ia uitați-vă, a doua mea soție îşi bate joc de Soția mea Divină şi eu râd la rândul meu de ea!”

Se opri, trăgându-şi răsuflarea, cu pumnii încleştați şi albă la față. Dar încă nu spusese totul.

— Pe deasupra, adăugă ea, întrucâtva calmată şi apropiindu-se de el, dacă nu-i porunceşti să se închidă în apartamentele ei până ce mânia mi se potoleşte, o să am grijă personal să fie biciuită; pot s-o fac, Tutmes, şi nu tu o să mă opreşti. Aset trebuie să primească o lecție, şi asta de pe-acum chiar, înainte ca ambițiile ei lacome să o ducă la pierzanie!

Tutmes, agitat şi nemulțumit, îşi învârtea nervos inelele de pe degete. Furia lui Hatşepsut nu-l impresiona, fiindcă îi cunoştea temperamentul care o făcea să se liniştească tot

atât de repede pe cât se înfuria. Recunoştea justeţea afirmaţiilor sale şi ştia foarte bine că din cauza laşităţii sale tolerase această încălcare a bunei-cuviinţe, care merita să fie pedepsită.

— Îmi pare sincer rău, Hatşepsut, şi ai perfectă dreptate, îi răspunse el, văzând că mânia i se domoleşte. Voi avea grijă ca Aset să fie pedepsită, dar trebuie să înţelegi că ea nu a primit o educaţie atât de rafinată ca a noastră. A avut o viaţă aspră şi grea.

— Vai, Tutmes, spuse ea cu lehamite, destui oameni de origine umilă se dovedesc totuşi astăzi capabili să trăiască modest şi cinstit în slujba zeului lor şi a semenilor lor! Nu există în Teba o femeie care să manifeste o asemenea asprime faţă de cel mai rău duşman al ei, şi eu nu sunt duşmanca lui Aset. I-aş fi putut fi prietenă.

— Se teme de tine, îi atrase atenţia Tutmes. Nu are încredere în ea însăşi şi se teme de tot ce se petrece în spatele ei. Regina reprezintă pentru ea o rivală de temut.

Hatşepsut începu să râdă.

— Dar cum de îndrăzneşte să creadă că ar putea rivaliza cu mine? Eu sunt zeul, în timp ce ea, cine este?

— Îmi pare rău, repetă Tutmes. Mă sileşti să pun să fie biciuită?

Hatşepsut aruncă o privire plină de dispreţ şi milă chipului său neliniştit.

— Nu, nu e nevoie, în orice caz nu de data asta. Dar, dacă se mai încăpățânează să facă prostii, asta ar putea fi singura soluție. Nu, Tutmes, mulțumeşte-te să o închizi în apartamentele ei şi să-i interzici să iasă în grădină. N-am chef s-o mai întâlnesc multă vreme de-acum înainte, nici când mă plimb, nici la dineuri sau în alte împrejurări oficiale. Şi acum, mă întorc în odaia mea să mă întind.

Făcu o plecăciune scurtă, aproape neglijentă, şi se îndreptă spre uşă. Deodată, se întoarse, cu un zâmbet de batjocură pe buze:

— Ce părere ai de a doua ta fiică?

— La drept vorbind, Hatşepsut, răspunse el şovăitor, habar n-am... E cu siguranță mai robustă decât Neferura, dar trăsăturile nu-i sunt încă îndeajuns de bine conturate ca să desluşesc vreo asemănare cu mine, cu tine sau cu bunicii ei.

Hatşepsut se strâmbă:

— Nici eu, spuse ea uşurată. În sfârşit, asta e, n-a fost voința lui Amon să-mi dea un rege.

Ieşi, închizând încet uşa. Ajuns afară, se opri în fața soldatului.

— Te-am lovit rău?

Surprins şi impresionat, acesta dădu din cap.

— Nu, Maiestate, răspunse el, eu trebuie să-mi cer iertare că am stat în calea ta.

— Ai dat dovadă de bravură, răspunse ea. Nu sunt mulți cei care ar îndrăzni să-mi stea în cale.

Îi atinse fruntea cu mâna şi străbătu coridorul cu un pas rapid.

Copilul primi numele de Meryet-Hatşepset, şi Hatşepsut îl acceptă fără vreo teamă cât de mică. Numele îi plăcea, deoarece nu era asociat cu nicio amintire, cu nicio premoniție. La momentul potrivit, copilul fu dus la templu, în fața zeului.

Senmut nu simțea nicio neliniște în privința acestei fetițe; era robustă şi creştea normal, dar nu avea pentru ea sentimentele pe care le nutrea față de scumpa lui Neferura şi se bucură că nu fusese pusă şi ea sub ocrotirea lui. Simți o mare uşurare văzând că Hatşepsut îşi revine cu repeziciune de pe urma naşterii şi că prezidează din nou, după câteva săptămâni, şedințele de lucru. Palatul îşi recăpătă aspectul de stup zumzăitor.

Hatşepsut îşi depăşi decepția, dar, ca şi Senmut, nu reuşea să simtă vreun entuziasm față de a doua sa fiică şi se întreba dacă nu cumva cauza era dorința înflăcărată de a avea un fiu. Oricum, feţişoara trandafirie a fetiței nu o tulbura deloc, şi acest lucru o necăjea. Pe măsură ce Meryet-Hatşepset se apropia de prima aniversare, Hatşepsut desluşi în ea o asemănare tulburătoare cu Aset, nu numai la înfățişare, ci şi la caracter. Fetița se arăta extrem de capricioasă, şi plânsetele ei se dovedeau deseori inspirate de dorința de a-şi impune voința. Pe zi ce trecea, ea punea la grea încercare răbdarea

dădacelor. Camera copiilor deveni un loc extrem de zgomotos, şi Senmut sfârşi prin a cere ca Neferura să fie mutată într-un mic apartament separat. Hatşepsut îşi dădu acordul.

Regina avu grijă ca Meryet să aibă parte de toată îngrijirea cuvenită şi se ducea deseori să se joace cu ea, manifestându-şi afecțiunea, dar ea una era mereu ocupată de ceva şi grăbită. Îi era mai uşor să o ia pe Neferura cu ea la templu, la cabinetul de lucru sau în Sala Banchetelor. Atunci, sugarul se înfuria şi, din furie neputincioasă, îşi agita picioruşele văzând-o pe mama şi pe sora ei plecând împreună, în timp ce dădacele se ocupau de ea. Astfel, Meryet trecu foarte timpuriu prin experiența geloziei.

19

La începutul lunii lui Thot, în timp ce fluviul începea să se reverse şi felahii munceau zi şi noapte să strângă recolta înainte ca apele iernii să acopere ogoarele, Tutmes răci. De câteva zile, refuza orice fel de hrană şi se plângea de dureri de cap. De îndată ce făcu febră, nu se mai ridică din pat. Medicul îi prescrise suc de lămâie cald cu miere şi miez de cassia, băutură pe care o accepta cu multă repulsie, şi se înconjură cu tot soiul de amulete şi de fetişuri. După trei zile, febra nu scăzuse, deşi simptomele de răceală dispăruseră.

Alarmat, medicul o căută pe Hatşepsut, care,

împreună cu Ineni, revizuia cheltuielile templului, în timp ce, într-un colț, Neferura se juca cu păpuşile.

— Cum se mai simte Tutmes azi? Întrebă scurt, cu privirile ațintite pe sulurile de papirus şi cu mintea absorbită de socoteli.

Medicul stătea în fața ei, stânjenit, cu o mână pe scarabeul de aur care-i atârna la gât.

— Puternicul Horus nu se simte deloc bine, începu el. Tonul lui o făcu pe Hatşepsut să se răsucească brusc, concentrându-şi toată atenția asupra lui. Răceala s-a dus, dar febra nu scade, şi Maiestatea Sa e tot mai slăbită.

— Atunci, cheamă-i imediat pe vrăjitori. Febra este o problemă care se rezolvă cu farmece şi amulete. Ce medicamente i-ai dat?

— I-am tratat gâtul şi nasul, Maiestate, şi boala s-a vindecat. Nu pot face nimic mai mult. Faraonul te cheamă, dar eu unul nu recomand acum o vizită.

— De ce?

— Respirația lui răspândeşte umori maligne. Îmi pare rău s-o spun, Maiestate, dar cred că ar fi mai bine să nu te apropii de el.

— Prostii! De când îți închipui că mă tem de un miros neplăcut? Ineni, ne oprim aici deocamdată.

— Tata e bolnav rău?

Neferura îşi lăsase păpuşile şi scruta cu ochii ei negri chipul medicului, care se uită la Hatşepsut

neputincios. Hatşepsut se lăsă imediat în genunchi şi, dându-i la o parte o şuviță rebelă, sărută fruntea fetiței.

— Da, e bolnav; dar nu trebuie să-ți faci griji, spuse ea cu blândețe. Nu ştii că faraonul e nemuritor?

Copilul înclină capul cu solemnitate.

— Te duci la el acum? Pot să vin şi eu cu tine?

— Nu, ia-ți păpuşile şi du-te la Senmut. Dacă vrei, poți să te duci să vezi animalele cât timp lipsesc eu. Ți-ar plăcea?

Neferura dădu din nou din cap, dar nu se grăbi să-şi adune păpuşile. Hatşepsut o lăsă acolo, în picioare, cu privirea fixă, în timp ce Ineni strângea la loc papirusurile.

În camera lui Tutmes domnea o atmosferă înăbuşitoare şi rău-mirositoare. Faraonul era întins pe spate şi gemea încet. Hatşepsut se aplecă să-l sărute şi simți că pielea îi ardea şi era uscată. Brusc alarmată, avu un gest de recul.

— Hatşepsut, murmură el, răsucindu-şi capul înspre ea, zi-le imbecililor ăstora să-mi aducă nişte apă. Nu vor să-mi dea să beau.

Ea îi aruncă o privire acuzatoare medicului, gata să-şi dea drumul mâniei, dar bătrânul răspunse cu fermitate:

— Maiestatea Sa nu are voie să bea decât puțin câte puțin, spuse el. I-am spus că prea multă apă deodată o să-i sporească suferințele.

— Prostii, mormăi Tutmes, agitându-se în pat.

— Măcar ar trebui să fie spălat, spuse Hatşepsut pe un ton tranşant. Să mi se aducă apă caldă şi prosoape. O să-l spăl eu însămi. Şi trageți perdelele deoparte! Cum poți să dormi în aerul ăsta înăbuşitor?

Sclavii, strânşi cu toții într-un colț al camerei, se grăbiră să deschidă ferestrele.

— Tu, de colo, vino aici cu evantaiul! Porunci ea tăios. Tutmes îşi închise ochii, bucurându-se de aerul răcoros care-i mângâia trupul.

— Ard tot, murmură el din nou.

Începu să dârdâie şi să clănțăne din dinți, agățându-se de pături cu mâinile tremurânde. Cuprinsă de o îngrijorare vie, sora sa bătu pernele cu palma şi le aranjă.

— Nu te nelinişti, Tutmes, spuse ea. I-am chemat pe vrăjitori şi în scurt timp o să scapi de febră.

Faraonul se agită şi gemu fără să răspundă. Un sclav se apropie de ei cu un vas cu apă caldă. Scoțându-şi inelele, Hatşepsut îi porunci sclavului să-l pună lângă pat. Turnă în apă puțin vin, muie o bucată de pânză şi îi şterse fața lui Tutmes.

Acesta zâmbi slab, luându-i mâinile într-ale sale. Cu blândețe, Hatşepsut dădu cearşafurile la o parte şi se apucă să spele din cap până în picioare trupul acesta ce avea o înfățişare temă, nesănătoasă şi puhavă. Fără să ştie de ce anume suferea, ea îşi zicea că formulele magice aveau să

se dovedească, fără îndoială, de prea puțin folos.

Când termină, îşi spălă mâinile cu apă curată şi-şi puse gânditoare inelele la loc. Aplecându-se spre el, îi spuse la ureche:

— Tutmes, vrăjitorii au sosit. Acum trebuie să plec, fiindcă sunt aşteptată. O să mă întorc însă mai târziu şi o să te spăl din nou. Vrei?

Tutmes îi respiră parfumul, uşor şi plăcut. Ar fi vrut să se întoarcă, să deschidă ochii, dar efortul acesta era peste puterile lui şi se mărgini să facă un semn din cap.

Ea se ridică.

— Începeți imediat! Le porunci vrăjitorilor care aşteptau tăcuți. Şi să nu vă opriți până când faraonul nu va fi în stare să se dea jos din pat ca să plece la vânătoare.

Le adresă un zâmbet scurt şi, de îndată ce închise uşa după ea, auzi răsunând strania melopee.

Hatşepsut îi trimise un mesaj lui Aset, dându-i permisiunea să-l vadă pe Tutmes, dar interzicându-i categoric să-şi aducă şi fiul cu ea, şi îi porunci gărzii de corp însărcinate cu ducerea mesajului să aştepte ca să se asigure că ordinele ei erau respectate.

Se opri o clipă în atelierul lui Tahuti, o odaie spațioasă întotdeauna plină de aburii metalului încins. Discutară despre proiectele referitoare la pardoseala templului, care trebuia să fie din aur şi argint bătut, şi care urma să fie aşternută sub

supravegherea lui. Meşterul profită de prezența ei să-i arate câteva cufere de aramă pe care le pregătea pentru Maestrul Misterelor. Hatşepsut fu plăcut impresionată, apreciind delicatețea cizelării şi îmbinarea făcută cu dragoste, şi-şi făgădui să-i vorbească lui Ineni despre acest tânăr artist.

Când se întoarse în camera lui Tutmes, medicul o aştepta la uşă, împreună cu membrii anturajului faraonului, care, speriați, se strânseseră în jurul lui.

— Maiestate, ar fi mai bine să nu intri. Faraonul doarme, dar somnul lui nu prevesteşte nimic bun. Pielea îi este acoperită de pustule.

— Unde-i Aset, a doua soție? Întrebă Hatşepsut.

— Era aici acum o clipă, dar am rugat-o şi pe ea să se întoarcă în locuința ei.

În ciuda protestelor medicului, Hatşepsut intră la fratele său.

— Încetați! Le porunci ea vrăjitorilor, ale căror incantații se opriră de îndată.

Se apropie de Tutmes, care stătea întins pe o parte, cu gura deschisă, şi respira cu dificultate. Păturile îi alunecaseră până la mijloc şi regina constată că jumătatea de sus a corpului îi era acoperită de pustule mici şi albe, care ieşeau în evidență pe pielea lucioasă şi galbenă.

— E ciumă, într-adevăr, murmură ea adresându-se medicului, care o urmase înăuntru.

Acesta dădu din cap şi ridică braţele, cu un aer învins.

— Una din formele ciumei, se grăbi el să răspundă. Rămaseră tăcuţi şi cufundaţi în gânduri, contemplându-l pe faraonul care dormea.

— Să nu pleci de lângă el, îi porunci ea, şi să mă ţii la curent cu cea mai mică schimbare.

Medicul făcu o plecăciune, şi regina ieşi, îndreptându-se spre templu, însoţită de sclava sa. Găsi sanctuarul închis şi se sprijini cu pieptul de uşă, cu braţele ridicate şi ochii închişi, şi se rugă: „O, tată! Tutmes va muri? Dacă moare…" I se păru că aude un ecou batjocoritor al gândurilor ei repercutându-se într-o şoaptă printre coloane şi prin curtea interioară goală. „Dacă moare. Dacă moare. Dacă moare…"

Seara, se întoarse în camera bolnavului şi se aşeză la căpătâiul său. Un lichid incolor îi curgea din pustule, prelingându-se pe cearşafuri şi chinuindu-l nespus. Tutmes o chema neîncetat, rostogolindu-şi dintr-o parte într-alta a patului trupul flasc şi moale, asemănător hoitului unui animal. Hatşepsut se aplecă spre el şi văzu că era inconştient, chemând-o doar în delir. Părea că se descompune înainte chiar de a-şi fi dat ultima suflare. Duhoarea acestei putrefacţii umplea aerul, provocând greaţă. Hatşepsut însă nu se clinti şi continuă să-l contemple fără ca trăsăturile desăvârşite să i se tulbure câtuşi de

puțin.

Aset se strecură în odaie, şovăitoare, cu ochii ațintiți asupra lui Hatşepsut şi, văzând că regina păstra tăcerea, se apropie de pat ținându-se de nas. Nu-şi putu stăpâni o exclamație uşoară contemplând masa omenească ce se agita murmurând. Se lăsase întunericul, şi lămpile fuseseră aprinse, dar lumina lor blândă şi aurie nu reuşea să ascundă descompunerea corpului. Cea de-a doua soție se întoarse cu spatele la pat şi întâlni privirea insistentă a lui Hatşepsut, ațintită asupra ei.

— Îl mai iubeşti şi acum, Aset? Întrebă ea liniştită. Sau te-ai săturat deja să-ți priveşti soțul regal? Ai cumva de gând să te refugiezi în siguranța călduță a apartamentelor tale?

Hatşepsut îl chemă pe majordomul lui Tutmes, care stătea în spatele ei.

— Adu un scaun pentru a doua soție şi pune-l de cealaltă parte a patului. Stai jos, Aset, stai jos odată!

Tânăra femeie se lăsă să cadă pe scaun, dar îşi întoarse capul, până când Hatşepsut îi spuse cu un glas şuierat:

— Priveşte-l! Te-a scos din condiția ta umilă şi te-a copleşit cu mai multă dragoste şi mai multe giuvaiere decât ar îndrăzni vreo femeie să viseze că ar primi în mai multe vieți. Iar acum îți întorci privirea, ca şi cum n-ar fi decât un vagabond care cerşeşte la uşile templului! Dacă se trezeşte,

vreau să-ți vadă privirea plină de adorație, ingrată nenorocită ce eşti!

Cu buzele albite, Aset se supuse. Tutmes însă nu se mai trezi. Spre miezul nopții, începu să geamă jalnic, ca un câine rănit, cu chipul scăldat în lacrimi. Hatşepsut îi luă mâinile şi le strânse cu putere, iar el suspină. Când trâmbițele vestiră miezul nopții, faraonul muri în aşternutul înmuiat de propriile lacrimi.

Multă vreme după ce fratele ei îşi dăduse ultima suflare, Hatşepsut rămase aşezată lângă el, acolo unde era, cu ochii pironiți asupra lui, gândindu-se la băiețelul rotofei pe care-l tachina cu drăgălăşenie, la adolescentul morocănos pe care-l disprețuia un pic şi la faraonul a cărui importanță era în ochii ei mai mică decât a miniştrilor săi. Acum, că murise, simțea pentru el un fel de milă pe care nu o mai resimțise niciodată cât fusese în viață. La ce-i folosise că fusese Tutmes al II-lea? Ce făcuse, în afară de ceea ce orice bărbat se dovedeşte capabil, adică să aibă urmaşi? Plânse puțin, neputând crede că faraonul murise, el care doar cu o săptămână în urmă mai doborâse vreo treizeci de gâşte şi care acum zăcea cu mâinile lipsite de viață crispate pe piept.

Se ridică şi se adresă celor din jur, care continuau să fie împietriți.

— Trimiteți după preoții lui Sem şi, după ce vor lua trupul, aveți grijă ca cearşafurile să fie

purificate, şi patul aşijderea.

Aset era tot prăbuşită pe scaunul ei, având pe chip o expresie de neîncredere. Hatşepsut se apropie de ea şi o puse cu blândeţe să se ridice.

— Du-te la fiul tău, îi spuse ea. Vă iubea pe amândoi. Deocamdată, măsurile pe care le luase pentru a-ţi restrânge libertatea de mişcare sunt suprimate. Poţi să te plimbi pe unde vrei.

Aset părăsi încăperea cu un pas greu, mergând ca în vis.

În sfârşit, Hatşepsut plecă şi ea. Tot nu putea crede în moartea lui Tutmes şi i se părea că a doua zi ea avea să-şi reia programul cotidian, în timp ce el va fi la vânătoare, şi că seara vor cina împreună, ca de obicei, făcând glume şi pălăvrăgind. Faptul că în afară de camera aceasta aurită şi fetidă nimic nu se schimbase i se părea aproape o insultă la adresa morţii sale.

Egiptul întreg fu copleşit de disperare. Era o perioadă a anului deosebit de nefavorabilă pentru moartea unui faraon, şi cu atât mai mult a unuia tânăr şi viguros. Recolta aproape era strânsă şi felahii nu aveau altceva de făcut decât să stea pe malul fluviului, privind cum se umflă apele şi bârfind. Şi era inevitabil să înceapă să circule tot soiul de zvonuri contradictorii.

Hatşepsut era la curent cu toate acestea. Într-o zi, spre sfârşitul perioadei oficiale de doliu, trimise după medicul lui Tutmes şi totodată după judecătorii lui, chemându-i şi pe Aset cu

tânărul Tutmes. Când se adunară cu toții, intră direct în subiect.

— Mi s-a raportat, spuse ea fără să se piardă în preambuluri, că circulă anumite zvonuri fără noimă şi josnice. Dat fiind că ştim cu toții despre ce este vorba, cred că nu are rost să-mi mânjesc buzele repetându-le. Doctore, spune-ne de ce a murit fratele meu.

Omul răspunse fără nicio ezitare:

— A murit de ciumă, Maiestate. Nu e nicio îndoială în privința asta.

— S-ar putea să se administreze vreo otravă care să producă simptome comparabile cu cele pe care le avea el?

Medicul dădu din cap.

— Am tratat boli de tot felul, ani şi ani de zile, dar n-am auzit niciodată de o asemenea otravă.

— Vezi documentele din fața ta? Eşti gata să juri în fața lui Amon şi a lui Osiris, ca şi pe numele strămoşilor tăi, că faraonul a murit de moarte naturală?

Hatşepsut îi aruncă o privire nimicitoare lui Aset, care nu spunea nimic, cu ochii ei ca ai păsărilor de pradă ațintiți pe chipul omului. Medicul dădu din cap, sigur de sine.

— Sunt gata să jur.

— Să fie cumva fiindcă te temi de mine, nobile senior?

Medicul îi zâmbi.

— Maiestate, sunt un om în vârstă şi acum nu

mă mai tem de nimeni altcineva decât de Anubis şi de judecata lui. Am spus adevărul. Puternicul Horus a murit de ciumă. Asta-i tot.

— Atunci, ia loc şi binevoieşte să-ți pui sigiliul pe aceste documente. Crainicii mei le vor răspândi în toate oraşele şi toate aşezările regatului; şi, începând din ziua aceasta, oricine va afirma contrariul va fi condamnat la moarte.

Privirea semnificativă pe care i-o adresă lui Aset nu scăpă nimănui. Din rândul judecătorilor se auzi un murmur de aprobare. Hatşepsut îi întrebă dacă erau mulțumiți, iar ei îşi exprimară la unison asentimentul şi ieşiră, plecându-se adânc. Aset ieşi şi ea, fără un cuvânt.

În săptămânile care urmară, Egiptul aşteptă ca regina să ratifice pretențiile la tron ale lui Tutmes al III-lea şi să se proclame regentă până ce copilul avea să ajungă la vârsta adultă. Doar apropiații ei nu fură surprinşi să constate că proclamația aşteptată nu se dădea. Iar roțile masive ale guvernării continuară să se învârtă ca de obicei. Hatşepsut continua să se roage, să vâneze, să danseze şi să dea petreceri, ca şi cum Aset şi copilul ei nici n-ar fi existat.

Aset îşi petrecuse zilele de după înmormântare sub apăsarea unei terori neîncetate, aşteptându-se să se vadă exilată dintr-o clipă într-alta, împreună cu micul Tutmes. Timpul trecu, şi temerile ei dispărură. Se aventură să tatoneze terenul în speranța de a reuşi să desluşească

intențiile reginei. La fiecare tentativă, se lovi de un refuz politicos, dar ferm şi trebui să se retragă, prost-dispusă şi dezamăgită. Hatşepsut nu mai pomenise nimic de interdicția accesului la grădină şi Aset o străbătea, furioasă, cât era ziua de lungă, mânia fiind acum mai mare decât teama. Dat fiind că regina nu se hotăra deloc să proclame drepturile fiului ei la dubla coroană, Aset hotărî să ia lucrurile în mână.

Într-o dimineață, în timp ce Hatşepsut examina depeşele împreună cu Senmut, Ineni şi Hapusemb, Dua-eneneh, şeful crainicilor, dădu buzna în sală, abia răsuflând, cu privirile rătăcite. În clipa când dădea să deschidă gura, Ipuyemre, cel de-al doilea profet al lui Amon, se prezentă şi el, urmat de Menena, cu mâinile împreunate pe pântecele proeminent, cu o expresie de bucurie pioasă pe chipul lucios.

— Prosternați-vă cu toții! Urlă Senmut. Unde vă credeți, la cârciumă?

În fața acestei porunci, se lipiră cu toții de podea.

— Ridicați-vă, le spuse Hatşepsut fără să se supere.

Plimbă peste ei toți o privire pătrunzătoare, încercând să ghicească motivul acestei năvale, dar fiecare păstra tăcerea. Ipuyemre, prietene, tu care pari cel mai ponderat, poți să vorbeşti, fiindcă am jurat să nu-i mai adresez niciodată vorba primului profet al lui Amon, adăugă ea.

Acesta făcu o plecăciune, şi ea văzu că mâinile îi tremurau, deşi încerca să ascundă asta.

— Azi-dimineață la templu ni s-a dat un semn măreț, Maiestate. În timp ce prințul moştenitor îşi îndeplinea îndatoririle de diacon alături de ceilalți băieți şi cu marele preot, puternicul Amon s-a plecat în fața lui.

Respirația lui Hatşepsut deveni şuierătoare, Ineni scăpă sulul de papirus, şi Senmut simți că inima încetează să-i mai bată, dar nu se clinti, țintuindu-l cu privirea pe Menena, care nu schița niciun gest, dar ale cărui buze tremurau.

Hatşepsut stătea şi ea nemişcată, cu mâna pe Sigiliu, iar colierul de aur îi scânteia în soare. Deodată, se relaxă şi zâmbi batjocoritor.

— Chiar aşa? Făcu ea, apropiindu-se de Nehesi şi înapoindu-i Sigiliul. Şi ce concluzii trageți de pe urma acestui semn?

— Ei bine, că Amon e mulțumit de prinț…

Regina avu un zâmbet larg.

— Dragul meu Ipuyemre, eşti ca întotdeauna un servitor loial şi credincios, dar te temi prea mult de mine, aşa cum se şi cuvine, bineînțeles. Dua-eneneh, îți mulțumesc că ai venit atât de repede. Spune-mi acum ce s-a întâmplat cu adevărat.

Crainicul se plecă, cu buzele strânse şi privirea aspră.

— Prințul tocmai se ruga şi l-a întrebat pe Amon dacă va fi cândva faraon, aşa cum dorea tatăl lui.

— Şi apoi?

Regina părea să se distreze din nişte motive doar de ea cunoscute, dar Senmut simți cât de încordată continua totuşi să fie.

— Apoi, după o clipă, Amon şi-a înclinat capul de aur. Dua-eneneh vorbea pe un ton neutru şi lipsit de emoție.

Privirea lui o întâlni pe a lui Hapusemb, şi cei doi îşi zâmbiră.

— Amon şi-a înclinat capul de aur, repetă ea gânditoare, lipindu-şi buzele de palmele împreunate. Dua-eneneh, adu-l imediat pe prinț şi pe mama lui. Menena, aşteaptă în anticameră. Ipuyemre, tu poți rămâne.

O dată ce crainicul şi marele preot ieşiră, Hatşepsut se întoarse spre cei rămaşi înăuntru.

— Ei, ce ziceți? Întrebă, ridicând sprâncenele.

Ineni fu cel care vorbi:

— Bineînțeles, toate acestea trebuie să fie adevărate, spuse el. Cu siguranță că semnul a fost dat cu adevărat, altfel Menena şi preotul nu ar fi atât de tulburați. Totuşi…

— E un vicleşug! Strigă Nehesi. Zeul nu se pleacă în fața nimănui, decât în fața ta, puternică regină.

— Ştiu, răspunse Hatşepsut. Sunt mulți cei care-şi pleacă în fața lui capul, şi nu inima.

— Şi eu cred că e o înscenare, spuse Hapusemb. Cine se afla lângă copil în momentul când s-a întâmplat asta?

— Menena, evident, răspunse pe dată Senmut.

— Împreună cu ceilalți diaconi, îi aminti Ipuyemre.

— În cazul ăsta, observă Hatşepsut calmă, dacă Menena se afla lângă prinț, cine se afla în sanctuar, în spatele lui Amon?

Cu toții îl priviră pe Ipuyemre, care răspunse scuturând din cap:

— Nu ştiu. Eu eram cu dansatorii sacri în curtea interioară, de unde nu-i vedeam pe prinț şi pe zeu decât de departe.

Dua-eneneh se întoarse, însoțit de Aset şi de Tutmes. Aset părea aţâţată la culme, cu obrajii înfierbântați sub machiaj. Micul Tutmes, cu un aer solemn, se plecă în fața mamei sale vitrege şi mătuşe.

— Te salut, Tutmes, spuse ea. Tocmai am aflat de favoarea cu care te-a gratificat zeul şi aş vrea să ştiu mai multe. Povesteşte-mi tu.

Ochii de culoare deschisă ai copilului îi întâlniră pe ai ei. Mama lui îl avertizase că regina nu-l iubea, că-şi dorea să-l vadă părăsind palatul pentru ca să poată guverna astfel singură, dar băiatului îi era greu să o urască pe doamna aceasta frumoasă şi înaltă, cu un chip atât de desăvârşit, încât ar fi vrut să-l contemple la nesfârşit.

— Mă rugam. Mă rog deseori, ştii! Adăugă el cu un aer sfidător.

— E bine că te rogi des! E un lucru foarte bun să te rogi, îl încurajă ea cu un zâmbet.

Băiatul simți că-i revine curajul.

— Mă hotărâsem să-i cer părerea lui Amon, vorbi copilul cu glăsciorul său subțire. Cei care-l ascultau avură atunci impresia că nu făcea decât să repete o lecție bine învățată. Mi-am ridicat sus de tot vasul cu tămâie şi l-am rugat să-mi spună dacă voi fi faraon.

— Chiar aşa? Şi ce ți-a răspuns?

— Mi-a zâmbit, apoi şi-a înclinat grațios capul. L-a înclinat foarte mult, până când bărbia a atins pieptul său august. Toți cei care erau de față în jurul meu l-au văzut.

— Aha. Spune-mi, Tutmes, ştii cine sunt eu?

— Eşti regina Egiptului.

— Şi mai ce?

— Nu… nu ştiu.

— Bine, atunci o să-ți spun, fiindcă mama ta nu pare să fie în stare să-ți spună. Mai simt şi fiica lui Amon, întruchiparea lui pe pământ, rodul măruntaielor sale sacre; şi el mă iubea încă dinainte de a mă naşte. Gândurile lui sunt gândurile mele. Voința lui este voința mea. Crezi că ți-ar fi spus el că vei fi poate faraon fără ca eu s-o ştiu?

Aset scoase un sunet pe jumătate înăbuşit şi făcu un pas înainte. Stânjenit, Tutmes dădu din cap.

— Nu… nu, nu cred. Dar atunci ce voia să spună zeul?

— Voia să spună că e mulțumit de tine. Vrea ca

tu să munceşti cu zel în slujba lui şi a Egiptului. Şi atunci poate că într-o bună zi vei fi faraon. Dar, deocamdată, nu.

— Nu acum?

Buzele îi tremurau şi şi le muşca de mânie.

— Dar sunt prinţul moştenitor şi, prin urmare, trebuie să devin faraon!

— Dacă Amon îmi spune că vrea să fii faraon, o să ţi-o spun. Asta nu se va întâmpla însă multă vreme de-acum înainte. Nu eşti încă decât un prinţ mic şi mai ai multe de învăţat înainte de a putea urca pe tronul lui Horus. Înţelegi?

— Da, spuse el pe un ton sec. Dar învăţ repede, Maiestate. Ea îşi coborî privirile spre chipul său rebel.

— E adevărat. Semeni în toate privinţele cu bunicul tău, Tutmes I, tatăl meu. Acum întoarce-te în apartamentul tău. Vreau să vorbesc cu mama ta.

Băiatul ieşi cu capul sus şi cu umerii drepţi, traşi în spate. Hatşepsut porunci ca Menena să fie poftit înăuntru. Se stăpânea cu greu, străduindu-se să se arate dreaptă în faţa acestui vicleşug stupid în vederea însuşirii puterii. În timp ce Menena îşi relua locul lângă Aset, Hatşepsut observă că aceasta îşi recăpătase tot sângele rece.

— Zeul nu se pleacă în faţa nimănui decât în faţa mea, spuse ea. Tot Egiptul o ştie din ziua când m-am născut, încercând să joci renghiul

ăsta josnic şi jalnic unui copil care crede în zeul lui, l-ai dezonorat pe Amon şi n-ai reuşit decât să provoci un început se scandal printre cei care n-au altceva de făcut decât să bârfească. Dacă ți-ai închipuit că-mi poți forța mâna, asta dovedeşte doar sminteala şi naivitatea ta. Cum ai putut crede, fie şi numai o clipă, că o să mă reped să-i pun coroana pe cap lui Tutmes şi o să las țara în mâna cuiva ca tine? (Avu un zâmbet disprețuitor.) Dar nu meriți nici măcar disprețul meu.

Aset o asculta, dând semnele celei mai vii agitații şi mototolindu-şi rochia. Deodată, izbucni:

— Fiul meu este de drept prințul moştenitor al coroanei! Aşa a fost voința tatălui său!

— Dar tatăl lui a murit, i-o întoarse Hatşepsut. Încă de pe când trăia, eu eram Egiptul şi continuu să fiu Egiptul. Micul Tutmes ar fi mult prea maleabil în mâinile tale şi nu ți-ar trebui prea mult ca să storci țara mea mult-iubită. Crezi că soldații şi preoții ar răspunde apelului tău? Ți-ai petrecut oare toți aceşti ultimi şapte ani în cea mai deplină orbire? (îşi înalță brațele.) Ți-ai jucat ultima carte! Răbdarea mea a ajuns la capăt! Nu vreau să mai aud de niciun complot. În caz contrar, o să te condamn fără şovăire la moarte pentru trădare şi o să fii executată. Fiul tău şi cu tine reprezentați un pericol pentru țara aceasta pe care pretindeți că o iubiți amândoi. Şi acum,

ieşi de aici!

Aset ar fi vrut să-i răspundă. Buzele i se mişcau şi ochii îşi aruncau veninul spre Hatşepsut. Nehesi făcu însă un pas înainte, care o determină să se retragă şi să iasă cu toată iuțeala.

— Eşti prea miloasă, Maiestate, spuse Senmut. Şerpii ăştia trebuie striviți sub călcâi.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse ea obosită, dar nu vreau să-i iau fiului meu vitreg mama naturală imediat după moartea tatălui său. Nu cred că Menena poate face ceva acum că Tutmes nu mai este aici să-l sprijine. Nehesi, ai grijă ca suita Maiestății Sale să-i supravegheze fără răgaz. Senmut, vreau lista tuturor preoților în funcție din templu, de la cel mai mic diacon şi până la Menena. Încă nu m-am hotărât ce să fac, dar nici nu-mi trece prin cap să-i las coroana micului Tutmes.

Partea a IV-a

20

Hatşepsut aşteptă doi ani înainte de a se hotărî, doi ani pe care-i dedică în cea mai mare parte consolidării puterii sale asupra Egiptului, dominației ei asupra poporului. Apoi veni din nou luna lui Meshir. Între palmieri şi salcâmi, pământul se acoperi cu un covor de muguri, şi puii de păsări începură să învețe să zboare în apropierea fluviului. Ogoarele erau brăzdate de

canale noi, care se întretăiau cu cele vechi, oglindind în apa lor cerul palid de primăvară.

Templul din vale era gata. O dată ce şantierul fu curățat, ultimii muncitori rechiziționați se întorseseră în satele şi la gospodăriile lor. Monumentul strălucea cu toată luminozitatea pietrei, încastrat în adâncul adăpostului său însorit, şi nu mai aştepta decât omagiul făpturii divine care avea să calce în curând pe pardoseala de aur şi argint. Hatşepsut îl însărcinase pe sumbrul Tahuti să înalțe între aceşti pereți un nou altar tainic din abanos închinat Nubiei, în amintirea victoriei sale. Tot el desenase porțile interioare, din cedru şi din bronz, dar cele ce-i dezvăluiau cu precădere amploarea talentului erau porțile principale, din aramă întunecată, masive şi îndeajuns de impresionante pentru a-i descuraja pe musafirii rău-intenționați. Încrustate cu electrum, acel aliaj din aur şi argint care-i plăcea atât de mult lui Hatşepsut, ele erau acum larg deschise şi reflectau strălucirea soarelui în fascicule lungi şi aurii.

Preoții calculaseră ziua cea mai favorabilă consacrării templului şi o aleseseră în 29 a lunii. Hatşepsut îşi făcea rugăciunea, cu fața la grădină. În spatele ei, în dormitor, slujnicele îi pregăteau şorțul scurt cu falduri brodate cu aur şi peruca de ceremonie albastră şi aurie, împreună cu cingătoarea grea, tot din aur. Regina îi privi pe preoții care se adunau în curtea

interioară, îmbrăcați în robele lor de un alb strălucitor. Vederea trecătoare a lui Menena, în blană de leopard, nu-i întrerupse firul rugăciunilor.

Cu toate acestea, se simțea convinsă că destinul ei avea să înregistreze o cotitură în această zi. Sentimentul puterii sale o cuprinse brusc. Se ştia nemuritoare, stăpânind lumea în strânsă comuniune cu Ra, care-i scălda pielea de culoarea mierii. Când îşi încheie rugăciunea şi mai aruncă o ultimă privire fluviului şi necropolei tremurătoare în lumina arzătoare a soarelui, se întoarse în răcoarea dormitorului, unde femeile aşteptau să o îmbrace.

Îi legară în jurul mijlocului şorțul, apoi cingătoarea şi în cele din urmă îi puseră pieptarul greu împodobit cu nestemate, după care-i puseră brățările şi inelele. Ținându-şi brațele întinse în față, Hatşepsut se gândea la anii îndelungați în cursul cărora, zi de zi, pietrele şi coloanele fuseseră cioplite, şlefuite şi apoi înălțate, ca şi la momentele plăcute petrecute alături de Senmut şi de Tutmes, observând cum progresează lucrările. Îşi aminti cu mândrie de minunatele discuții cu tatăl ei. „Aşadar, îmi ştii răspunsul, zeu al Câmpiilor, îşi zicea ea. Îți dăruiesc acest monument, cel mai somptuos din câte ştiu şi de care sunt mândră."

Se aşează, cu palmele întoarse în sus pentru a-i fi unse cu henna roşie. În timp ce se uscau,

tălpile picioarelor şi unghiile acestora fură vopsite la rândul lor. Apoi fu încălțată cu sandalele ale căror pietre de jasp sângerii străluceau puternic.

Fața îi fu machiată cu un praf de aur care îi făcu buzele şi genele să strălucească şi i se dădu cu khol în jurul ochilor. În timp ce zâmbea imaginii sale strălucitoare din oglindă, îi fu pusă pe cap peruca, apoi coroana mică în formă de cobră. Era cu adevărat zeița care simboliza minunata-i țară.

Senmut o aştepta împreună cu ceilalți pe malul fluviului. O sută de ambarcațiuni împodobite cu drapele şi ghirlande aşteptau deopotrivă la chei pentru a-i transporta pe membrii Curții şi pe preoți pe malul celălalt. Senmut era gătit ca un prinț ce era, cu coiful alb încrustat cu aur, cu brățările şi însemnele funcției sale scânteind pe pielea întunecată la culoare, cu un pieptar mare şi auriu alcătuit din lanțuri şi scarabei din turcoaz, care-i acoperea umerii, gâtul şi spatele, şi cu emblema prinților regali, seniori ereditari ai Egiptului întinzându-i-se peste pieptul lat. Ta-kha'et se afla printre celelalte femei, cu pisica în brațe. Femeia purta o rochie albastră. Senmut o zări în momentul când se îmbarca şi se miră că-şi pusese o culoare de doliu pentru o asemenea ceremonie.

Una câte una, corăbiile porniră pe Nil, ale cărui ape agitate continuau să scadă. Pe celălalt țărm al fluviului, mulțimea se strânsese într-un

cortegiu vesel şi zgomotos sub baldachinele şi flamurile care mărgineau ceea ce odinioară nu fusese decât o potecă. Hatşepsut trecu în fruntea lui. Dat fiind că luase hotărârea să meargă la templu pe jos, îşi lăsase litiera pe malul fluviului. Îl zări pe Senmut, care se pregătea să-şi ocupe locul în cortegiu alături de Hapusemb, Menkh şi ceilalți miniştri, şi îi făcu semn să se apropie.

— Unde-i Neferura?

— E cu femeile, Maiestate, străjuită de crainici, sub paza lui Nehesi. Cât despre fetiță, am crezut că e mai bine să facă drumul în litieră.

— Perfect, aprobă ea, fiindcă Meryet-Hatşepset nu are decât trei ani şi o asemenea distanță ar fi obosit-o. Ziua aceasta e deopotrivă a ta şi a mea, nobile Senmut. Am hotărât să împart gloria cu tine, aşa că vei merge alături de mine.

Stupefiat, Senmut îşi ocupă locul lângă ea. Regina făcu semn trompeților să sune.

— E de netăgăduit, continuă ea în timp ce cortegiul se punea în mişcare, că ți-ai pus amprenta asupra templului tot atât de mult ca mine. M-am gândit mult, Senmut, şi aş vrea să-ți gravezi numele pe zidurile acestea sacre pentru ca generațiile viitoare să ştie cât de mult te-am stimat şi ce onoruri ți-am hărăzit.

Senmut se întoarse spre ea şi făcu o plecăciune, răvăşit; o asemenea distincție era extrem de rară şi singurul precedent pe care şi-l putea aminti era cel al lui Djoser, care-i îngăduise lui Imhotep

să-şi semneze extraordinarele realizări. Ştia unde avea să şi-l graveze pe al său, împreună cu titlurile şi cu povestea vieții sale: pe spatele uşii sanctuarului interior, unde numai zeii şi familia regală le-ar putea vedea închizând uşa, privilegiu pe care nici măcar preoții înşişi nu-l aveau.

— E o mare cinste, Maiestate! Exclamă el fericit.

Regina îşi întoarse spre el chipul auriu şi râse în hohote.

— N-am terminat încă cu tine, prinț mândru şi brav! Ajunseră la primul şi unicul pilon, pe care-l depăşiră continuând să glumească. Hatşepsut se opri şi-şi contemplă cu plăcere şi recunoştință capodopera. La câțiva paşi, prima rampă urca domol până la cea dintâi terasă, sub care un şir de coloane reflecta lumina soarelui. Cea de-a doua rampă ducea şi ea la o altă sală plină de coloane, şi privirea se lăsa apoi pe vârful colinei, astfel încât templul, valea şi faleza păreau să alcătuiască un singur tot, combinație armonioasă între frumusețea pietrei brute şi lucrarea omului.

Grădinile nu fuseseră încă desenate. Aleea plănuită de Hatşepsut era în stadiul de proiect; dar stânca şi piatra templului, în simplitatea lor naturală, nu aveau nevoie de niciun element suplimentar care să sporească puritatea şi puterea arhitecturii lor. Regina amplasase altarul lui Amon alături de statuia sa din capela centrală şi acum le făcu semn purtătorilor litierei

zeului să se apropie. Preoții înaintară cu povara lor copleşitoare. Tânărul Tutmes fusese ales să ducă tămâia lui Amon. Procesiunea se puse din nou în mişcare şi atinse încet prima rampă, unde se opri să se roage. Rugăciunile continuară până la cea de-a doua rampă, ritmate de vocea melodioasă şi gravă a lui Menena. Hatşepsut pătrunse în întunecimea sanctuarului ei, gândindu-se la Tutmes, soțul ei defunct, şi la plăcerea pe care ar fi avut-o trăind alături de ea această zi.

Amon fu urcat pe tronul care îi era hărăzit, alături de gigantica statuie aurită a lui Hatşepsut, ai cărei ochi păreau să scruteze şi cel mai ascuns ungher al templului. Apoi, toți cei care fuseseră admişi în Sfânta Sfintelor se prosternară pe podeaua de argint şlefuit, aducând omagiu celor doi zei care le guvernau viețile. Menena îşi croi drum printre cei prosternați pentru a ajunge lângă Amon, şi riturile de consacrare începură. Preoții, rămaşi pe prima terasă, îşi umplură vasele cu tămâie, ascultând litaniile şi zornăitul sistrelor. Sub ei, membrii Curții priveau în tăcere volutele de fum înălțându-se până la creasta falezelor care dominau valea.

La sfârşitul ceremoniei, Hatşepsut îngenunche în fața lui Amon şi recită rugăciunile cu sentimentul că încă nu se încheiase totul cu adevărat. Razele soarelui la asfințit începeau să

pătrundă până la cele două statui. În sanctuar se lăsă o tăcere apăsătoare. Tutmes se plecă în fața lui Amon şi începu să împrăştie din nou tămâie. Menena îi adună la un loc pe oficianți, în timp ce nobilii, cu gâtlejul uscat de cât cântaseră, se gândeau la masa care avea să urmeze. Hatşepsut însă aştepta nemişcată, convinsă în străfundurile sufletului că ceva avea să se întâmple. Şi, când se prosternă cu fața la podea pentru ultima oară, un glas limpede se înălță de pe buzele idolului, făcând să freamăte întreaga adunare.

— Ridică-te şi du-te, mult-iubit rege al Egiptului!

Hatşepsut ridică brusc capul. Toate amintirile, ambițiile, eşecurile şi visurile acestor ani din urmă năvăliră brusc şi explodară într-un formidabil strigăt de triumf. Se ridică şi se răsuci, cu brațele înălțate deasupra capului.

— Zeul a vorbit! Strigă ea, pradă exaltării victoriei. Mă proclam faraon!

Afară, toată lumea auzise agitația care domnea în sanctuar şi toți îşi aruncau priviri temătoare.

— Nu are dreptul! Exclamă brusc Yamu-nefru, din umbră, ieşind din toropeala sa obişnuită.

Deodată, nobilii începură să aplaude. Ropotul aplauzelor se propagă, amplificându-se în tot sanctuarul. Adunarea, ridicată în picioare, aclama. Regina trecu prin mijlocul ei, urmată de Nehesi şi de Senmut, cu brațele înălțate şi chipul

radios. Afară, ovațiile sporeau pe măsură ce mulțimea afla vestea.

— Mă proclam faraon! Strigă ea din nou.

Cuvintele acestea vibrante fură reluate de mii de ori în ecou de mulțimea care le repeta urlând: „Faraon! Faraon!”

Neferura îşi contemplă stupefiată mama tronând în litiera care-l transportase pe zeu, ridicată deasupra fețelor oamenilor înălțate spre ea. Aset şi Tutmes se țineau deoparte. Împinşi de mulțimea în delir, se pomeniră în spatele litierei, înconjurați de gărzile Maiestății Sale. Surescitarea atinsese culmea. Hatşepsut îşi scoase coroana în formă de cobră de pe cap şi o ținu cu brațele întinse, apoi i-o întinse brusc micuței Neferura. Ceva mai târziu, ambarcațiunea regală o conduse înapoi la palat, spre un nou destin.

În ajunul încoronării sale, Hatşepsut se izolă pentru a medita în întuneric. Toți aceşti ani de eforturi nu fuseseră zadarnici. „Am îndeplinit în sfârşit dorințele tatălui meu, îşi zicea ea. Nimeni nu mi se mai poate împotrivi astăzi în Egipt. Tutmes nu mai este. Aset şi Menena au eşuat în intrigile lor. Mi-am împlinit destinul. Sunt mai puternică decât oricând, mai frumoasă şi mai tare ca oricând, singura femeie demnă de titlul de faraon.” Se gândi la Neferura, care dormea, strângând la piept coroana cea mică, şi la tânărul Tutmes, ale cărui visuri de mărire

sucombaseră în fața forței sale neasemuite şi a imensei sale puteri. În noaptea aceasta nu mai existau decât ea şi zeul ei, în strânsă comuniune. Se simțea nemuritoare, aidoma stelelor care străluceau pe firmament, şi a țării care dormea sub controlul ei. Îşi petrecu pe terasă cea mai mare parte a nopții, bând vin rece, privindu-şi gărzile patrulând prin grădinile străbătute când şi când de silueta albă şi furişă a vreunui preot mergând să-şi îndeplinească datoria. Când zorile începură să mijească, se întinse pe pat, cu ochii larg deschişi şi cu mintea preocupată de o mulțime de proiecte.

Frizerul se prezentă dimineața, cu bricele sale bine ascuțite. Regina stătu nemişcată în timp ce meşele de păr negru i se desprindeau de pe cap şi căzeau de jur-împrejur. Nofret le aduna cu grijă una câte una şi, la sfârşit, Hatşepsut se privi în oglindă. Frizerul îşi ascuți briciul şi se apucă să-i radă capul, tăcut şi îndemânatic; nu se ivi nicio picătură de sânge. Hatşepsut îşi văzu chipul transformându-se sub mâinile sale. Acum avea o înfățişare asexuată; pomeții îi ieşeau mai mult în evidență, ochii îi păreau mult mai mari şi mai limpezi, iar gura, mai semeață. După plecarea frizerului, Nofret îi puse pe cap coiful de piele pe care avea să-l păstreze până când avea să fie înlocuit de dubla coroană. Acesta îi ajungea până la umeri şi îi reteza fruntea, conferindu-i chipului o severitate şi o simplitate noi. Nofret îi

înnodă la gât ochiul lui Horus, care atârna greu şi îi acoperea sânii. Soldatul de pază deschise uşa şi se dădu în lături, lăsându-l pe Senmut să intre, în mare ținută festivă de prinț şi ținând-o de mână pe Neferura, care era somptuos îmbrăcată, acoperită din cap până-n picioare de aur şi lapislazuli. Când se plecă împreună cu Senmut, coroana în formă de cobră, aşezată neîndemânatic pe capul ei ras, se înclină periculos.

— Nu, draga mea, îi spuse cu blândețe Hatşepsut zâmbind. Încă nu eşti regină. Sper ca într-o bună zi să te numesc rege, dar deocamdată nu ai dreptul să porți cobra.

— Dar aş putea totuşi să o țin în camera mea şi să mă uit la ea din când în când? Întrebă copilul scoțându-şi coroana.

— Da, dacă îmi promiți că nu o s-o porți niciodată şi nici n-o s-o laşi pe Meryet să se joace cu ea. Ei bine, preotule, eşti gata?

Senmut îi aruncă o privire femeii înalte strălucind de tinerețe, cu coiful bărbătesc pe cap şi ochiul lui Horus la piept, şi făcu o plecăciune adâncă.

— Suntem gata cu toții. Drapelele tale au fost înălțate şi stindardele flutură în vânt. Drumul e străjuit de o mulțime de oameni.

— Şi carul meu?

— E în curte, Maiestate, răspunse el zâmbind, şi Menkh începe să-şi piardă răbdarea.

— Asta nu mă miră. Să mergem.

Afară era foarte cald. Hatşepsut se urcă în spatele lui Menkh şi, proptindu-se bine pe picioare, se apucă de marginea aurită a carului, în timp ce mulțimea o aclama. Menkh pocni din bice şi caii porniră în trap domol, fără a merge prea repede, deoarece Hatşepsut voia ca toți să o poată vedea în timp ce străbate oraşul. Somptuoasa procesiune parcurse încet străzile. Copiii aruncau flori la trecerea ei, şi părinții lor sărutau caldarâmul în fața acestui zeu care părea că a ascuns în adâncul său orice urmă de feminitate pentru a semăna cu un tânăr şi frumos bărbat.

Ajungând la templu, îşi scoase singură coiful şi luă din mâinile zeilor coroana de faraon. Senmut fu stupefiat preț de o clipă la vederea capului ei ras. Hatşepsut îşi puse încet pe creştet coroana roşie şi albă şi luă biciul şi toiagul de aur pe care i le întindea Menena, împreună cu *uraeus*-ul cel trufaş, cobra şi şoimul regalității, care se înălțară din nou deasupra chipului faraonului. Apoi, pe umeri îi fu pusă roba grea şi prețioasă.

După ce făcuse înconjurul sanctuarului, precedată de Menena, Hatşepsut se întoarse spre adunare.

— Preiau astăzi toate titlurile tatălui meu, spuse ea. Crainic! Dua-eneneh păşi în față şi le recită:

— Horus, Cel Mult-iubit de Maat, Stăpân al Nekhbetului şi al Pen-Uarşetului, Cel al cărui

cap poartă trufaşul *uraeus,* Horus de aur, Frumusețe a timpurilor, Rege al Sudului şi al Nordului, Hatşepsut, Cel Veşnic.

Senmut observă că Dua-eneneh omisese să enunțe „Taur Puternic al lui Maat" şi asta îl făcu să zâmbească în sinea lui.

Apoi, ținându-şi capul drept, Hatşepsut continuă:

— Preiau totodată titlurile pe care Amon mi le-a dat la prima încoronare. Sunt Maat Alesul lui Ra, Copil al Soarelui, Copil al Dimineții. Şi am hotărât să mă numesc de-acum înainte Hatşepsu, Prima dintre puternicii şi nobilii regatului.

Îi fu înnodată la bărbie barba de faraon şi, departe de a se preta zâmbetelor, această transformare îi evidenția dimpotrivă puterea, mai mult decât dacă ar fi fost vorba de un bărbat. Hatşepsu I, rege al Egiptului, ieşi încet din templul de la Karnak şi-şi oferi frumosul chip de marmură soarelui strălucitor. Primi, imperturbabilă, omagiile soldaților, apoi se întoarse la palat în carul ei.

Înainte de începerea petrecerii, se aşează pe tronul lui Horus, cu toiagul şi biciul încrucişate la piept, în timp ce sfetnicii ei se adunau în fața sa. Nu fără o oarecare perversitate, îi porunci lui Tutmes să i se aşeze la picioare. Acesta se supuse fără un cuvânt, dar ea îi simți limpede furia stăpânită.

— Ei bine, spuse ea zâmbind, să începem. Cum v-aş putea uita, pe voi, cei care-mi sunteți credincioşi, în ziua aceasta binecuvântată de zei? Senmut, apropie-te!

Acesta se prosternă, iar ea îl invită să se ridice. Aparențele erau salvate, dar, dincolo de protocol, dragostea reginei pentru el sărea în ochi.

— Te fac Supraveghetor al lucrărilor de la Casa de Argint, Conducător al Profeților lui Montu, Slujitor al lui Nekhen, Profet al lui Maat şi, în sfârşit, Nobil al Egiptului.

Onorurile îl potopeau unul după celălalt. Adunarea atentă ştiu atunci cu certitudine cine împărtăşea puterea faraonului, şi oamenii îl priviră pe semețul Senmut cu un real sentiment de inferioritate. Acesta făcu o plecăciune şi se aşeză alături de ea.

Regina îi făcu semn lui Hapusemb.

— Îți aminteşti, îl întrebă ea, de ziua când te-am făcut Conducător al Profeților din Sud şi din Nord?

— Îmi amintesc perfect, Maiestate. Era chiar înainte de expediția ta împotriva kuşiților.

— Nehesi, adu-mi-l pe Menena!

Hapusemb înțelese ce avea să se întâmple. Toată lumea îşi ținu răsuflarea până când marele preot se apropie de tron.

Hatşepsut vorbi calm, dar ochii îi străluceau de mânie sub impunătoarea coroană dublă.

— Menena, un mare preot nu poate fi numit

decât de către faraonul însuşi, nu-i aşa?

Marele preot păli, dar făcu o plecăciune.

— Aşa a hotărât Maat, răspunse el.

— Or, acum sunt faraon. Îl numesc, aşadar, pe vizirul Hapusemb mare preot al lui Amon. Cât despre tine, Menena, îți poruncesc să părăseşti Teba până la sfârşitul lunii lui Plamenoth.

Menena făcu o nouă plecăciune şi părăsi sala la fel de imperturbabil ca întotdeauna. Hatşepsut îl urmări o clipă din priviri, amintindu-şi de ura nutrită de tatăl ei față de acest om, şi surprinse privirea pe care i-o aruncă Senmut. Chipul majordomului ei oglindea frica şi dezgustul. Mirată, se hotărî să-l descoasă mai târziu. Se vedea treaba că Senmut era la curent cu nişte lucruri pe care ea nu le cunoştea.

Îl numi pe Nehesi cancelar, onoarea râvnită de toți, dar care-i revenea de drept purtătorului Sigiliului Regal. Când veni rândul lui User-amon, îl chemă la ea, iar el se apropie zâmbitor. Înainte de a-l pofti să se ridice, ea îi porunci să se prosterneze încă o dată până la podea.

— Cu multă, foarte multă vreme în urmă, vorbi regina, te-ai prosternat la fel în fața mea, în glumă, şi eu ți-am făgăduit că într-o bună zi îți vei repeta gestul şi cuvintele. Îți aminteşti ce ai spus atunci?

Un val de râsete străbătu adunarea, în timp ce User-amon, cu nasul în praf, încerca disperat să dea din cap în semn că nu.

— Te asigur, mare Horus, că extravaganța aceea mi-a ieşit cu totul din minte. Pot să-ți cer cu umilință iertare?

— Anen! Strigă ea râzând din toată inima. Citeşte-mi ce ți-am cerut să scrii.

Scribul se ridică şi citi solemn:

— „Te salut, Maiestate! Frumusețea ta e mai orbitoare decât a stelelor. Vai! E prea mare pentru sărmanii mei ochi, nu te mai pot privi!”

— Acum, repetă-le! Spuse ea, zguduită de râs.

Şi User-amon se supuse, dar poziția în care se afla îi slăbea considerabil sunetul vocii.

— Acum poți să te ridici, spuse faraonul în cele din urmă.

— Maiestatea Ta are o memorie infailibilă, observă el.

— Absolut, aprobă ea calmă. Iar pentru tine, frumosule, am plănuit o inspecție a viziratului tatălui tău, pe care ai neglijat-o destul în vremea din urmă, preferând să le „inspectezi” pe sclavele mele.

Împărțirea privilegiilor şi a recompenselor îşi urmă cursul. La apusul soarelui, trompetele vestiră dineul. Hatşepsut se ridică, vădit încercată de greutatea considerabilă a robei sale de gală.

— Să cinăm împreună, spuse ea privindu-i pe fiecare pe rând. Şi apoi vom desăvârşi împreună ceea ce am început să facem pentru Egipt. Niciun urmaş nu va putea spune că țara asta a suferit

sub stăpânirea noastră!

Se îndreptară spre sala ospățului şi luară loc pe estradă pentru a bea în sănătatea ei. Nimeni, cu excepția vigilentului Senmut, nu-i remarcă pe Yamu-nefru, Djehuti şi Sen-nefer, care mâncau întunecați într-un colț al sălii, pitiți în dosul unei coloane. Nu departe de ei, Tutmes şi mama lui aruncau priviri mânioase în direcția baldachinului.

Pe la miezul nopții, Hatşepsut se descotorosi de roba ei grea, bătu din palme, şi petrecerea începu. Regina îşi exprimase dorința de a vedea trupa de dansatori pe care Hapusemb o adusese din Nord. Bărbații, deopotrivă acrobați şi dansatori, executară salturi, sărituri şi piruete în ritmul tobelor şi al ciudatelor instrumente cu coarde, care o fascinară. Când spectacolul se termină, Hatşepsut le dărui aur, iar Hapusemb oferi reginei trupa în dar. Reginei îi făcură mare plăcere şi figurile executate de un leopard dresat, care-i fu şi el dăruit. Până la o oră înaintată, cele mai uimitoare distracții ale regatului o ținură cu sufletul la gură, în timp ce cupele cu vin erau umplute neîncetat, ca şi conurile parfumate de pe capetele musafirilor.

Hatşepsut porunci la un moment dat să se facă linişte.

— E vremea să ne odihnim, spuse ea. Dar, înainte de-a pleca, aş vrea să-l ascult pe marele Ipuky, cântăreț binecuvântat de zei. User-amon,

ajută-l!

Bătrânul păşi până în faţa estradei, sprijininduse de umărul lui User-amon. Mergea încovoiat, călcând anevoie, copleşit de vârstă şi de boală, dar glasul său nu pierduse nimic din vrajă. Hatşepsut îi dăduse o casă cu grădină pentru aşi sfârşi zilele în tihnă. Bătrânul îşi puse lăuta pe genunchii costelivi, îşi acordă instrumentul sub privirile nerăbdătoare ale musafirilor şi începu să cânte.

La primele cuvinte, Senmut, iritat, se răsuci spre Hapusemb.

— Dar e cântecul dedicat lui Imhotep! Şopti el mânios. De ce l-a ales pentru o zi ca asta?

Hatşepsut îi porunci brutal să tacă, şi el se supuse, intrigat, ascultând melodia tulburătoare care căzu peste întreaga adunare ca tăişul unei securi.

„Unii mor, şi alţii dăinuiesc până ce vremea lor pe pământ se sfârşeşte.

Zeii se odihnesc în piramidele lor, ca şi nobilii şi cei mai demni dintre noi.

Locuinţele marilor ziditori au dispărut. Ce a mai rămas din ele?

Am auzit de multe ori discursurile lui Imhotep şi Hardedef. Ce a mai rămas din locuinţele lor

acum? Pereții s-au năruit, locuințele lor nu mai sunt, ca şi cum nici n-ar fi fost vreodată.

Nimeni nu s-a întors ca să ne spună cum se simt, nici de ce au nevoie.

Şi inimile noastre nu-şi vor găsi odihna decât în clipa când ne vom alătura lor.

Bucură-te că poți uita că într-o bună zi oamenii îți vor aduce omagiu.
Urmează-ți dorințele atât cât vei trăi.

Parfumează-te cu smirnă, îmbracă-te în veşmintele cele mai fine, şi găteşte-te cu minunățiile zeilor.

Sporeşte-ți şi mai mult plăcerile. Urmează-ți dorințele şi fă ce-ți place.

Fă ce vrei pe pământ şi nu-ți frământa inima înainte de a veni ziua plângerilor.

Şi chiar şi atunci, Cel ce are Inima Liniştită nu aude plângerile, iar strigătele nu au salvat niciodată pe nimeni De lumea subpământeană."

Ultimele acorduri plutiră peste adunare; nimeni nu aplaudă, dar Ipuky nici nu se aştepta la aplauze.

— Îți mulțumesc pentru învățătură, preaînțeleptule Ipuky, grăi Hatşepsut, spărgând tăcerea. E bine ca un rege să nu uite de preceptele acestea în ziua încoronării sale.

Bătrânul îşi plecă uşor capul, apoi se ridică, cu lăuta sub braț. User-amon îl ajută să coboare de pe estradă şi se pierdu în mulțime.

Hatşepsut dădu liber tuturor şi părăsi rapid sala, trasă la față de oboseală. Câțiva privilegiați o urmară, croindu-şi drum printre mormanele de perne, cupe răsturnate şi trupuri ghemuite pe jos, până la coridoarele liniştite ale apartamentelor ei.

21

Epuizată de excesele din ajun, Hatşepsut dormi adânc. Se trezi chiar înainte de ivirea zorilor, se sculă şi aşteptă neliniştită momentul acesta atât de mult-dorit. Nofret îi pusese scaunul cu fața la răsărit şi, în timp ce se aşeza, îl auzi sosind pe marele preot, pe al doilea mare preot şi pe diaconii lor. La porunca ei, Nofret deschise uşa în fața căreia stăteau, respectuoşi, Hapusemb, Ipuyemre şi micul Tutmes, împreună cu ceilalți preoți care duceau vasele cu tămâie. Hatşepsut nu făcu niciun gest, cu privirile ațintite asupra orizontului unde Ra abia începea să se zărească, şi preoții intonară imnul laudelor: „Salutare ție, o, puternică încarnare ce te înalți precum Ra la răsărit! O, Emanație a zeului sacru!”

Le primi omagiile cu un soi de orgoliu şi de aviditate geloasă. La urma-urmei, tronul, ţara şi zeul îi reveneau de drept, prin naştere. La încheierea rugăciunilor, Ra se înălţa deja sus pe cer, eliberat din ghearele nopţii. Apoi, uşile se închiseră în urma preoţilor care se îndreptară spre templu, pentru a aştepta acolo venirea faraonului.

Nofret porunci să se pregătească baia. Gărzile îi lăsară să intre unul câte unul pe prinţii şi pe nobilii care aveau îngăduinţa de a asista la abluţiunile faraonului. Hatşepsut lăsă să alunece de pe ea rochia lungă şi se cufundă în apă, apoi, după ce-i salută pe toţi, profită de ocazie pentru a discuta cu ei despre treburile care aşteptau să fie rezolvate în ziua respectivă, lăsându-se între timp spălată de sclavele sale. După plecarea sfetnicilor, se întinse pe o banchetă de cedru pentru a fi parfumată, masată şi fricţionată. Odată îmbrăcată, purtând cobra şi şoimul, simboluri ale imensei sale puteri, se duse la templu pentru a îndeplini riturile sacre, pentru prima oară de la încoronare.

În sanctuar, asistată de Thot şi de Horus, deschise racla şi-l tămâie pe zeu. Ascultă rugăciunile preoţilor dedicate sănătăţii şi siguranţei faraonului. În timp ce îndeplinea aceste ritualuri, se simţi cuprinsă de o bucurie adâncă. Ştiuse încă din copilarie ca o asemenea

zi avea sa vina.

Ineni se afla deja în Sala de Audienţe, cu depeşele stivuite pe masă în faţa lui. Anen şi ceilalţi scribi aşteptau şi ei, gata să consemneze ordinele de zi. Ineni, cu faţa trasă şi ridurile din jurul nasului şi al gurii mult adâncite, o salută pe Hatşepsut, frânt în două. Membrele îl dureau şi toate încheieturile îl făceau să sufere.

Spre deosebire de celelalte zile, nu-i întinse primul dosar.

— Ce s-a întâmplat, prietene? Îl întrebă ea. Ineni se plecă din nou, cu mare anevoie.

— Maiestate, nu ştiu cum să-ţi spun, dar aş vrea să demisionez din funcţiile mele de trezorier.

Hatşepsut îi privi din nou chipul frumos şi istovit şi îi remarcă paloarea.

— Eşti nemulţumit de mine, Ineni? Politica mea îţi displace cumva?

— Nu, răspunse el zâmbind, nici vorbă de aşa ceva. Dar încep să îmbătrânesc şi răspunderile mele sunt din ce în ce mai împovărătoare. O să continuu totuşi să construiesc pentru tine, dar în propriul ritm, dacă accepţi. Ca guvernator al Tebei, am deja atâta treabă, încât viaţa întreagă nu mi-ar ajunge; pe deasupra, aş vrea să-mi petrec mai mult timp cu ai mei şi să lucrez la mormântul meu.

— E multă vreme de când eşti în slujba noastră, recunoscu ea. Îi erai deja indispensabil tatălui meu şi trebuie să mărturisesc că o să-mi lipseşti

enorm, fiindcă ştiința ta este considerabilă. Ei bine, oftă ea, aşa să fie. O să pleci cu binecuvântarea mea. O să primeşti totuşi invitațiile mele la cină?

— Ori de câte ori vei dori!

— Cine te-ar putea înlocui? Ai vreun alt trezorier să-mi recomanzi?

Întrebase fără ocolişuri, dar Ineni avea deja răspunsul pregătit.

— Ți-l propun pe Tahuti. E cinstit şi conştiincios şi, deşi are rareori sclipiri de geniu, munceşte cu mare asiduitate.

— Atunci, îl accept pe Tahuti. Dua-eneneh, mergi şi caută-l! O să înceapă imediat să lucreze. Ineni, mai rămâi o lună sau două ca să-l pui la curent şi, apoi, te las să pleci. Guvernarea suferă adevărate bulversări... Până atunci, am putea să ne apucăm de treabă. Ce am primit azi?

Ineni luă un sul.

— E o scrisoare de la Inebny, viceregele Nubiei. Îți transmite că n-o să-ți poată trimite mai mult aur decât ca de obicei...

Rezolvarea treburilor curente luă sfârşit în jurul amiezei; Hatşepsut prânzi singură în apartamentul ei, după care îşi făcu siesta şi-şi dădu seama pentru întâia dată de izolarea la care o condamna puterea absolută, dar nici nu i-ar fi trecut vreodată prin cap să renunțe la dubla coroană în schimbul unui palat plin de prieteni. Îşi potrivi sub cap perna şi, cu un zâmbet

maiestuos pe buze, închise ochii.

Înainte ca primul an al domniei sale să se fi încheiat, modificase în întregime apartamentele faraonice, dărâmând anumiți pereți şi practicând noi deschideri. O dată ce lucrările se încheiaseră, se mută în odăile mai spațioase, mai înalte, mai bogate ca înainte. Nu se atinsese de podele, care erau deja acoperite de aur şi foarte frumoase, dar Tahuti realizase pe pereți uriaşe reliefuri din argint masiv care se înălțau până la tavanele albastre. Întinsă în patul al cărui căpătâi înfățişa capul lui Amon şi care avea la picioare labele sale de leu, putea vedea cei trei pereți reproducându-i chipul faraonic, cu bărbia accentuată de bărbia dreaptă, cu fruntea lată şi senină sub dubla coroană împodobită cu cobra şi şoimul.

Cu toate acestea, nu-l uitase pe Amon. Efigia sa strălucea în toate odăile; în fața fiecăreia dintre reprezentările sale se aflau mâncare, vin şi flori; tămâia ardea zi şi noapte, răspândind în tot palatul parfumul ei de smirnă.

Arhitecții, artiştii şi cioplitorii în piatră nu se lăsaseră nici ei pe tânjală. Aleea plănuită între fluviu şi templu era în sfârşit terminată. Hatşepsut pusese ca aceasta să fie străjuită de sfincşi, cu trup de leu aidoma Zeului-Soare, dar chipurile impasibile prin fața cărora se perindau credincioşii nu erau altele decât ale ei, repetate la nesfârşit, strălucind de frumusețe, regale şi distante. Bazine şi grădini fură amenajate în

jurul templului şi în scurt timp acolo îşi făcură adăpost păsările. Dar, cu prilejul frecventelor sale şederi pe celălalt mal al fluviului, simțea că mai trebuia ceva pentru ca Amon să fie mulțumit cu adevărat de eforturile fiicei sale, pentru ca acest loc să devină cel mai frumos din tot Egiptul. Încă nu binevoise să-i dezvăluie despre ce era vorba, dar ea, una, rămânea convinsă că avea să-i spună mai devreme sau mai târziu.

Începu să întipărească povestea vieții sale pe zidurile strălucind în soare ale teraselor. Artiştii se puseră pe treabă şi, sub supravegherea necruțătoare a lui Senmut, pictară conceperea ei miraculoasă, naşterea ei regală, încoronarea şi înaltele fapte ale vieții sale.

Senmut îşi petrecea destule ore şi în sanctuarul tăiat în munte, unde artiştii săi întipăreau pentru eternitate titlurile şi povestea înălțării sale în sferele puterii. Succesul însă nu-l orbea şi puse ca numele să-i fie gravat sub stratul subțire de ghips peste care se întindea vopseaua, astfel încât, dacă vremurile se schimbau şi regele ajungea să-şi piardă puterea, zeii să-şi poată aminti încă de el.

În tot Egiptul şi până departe în deşert, Hatşepsut lăsă mărturii monumentale despre domnia sa. Oriunde îşi puteau întoarce privirea, supuşii ei îi întâlneau portretul regal, simbol al perenității faraonului, şi toți se minunau şi-l lăudau pe Fiul Soarelui.

De la fastuosul palat înmiresmat şi până la ogoare, sate şi oraşe, trecând prin templu, Hatşepsut îşi impunea pretutindeni voința. Numindu-l pe Hapusemb mare preot, ea unificase cu abilitate religia şi statul, fiind sigură acum că nu va mai întâlni nicio opoziție nici de o parte, nici de cealaltă.

La cinci ani după încoronare, Hapusemb renunță la funcția de vizir, pentru a se consacra întru totul funcțiilor tebane. Era tot necăsătorit. Multe femei din suita lui Hatşepsut şi l-ar fi dorit de bărbat şi destule se făcuseră de râs încercând să înduioşeze privirea sa mereu neîndurătoare şi zâmbitoare. Hapusemb le trata pe toate cu aceeaşi prietenie rezervată şi politicoasă, dar frumoasa lui locuință cu alei late coborând spre fluviu rămânea lipsită de o stăpână. Desigur, avea concubine, şi cel puțin cinci sau şase copii, dar ele îl vedeau destul de rar. Mergea tăcut de la templu la palat şi nu se întorcea acasă decât pentru a se odihni, a citi şi a dormi.

În acelaşi an, tatăl lui User-amon muri şi fiul său deveni vizir al Sudului. Fu rapid copleşit de munca legată de administrarea patrimoniului, dar nu-şi pierdu totuşi insolența legendară şi nici gustul pentru sexul frumos. Era deopotrivă groaza şi deliciul palatului, şi Hatşepsut ținea mult la el.

Într-o dimineață înghețată, Hatşepsut primi vestea surprinzătoare a morții lui Mutnefert.

Uitase cu totul de impunătoarea bătrână, care nu-şi revenise niciodată de pe urma morții fiului ei şi care trăia retrasă în apartamentele sale. Lacrimile şi văicărelile sale sfârşiseră prin a le obosi pe femeile din suita ei şi strigătele sale de durere lăsaseră locul unei indiferențe mute față de toate, cu excepția amintirilor despre Tutmes şi a rugăciunii pentru morți. Cu toate acestea, nu încetase să mănânce exagerat de mult, dar bijuteriile rămăseseră uitate în sipetele lor, pălăvrăgelile şi bârfele nu se mai auzeau în apartamentele ei şi nimeni nu o mai vizita, cu excepția nepoatei sale Neferura, care venea din când în când să stea lângă ea pe pat şi să o asculte povestind întâmplări din vremea când tatăl ei era prinț şi mama ei un copil. Mutnefert nu o plăcea pe Aset şi îi reproşase adesea fiului ei că o introdusese la palat. Nu-şi exprimase niciodată dorința de a-şi vedea nepotul, dar o iubea cu tandrețe pe Neferura şi acum, la sfârşitul zilelor ei, prezența acesteia o reconforta.

Neferura nu plânse aproape deloc când mama ei îi aduse vestea morții lui Mutnefert, ci se mulțumi doar să dea din cap.

— Bunica murise pe dinăuntru cu mult înainte de a muri pe dinafară… din cauza tatălui meu, îi atrase ea cu răceală atenția lui Hatşepsut. Acum, trebuie să fie fericită, liniştită de prezența lui. N-o s-o plâng, fiindcă asta nu i-ar fi plăcut.

Mutnefert fu, aşadar, îngropată în mormântul

splendid pe care i-l înălțase Tutmes I şi Hatşepsut asistă la funeraliile ei, încă uimită de faptul că putuse trăi atât de multă vreme sub acelaşi acoperiş cu ea, uitând cu totul de prezența ei.

În timpul celui de-al şaselea an al domniei sale, nişte hoți fură prinşi în timp ce încercau să pătrundă în mormântul tatălui ei. Lividă de furie, ea prezidă personal interogatoriul lor desfăşurat la palatul de justiție. Bănuielile i se îndreptară spre Benya, singurul supraviețuitor al lucrărilor desfăşurate în valea unde se odihneau mama, tatăl şi fratele ei. Trimise, aşadar, după el, ca şi după Senmut, dar le vorbi fără ca alții să mai fie de față, în apartamentele ei.

— Şase oameni îşi aşteaptă moartea chiar în clipa asta, îi înştiință ea fără să mai piardă timpul. Au jurat că sunt singurii care l-au profanat pe zeu, tatăl meu, dar cum aş putea să fiu absolut sigură?

Hatşepsut îl privi apăsat pe Benya, palid şi încordat între cele două gărzi, dar el îi susținu calm privirea. Acum era un bărbat frumos şi un meşter constructor talentat, şi ea era prima care-i recunoştea numeroasele merite. Regina se întoarse spre Senmut.

— Sunt mulți ani de când tatăl meu l-a cruțat pe prietenul tău de o moarte sigură. Care e starea averilor lui de atunci încoace?

Senmut îi răspunse mânios, conştient de frica şi

tulburarea pe care le resimțea regina, dar rănit de lipsa ei de încredere.

— Maiestate, de atunci încoace, Benya nu a suflat niciodată o vorbă despre tot episodul acela. În caz contrar, mormântul zeului Tutmes ar fi fost profanat de mult. Cât despre averile sale, ați face mai bine să-l întrebați direct pe el.

— Pe tine te întreb. Îi răspunzi cu obrăznicie regelui tău? I-o întoarse ea. Benya e singurul care ar fi putut să-i informeze pe profanatorii ăştia. Ce altceva pot crede?

Departe de a-şi fi pierdut uzul facultăților sale intelectuale, Benya îi răspunse cu sânge rece:

— Şi ce să mai spunem de toți cei care l-au însoțit pe zeu la mormânt? De femei, de preoți şi de toți ceilalți? Chiar crezi că aş putea să mă înjosesc până la a-l jefui pe zeul care mi-a cruțat viața?

— Bine! Făcu ea cu un gest de nerăbdare. Nu te credeam cu adevărat vinovat, Benya, şi-mi pare rău că te-am arestat. Dați-i drumul!

Gărzile îl eliberară şi ieşiră. Benya îşi frecă încheieturile.

— Maiestate, te sfătuiesc să muți într-un loc mai sigur trupul tatălui tău, împreună cu toate bunurile sale, propuse Senmut.

— Îmi iau angajamentul să-i găsesc un loc convenabil, adăugă Benya, cu chipul luminat de un zâmbet larg. Mă ocup eu de asta.

Regina rămase preț de o clipă cu gura căscată

în fața unei asemenea cutezanțe, dar în cele din urmă izbucniră cu toții în râs.

— Oricum, continuă ea serioasă, problema e importantă. Dacă tot îți iubeşti aşa de mult munca, Benya, îți dau voie să te ocupi tu de asta. Ar trebui să te gândeşti la falezele din spatele templului meu. Totdeauna e destulă lume care vine şi pleacă pe acolo, chiar şi noaptea, şi m-aş mira foarte ca cineva să îndrăznească să se aventureze aşa de aproape de preoții mei.

— E o idee excelentă, Maiestate, aprobă Benya.

— Şi dacă tot eşti aşa de grăbit astăzi să-mi dovedeşti zelul tău, continuă ea cu o umbră de maliție, mai am ceva să-ți cer. Nu mai vreau mormântul pe care l-a construit Hapusemb pentru mine. Sapă un tunel pornind de la altarul meu, Benya, cât mai adânc cu putință în stâncă. În felul ăsta o să mă odihnesc mai aproape de cei care-mi sunt dragi. O să înalț o statuie a tatălui meu pe altar, alături de a mea şi de a lui Amon. În acest fel, credincioşii vor putea să se roage la noi toți, fiindcă nu există cu siguranță un zeu mai puternic ca Amon, niciun faraon mai mare ca Tutmes, şi nicio încarnare mai frumoasă ca mine însămi.

Copiii regali creşteau, vlăstare tinere şi viguroase. Tutmes deveni preot şi slujea zilnic la templu, dar toți cei care-l cunoşteau se îndoiau că va rămâne acolo mult timp. Era îndesat şi

voinic, şi începea să-şi petreacă după-amiezele privind cum se antrenează trupele pe câmpul de manevre, nerăbdător să li se alăture.

Mama lui îşi aştepta cu înțelepciune momentul prielnic. Pe măsură ce trecuseră anii, încetase să-şi mai evidențieze prea pe față fiul, dar şoaptele ei perfide, aluziile şi insinuările cum că Tutmes va ajunge un faraon la fel de mare ca bunicul său îşi croiau drum în anturajul tânărului prinț. În ciuda indiferenței generale, sămânța sădită dădea un rod care se cocea încetul cu încetul.

Hatşepsut spulbera cu un hohot de râs zvonurile otrăvite răspândite de Aset. Se simțea atât de sigură în rolul ei de faraon, încât se credea în sfârşit la adăpost de orice pericol, ținând bine în mână hățurile guvernării politice şi religioase, făcându-se ascultată cu glasul şi cu biciul. Dar Senmut, pe care funcția sa de majordom îl făcea să cunoască cele mai mici unghere ale palatului, se simțea îngrijorat, iar Nehesi era deosebit de precaut.

— Maiestate, o sfătui el într-o zi pe când se duceau împreună pe malul lacului pentru a prânzi după încheierea audiențelor, a venit vremea să-l ținem sub observație pe tânărul Tutmes.

— Să-l ținem sub observație? Replică ea mirată. Şi de ce, mă rog? Îl am mereu sub ochi: la templu, la masă, în timpul plimbărilor cu carul.

Ce vrei mai mult?

Râdea, şi soarele se reflecta pe coiful ei bătut cu aur de Secare dată când îşi întorcea capul.

— Creşte, răspunse el brutal. Începe să se sature de nesfârşitele psalmodieri ale camarazilor săi diaconi şi de întunericul sanctuarului. Devine nerăbdător şi îi observă pe soldați când se antrenează.

— Aş! N-are decât doisprezece ani. Ai stat prea mult degeaba, Nehesi. Trebuie să mai pornesc un război ca să-ți dau din nou prilejul de a te bate?

— Ştiu ce văd, adăugă el încăpățânat. Pot să-ți împărtăşesc părerea mea, Maiestate?

Regina se opri brusc în mijlocul aleii şi se întoarse spre el, exasperată.

— Da, dacă nu te poți stăpâni, şi văd că aşa stă treaba.

— La palat e pe cale de a se maturiza o nouă generație de tineri: Tutmes şi prietenii lui, Yamunedjeh, Menkheperrasomb, Min-mose, May, Nakht şi alții. Au impetuozitatea şi nerăbdarea tipice vârstei şi nu au nimic de făcut decât să se agite în clasă sau să alerge prin grădini. Bagă-l pe Tutmes în armată, Prea-Nobilă, împreună cu câțiva dintre camarazii lui. Pune-l să înceapă ca simplu recrut şi să trudească zdravăn. Nu-l lăsa în niciun caz lipsit de ocupație.

Regina scrută chipul negru şi fu surprinsă de cât de expresiv era. Până atunci îl crezuse

impenetrabil la orice sentiment din pricina indiferenței supreme pe care o manifesta, dar, de data aceasta, ochii lui păreau să o implore.

— Aşa ai face în locul meu? Întrebă ea.

— Nu, răspunse el, ocolindu-i privirea.

— Atunci, de ce-mi dai im sfat pe care tu nu l-ai urma? Ce ai face cu focosul meu fiu vitreg şi nepot?

Nehesi tresări brusc.

— Nu mă întreba, Maiestate.

— Dar trebuie să ştiu! Spune-mi, Nehesi! Nu eşti garda mea de corp şi paznicul uşii mele?

— Aminteşte-ți bine că tu m-ai întrebat, Maiestate, spuse el disperat. Dacă aş fi în locul tău, aş lua măsurile necesare pentru ca prințul Egiptului să nu mă mai deranjeze niciodată şi i-aş expulza mama din Egipt.

Chipul lui Hatşepsut căpătă treptat o expresie de concentrare intensă şi ochii ei îl scrutară insistent.

— Aşadar, asta ai face? Întrebă ea încet. Şi nu crezi, generale, că o asemenea idee mi-ar fi putut trece prin minte, văzându-l cum creşte şi seamănă din ce în ce mai mult cu bunicul lui, mare şi trufaş, şi iscusit încă de pe acum, de la cei doisprezece ani ai săi? Dar spune-mi, ce-ar fi zis zeii despre o asemenea intervenție?

— Ar fi zis că fiica lui întruchipează orice lege şi orice adevăr, fiindcă ea este emanația lui.

— Nu, cu siguranță că nu, răspunse ea, dând

din cap.

Iată ce-ar fi spus: „Unde-i fiul meu Tutmes, sânge din sângele meu? Nu-l văd nicăieri, nici la lucru, nici la joacă.” Şi ar fi pedepsit pe cineva. *

— Maiestate, replică Nehesi proptindu-se bine pe picioare şi privind-o în ochi, te înşeli.

— Nehesi, răspunse ea sfidându-l din priviri, eu nu mă înşel niciodată, niciodată, absolut niciodată.

Îşi încheiară plimbarea în tăcere şi, înainte de sfârşitul săptămânii, Tutmes împreună cu Nakht, Menkheperrasomb şi Yamu-nedjeh fură înrolați în divizia lui Seth şi începură să practice exercițiile militare cu înflăcărare, ca soldați înnăscuți.

Neferura creştea şi ea. La doisprezece ani, era oglindirea palidă şi fragilă a puternicei şi strălucitoarei sale mame; era o elevă mai curând bună şi un copil grav care străbătea palatul desculță, ținând în brațe pisici, cățeluşi sau flori. Mintea ei încă de copil, inocența asociată cu o oarecare răceală semeață o făceau să fie greu de înțeles. Toată afecțiunea ei profundă şi bine ascunsă, toate elanurile iubirii sale erau hărăzite înainte de toate mamei ei şi apoi dădacei sale. I se întâmpla însa din ce în ce mai des să se duca pe câmpul de manevre unde, la adăpostul unei umbrele de soare, se uita la tânărul Tutmes trăgând cu arcul, cu muşchii încordați sub pielea-i mată, şi râzând cu prietenii lui.

Neferura nu mai avea acum nimic în comun cu sora ei mai mică. La şase ani, Meryet-Hatşepset era un copil zgomotos şi capricios. Într-o bună zi, apăru în apartamentele mamei sale şi, roşie de mânie şi gelozie, o acuză că o iubeşte mai mult pe Neferura. Hatşepsut nu negă deloc faptul, dar o pedepsi foarte sever şi fetița se duse la culcare, cu fundul arzându-i de lovituri şi cu capul doldora de planuri întunecate de răzbunare.

22

Hatşepsut ajunse în culmea gloriosului ei destin, strălucind de sănătate, forță şi frumusețe. Puterea şi misterul pe care le avea direct de la Amon făceau ca toți oamenii să i se supună, ca şi cum ar fi fost o zeiță nemuritoare. O dată cu trecerea anilor, era privită cu un respect din ce în ce mai superstițios şi mulțimea pelerinilor care veneau să se reculeagă în fața capelei sale nu înceta să crească.

În adâncul ei însă nu reuşea să-şi afle odihna. Întinsă pe pat în timpul nopților calde de vară, nu înceta să se gândească la Senmut, dar poziția ei de faraon, condamnat la singurătate, o făcea să ezite. Totuşi, nopțile agitate şi visele înfierbântate o preveniră că era timpul să-şi dovedească o dată pentru totdeauna şi în chip ireversibil încrederea în cel pe care-l iubea mai mult decât pe oricine.

Într-o seară caldă, se hotărî să se parfumeze cu uleiurile cele mai alese, îmbrăcă o rochie lungă şi transparentă şi-l chemă pe Senmut. În noaptea aceea, îşi lăsă deoparte coiful de faraon, deşi, dat fiind că-şi lăsase părul să crească la loc, era obligată să-şi acopere capul în orice împrejurare. Îşi încinse fruntea cu o panglică simplă, albă şi argintie şi puse să se aducă fructe şi vin, ca şi cele mai neprețuite lămpi de alabastru pe care le avea. Le dădu drumul lui Nofret şi sclavelor ei, pentru ca el să o găsească singură şi nefardată, ca la prima lor întâlnire, şi-l aşteptă ascultând cum începe să bată briza din nord.

În sfârşit, garda îl anunță. Senmut păşi spre ea şi făcu o plecăciune adâncă, în timp ce i se risipea surprinderea resimțită la intrare. Nu purta decât un simplu şorț alb, avea capul descoperit şi era desculț, deoarece se pregătea să meargă să se scalde în fluviu împreună cu Takha'et. Chipul netulburat nu lăsa să se întrevadă nimic din gândurile tumultuoase care-l agitau, dar o privire rapidă şi perspicace îi dezvăluise o femeie nouă, cu părul minunat de strălucitor şi cu o privire deopotrivă languroasă şi provocatoare…

De câte ori nu fusese ispitit să o atingă, atunci când ea se afla aproape de el în timp ce lucrau şi-l amețea cu parfumul ei cald! De fiecare dată

însă, urmând sfaturile lui Hapusemb, îşi reprimase dorinţele blestemate.

Hatşepsut îi observă surprinderea şi îi zâmbi, întinzându-i mâna.

— A trecut multă vreme de când n-am mai avut prilejul să fim singuri, să vorbim şi de altceva decât de treburile statului, remarcă ea, în timp ce el îi săruta podul palmei. Stai jos, Senmut.

Ce mai face Ta-kha'et?

Senmut se lăsă condus la masa joasă şi se aşeză cu eleganţă pe perne, căutând-o simultan din ochi pe sclava care ar fi trebuit să-i servească, în timp ce ea lua loc alături de el.

— Ta-kha'et e bine, răspunse el. Ducem o viaţă liniştită şi plăcută când Maiestatea Ta nu are nevoie de mine. Cred că absenţele mele nu-i prea convin, fiindcă îi place mai mult ca orice să se distreze.

Hatşepsut îi turnă de băut şi-i oferi smochine cu miere şi pepene cu vin dulce.

— Chiar aşa? Ar trebui să-i aduci muzicanţi şi să-i oferi multe alte distracţii.

— Asta am şi făcut, dar Ta-kha'et e destul de capricioasă şi susţine că niciun muzicant nu reuşeşte să o distreze la fel de bine ca mine!

Îşi zâmbiră şi stânjeneala dată de discuţia aceasta ciudată începu să se risipească.

— Are perfectă dreptate! Exclamă Hatşepsut, ridicându-şi cupa. Te-am sfătuit deja să te căsătoreşti cu ea şi să o faci prinţesă. E dorinţa

ei cea mai fierbinte.

— Îmi dau seama foarte bine, răspunse el.

— Şi atunci de ce n-o faci? O s-o înzestrez cum se cuvine.

Ştiu ce săraci sunteți voi, prinții!

— Cred, spuse el vesel, că am mai avut o discuție pe tema asta. Regele are o memorie atât de slabă încât nu-şi mai aminteşte?

— Se prea poate, răspunse ea cu simplitate, dar anii au trecut, mare prinț, şi sentimentele oamenilor se schimbă.

— Poate ale altora, dar nu şi ale mele.

— Te-ar supăra să-mi explici din nou de ce Takha'et continuă să nu fie decât o simplă sclavă?

Senmut puse la loc cupa aurită şi stătu o clipă să o contemple. O tăcere compactă plutea în odaie. Hatşepsut suspină domol şi se aşează mai confortabil. În cele din urmă, Senmut îi răspunse:

— Nu mă supără deloc. Acum însă, Maiestate, eşti rege, şi cred că tu trebuie să abordezi subiectul, fiindcă, deşi nu mă tem câtuşi de puțin să-ți par ridicol acum, mă tem ca vorbele mele să nu nimerească în nişte urechi pe care trecerea anilor le-a făcut să fie surde.

— Ah, Senmut, răspunse ea încet, de ce să tergiversăm ca şi cum ne-am teme de ceva? Nu ştii că toată viața mi-am hărăzit dragostea unui singur bărbat şi că o să-l iubesc până la moarte?

Hatşepsut îi luă brusc mâinile şi-şi îngropă fața

în ele, sărutându-i-le cu aviditate.

— Acum e rândul meu să ascult, spuse el, aplecându-se spre ea. Spune-mi, Hatşepsut, spune-mi o dată!

Ea gemu, dând drumul mâinilor lui Senmut, care-i căzură pe genunchi.

— Te iubesc, Senmut, te iubesc! Te doresc de atâta vreme!

Te vreau din tot trupul şi din tot sufletul! Mă las cu umilință în voia ta, a dragostei tale, a mâniei tale sau a indiferenței tale temute! Ia-mă!

Degetele ei tremurătoare îi mângâiau ochii, obrajii şi izbucni în lacrimi.

Senmut o trase spre el şi o strânse în brațe cu violență, murmurându-i la ureche cuvintele de dragoste pe care le ținea de atâta vreme în el.

— Hatşepsut! Iubita mea, sora mea…

Îi luă chipul în palme, în timp ce ea se agăța de el din toate puterile. Buzele li se împreunară într-un sărut dureros, scăldat în lacrimi.

— Eşti sigură? O întrebă el cu blândețe. Un faraon nu poate lua o asemenea hotărâre fără să se gândească bine.

— E foarte multă vreme de când am luat-o, răspunse ea sărutându-i pleoapele, gâtul, bărbia. Să ne iubim cât mai este timp, dragul meu, fiindcă e groaznic să îmbătrâneşti şi să simți cum dragostea ți se iroseşte…

Mâinile blânde ale lui Senmut îndepliniră gesturile la care ea visase atât de des.

Îngenuncheat la picioarele ei, Hatşepsut le simți mângâindu-i formele desăvârşite ale trupului ei tânăr. O strânse la piept şi bucuria lor explodă într-un hohot strălucitor de râs. Se ridicară înlănțuiți şi se sărutară din nou cu pasiune, nevrând să piardă nicio fărâmă din plăcerea pe care şi-o puteau da reciproc.

Relațiile lui Senmut cu Ta-kha'et erau impregnate de o atracție fizică asociată cu o afecțiune tandră. Dar această pasiune arzătoare, această dorință violentă de a nu fi decât una cu femeia venerată şi adorată zi de zi şi an de an depăşea de departe tot ce ar fi putut el visa în taină. O întinse pe perne, mângâindu-i trupul suplu şi catifelat, pradă unei fericiri pe cât de dureroase, pe atât de binefăcătoare. Uitând de divinitatea şi regalitatea ei, nu mai vedea în ea decât femeia, adevărata lui femeie, tovarăşa vieții sale, cea care-l dorea şi nu avea să-l satisfacă decât pe el până la capătul vremurilor. O luă domol şi tandru, fără a-şi desprinde privirile de pe frumosul chip răvăşit de plăcere. Apoi rămaseră întinşi unul lângă celălalt, zâmbitori; o adiere călduță luneca peste trupurile lor asudate şi, fără a se lăsa din brațe, se gândeau la zilele şi la nopțile ce aveau să vină.

— Cum am putut aştepta atâta amar de vreme? Îl întrebă.

— Nu sosise încă momentul, Maiestate, răspunse râzând Senmut.

— Te implor, Senmut, dragostea mea, nu-mi mai spune Maiestate între patru ochi! Spune-mi Hatşepsut, fiindcă în brațele tale nu mai sunt Prima dintre mai-marii regatului, ci doar prima dintre femeile nobile.

— Pentru mine, eşti singura femeie şi aşa ai fost mereu.

— Şi Ta-kha'et?

Senmut îşi aplecă fruntea, dar nu reuşi să desluşească expresia de pe chipul ei, ascuns de părul despletit.

— Ta-kha'et e la fel de dulce şi de palidă ca luna în nopțile de vară; de ea mă apropii fără teamă, răspunse el. Dar tu, tu eşti soarele dogoritor de la amiază. Cum m-aş mai putea gândi la Ta-kha'et după ce am fost ars atât de cumplit?

— Doar n-o s-o alungi? Întrebă Hatşepsut, care, în fericirea ei, o dorea deopotrivă şi pe cea a tinerei sclave.

— Nu, ar fi o cruzime. Dar n-o s-o iau de soție; ceea ce pentru ea va fi tot o cruzime.

Cuprinsă de o toropeală dulce, Hatşepsut începea să adoarmă.

— Atunci n-o să te însori niciodată cu nimeni, murmură ea. Cu o sclavă te pot împărți, dar blestemată fie cea căreia i-ai spune soția mea!

— Tu eşti soția mea, dragostea mea! Exclamă Senmut strângând-o şi mai tare în brațe. Doar moartea mi te-ar putea răpi.

În zori, Hapusemb şi ceilalți preoți veniră ca de

obicei să cânte imnul închinat zeului în fața uşii de argint. Cuplul adormit nu-i auzi însă.

În scurt timp, cu vorbe acoperite, se răspândi zvonul că puternicul prinț devenise amantul faraonului. Ta-kha'et acceptă noua situație fără să crâcnească, dar absențele frecvente ale lui Senmut o contrariau. Îl iubea în felul ei şi îi făcea mare plăcere să stea cu el. Acesta continuă să se poarte afectuos cu ea, să stea de vorbă ca până atunci, dar nu o mai pofti să împartă patul cu el. Dacă măcar i-ar fi putut dărui un copil, s-ar fi simțit cu siguranță mai liniştită; era însă sterilă. Senmut încercă să-i explice că acest lucru nu avea nicio importanță în ochii lui şi că avea pentru ea aceeaşi stimă şi prietenie, dar ea nu putea înțelege că un bărbat ar putea trăi fără sa aibă urmaşi.

De fiecare dată când responsabilitățile copleşitoare ale puterii îi făceau să fie împreună, Senmut şi Hatşepsut nu se abăteau de la tonul oficial impus de relațiile lor de muncă. Conversațiile lor nu aveau ca subiect decât treburile statului şi politica. Nimeni nu putea remarca vreo schimbare în comportamentul lor. Exista totuşi o diferență imperceptibilă şi nimeni nu o putea observa mai bine decât Hapusemb. Cu mult înainte ca zvonul să fi început să se răspândească, el percepuse instinctiv o modificare în raporturile dintre rege şi marele majordom. Se aşteptase la aşa ceva, dar acest

lucru nu-l împiedică să-l trateze pe Senmut cu o răceală nouă, care nu avea cum să-i scape acestuia din urmă.

Descumpănit, Senmut îi împărtăşi într-o seară lui Hatşepsut schimbarea prietenului său.

— Hapusemb are o taină, spuse ea după o tăcere îndelungată, ceva ce s-a întâmplat între mine şi el. Cu toată dragostea pe care ți-o port, Senmut, nu-l voi trăda.

— Dar taina asta nu a fost niciodată până acum un obstacol între noi… Cum pot să mai lucrez cu el de-acum înainte? M-a luat sub protecția lui pe când nu eram decât un simplu ucenic de-al lui Ineni şi a avut încredere în mine înainte chiar de a-mi cunoaşte devotamentul față de tine. De ce s-a schimbat aşa brusc?

— Hapusemb e foarte fin şi ştie să judece infailibil caracterul oamenilor. Nu uita însă, Senmut, că am crescut împreună, am împărțit totul şi că l-am cunoscut cu mult înainte de a te cunoaşte pe tine. Nu pot să-ți spun mai mult.

Adevărul începu să mijească în mintea lui Senmut.

— Nu ştiam! Exclamă el. Nu mi-a trecut prin cap! De ce nu mi-a spus niciodată?

— E un bărbat orgolios. Nu-ți fă griji, totul va continua ca şi până acum. E un om bun şi drept şi nu are nici cea mai mică dorință să-şi facă un duşman din tine, dar e foarte nefericit. Țin mult şi la el, Senmut, ca la cel mai vechi prieten şi cel

mai bun dintre toți, şi, când suferă el, sufăr şi eu.

Ca şi Hapusemb, în noaptea aceea, pierduți în gânduri, rămaseră întinşi în întuneric, tăcuți, cu ochii larg deschişi.

Jubileul ei se apropia şi Hatşepsut se întreba cum să sărbătorească în cel mai potrivit fel acest eveniment unic în cursul unei domnii. Îşi aminti de jubileul tatălui ei şi de petrecerile extraordinare care avuseseră loc în oraş şi la palat. Ținând seama pe de o parte de tânărul Tutmes, care începea să crească, şi pe de alta de numeroasele sale succese, se hotărî să apropie data, în intenția de a-i face pe toți să simtă mai bine ameliorările aduse de guvernarea ei şi în scopul de a-şi consolida coroana. Nu că ar fi avut nevoie să fie sprijinită, dar numele micului Tutmes era prea des pomenit pentru ca ea să nu dea atenție acestui fapt. Toată lumea vorbea despre iscusința lui de a trage cu arcul, de succesele sale la aruncatul suliței şi de îndemânarea cu care conducea carul. Se întrebă dacă Nehesi nu avea la urma-urmei dreptate. Îşi închipui cum ar fi palatul fără Tutmes: n-ar mai exista nicio opoziție de care să se teamă şi nimic nu ar mai împiedica-o pe Neferura să fie moştenitoarea sa. Dar, după ce primul moment de uşurare pe care i-l adusese acest proiect întunecat trecu, se văzu apărând în fața lui Amon amuțită şi vinovată, şi renunță definitiv la

orice idee de a-şi otrăvi fiul vitreg. Otrava era arma grosolană a celor slabi, ceea ce ea nu era nici pe departe deocamdată. Avea să-l neutralizeze pe Tutmes în felul ei.

Trecând trupele în revistă, îl observă cu atenție pe tânărul impetuos care-şi biciuia caii ce galopau într-un ritm infernal. Devenind din ce în ce mai arogant, el se împăuna la cei paisprezece ani ai săi cu gaşca sa de prieteni cărora le cerea supunere desăvârşită. Toate acestea o îngrijorau nespus. Discretele, dar înflăcăratele ocheade ale Neferurei o hotărâră să discute cât mai repede cu putință cu miniştrii ei posibilitatea unei eventuale logodne pentru a înăbuşi astfel în Tutmes orice proiect de rebeliune. Logodna ar fi fost cea mai bună cale de a făgădui mult fără a da nimic. Şi, când avea să se înțeleagă că tronul îi revenea Neferurei, va fi prea târziu. Neferura îi va moşteni puterea; cât despre Tutmes, el avea să fie întru totul neutralizat şi redus la neputință.

Ziua jubileului se apropia însă cu paşi mari, fără ca ea să fi ajuns să se hotărască modul cum avea să-l sărbătorească. Ideea îi veni în timp ce-şi făcea rugăciunea, cu fața la grădină. Imediat ce se întoarse în apartamentele sale, trimise după Senmut.

— Trebuie să pleci de îndată la Assuan, îi spuse ea de cum sosi. Ia-l pe Benya şi pe toți cei de care ai putea avea nevoie. O să tăiați două obeliscuri

şi o să le aduceți aici pentru sărbătoarea mea.

— Dar, Maiestate, protestă el, nu-mi dai decât şapte luni! N-o să fie niciodată gata!

— O să fie, şi tu vei avea grijă de asta. Pleacă repede, cât de repede poți. Pe deasupra, o să le ceri lucrătorilor să demoleze acoperişul din cedru al casei lui Amon, despre care mi-ai spus chiar tu că amenință să se prăbuşească. O să instalez acolo cele două obeliscuri şi, dacă se poate salva o parte din acoperiş, o să-l reconstruiesc de jur-împrejur.

— Îmi dai o sarcină monumentală, remarcă el calm. Dacă e cineva pe lume în stare să o ducă la bun sfârşit, atunci cu siguranță că eu sunt acela, dar de data asta nu pot să-ți promit nimic.

— O să izbuteşti, spuse ea. Am suspendat lucrul pe toate celelalte şantiere să poți dispune de atâția oameni de câți ai nevoie. Hapusemb se va ocupa de acoperiş în timp ce vei lipsi, dacă eşti de acord. Senmut, ți-am cerut deja foarte mult până acum, dar astăzi te întreb din nou: o să încerci imposibilul pentru mine?

— Pentru tine, da, aşa cum am făcut-o întotdeauna, Maiestate, răspunse el, plecându-se în fața tinerei femei zâmbitoare.

— Perfect. Nu mai am nimic de adăugat.

Senmut plecă aproape în fugă – i se părea că timpul se năpustea deja pe urmele lui ca un câine rău –, convins totuşi că poate încheia exact la termen lucrările, dacă totul se desfăşura

normal. Adresă o rugăciune rapidă tuturor zeilor, trimițând totodată după Benya şi rugând-o pe Ta-kha'et să-i pregătească bagajul. Anotimpul era deosebit de prost ales pentru a lucra în carierele de la Assuan, pe care dogoarea le transforma într-un furnal. Se întrebă câți muncitori aveau să piară sub biciul lui Benya până ce blocurile de piatră să fie urcate pe plute. Pe lângă dificultățile în sine ale lucrării, faraonul ceruse ca obeliscurile sale să fie cele mai înalte din câte fuseseră vreodată ridicate. Apele fluviului aveau să crească în curând şi, dacă Amon voia să vadă ofrandele fiicei sale, va trebui să facă în aşa fel încât acestea să crească la timp pentru a suporta enormele plute. Nu se punea problema să irosească un timp prețios construind barăci pentru lucrători, aşadar, porunci scribilor să adune toate corturile disponibile. Apoi puse să se facă lista utilajelor necesare, a materialelor şi a aprovizionării cu alimente, după care se duse în port, în litieră, întrebându-se totodată unde să găsească îndeajuns de mult lemn pentru a construi o plută capabilă să transporte pietrele acestea enorme.

Până la sfârşitul săptămânii, Benya, Senmut şi câteva sute de muncitori plecară la Assuan. Flotila se desprinse de mal, unde ardea tămâie, pornind spre mijlocul fluviului şi în susul lui.

Debarcară după două zile. Deşi se făcuse deja

foarte târziu după-amiază, Senmut nu îngădui nimănui să se odihnească. Îi trimise pe oameni să-şi instaleze corturile unde puteau găsi puțină umbră şi-i avertiză că porțile oraşului le vor fi închise. În timp ce materialul era descărcat, se apucă să studieze cariera împreună cu Benya.

— Pe Amon! Răbufni Benya. O să crăpăm toți în cuptorul ăsta! Bine, o să-i chemăm pe ucenici şi o să începem să căutăm blocul care ne trebuie. Două obeliscuri, altfel spus doi călăi! Blestemată fie ziua când te-am întâlnit, o, conducător temut de oameni!

— Alege-l cu atenție, dar nu zăbovi prea mult, îl sfătui Senmut. Avem foarte puțin timp la dispoziție. Muncitorii vor lucra pe echipe şi la căderea nopții o să pun să fie aprinse lămpi.

— Ştiu ce am de făcut, mormăi Benya. Slavă zeilor, mormântul meu e gata.,

Al meu nu, şi nu sunt deloc gata să mă întind în el", îşi zise Senmut, năpustindu-se spre vase pentru a grăbi descărcarea materialului.

Benya sondă încrețiturile stâncii şi alese vinele cu perspicacitatea şi dexteritatea unui mare geolog. Ajutoarele sale delimitară cele două forme lungi şi subțiri. Senmut puse să se aducă pe loc baroasele de spart piatra, şi muncitorii se apucară să izbească în stâncă, ridicând nori albi de praf, care-i făceau să tuşească. Când îi veni rândul, Senmut se înverşună asupra pietrei cu toate puterile, amestecându-şi sudoarea cu a

felahilor. Zi de zi, Benya supraveghea fără răgaz şirul de spinări lucioase şi încordate de efort, strigând şi înjurând, dar fără să-şi folosească niciodată biciul care-i atârna la încheietură ca un şarpe.

După o lună, obeliscurile începură să capete formă, fără a fi totuşi complet degajate din învelişul lor de granit. Senmut porunci atunci o zi şi o noapte de odihnă şi trimise la Teba crainici care să transmită că lucrările lor progresau. În acea zi, contemplă neîncetat formele alungite şi încremenite, căutând cel mai mic semn de fisură sau de fărâmițare.

Apoi, istoviți şi cu trupurile chinuite de dureri, toți se apucară din nou de lucru. Încetul cu încetul, fluviul începu să se umfle. Umezeala aduse cu ea o mulțime de insecte şi Senmut puse şase oameni să alunge muştele şi țânțarii din jurul tovarăşilor de muncă.

După trei luni, baroasele fură înlocuite de dălți. Ritmul scăzu întrucâtva, şi munca deveni acum mai delicată. Benya încetă să se mai plimbe printre oameni şi-l rugă pe Senmut să renunțe la munca de noapte, temându-se ca, din pricina luminii insuficiente, piatra să nu se spargă pe neaşteptate. Senmut rămase însă neînduplecat. Dacă încetau să mai lucrezi • noaptea, nu ar fi terminat niciodată la timp. Benya cei IA. Y munca fu reluată.

Primul obelisc fu în sfârşit pe punctul de a fi

desprins. Cu un junghi de emoție în stomac, Senmut dădu ordinul ca frânghiile să fie petrecute în jurul bazei late şi a vârfului. Benya verifică personal nodurile şi tensiunea. După ce mai aruncă o privire buturugilor înşirate până la fluviu, pe care urma să fie rostogolit enorma piatră, ridică brațul, cu ochii pironiți pe granitul care începea să se mişte încet.

— Prindeți-l! Strigă el. Acum trageți vârful, încă... nu aşa repede, o să alunece! Trageți toți deodată!

Senmut privea totul din vârful unei stânci, în timp ce colosul de piatră luneca peste buturugi.

Deodată, răsună un strigăt de furie. Senmut se repezi spre Benya, care urla şi înjura frângându-şi mâinile; muncitorii epuizați dădură drumul corzilor şi atunci văzu la baza obeliscului o fisură imensă şi o bucată de granit desprinzându-se şi căzând la picioarele sale, în nisip. Se aplecă şi o culese, sfârşit.

— Doamne! Sfinte Doamne! Murmura Benya, tremurând de necaz. E vina mea.

Senmut, mai hotărât ca oricând să-şi continue lucrarea, îl luă de umeri.

— Nu e chiar aşa. Am muncit prea mult cu o lumină insuficientă noaptea. Probabil că cineva a dat o lovitură greşită cu ciocanul în întuneric. (Azvârli cât colo bucata de granit.) O luăm de la capăt! Strigă el. Şi acum, Benya, încetează imediat să mai blestemi şi du-te la carieră.

Încearcă acolo. Găseşte altă venă şi o să ne punem iarăşi baroasele în acțiune. La treabă! Regele a comandat două obeliscuri pentru jubileul lui şi le va avea, fie şi cu prețul vieților noastre!

Oamenii epuizați îl urmară, deoarece îi erau recunoscători că munceşte cot la cot cu ei.

Îşi încheiară lucrarea cu patru zile înainte de termenul prevăzut. O dată ce giganticele fusuri de piatră fură legate zdravăn de plută, Senmut dădu de băut întregii echipe şi toți îşi dădură frâu liber bucuriei. Cu toate acestea, câțiva muncitori plătiseră cu viața această lucrare periculoasă. Trei muriseră din pricina căldurii, iar alți şase fuseseră striviți în timp ce degajau obeliscul.

Avură nevoie de treizeci şi două de plute pentru a remorca monoliții până la Teba, în ciuda ajutorului considerabil dat de creşterea apelor Nilului. Senmut privi, din înaltul cabinei sale, convoiul greoi punându-se în mişcare.

Încordați de nelinişte şi epuizare, coborâră de-a lungul fluviului, fără a se opri măcar să înnopteze. Cu mult înainte de a ajunge la capătul drumului, li se alătură o mulțime de ambarcațiuni dintre cele mai diverse, de la bărcile de pescari, micuțe, şi până la ambarcațiunile superbe ale nobililor. Hatşepsut îi zări sosind în zori. Îşi aliniase trupele în fața debarcaderului şi tot oraşul se strângea în

grădinile templului să asiste la sosirea celor doi coloşi. Hapusemb, înveşmântat în blana sa de leopard, începu să rostească rugăciunile. Senmut îşi croi drum spre mal şi le porunci soldaților să ridice blocurile de piatră pe buturugi. Încetul cu încetul, obeliscurile fură rostogolite până la primul stâlp, în strigătele mulțimii aţâţate. În locul acoperişului de cedru de odinioară, se căsca acum o deschidere în care cădeau razele soarelui. Senmut inspectă împreună cu tânărul arhitect Puamra ultimele pregătiri, şi Hatşepsut li se alătură. Obeliscurile aveau să fie instalate mai întâi în gropile lor servind de fundație, apoi înălțate la verticală.

— Sunt degetele zeilor, murmură Hatşepsut. Ai reuşit să faci ceva extraordinar, Senmut. Nu ți-am spus eu că talentul tău nu cunoaşte margini?

Senmut făcu o plecăciune cu un aer absent, privindu-l pe Benya care se agita şi striga ordine către sclavi. Le mai lăsă un răgaz ca să-şi tragă sufletul înainte de ultimul efort.

— Începeți să dați drumul corzilor! Încet! Atenție! Nu le dați drumul deodată!

Primul obelisc se înfundă în pământ cu un zgomot surd şi sclavii traseră de frânghiile prinse în vârf, dându-se înapoi pe măsură ce monolitul se înălța. Hatşepsut scoase un strigăt, ji Min-mose, cu un zâmbet pe buze, îi şopti ceva lui Tutmes.

Aceeaşi operațiune fu repetată cu al doilea

obelisc, dar acesta, abia înălțat, începu deodată să se clatine.

— Nu s-a aşezat bine! Se răsti Senmut.

Benya strigă ceva şi Hatşepsut făcu un pas înainte, oprită însă imediat de Puamra.

— Dați-vă înapoi, Maiestate! Încă poate să cadă!

Tutmes şi Menkheperrasomb se apropiaseră şi, în timp ce venea în grabă, Senmut avu răgaz să le întrezărească zâmbetul de satisfacție.

Obeliscul se stabiliză, în sfârşit, în fața mulțimii amuțite de admirație.

— Puneți nisip de jur-împrejur, îi porunci Hatşepsut lui Puamra. Mai avem să le placăm cu aur vârfurile şi să gravăm inscripțiile pe fiecare față.

Hatşepsut avusese intenția să le acopere cu aur şi argint de jos şi până în vârf, ceea ce-l îngrozise pe Tahuti.

— Maiestate, îi spusese el, averile tale sunt uriaşe, dar în scurt timp n-o să mai rămână nimic din ele dacă nu renunți la acest proiect.

Regina răsese, dar se plecase în fața acestei mustrări, mulțumindu-se să evalueze cantitatea de aur necesară pentru acoperirea vârfurilor.

Tutmes îşi făcu apariția în timp ce ea discuta cu Neferura şi cu Senmut. Făcu o plecăciune neglijentă, cu o lucire de insolență în priviri.

— Felicitări, Floare a Egiptului! Exclamă el. Monumentele tale oglindesc cum nu se poate mai bine perenitatea domniei tale!

— Mă bucur că-ți plac. Dar unde-i mama ta, pe care nu o văd tocmai astăzi? Făcu Hatşepsut, prefăcându-se că nu-i sesizează ironia.

— Nu s-a simțit prea bine, răspunse el dând din umeri.

— Sper că o să-şi revină până la petrecerea mea. Să-i trimit medicul meu s-o vadă?

— Nu-i nevoie. Nu cred că boala ei merită atenția celui care are onoarea de a veghea la sănătatea faraonului.

Senmut asculta cu oarecare îngrijorare înfruntarea aceasta oratorică, întrebându-se de ce Hatşepsut persista să-l trateze pe Tutmes ca pe un copil. Observă privirea insistentă a Neferurei ațintită asupra fratelui ei, dar nici faraonul, nici prințul nu păreau să-i dea atenție.

— Frumosul tău obelisc a fost foarte greu de înălțat, remarcă Tutmes, aruncând o privire spre Min-mose şi Menkheperrasomb. Poate că ai nevoie de ajutorul arhitectului şi al meşterului meu. S-ar părea că experții tăi încep să îmbătrânească.

— Chiar aşa? Şi ce realizări au înfăptuit prietenii tăi? Unde pot contempla minunatele lor opere?

— Încă n-au făcut cine ştie ce, replică el mânios. Dar, în scurt timp, tot ce vor construi ei în cinstea mea nu numai că va egala, dar va depăşi cu mult ceea ce văd aici!

— Ei bine, te sfătuiesc să-i trimiți înapoi la şcoală, prințe, fiindcă în acest fel, când va veni

momentul... (Hatşepsut insistase zâmbind asupra acestor cuvinte), vor putea, probabil, încerca să construiască nişte flecuştețe.

Tutmes pendula între furie şi admirație, şi cea care învinse în cele din urmă fu admirația.

— Eşti foarte dură, mamă scumpă. Şi ce bine îți vine dubla coroană!

— În schimb, ție nu ți s-ar potrivi deloc, Tutmes, replică ea ieşind din templu. E încă prea mare pentru circumferința capului tău.

— Circumferința capului meu nu are nicio legătură cu asta, răspunse el sec. Important e ce am înăuntru!

— Nu mai spune! Atunci, te rog să-ți aduci impresionantul tău cap la jubileul meu. E un ordin, Tutmes! Îți neglijezi de prea multă vreme îndatoririle de la templu şi deopotrivă îmi neglijezi petrecerile. N-am de gând să-ți mai suport nesupunerea. Pe deasupra, îți interzic să-mi critici colaboratorii.

Tutmes plecă, fără să mai răspundă, înapoi la cei doi prieteni ai lui.

— De ce l-ai înfuriat pe Tutmes? O întrebă Neferura pe mama ei, luând-o de braț. Nu-l iubeşti deloc?

— Îl iubesc mult, răspunse Hatşepsut. Seamănă cu bunicul tău: e la fel de puternic, de nerăbdător şi uneori la fel de brutal ca el. Trebuie dresat aşa cum sunt dresați caii sălbatici.

Neferura nu spuse nimic, dar Senmut îi simți

mâna caldă şi mică strecurându-se într-a sa. I-o strânse cu tandreţe şi porniră cu toţii spre palat.

23

Sărbătorirea jubileului fu prilejul unor numeroase petreceri. După-amiază, Hatşepsut, stând pe tronul lui Horus, cu dubla coroană pe cap, cu toiagul şi biciul în mână, îşi primi toţi sfetnicii. Într-un discurs scurt, ea aminti tot ce înfăptuise de la încoronare şi chiar înainte de moartea soţului ei. Îi ceru scribului să le citească inscripţiile pe care ordonase să fie gravate pe obeliscuri şi profită de răgaz să-şi plimbe privirile peste întreaga adunare.

Tutmes se afla printre sfetnici, cu braţele încrucişate la pieptu-i lat, cu chipul trufaş şi provocator. Încheierea scribului, pe care-l asculta cu atenţie, îl irită nespus.

— Zeul se recunoaşte în mine, Amon-Ra, rege al Tebei. M-a răsplătit dăruindu-mi domnia peste cele două regate. Nu am niciun duşman; toate popoarele din jur îmi sunt supuse. Infinitul este singura limită care mi-a fost pusă; toţi cei pe care Ra îi luminează în drumul său trudesc să mă slujească. Zeul m-a copleşit cu binefacerile sale.

Hatşepsut înfruntă privirea lui Tutmes cu un aer în care batjocura se amesteca cu tristeţea. Acesta recunoscu totuşi o sclipire de simpatie şi îi zâmbi uşor înainte de a-şi pleca privirile.

În aceeaşi dimineaţă, se dusese în vale să

contemple templul şi constatase, stupefiat şi înfuriat, că de la ultima lui vizită fuseseră adăugate noi inscripții: „Sunt zeul, începutul Vieții.” Simțise dorința bruscă de a şterge această frază lovind în piatră cu ciocanul, până ce avea să se prefacă în pulbere la picioarele sale. Ştia că această convingere e adânc înrădăcinată în ea şi că justețea afirmațiilor sale nu trezea nicio îndoială în toți cei care o frecventau îndeaproape. În sanctuar, merse până acolo încât îi amenință statuia, într-un acces de invidie sălbatică amestecată cu un sentiment ce semăna periculos de mult cu afecțiunea.

Toată Curtea o vizită, încărcată de daruri, şi la asfințitul soarelui nu mai puteau fi numărate evantaiele, cuferele cu încrustații prețioase, miniaturile şi celelalte cadouri alese. Senmut se prezentă printre ultimii, urmat de Paere, servitorul său personal, încovoiat sub povara unei blăni impresionante.

Senmut o luă şi i-o întinse la picioare. Regina coborî de pe tronul ei, scoțând un strigăt de bucurie, şi mângâie blana deasă şi strălucitoare. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

— E din munții ținutului Retenu, spuse el. Doar o blană atât de rară mi s-a părut demnă de a atinge trupul faraonului.

Se retrase calm, fără a da atenție murmurelor de uimire ce străbăteau adunarea. Blana încălzea deja picioarele vopsite ale lui Hatşepsut,

care-l petrecea cu privirea, gândindu-se cu delicii la nopțile de iarnă când aveau să facă dragoste pe blana aceasta mângâietoare, de un albastru întunecat.

În seara aceea, prezentându-se la uşile sălii de ospețe, unde un crainic îi anunță titlurile, în timp ce toți invitații aşteptau ca el să se îndrepte spre estrada lui Hatşepsut, gândurile lui Senmut erau întunecate ca şi cerul ce se întrezărea la capătul marii săli puternic luminate. Exact în această zi, în care Hatşepsut îşi sărbătorea puterea absolută asupra Egiptului, el îşi dădu seama că dominația ei asupra lui Tutmes şi a mamei sale, Aset, începea să slăbească. Atâta vreme cât Tutmes nu era decât un copil, îi fusese uşor să-l supravegheze prin iscoadele, servitorii şi prietenii săi. În prezent însă, tânărul prinț devenea de neatins şi din ce în ce mai puternic, în timp ce se aşeza sub baldachin, după ce-i dăruise regelui un zâmbet, Senmut văzu profilându-se neclar momentul când Hatşepsut avea să fie încercuită, hărțuită şi silită să lupte cu disperare pentru a-şi păstra tronul. Un rege nu-şi putea pierde regatul decât pierzându-şi viața.

Rumoarea ospățului răsuna până departe în noapte. Strigătele şi râsetele musafirilor răsunau pe toate străzile oraşului, unde poporul îşi sărbătorea şi el faraonul. În ciuda bunei dispoziții generale, Senmut nu reuşea să se

relaxeze. Aset era prezentă, plină de bijuterii şi netulburată. Tutmes era şi el de față; înconjurat de prietenii săi, mânca şi bea, cu un aer mohorât, dar vigilent.

În sfârşit, hărmălaia se potoli, veselia scăzu treptat o dată cu apropierea zorilor şi Hatşepsut îşi dădu jos de pe cap conul parfumat, ridicându-se pentru a-şi lua rămas-bun de la invitați.

Peste o oră, imnul închinat zeului avea să răsune, vestind o nouă zi de trudă. Hatşepsut voia să facă o baie şi să se schimbe înainte de a merge să-şi facă rugăciunile.

Senmut ştia că nu va avea nevoie de el până la audiențele matinale şi, în timp ce ea se îndepărta, escortată de numeroasele ei gărzi, se apropie de Hapusemb.

— Vino cu mine în grădină, îi spuse el cu glas scăzut. Am nevoie de sfaturile tale.

Îşi croiră drum prin mulțime până în grădină, unde câțiva oaspeți se plimbau în grupuri, savurând răcoarea nopții la lumina torțelor purtate de sclavi. Senmut şi Hapusemb trecură pe lângă ei şi se strecurară sub copaci, ajungând până la zidul nordic al templului. Nu se auzea niciun zgomot şi doar lumina palidă a lunii evidenția marginile zidului. Se aşezară în iarbă; Hapusemb îşi strânse roba sub picioare, în timp ce Senmut se aşează turceşte, străduindu-se să-şi alunge din minte vacarmul petrecerii şi aburii vinului înainte de a vorbi.

— Ascultă-mă cu atenție, Hapusemb, spuse el aruncând o privire în jur, şi după aceea vreau să-mi spui ce părere ai, încercând să dai uitării, în numele faraonului, toate diferendele noastre.

Hapusemb dădu din cap în semn de confirmare în întuneric şi Senmut îi dezvălui ce gândea, sperând din toată inima că nu va trebui să treacă la fapte.

— În calitatea mea de mare majordom, am datoria să supraveghez toate venirile şi plecările din palat. Sunt însă şi majordomul lui Amon şi din acest motiv nu-mi scapă nimic din ceea ce se petrece la templu. E multă vreme de când controlez cu desăvârşire, sub autoritatea regelui, mersul treburilor guvernării; şi vei fi de acord cu mine că țin Egiptul în mână, deoarece îl cunosc foarte bine. Or, am început să am impresia că îmi pierd dominația asupra acestei țări, Hapusemb. Mi se pare că puterea mea se fisurează de pretutindeni fără să pot face nimic, deoarece lucrarea de distrugere este condusă de prințul moştenitor în persoană. El ştie că zilele faraonului sunt numărate.

Hapusemb schiță un gest, dar nu-l întrerupse pe Senmut, care-şi continuă discursul după o oarecare şovăială.

— A venit timpul să ieşim din umbră şi să apărăm tronul lui Horus de această forță născândă, continuă el, trecându-şi mâna peste față. O să încerc să mă exprim mai limpede; dacă

nu ne descotorosim cât mai repede de Tutmes, va fi prea târziu şi faraonul îşi va vedea persoana şi opera distruse.

— E deja prea târziu. (Vocea gravă a lui Hapusemb sparse tăcerea care urmase după cuvintele lui Senmut.) Şi eu am putut vedea cum prinde rod sămânța. Am căutat un mijloc să o fac să piară, dar e prea târziu. Dacă l-am fi asasinat pe Tutmes când era copil, acest lucru ar fi trecut neobservat, deoarece copiii mor deseori. Astăzi însă nu-l mai putem face să dispară pe acest tânăr plin de viață şi de sănătate.

— Nehesi îmi sugerase soluția asta, ca şi faraonului, dar Maiestatea Sa s-a opus cu hotărâre.

— La fel ar face acum. Spre deosebire de mama prințului, ea nu este nici lacomă, nici grosolană. E o femeie nobilă care guvernează prin mila zeului, dar respectându-i totodată legea. Tutmes e sânge din sângele ei; originile mamei nu contează, îl va lăsa să trăiască.

— Asta o va duce la pierzanie.

— Şi eu cred asta, aprobă Hapusemb. Dar va prefera să moară decât să-şi ofenseze tatăl.

— Şi noi, Hapusemb? Nu-mi pasă de moarte, dacă mor slujind-o. Nu ne putem ocupa noi de asta în cea mai mare taină?

— Taina nu va dura mult. Cum vrei să te descotoroseşti de un tânăr atât de viguros fără să atragi bănuielile? Şi ele se vor îndrepta

inevitabil asupra Celei Unice, care va trebui să suporte singură consecințele.

— Ar fi trebuit să-i încălcăm ordinele şi să-l otrăvim demult!

— Asta poate că i-ar fi adus uşurarea, dar am fi pierdut încrederea ei, şi cine ştie dacă nu ne-ar fi surghiunit. Ştie că se îndreaptă spre pierzanie, dar nu va face nimic. E un rege mare, foarte mare.

— Şi atunci stăm aşa, fără să facem nimic, prietene? Întrebă Senmut cu glasul frânt. Stăm, aşadar, şi ne uităm, neputincioşi, cum Egiptul cade în mâinile lui Tutmes? Şi ce se va întâmpla cu Alteța Sa Neferura?

— Neferura nu are de ce să se teamă. Tutmes trebuie să se însoare cu ea pentru a putea urca pe tron şi o va face cu siguranță. Ştii că Unica are de gând să-i logodească.

— Ca să-şi amâne înfrângerea! Dar Tutmes nu se va lăsa dus de nas. E tot atât de scrupulos ca şi ea. O dată ce se va fi însurat cu Neferura…

— Se poate. Nu mai ştiu. Trebuie să ne mulțumim s-o slujim ca şi în trecut, făcând tot posibilul pentru ca domnia ei să mai dureze. S-a îngrijit de Egipt ca de un copil drag. Tutmes însuşi e obligat să-i recunoască talentul.

— Dacă am reuşi să-l facem să dispară pe Tutmes, mânia ei s-ar putea să cadă asupra noastră, dar după aceea… după aceea…

— S-ar simți vinovată şi, mort, Tutmes i-ar fi o

povară mai mare decât dacă e viu. Gândeşte-te bine, Senmut, ea nu doreşte moartea fiului ei vitreg, fiindcă altfel lucrul acesta ar fi fost înfăptuit de multă vreme, de tine, de mine, de Nehesi, de Menkh, de oricare dintre noi, cei care o iubim.

Hapusemb vorbea cu vehemenţă şi fiecare cuvânt îl impresiona puternic pe Senmut, când, deodată, ridică mâna, făcându-l să tacă brusc. Îşi ţinură respiraţia şi scrutară întunericul, la pândă. Auziră un foşnet de frunze sub copacii din dreapta lor.

Senmut îşi duse un deget la buze şi se năpusti în tufiş. Se întoarse de îndată, îmbrâncind în faţă pe un preot tânăr, slăbănog, cu chipul schimonosit de spaimă, care ţinea în mână o gâscă.

— Cine-i ăsta? Întrebă Hapusemb cu răutate. (Senmut îi dădu drumul băiatului răvăşit, care se lăsă să cadă la pământ.) S-ar zice că-i unul dintre preoţii mei. Scoală-te, imbecilule, şi explică-mi ce cauţi aşa departe de chilia ta.

Senmut îşi simţi memoria tulburându-i-se şi, în locul vocii calme, dar uşor ameninţătoare a lui Hapusemb, în urechi îi răsună tonul tăios al lui Menena. Simţi din nou spaima care îl cuprinsese odinioară, pe când stătea ascuns sub sicomori.

Tânărul se ridică în picioare, strângând gâscă la piept şi aruncând priviri îngrozite celor doi bărbaţi reci şi necruţători.

— Ştiu ce căuta pe aici, răspunse Senmut, vorbind cu greutate, pradă amețelii. S-a dus să dea o raită la bucătăriile zeului, fiindcă un preot novice munceşte din greu din zori până-n noapte şi are mereu burta goală.

— Ne-a auzit, aşadar, toată discuția, articulă încet Hapusemb. Ce facem cu el, Senmut?

Băiatul tresări, scoțând un sunet de neînțeles, dar nu încercă să fugă.

Cu inima grea de amintirea vremurilor când toate speranțele şi ambițiile îi erau îngăduite, Senmut se apropie de băiat.

— Prin urmare, ai auzit ce-am vorbit? Îl întrebă el liniştit. Tânărul confirmă.

— Şi ce ai de gând să faci acum?

— Nu ştiu, răspunse el pe un ton brusc şi nervos, fără ca totuşi să-şi abată privirea de la el.

— Eşti curajos! Pe cine slujeşti?

— Îl slujesc pe Amon, regele zeilor, şi pe faraon.

— Şi pe prinț?

— Îl slujesc şi pe el, dar nu-i slujesc pe cei care au crima în suflet, spuse el înălțându-şi capul, sfidător, în ciuda faptului că mâinile îi tremurau.

— Şi-a semnat condamnarea la moarte! Spuse Hapusemb.

Dacă treaba asta ajunge la urechile lui Tutmes, noi suntem cei care vor muri mai repede decât ne aşteptam!

— Nu sunt chiar aşa de sigur, spuse Senmut, lăsându-se pe vine, fără a slăbi din ochi chipul

uscătiv al preotului. Vrei să-i povesteşti totul faraonului?

— Aş vrea, dar faraonul s-ar putea să fie la curent cu complotul vostru şi mă va ucide.

— Faraonul este într-adevăr la curent, fiindcă e vorba de o poveste foarte veche. Dar el nu vrea să ne dea mână liberă, şi de asta nu-ți va face niciun rău. Mă crezi?

— Nu.

Senmut se ridică, amintindu-şi că şi el se dusese la culcare în loc să se prezinte pe loc la palat. Atunci îşi dădu seama de remuşcările care-l urmăreau dintotdeauna, şi nu-i trebui mult ca să hotărască ce avea să facă.

— Ai dreptate, Hapusemb. Ajunge cu comploturile. Cred că mi-am pierdut mințile. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt şi fie ca voința lui Amon să se îndeplinească. (îl luă pe tânărul preot de braț.) O să vii chiar acum cu mine la faraon şi o să-i spui tot ce ai auzit.

Hapusemb nu făcu niciun gest, dar tânărul fu cuprins de panică.

— O să mă înjunghiați şi-o să mă aruncați în fluviu!

— Îți jur pe capul faraonului că nu vei păți nimic, răspunse Senmut. Îți mulțumesc că m-ai ascultat, Hapusemb. Se apropie zorile, şi faraonul aşteaptă imnul către zeu. O să-l poți cânta cu conştiința curată!

Îl împinse în fața lui pe băiatul năucit şi

amândoi se îndepărtară, îndreptându-se spre grădinile scăldate într-o lumină trandafirie blândă.

— E încă prea devreme să-l deranjăm pe faraon, explică Senmut. Să aşteptăm ca marele preot să-şi fi cântat imnul. O să mâncăm între timp acasă la mine. Cum te cheamă?

— Smenkhara, prinţe.

Era încă buimăcit şi întrucâtva suspicios, şi Senmut îl ţinu de braţ până ajunseră la poarta palatului său.

— De când slujeşti la templu?

— De doi ani. Fratele meu este Maestrul Misterelor.

— A, da? Şi tu ce vrei să faci după aceea?

Trecură de gărzi şi pătrunseră în întunericul palatului. Senmut îl conduse în apartamentul său particular şi-l chemă pe Paere.

Tânărul arunca priviri de jur-împrejur, curiozitatea fiind mai puternică decât frica. Auzise de favoritul faraonului şi de puterea sa şi-l văzuse deja însoţindu-şi regele la templu, în toată splendoarea sa.

— Nu ştiu, puternice majordom. Mi-ar plăcea să fiu într-o bună zi mare preot.

— Ai şi tu ambiţie! Spuse Senmut, dându-i drumul.

Îl trimise pe Paere să aducă lapte şi ceva de mâncare, şi-l pofti pe tânărul intimidat să ia loc într-un jilţ superb de cedru sculptat.

Hatşepsut le acordă audienţă peste un ceas. Se pregătise să meargă la templu, dar îl primi cu bunăvoinţă pe tânărul preot. Acesta nu mai avea nici cea mai mică dorinţă să-i facă necazuri omului care-l hrănise atât de bine; dar Senmut îl împinse cu forţa în faţa faraonului, poruncindu-i discret să-şi facă datoria. Băiatul se prosternă şi-şi povesti păţania fără a cuteza să-şi ridice o dată măcar privirile asupra extraordinarei făpturi cu coif de aur, deasupra căruia se înălţau cobra şi şoimul.

La sfârşit, zâmbetul lui Hatşepsut se stinse. Îi porunci să se ridice, îndreptând totodată asupra lui Senmut o privire întrebătoare. Acesta dădu din cap.

— Smenkhara, ai făcut foarte bine, spuse ea. Suntem mulţumiţi de fidelitatea ta şi de încrederea pe care o ai în noi. O să iau măsurile necesare, fiindcă problema e gravă; dar trebuie să-mi promiţi că nu vei mai dezvălui nimănui altcuiva ceea ce ai auzit. O să pedepsesc în felul meu, la momentul potrivit.

— Da, Maiestate, murmură băiatul.

— Şi acum, ce ţi-ar face plăcere? Vrei să-mi duci tămâia în dimineaţa asta? O să-l cinstim împreună pe zeu.

Tânărul o privi cu gura căscată şi cu chipul strălucind de bucurie, apoi ieşi s-o aştepte în faţa uşii. Rămaşi singuri, Hatşepsut se întoarse înfuriată spre Senmut.

— Ce prostie! Îți cunosc cât se poate de bine sentimentele, Senmut, ca şi pe ale lui Hapusemb, ca şi pe ale lui Nehesi şi ale tuturor celorlalți. Cunosc şi dorința impetuoasă a lui Tutmes de a mă da jos de pe tron ca să-mi ia locul. Dar nu va fi nicio crimă! N-am de gând s-o mai repet! Adăugă ea, accentuând cuvintele. Şi, dacă te mai prind o dată că te gândeşti la aşa ceva, te pedepsesc ca pe un criminal de rând. (îl fulgeră din priviri şi se întoarse cu spatele la el.) Tutmes e sânge din sângele meu. Nimeni nu se va atinge de el.

— Dar măcar îndepărtează-l.

— Ca să mă lucreze pe la spate? Nu! De ce l-ai adus pe preotul ăsta în loc să te înțelegi cu el?

— Pot să mă aşez, Maiestate? (Hatşepsut dădu din cap.) Am făcut-o pentru ca judecata lui Amon să cadă în sfârşit asupra unui tânăr preot care nu a avut curajul să-şi facă datoria.

— Nu te înțeleg.

— Cu multă vreme în urmă, spuse el zâmbind obosit, m-am aflat şi eu în situația acestui mic preot flămând şi m-am dus în toiul nopții să şterpelesc de mâncare din bucătăria regală. Ca şi el, am auzit o discuție pe care nu ar fi trebuit să o aud. (Hatşepsut îl privi brusc cu cea mai mare atenție, şi Senmut continuă.) Sora ta, Neferu-kebit, nu a murit de boală. Menena a otrăvit-o.

Cuvintele sale răsunară lugubru în tăcerea

întretăiată de respirația slabă a faraonului. Senmut se grăbi să se apropie de ea.

Hatşepsut pălise şi frânturi vagi de amintiri începeau să iasă la suprafață, confuz, ca într-un vis…

— Voiam să mă duc la tatăl tău şi să-i spun totul, aşa cum a făcut acest preot, dar eram cu atât mai terorizat cu cât credeam că Unicul aproba acest proiect întunecat. Şi, în timp ce mă zbăteam, chinuit de nehotărâre şi angoasă, Neferu a fost otrăvită.

— În sfârşit, în sfârşit… oftă Hatşepsut. Îmi dădusem eu seama de ura ta față de Menena, fără să-i cunosc motivul.

N-am încetat niciodată să mă gândesc Ia moartea ei cu groază, dar astăzi totul se explică. Şi crezi că tatăl meu dorea moartea fiicei sale?

— Nu sunt sigur, Maiestate, dar aşa mi se pare.

— Dar de ce? De ce i-ar fi vrut răul? Ea nu voia decât să fie lăsată în pace!

— Plănuia deja să te vadă într-o zi purtând dubla coroană şi, dacă Neferu ar fi trăit, pe capul cui s-ar fi aflat ea astăzi? S-ar fi căsătorit cu soțul tău Tutmes, şi la moartea ei i-ar fi urmat fiul său…

— Ai dreptate, spuse ea, cu ochii plini de lacrimi. Ştiu că aşa s-au petrecut lucrurile, ghicisem asta. Copilăria mi-a fost multă vreme chinuită de coşmarurile hrănite de bănuielile pe care le aveam, totuşi, chiar şi acum, e un adevăr greu

de suportat. (Hatşepsut lupta disperată cu lacrimile.) Du-te, Senmut; încrederea ta îmi face bine… şi mă necăjeşte totodată. O să-mi spun rugăciunile împreună cu acest tânăr norocos. Cred, ca şi el, că l-ai fi putut înjunghia şi arunca în fluviu.

Hatşepsut schiță un zâmbet slab şi îi întinse mâna să i-o sărute.

Hatşepsut îl logodi pe Tutmes cu radioasa Neferura înainte de sfârşitul iernii şi imediat apoi îşi trimise fiul vitreg la manevre cu trupele în nordul țării. Îi explicase totuşi limpede că de fapt nu era deloc vorba de o căsătorie, ci de o simplă promisiune.

— Ai promis, Maiestate, îi amintise el. E dreptul tău să mă trimiți în expediție în cele patru zări ale țării, dar mai devreme sau mai târziu va trebui să ne conduci la templu şi să mi-o dai pe Neferura; nu mai sunt copil.

— Pot s-o văd şi singură! Tutmes, de ce să o luăm mereu de la capăt? Nu ți-am promis tronul?

— Aşa e, dar acum nu cred că ai avut vreodată de gând să mi-l dai. Mă temeam de tine când eram mic. Acum însă când sunt aproape bărbat continui să-mi refuzi intrarea în Sala de Audiențe, unde aş avea dreptul să mă aflu ca faraon. Cred că-i hărăzeşti tronul prințesei Neferura.

— Greşeşti crezând asemenea lucruri şi

spunându-le în dreapta şi-n stânga. Ce m-ar împiedica să mă descotorosesc de tine? Atunci chiar aş putea să-i dau coroana fiicei mele şi s-o mărit cu vreun general oarecare.

— Ştii la fel de bine ca mine că Neferura e blândă, bună, drăguță şi absolut incapabilă să fie un bun faraon.

— Atunci, Meryet? Întrebă Hatşepsut cu cea mai mare seriozitate, deoarece ştia că Tutmes avea dreptate.

Neferura era cu totul lipsită de înflăcărarea şi ambiția care o consumaseră când avea vârsta ei. În ciuda dragostei pe care o avea pentru ea şi a dorinței profunde de a-i lăsa coroana moştenire, Hatşepsut îşi dădea bine seama că Neferura nu ar fi în stare să-i țină la respect pe Tutmes şi pe tinerii nobili lipsiți de scrupule care râvneau puterea.

— Meryet! Exclamă Tutmes, cu un râs disprețuitor. E numai foc şi patimă şi a început de pe-acum să manifeste interes față de cei mai tineri dintre sfetnicii tăi… Ea, faraon? E la fel de puțin profundă ca fluviul în plină vară; îşi râde de Egipt, ca şi de tine deopotrivă! (Tutmes se apropie, dând din umeri.) O să accept logodna asta dacă se va încheia cu o căsătorie. Nu-mi pare rău că plec, îmi place să lupt şi, aşa cum îți place s-o repeți mereu, sunt încă prea tânăr. Dar nu mă face să aştept prea mult!

— Vorbeşti fără noimă! Eu sunt Egiptul şi, atunci când dau un ordin, înțeleg să fiu ascultată! Nu-mi pune răbdarea la încercare, Tutmes. Eşti arogant şi ridicol, dar văd că mai ai multe de învățat şi de asta te iert. Dacă mama ta nu ți-ar fi împuiat capul cu prostii, am fi putut face lucruri mari împreună. Dar ea te-a învățat să mă urăşti cu mult înainte de a te învăța să vorbeşti.

Tutmes urcă cele câteva trepte care duceau la tron şi se mută cu dezinvoltură de pe un picior pe altul.

— Ai încălcat legea lipsindu-mă de coroană, iar mama nu are nicio legătură cu asta. Cât despre ce putem face împreună, nu sunt deja căpitan şi hărăzit unor onoruri mai înalte? Nu pentru a te sluji îmi consacru zilele antrenamentului militar, pentru a te sluji ca oricare alt locuitor al Egiptului?

Hatşepsut rămase un moment îndelungat singură după plecarea lui. Razele soarelui luminau pereții argintați, şi briza aducea cu ea toate miresmele minunate ale domeniului ei.

Frescele îi reproduceau înfățişarea, neîmblânzită şi atotputernică în mijlocul duşmanilor încremeniți într-o atitudine de supunere veşnică.

— Ah, Tutmes, suspină ea, de ce nu eşti tu fiul meu!

24

În noaptea aceea, Hatşepsut simți pentru prima oară povara anilor. Aşteptându-l pe Senmut în penumbra odăii sale, îşi apropie oglinda de față, căutând începutul vreunui rid sau umbra vreunei amprente a vârstei, dându-şi în acelaşi timp seama de vanitatea de a spera să-şi păstreze la treizeci de ani frumusețea pe care o avea la cincisprezece. Dar femeia pe care o văzu în oglindă avea aceiaşi ochi luminoşi şi limpezi din tinerețe, şi pielea încă netedă şi desăvârşită. Îşi admiră trupul gol, picioarele lungi şi zvelte, pântecele musculos şi sânii semeți.

„Temerile mele nu sunt decât rodul imaginației, îşi spuse ea, punând oglinda la loc şi lungindu-se pe pat. Obligațiile puterii mă consumă prea mult; am impresia că mintea îmi este tot atât de năucită ca a unei bătrâne."

Îl auzi oprindu-se în fața uşii. Garda îl lăsă să intre, şi regina îl privi cu alți ochi: înalt, subțire, viguros de pe urma exercițiilor zilnice, cu chipul semeț şi liniştitor, cu privirea ageră, buzele senzuale care zâmbeau în timp ce o saluta, aşa arăta bărbatul pe care-l iubea de atâția ani.

Senmut îi înțelese imediat starea sufletească şi, fără un cuvânt, se apropie de pat şi îi mângâie fruntea caldă, vrând să-i alunge grijile din timpul zilei.

Hatşepsut se ridică pentru a-l trage spre ea, căutându-i cu aviditate buzele, dar, în noaptea

aceea, pasiunea dezlănțuită nu izbuti să-i alunge amintirea discuției sale penibile cu Tutmes.

Primăvara, când Tutmes se întoarse din expediție, Hatşepsut îl trimise imediat să inspecteze garnizoanele din deşert, prilejuind astfel suferința Neferurei, care-şi luă rămas-bun cu lacrimi în ochi. Cu toate acestea, îi poruncise nemiloasă comandantului lui Tutmes să efectueze o expediție de inspecție aprofundată, pentru a-l ține astfel ocupat timp de şase luni. Ar fi vrut să plece şi ea pentru o vreme, indiferent unde. Se simțea din ce în ce mai prost în palatul acesta plin de şerpi zâmbitori şi slugarnici. Se ducea mult mai des la templu, unde Amon o aştepta pentru a-i împărtăşi tainele sufletului său nemuritor, şi se ducea să se reculeagă zilnic în propriul templu, îngenunchind în fața statuii sale, a tatălui şi a zeului, pentru a căpăta de la ei forțe proaspete. Într-o zi, întorcându-se la palat, înțelese motivul pentru care Amon tot nu era satisfăcut de nenumăratele ei ofrande. Dădu fuga la biblioteca palatului, unde erau păstrate în cufere mari de lemn, înşirate de-a lungul pereților, toate papirusurile, vechi şi recente.

— Puntul [15] ! Strigă ea gâfâind, urmată îndeaproape de Nofret şi de servitoarele ei.

Bibliotecarul, uluit, se sculă de la locul său şi se

---

[15] Punt – zonă geografică desemnând, în antichitatea egipteană, coastele Somaliei (n.t.).

prosternă la picioarele ei.

— Maiestate?

— Puntul! Puntul! Găseşte-mi hărţile şi scrierile lui Osiris-Mentu-hotep-Ra despre Ta-Neter, pământul sfânt al zeilor. Grăbeşte-te! Dua-eneneh, adu-mi-i pe Senmut şi pe Nehesi.

— Nehesi e la antrenamentul „Vitejilor Regelui", Maiestate.

— Atunci, adu-l la mine de cum termină.

Ieşi în goană, însoţită de femeile sale, care o urmau anevoie. Porunci ca masa din Sala de Audienţe să fie eliberată şi-l trimise pe Amon-hotep după Ineni, care era la Karnak, unde supraveghea construirea porticurilor cu colonade.

Plin de praf, Ineni sosi în Sala de Audienţe în acelaşi timp cu bibliotecarul. Senmut îşi făcu apariţia peste câteva clipe şi se aşezară cu toţii în jurul mesei. Întrunirea semăna destul de mult cu un consiliu de război.

— Bine, spuse Hatşepsut, punându-şi mâinile pe masă. Ce ai găsit, bibliotecarule?

— Foarte puţine documente, Maiestate, mărturisi el. Ilustrul tău strămoş nu a lăsat decât o relatare a călătoriei sale, împreună cu lista minunăţiilor pe care le-a adus pentru zeu.

— Vreo hartă?

— Oarecum. Pe vremea aceea, strămoşii tăi nu aveau nevoie de hărţi, deoarece Egiptul şi Ta-Neter făceau frecvent comerţ împreună.

— Aşa spun legendele, preciză Ineni. De generații încoace, copiilor li se spun poveşti minunate despre ținutul Punt.

— Dar corăbiile noastre nu treceau prin largul Ta-Neter-ului până la invazia hyksoşilor? Întrebă Senmut. Multe monumente relatează aceste călătorii.

— Aşa e, confirmă Hatşepsut. Bibliotecarule, care era marfa cea mai scumpă adusă din Punt?

— Smirna, evident, răspunse el zâmbind.

— Smirna, parfumul cel mai sfânt dintre toate. Mi-a mai venit o idee, Senmut Imaginează-ți o clipă grădinile templului meu transformate într-o mare de arbori care produc balsam.

Mireasma lor va încânta nările tatălui meu Amon şi poate că abia atunci va fi mulțumit.

— Dacă am înțeles bine, vorbi liniştit Senmut, aplecându-se spre ea, ai de gând să trimiți o expediție în căutarea acestui pământ sfânt?

— Absolut, m-ai înțeles foarte bine. Hyksoşii au dispărut şi a venit de mult vremea să redeschidem vechiul drum dintre Egipt şi Ta-Neter.

Toți se priviră, stupefiați.

— Nu ştiu ce să spun, zise prevenitor Ineni, dar am auzit că Ta-Neter e foarte, foarte departe. S-ar putea ca vasele noastre să nu se mai întoarcă vreodată.

— Or să plece şi or să se întoarcă, spuse Hatşepsut cu convingere. Tatăl meu a vorbit. Va

avea smirnă şi, în secolele ce vor veni, oamenii îşi vor aminti de cea care i-a înapoiat Ta-Neter-ul Egiptului.

Nehesi intră tocmai când regina rostea aceste cuvinte. Era încă plin de sudoare, venind direct de pe câmpul de manevre. Îi întinse gărzii arcul şi sulița, făcu o plecăciune şi luă loc în dreapta lui Hatşepsut.

— Te rog cu umilință să mă ierți pentru întârziere, spuse el.

Maiestatea Ta are nevoie de Sigiliu?

Regina îi expuse pe scurt planul şi luă harta decolorată din mâinile bibliotecarului, căruia îi dădu liber, apoi o desfăşură pe masă.

— Mama mi-a vorbit de ținutul acesta legendar, spuse Nehesi. Dar mai ştiu şi că nimeni nu s-a mai întors de acolo. Mai spunea şi că e țara de unde se trag zeii.

— Da, de acolo vin zeii, confirmă Hatşepsut. Dar Mentu-hotep a reuşit să ajungă acolo şi vom reuşi şi noi la rândul nostru.

Toți păreau subjugați de harta de pe care nu-şi puteau desprinde privirile. Apoi Ineni sparse tăcerea:

— Va dura luni de zile, spuse el, considerând în sinea lui că expediția este cu totul irealizabilă şi aruncându-i o privire lui Senmut, care se juca gânditor cu un colț al hărții.

Nehesi, dimpotrivă, părea extrem de interesat.

— Senmut, spuse Hatşepsut după o clipă, te

eliberez din toate funcțiile de la palat. Tu vei organiza şi comanda expediția în numele meu. Nehesi te va însoți. De-acum înainte, Tahuti va avea grijă de Sigiliul Regal. Luați harta să o studiați, apoi îmi veți expune planurile de drum. Veți putea dispune de oricâte corăbii veți avea nevoie şi, dacă trebuie construite şi altele, arsenalele mele vă stau la dispoziție. Mai aveți ceva de adăugat?

Dădură cu toții din cap, pradă celei mai mari nehotărâri, năuciți de schimbarea brutală survenită în viețile lor. Regina le dădu tuturor liber pe un ton imperativ, cu excepția lui Senmut.

Acesta stătea în continuare aşezat la masă, având pe chip o expresie de rezervă prudentă.

— Ei? Îl întrebă ea. Am impresia că nu mă aprobi. Ce părere ai?

— Cred că merită încercat; gloria ta va fi cu atât mai mare; dar nu vreau să plec. Cine va veghea asupra palatului în lipsa mea? Şi cine îți va comanda garda personală în lipsa lui Nehesi? Maiestate, te implor, numeşte pe altcineva! Orice s-ar spune, Teba nu duce lipsă de marinari cu experiență!

— Nu vrei să mă laşi fără apărare, aşa-i? Întrebă regina, zâmbind slab. Ceea ce spui e adevărat; tu şi Nehesi sunteți sprijinul meu cel mai sigur. Dar nu sunteți singurii, şi expediția asta este foarte importantă pentru mine. Or, nu pot fi sigură de

succesul ei decât trimițându-i pe cei mai buni oameni ai Egiptului.

— Şi nu ți-e teamă că, de cum vom întoarce spatele Tebei, Tutmes şi adepții lui or să facă presiuni asupra ta?

— O să vedem. Pot să fac în aşa fel încât Tutmes să se afle mereu într-o regiune îndepărtată. Ocupațiile tale de la palat nu ți-au mai lăsat de mult niciun pic de timp liber.

— Trândăveala nu mă atrage deloc, replică el sec. Dă-mi voie să-ți spun, Maiestate, că e o nebunie să te desparți de tovarăşii cei mai loiali exact în momentul când viitorul tău este în joc.

— Aşadar, aşa vezi tu lucrurile?

— Şi nu sunt singurul. Puterea lui Tutmes creşte pe zi ce trece. Lasă-mă să rămân cu tine, Hatşepsut! Ai nevoie de mine!

— Faraonul care e nevoit să se ascundă întruna după miniştrii lui e un faraon jalnic! Răspunse ea cu amărăciune. Şi, dacă momentul de care vorbeşti a venit, atunci e mai bine să mori. Dar pleacă fără teamă, Senmut, mă vei găsi tot aici la întoarcere.

Înghițindu-şi mânia, Senmut se ridică.

— Sunt la ordinele tale, spuse el sec. Voi pleca. O să mă duc să discut cu Nehesi dacă putem planifica plecarea în scurt timp.

— Perfect. Acum sunt mulțumită.

Senmut ieşi, urmat de secretarul său, şi

Hatşepsut, aşteptându-şi suita, se gândi la ce ar fi viața fără el. Ştia că Senmut are dreptate nevrând să plece în momentul când puterea ei era atât de fragilă. Fu ispitită, preț de o clipă, să se răzgândească şi să-l cheme înapoi, dar nu o făcu. Voia să se asigure că era în stare să domnească peste Egipt şi fără Senmut. Dacă el ar fi rămas, risca să urmeze ani îndelungați de luptă neîncetată pentru coroană. Tutmes ar fi făcut tot ce-i stătea în putință pentru a pune mâna pe coroană, chiar dacă ea s-ar fi putut rupe ulterior în două. Atunci, ca şi odinioară, regatul ar fi fost din nou divizat.

Nofret intră şi făcu o plecăciune, aşteptând ordinele lui Hatşepsut, care se ridică cu un suspin. Avea să plece şi, o dată cu el, plecau toată bucuria şi liniştea ei. Dar avea datoria de a înfrunta singură această ultimă încercare. Va mai fi oare tot aici la întoarcerea lui? ...

25

Construirea celor cinci corăbii şi pregătirile în vederea expediției durară patru luni. Senmut se ocupa de toate problemele de aprovizionare. Hatşepsut îl sfătui să ia cu ei țesături şi arme, împreună cu alte mărfuri pentru troc, astfel încât zi de zi întocmi şi verifică lista. Menkh o imploră să-l lase să plece şi pe el, dar ea refuză, numindu-l gardă de corp în lipsa lui Nehesi. Petrecu seri îndelungate cu Nehesi şi cu Senmut,

examinând unica hartă capabilă să le indice drumul spre acest ținut misterios. În cele din urmă, hotărâră să se îndrepte spre nord şi, profitând de curent, să ajungă până la deltă, apoi să cotească spre est, prin canalul săpat de strămoşii faraonului, până la Marea Roşie. La nord nu era decât un ocean întins; prin urmare, hotărâră să se îndrepte spre sud, navigând de-a lungul coastei răsăritene. O dată ce aveau să traverseze canalul, vor fi nevoiți să se călăuzească după poveştile şi legendele pe care le ştiau. Nehesi îşi petrecu zile întregi cu bătrânul bibliotecar, ascultând de nenumărate ori poveştile minunate despre Ta-Neter, pentru ca să-şi poată aminti ulterior de cel mai mic amănunt folositor. Senmut şi Hapusemb se plimbau în lungul şi-n latul grădinilor templului, discutând despre ce trebuiau să facă, forțându-se să ghicească viitorul şi elaborând tot felul de strategii.

Vara se apropia de sfârşit şi, din munții de la sud, Isis începea să verse lacrimi benefice care aveau să inunde valea şi să împingă corăbiile spre necunoscut.

În ajunul plecării, Senmut îşi luă rămas-bun de la Ta-kha'et, sincer întristat să o părăsească. Ea plânse şi-l imploră să nu plece. Senmut îl rugă pe Senmen să aibă grijă de ea şi îi încredință papirusul care îi reda libertatea şi îi îngăduia să se bucure de toate bunurile sale în caz că el nu

se mai întorcea. Hohotele ei îl urmăriră mult timp, dar preferă să nu întoarcă privirea, ferm hotărât să se înapoieze, convins că într-o bună zi avea să poată juca din nou cu ea zaruri la umbra sicomorilor. În schimb, nu ştia dacă-l va mai regăsi pe faraon.

Senmut îşi petrecu ultima noapte în penumbra blândă a apartamentului lui Hatşepsut. Făcură dragoste cu tandreţe, fără un cuvânt, ca şi cum ar fi fost ultima oară. Nicio premoniţie nu-i îngăduia să spere că o va mai revedea. O legănă îndelung în braţe, cu inima strânsă. Doar zeul era în stare să descifreze enigma pe care o reprezenta această femeie complexă, amestec de capricii, de himere, de clarviziune şi de dragoste pentru pace şi pentru Egipt.

Când, straniu de repede, noaptea lăsă locul zorilor, se sculară şi, îngenuncheată în faţa lui, Hatşepsut îi sărută picioarele. Apoi, murmură înlănţuindu-l:

— Fie ca picioarele să te poarte vitejeşte!

Acestea fură singurele cuvinte rostite în cursul acestei nopţi de adio.

Toată populaţia Tebei se îndrepta deja spre fluviu să asiste la plecarea corăbiilor. Marinarii şi soldaţii începeau să-şi încarce echipamentul la bord.

Senmut se duse să se îmbăieze şi să se schimbe în apartamentele lui Menkh. În timp ce se pregătea febril, îi dădu prietenului său ultimele

recomandări şi rămase cu el până în ultima clipă.

Precedat de escortă, Senmut traversă încet Teba alături de Ta-kha'et, îndreptându-se spre port, unde Nehesi se urcase deja pe corabia din frunte. Hatşepsut, trasă la faţă şi încercănată, îl aştepta pe chei. Îmbrăcase veşmântul pe care-l purtase în ziua încoronării sale, datorită solemnităţii acestui moment. Tutmes, aflat alături de ea, observa netulburat mulţimea şi fluviul. Senmut şi suita lui îi salutară, după care acesta urcă singur la bord. Prezenţa lui Tutmes, întors atât de prompt din turneul său, îl iritä nespus, şi-l salută rece pe Nehesi, fără a slăbi din ochi chipul întunecat al tânărului prinţ. După sacrificiile rituale aduse lui Amon şi lui Hathor, zeiţa vânturilor, parâmele fură desfăcute şi corăbiile încărcate din plin se desprinseră de ţărm.

Senmut abia dacă auzea aclamaţiile mulţimii. Cuprins de o presimţire violentă, privirea sa tulburată de o ultimă tresărire de regret o întâlni pe a lui Hatşepsut. Chipul ei părea calm sub coroana roşie şi albă, dar, în adâncul ochilor ei negri, i se puteau citi toată dragostea pentru el şi toată disperarea.

Strigătele mulţimii se stinseră încetul cu încetul, înlocuite în scurt timp de tânguitul vântului, de scârţâitul frânghiilor şi de plesnetul pânzelor. Imaginea ei îi rămase multă vreme în faţa ochilor; o vedea încă luându-şi rămas-bun,

cu degetele crispate pe rochia-i grea, bătută de vânt.

— Arată bine păsările astea roşii care-şi iau zborul spre necunoscut, îi spuse Tutmes lui Hatşepsut, apropiindu-se de ea. Tocmai mă întrebam dacă or să se mai întoarcă vreodată…

Regina tresări, ca smulsă dintr-o visare adâncă, mirată de absența ironiei care răzbătea de regulă din cuvintele sale. De data aceasta, vorbise pe un ton egal şi îi zâmbea amical.

— Bineînțeles că or să se întoarcă, replică ea. Amon e cel care a poruncit ca ele să plece. Va veghea asupra lor şi mi le va trimite înapoi.

— A! Făcu el mieros. Dar când? Le va trebui cel puțin un an ca să ajungă la Punt.

— Ştiu. Asta dacă Puntul există.

— Te îndoieşti?

— Nu, nu chiar. Dar, ca şi tine, Tutmes, am şi eu momentele mele de nehotărâre.

— Nu cred că ți le-ai mai putea permite de-acum înainte, observă el, regăsindu-şi perfidia obişnuită.

— Vai, Tutmes! Exclamă ea râzând. Chiar crezi că începând de azi o să mă închid în casă şi o să jelesc plecarea lui Senmut? Sunt faraon şi mai am multe de făcut!

— Tu poate, dar eu? Întrebă el în timp ce părăseau portul. M-am săturat de expedițiile în care mă tot trimiți şi de turneele de inspecție. Uită-te la mine, Hatşepsut. În curând, împlinesc

şaptesprezece ani. Dă-mi un post la Curte.

— Mă iei drept nebună sau proastă? Replică ea scuturând viguros din cap. Te bazezi pe indulgența mea, Tutmes?

I-am consultat pe generalii tăi şi m-au sfătuit să te numesc general-şef. Pari a fi un strălucit tactician. De-acum înainte, eşti generalissim!

— Şi ce poate face un general în timp de pace? Să-şi curețe harnaşamentul? Să-şi lustruiască armele?

— Orice vrei. Ca prinț moştenitor, armata este la comanda ta. Pot să-ți găsesc multe misiuni de îndeplinit, escortarea caravanelor, urmărirea celor care nu-şi plătesc impozitele şi bineînțeles efectuarea altor noi inspecții!

— Ce frumos! Un general supus, în fruntea unei armate supuse, la ordinele unui faraon, care nici măcar nu este un adevărat faraon!

Hatşepsut se opri brusc în mijlocul aleii şi-l apucă de braț, înfigându-şi unghiile în pielea lui.

— Te previn, Tutmes, îi vorbi ea încet, supune-te sau o să regreți! Nu uita nicio clipă că te-aş fi putut face să dispari de mult. Şi profit de prilej ca să-ți amintesc că eşti general sub ordinele mele. Spre deosebire de tine, eu am fost deja la război. Dacă aflu vreodată că ai trecut granița Egiptului cu trupele tale, te arunc în temniță! M-ai înțeles?

Tutmes nu făcu niciun gest să se elibereze din strânsoarea ei şi nu o slăbi din priviri o clipă.

— Perfect, răspunse el. Şi înțeleg cu siguranță mai multe decât tine, Faraon Etern. Deschide-ți ochii!

Hatşepsut îi dădu drumul şi, nebun de furie, cu urmele unghiilor ei pe braț, Tutmes se îndepărtă.

Peste două luni, la palat sosi ştirea că flota, ajunsă în deltă, se pregătea să traverseze Canalul Faraonilor. După ce ascultă depeşa pe care i-o citi Anen, Hatşepsut porunci un număr mărit de rugăciuni şi sacrificii. Şi-i imagină, navigând în tăcere, străbătând întinderile vaste care îi despărțeau de Marea cea Mare. Sub privirile lui Tutmes, luă cu ea o scrisoare personală de la Senmut pentru a o citi în apartamentul ei. Îi rupse sigiliul şi o devoră, emoționată. Senmut îi trimitea veşti despre el; totul mergea cum nu se poate mai bine. Canalul era totuşi într-o stare foarte proastă şi ar fi trebuit reparat. O sfătuia să profite de viitură pentru a-i rechiziționa pe țărani în vederea lucrărilor respective. Îi vorbea despre una şi despre alta, despre floră şi faună, despre frumusețea apusurilor de soare, dar la sfârşitul scrisorii nu se putuse împiedica să îi mărturisească ce dor îi era de ea, ca de apă în deşert, şi o invoca din tot sufletul şi trupul lui. Hatşepsut puse scrisoarea într-un cufăr de fildeş în care-şi ținea toate amintirile dragi ei, după care se duse la templu pentru a implora protecția zeului în lunile ce aveau să vină, cerându-i să

binecuvânteze corăbiile şi să înfrâneze ambițiile lui Tutmes.

Într-o seară, în timp ce se pregătea de culcare, Neferura veni la ea. Picioarele goale ale fetei nu făcură niciun zgomot când intră după ce fusese anunțată. Hatşepsut îi făcu semn lui Nofret să-i pună veşmântul de noapte şi îi dădu liber după ce o puse să-i aducă vinul pe care obişnuia să-l bea seara. Neferura se plecă în fața ei. Purta o rochie albă străvezie, care lăsa să i se ghicească şoldurile fine şi sânii înmuguriți, iar la gât un colier de aur încrustat cu ametiste. O panglică albă şi aurie îi încingea fruntea, dar nu era fardată şi ochii ei negri o priviră cu stânjeneală pe mama ei. Hatşepsut îi zâmbi şi o invită să ia loc, dar Neferura rămase în picioare, cu ochii plecați, frământându-şi nervoasă mâinile.

— Ce surpriză plăcută! Exclamă Hatşepsut.

Preparativele în vederea expediției o împiedicaseră să-şi vadă fiica pe cât de des şi-ar fi dorit, dar era la curent cu progresele ei. Pen-Nekhet o informase cu câteva luni în urmă că era împotriva oricărui antrenament militar al acestei fete prea fragile. Hatşepsut, foarte contrariată, admisese totuşi că nimic nu trebuia să compromită sănătatea moştenitoarei.

— Ce ai făcut azi? Ai stat în soare uitându-te la soldați cum se antrenează? (Neferura nu zâmbi însă deloc la această ironie blândă.)

— Mamă, aş vrea să vorbim despre Tutmes.

Hatşepsut îşi înăbuşi un oftat. Hotărât lucru, toată lumea voia să vorbească cu ea despre Tutmes! Se aşează în fotoliu.

— Ei bine, dă-i drumul. Ştii că trebuie să-mi spui întotdeauna totul.

— E multă vreme de când suntem făgăduiți unul celuilalt, şi totuşi nu ai făcut nimic ca să ne duci la templu. Ce mai aştepți? Te-ai răzgândit?

— Tutmes te-a trimis să-i pledezi cauza? O întrebă ea.

— Nu! I-am vorbit la prânz, dar nu avea mare lucru să-mi spună. (Se înroşi şi îşi plecă privirile.) Nu prea-mi vorbeşte.

— Îl iubeşti cu adevărat, Neferura?

— Vai, da! Exclamă ea cu înflăcărare. Îl iubesc dintotdeauna! Vreau să mă căsătoresc cu el, şi tu mi-ai promis-o. Dar timpul trece şi nu fac altceva decât să aştept.

— Sunteți încă prea tineri amândoi. Nu poți să mai ai puțină răbdare?

— Dar de ce? Câți ani aveai când te-ai îndrăgostit de majordomul Senmut? Vai, mamă, nu pot să mai suport să nu fiu decât un pion pentru tine! Nu pot să trăiesc şi eu pentru mine şi să mă mărit cu Tutmes?

Hatşepsut duse grăbită la buze cupa, vrând să-şi ascundă astfel tulburarea provocată de cuvintele fiicei sale. „Chiar sunt atât de dură? Se întrebă ea consternată. Sunt oare pe cale de a pierde dragostea scumpei mele Neferura?” Bău o

înghițitură de vin şi puse cupa la loc pe masă, apoi se ridică şi cuprinse umerii plăpânzi ai fiicei sale, care înțepeni la atingerea ei.

— Aşa mă vezi tu, Neferura? Ştii ce înseamnă să te măriți cu un prinț moştenitor, şi mai ales cu un prinț ca Tutmes?

— Ştiu foarte bine! Exclamă fata, scuturându-se din îmbrățişarea mamei sale. Şi tu te opui căsătoriei mele fiindcă te temi ca el să nu-şi ceară drepturile şi să te alunge de pe tronul lui Horus!

— Aşa e. Şi asta o să şi facă. Tu crezi că-l cunoşti, Neferura, fiindcă îl iubeşti, dar eu una îl văd cu ochii Egiptului. Îl cunosc de mic copil. Să ştii că, dacă te măriți cu el, mă condamni la moarte. Îmi pare rău, dar asta e.

— Nu cred! Tutmes e violent, dar nu e crud!

Hatşepsut se aşează la loc, obosită.

— E adevărat. Dar nu-mi pot asuma riscul ăsta. Încă o dată, Neferura, îmi pare rău, dar n-o să te măriți niciodată cu Tutmes.

— Dacă aşa stau lucrurile, o să-l duc chiar eu la templu! (Ochii îi aruncau văpăi şi în ei ardea acelaşi foc ca în ai mamei sale. Îşi îngropă fața în mâini.) Nu, n-o să fac asta niciodată. N-o să-l las niciodată să-ți facă rău, mamă. (Apoi se apropie de masa pe care se afla coroana mică în formă de cobră.) Nu vreau să fiu faraon. Şi totuşi, asta ți-ai fi dorit, nu-i aşa? Prefer să rămân prințesă toată viața. Aş prefera chiar să mă odihnesc în pace, ca Osiris-Neferu-kebit. Şi ce-ai zice,

propuse ea disperată, să ne căsătoreşti şi să-l numeşti pe Tutmes vizir sau guvernator? Am trăi departe de Teba şi de tine, şi nu ai mai avea să te temi de nimic.

— Biata mea Neferura, spuse calmă Hatşepsut. Câtă vreme crezi că se va mulțumi Tutmes să guverneze o nomă[16] oarecare când ar putea domni peste un regat întreg? Lasă-mi încă un an, doar un an, şi-ți promit că vă duc pe amândoi la templu. Asta ți-o promit.

— Nu! Nu vreau să mă simt răspunzătoare de moartea ta!

— Se poate ca lucrurile să nu ajungă până aici. Tutmes va vedea anul viitor că nu voi fi deloc o amenințare pentru el şi mă va lăsa să trăiesc în pace.

Neferura izbucni în râs şi se aplecă să o sărute pe Hatşepsut pe obraz.

— Vai, mamă, nu renunți niciodată, nu-i aşa? Ți-ai dedicat toată viața puterii, puterii şi Egiptului. De altfel, ele se confundă deseori în ochii tăi. Şi ce-o să-mi spui peste un an? Că pleci să guvernezi o nomă, lăsându-i Egiptul lui Tutmes? Nu cred aşa ceva! Şi nici el n-o să creadă. Ştiu că nu mă iubeşte, dar nu contează. O să-i fiu o soție excelentă.

— Sunt sigură de asta; peste un an.

— Până atunci, Senmut va fi pe drumul de

---

16 Nomă – diviziune administrativă în vechiul Egipt (n.r.).

întoarcere. (Neferura râse din nou, stăpânindu-şi lacrimile.) Ce nenorocire să fii Primă Fiică Regală, urăsc asta! Exclamă ea luând coroana cea mică. Urăsc proiectele tale în privința mea şi urăsc necesitățile puterii care mă țin departe de Tutmes. Pune-o pe Meryet în locul meu!

— Neferura, lăcomia lui Meryet va ruina țara asta dacă ajunge vreodată faraon, şi tu ştii asta la fel de bine ca mine!

Era să adauge că Tutmes nu i-ar fi dat niciodată atenție dacă nu ar fi fost Prima Fiică Regală, dar, la vederea chipului răvăşit şi nefericit al Neferurei, se abținu de la orice comentariu.

— O ştiu foarte bine. Ar fi mai bine ca dubla coroană să-i revină lui Tutmes decât să-i laşi lui Meryet fie şi cea mai mică posibilitate de a ajunge faraon, recunoscu Neferura.

— Asta-i şi părerea mea, spuse Hatşepsut. Nu-l urăsc, Neferura. E sânge din sângele meu regal, şi l-am tratat întotdeauna cu tandrețe. Îți jur însă că nu va avea coroana atâta vreme cât eu voi trăi! Nu e a lui! Şi n-a fost niciodată a lui! Este şi va fi întotdeauna a mea, încarnarea lui Amon!

— Dar după ce tu nu vei mai fi, mamă, ce se va întâmpla? Hatşepsut ridică din nou cupa la gură, evitând cu grijă privirea Neferurei.

— Dacă nu o vrei tu, îi va reveni lui Tutmes.

— N-o vreau.

— Îmi pare rău, spuse Hatşepsut, privind cum se închide uşa în urma fiicei sale.

Niciun mesaj nu mai venea din partea expediției, şi Hatşepsut se sili să aibă răbdare. Gândurile i se îndreptau adesea spre Senmut şi Nehesi, şi, pentru a-şi birui tristețea, se consacră mai mult ca oricând exercitării puterii. Aniversarea celor treizeci de ani ai ei se apropia şi intră în acest nou an cu entuziasmul de la douăzeci de ani. Tutmes şi haita lui deveneau din ce în ce mai presanți şi fu nevoită să-şi mobilizeze toată tăria de caracter ca să nu părăsească Egiptul şi să se refugieze cât mai departe.

Aceeaşi poftă de putere care-l însufleţise pe bunicul său sălăşluia în Tutmes. Având mare grijă să nu depăşească limitele regatului, el nu rămânea niciodată inactiv, trecând de la o nomă la alta cu soldații lui, îndemnându-şi caii în galop şi brăzdând deşertul cu înfocații săi prieteni sau străbătând străzile Tebei cu o iuțeală nebunească.

Hatşepsut continuă să rezolve treburile curente ale regatului, asistată de Menkh, User-amon şi Tahuti, prefăcându-se că ignoră frecventele veniri şi plecări din jurul cazărmilor militare şi chiar de pe coridoarele palatului, unde Tutmes trecea râzând zgomotos. Desigur, în curând avea să plece din nou spre frontiera nubiană, din nordul țării, sau la vest, în deşertul care se întindea până departe dincolo de necropolă. Dar Hatşepsut ştia că ultimii ani ai domniei sale se apropiau cu repeziciune.

Într-o frumoasă după-amiază de iarnă, se duse pe terenul de antrenamente militare împreună cu Menkh, vrând să-şi mâne carul. Ajunşi acolo, cei doi văzură apropiindu-se un grup de soldați. Purtătorul ei de însemn alergă înainte pentru a-i elibera calea. Hatşepsut străbătu liniştită mulțimea până la terenul de curse. Cu fața la centrul acestuia fusese instalată o țintă, iar la o sută de paşi distanță pe pământ fusese trasă o linie albă. Nakht şi Tutmes discutau în spatele carului de bronz al acestuia din urmă, iar lângă ei stătea un tânăr recrut care ținea două sulițe în mână. Curioasă să afle ce se întâmplă, Hatşepsut se îndreptă spre ei, urmată îndeaproape de Menkh.

— Te salut, Tutmes! Ce faceți voi aici?

Cei doi îşi înălțară privirile spre ea şi o salutară. Tutmes îşi puse casca şi mănuşile.

— Te salut, Faraonule! Tocmai am pus la punct un joc nou.

— Spuneți-mi degrabă cum el

Un soldat îi întinse lui Tutmes o lance pe care el o cântări cu o mână expertă, privind-o în acelaşi timp pe Hatşepsut. Aceasta purta obişnuitul ei şorț scurt, sandale de piele albă, o cască albă împodobită cu un *uraeus* şi un pieptar bătut cu matostate.

— Dacă vrei, spuse el. Pornind de la țintă, fac ocolul terenului cu carul sporindu-mi viteza, astfel încât să ating maximum de viteză când

ajung la linia albă. Atunci trebuie să arunc sulița şi să nimeresc ținta înainte de a fi depăşit linia albă.

— Ai început deja s-o faci?

— Încă nu, acum mă pregătesc. Ce faci aici?

— Am venit să mă antrenez, spuse ea arătând spre carul ei aurit, condus de unul dintre „Vitejii Regelui".

— Să scot ținta şi să aştept să termini tu?

— Nu. (în minte începea să-i mijească o idee distractivă.) Lasă ținta unde e, aş vrea să joc cu tine noul tău joc.

— Da? Aşadar, vrei să ne luăm la întrecere?

Carul ei se opri în dreptul lui Tutmes; soldatul regelui coborî şi îi întinse hățurile lui Menkh.

— Dați-mi o lance! Porunci ea. Cinstea de a începe îți revine de drept.

— Ba nu, nu. Îi revine faraonului. Dar ar trebui să stabilim miza.

— Am atâta aur că nu am ce face cu el. Stabileşte-ți tu prețul, Tutmes.

Nici nu rostise bine cuvintele, că le regretă. Tutmes chibzui o clipă, apoi un zâmbet larg îi luminã fața.

— Dacă nimeresc ținta drept în mijloc, iar tu nu, ne vei căsători, pe Neferura şi pe mine, până la sfârşitul lunii.

O rumoare de aprobare străbătu mulțimea soldaților aliniați.

— Refuză, Maiestate, îi şopti Menkh. Miza e prea

importantă, nu vă jucați în niciun caz cu aşa ceva.

Deşi înțelegea perfect ce voia să spună Menkh, ea nu-i dădu nicio atenție şi-l privi calmă pe Tutmes drept în ochi.

— De acord. Iar dacă eu nimeresc ținta în mijloc, o pierzi pentru totdeauna pe Neferura.

Tutmes dădu din cap în semn de acord, cu buzele strânse.

— Ne-am înțeles în privința rămăşagului?

— Absolut. Haidem! Sunt de acord să încep prima. Menkh, mănuşile!

Hatşepsut îşi puse mănuşile groase de piele albă, cercetând totodată cum cădea lumina. Apoi sări sprintenă în car şi luă hățurile din mâna lui Menkh. Caii se agitară şi, la îndemnul ei, se năpustiră în galop printre şirurile de soldați. Dădu o dată ocol, la trap, terenului, cu ochii ațintiți asupra cerculețului de lemn vopsit în alb, apoi se opri în punctul de plecare pentru a verifica trăinicia harnaşamentului şi luă lancea pe care i-o întindea un recrut. După ce mai aruncă o privire înjur, apucă hățurile cu o mână şi, înfăşurându-le strâns în jurul încheieturii, strigă un îndemn cailor, care porniră pe traseu, iuțindu-şi treptat galopul.

Cu mâinile în şolduri, Tutmes o privea cum pornea, clipind din ochi în soarele orbitor. Soldații o încurajară cu strigăte, în timp ce se apleca tot mai mult, după ce străbătuse mai mult

de jumătate din traseul circular. O auziră îndemnând caii care, în galop furios şi cu coamele în vânt, izbeau sălbatic cu copitele în pista de nisip cenuşiu. Luă virajul şi pomi pe linia dreaptă. Preț de o clipă, reuşiră să-i întrezărească expresia încordată şi concentrată de pe chip, ochii fixați asupra țintei, şi deodată lancea se înălță pe cerni albastru. Lovi ținta cu un zgomot surd şi vibră câteva clipe, înfiptă în bucata groasă de lemn; scoase un strigăt trăgând tare de hățuri pentru a opri caii. Toată lumea se repezi la țintă, scoțând aclamații. În timp ce Hatşepsut se întorcea, Tutmes se apropie de lance. Aceasta era înfiptă chiar în centrul țintei.

Hatşepsut sări din car şi înaintă râzând spre fiul ei dezamăgit.

— Credeai că n-o să reuşesc, nu-i aşa? Întrebă ea. Ai fi făcut mai bine dacă i-ai fi întrebat pe generalii mei înainte de a te arunca într-o aventură ca asta! Ei au avut prilejul de a-mi aprecia talentele cu mult înainte ca tu să te fi născut!

— Scoate lancea! Îi porunci el unui recrut care o smulse pe dată. Nu te bucura prea repede, Hatşepsut, încă nu ai câştigat. Mai poți încă să pierzi.

— Şi cum, mă rog frumos, din moment ce am atins ținta drept în centru?

Se îndreptară spre marginea pistei, unde Tutmes se urcă în carul lui, cu lancea în mână.

Hatşepsut îşi scoase mănuşile, întinzându-i-le lui Menkh, şi văzu că Tutmes pornise deja, biciuindu-şi sălbatic caii. Se întrebă dacă nu avea să arunce sulița încă de la primul tur de pistă. Toți soldații îl încurajau cu strigăte şi, cuprinsă de surescitarea clipei, începu să strige şi ea la unison cu ceilalți. Tutmes se apropia de linia albă şi începu să-şi biciuiască şi mai tare caii. Linia albă se ivi brusc şi ținta apăru în fața sa. Aruncă sulița, scoțând o înjurătură. Hatşepsut se repezi pe dată împreună cu soldații spre țintă, în timp ce Tutmes sărea din car înainte ca acesta să se fi oprit şi se apropia în fugă de ea.

Hatşepsut radia de bucurie.

— Sărută-mă, Tutmes! Zeii ți-au călăuzit brațul! Uite, s-a înfipt în gaura făcută de mine! Am aruncat amândoi perfect!

Menkheperrasomb smulse lancea. Nu exista, într-adevăr, decât o singură şi unică gaură, abia puțin mai mare decât fusese prima.

Hatşepsut izbucni din nou în râs.

— Cine a câştigat? I-o retează Tutmes.

Hatşepsut încetă să mai râdă şi se uită la el, prefăcându-se mirată.

— Păi, eu, fireşte! Am aruncat prima!

— Aş fi câştigat eu dacă aş fi fost primul!

— Se poate, dar nu e cazul. Aşa că am câştigat.

— Nu-i adevărat! Am câştigat amândoi!

— Dar, dragă Tutmes, vezi bine că e întru totul

imposibil. (Toată veselia din timpul întrecerii dispăruse, lăsând locul unei atmosfere de gravitate.) Nu putem nici câştiga, nici pierde amândoi. Unul dintre noi trebuie să se retragă, şi cu siguranță că nu eu voi fi aceea.

— Nici eu.

— Vrei să o mai facem o dată?

— Nu. Regula jocului nu permite decât o încercare.

— Ştiu. Ei bine, o să fac o plimbare cu carul împreună cu Menkh pe malul fluviului. Tu poți să rămâi să te mai antrenezi!

Şi, înainte chiar ca Tutmes să fi avut timp să răspundă, carul lui Hatşepsut se îndepărtă într-un nor de praf.

Tutmes îşi petrecu restul zilei pradă unui sentiment de furie neputincioasă, care nu avea nimic de-a face cu deznodământul întrecerii de pe terenul de manevre. O ura atât de mult! Cât a durat cina, avusese în fața ochilor chipul ei frumos şi bronzat, şi în urechi îi răsunau cuvintele ei caustice. Ieşi să ia aer în grădină, şi acolo se trezi iarăşi față-n față cu ea, cu zâmbetul ei ironic şi cu silueta ei zveltă. Scuipă pe statuie şi se întoarse cu spatele la chipul acesta disprețuitor şi impasibil. Ura intensă care-l mistuia se transformă deodată într-o dorință nestăvilită pentru această femeie capabilă să-şi mâne carul ca un bărbat şi să hotărască după bunul ei plac soarta supuşilor săi. O vedea din

nou, îmbrăcată cu şorțul ei scurt, cu sânii împungând pectoralii grei de aur care-i plăceau atât de mult, cu ochii necontenit ațintiți asupra lui. Îşi petrecuse primii şaptesprezece ani din viață urând-o şi admirând-o. Astăzi însă, mintea-i înfierbântată şi frământată de o insatisfacție crescândă făcea să bată în el o inimă agitată de aceeaşi dorință în fața căreia sucombaseră tatăl lui, ca şi Senmut, Hapusemb şi toți cei care avuseseră norocul să se apropie de ea. Gemu de durere la amintirea trupului ei splendid şi suplu, a gurii ei senzuale, mereu gata să râdă şi să-şi bată joc de el.

Ieşi din grădină şi o luă spre palat. Dădu peste o patrulă care-l lăsă să treacă după ce-l recunoscu şi începu să alerge pe aleea care ducea la Sala de Ospețe, apoi pe coridorul care conducea la apartamentele lui Hatşepsut, la uşa cărora fu oprit de o gardă a Maiestății Sale.

— Salutările mele, prințe! Vrei să-l vezi pe faraon? Tutmes dădu din cap.

— Cel Unic e înăuntru?

— Da. Poți intra.

Tutmes, arzând de un foc care-l făcu să zâmbească, pătrunse încet în coridorul pustiu luminat de torțe. Alte două gărzi îl opriră din nou la uşa dormitorului regal. Crainicul se ridică la apropierea sa şi îl salută.

— Salutări, prințe!

— Salutări, Dua-eneneh! Puternicul Horus s-a

culcat?

— Încă nu, dar o va face curând.

— Te rog să mă anunți.

Dua-eneneh se strecură înăuntru, trăgând pe jumătate după el uşa. Tutmes auzi frânturi din discuția dintre el şi faraon, apoi un hohot vesel de râs.

— Poți intra, îl anunță crainicul după câteva clipe.

Tutmes avusese rareori ocazia să o viziteze în apartamentele ei. Simțurile sale aprinse îl făceau deosebit de sensibil la parfumul ei puternic; smirna părea să-i emane din corp, din patul ei, şi chiar din draperiile şi din pereții argintați. Abia ce intrase, că o văzu în picioare, în cămaşa de noapte lungă şi transparentă din în alb, cu părul despletit şi cu capul gol. Zări, pe o măsuță, casca şi brățările, ca şi prețiosul sipet de aur şi de turcoaze în care se odihneau însemnele regale, şoimul lui Nekhbet şi cobra lui Buto.

Hatşepsut îi răspunse salutului cu un semn din cap.

— Bună seara, Tutmes! Ce oră ciudată ți-ai ales să mă vizitezi! Vrei să mă îmbrac ca să ne încheiem socotelile pe câmpul de manevre? Sau poate că ai alte idei în ceea ce priveşte miza?

Nu-i plăcea deloc aerul pe care-l avea tânărul în seara asta; nu o slăbea din ochi şi părea buimăcit. O lucire stranie ardea în adâncul ochilor săi negri.

— Maiestate, aş vrea să-ți vorbesc între patru ochi, spuse el, apropiindu-se cu un pas nesigur. Te rog să o trimiți de aici pe Nofret.

— Tutmes, nu sunt sigură că vreau să rămân singură cu tine. Cu tot respectul pe care ți-l port, n-am nicio încredere în tine.

Nofret rămâne aici.

— Nu-ți vreau răul, Hatşepsut, răspunse el întinzându-i mâinile. Am venit să vorbesc cu tine, nimic altceva. Şi poți oricând să-ți chemi gărzile dacă te simți amenințată. Ți-e cumva frică de mine? O întrebă el zâmbind imperceptibil.

— Nu, nu mi-e frică de tine, dar trebuie să mă tem de tine spre binele țării mele. (Gânditoare, Hatşepsut tăcu o clipă.) Foarte bine. Nofret, poți să pleci. O să te chem eu. (Aşteptară în tăcere ca Nofret să închidă uşa după ea.) Ei bine, ce doreşti? Îl întrebă ea, nerăbdătoare să termine cu el şi să se culce.

Tutmes rămase o clipă nehotărât, gata să se repeadă la ea şi să o strângă în brațe. Într-o străfulgerare de luciditate, îşi dădu seama de ciudățenia comportamentului său, dar zâmbetul mirat al lui Hatşepsut îl încuraja să meargă mai departe.

— Poate că am putea bea câteva cupe în timp ce stăm de vorbă, îi propuse el. Ai de gând să mă mai laşi mult să stau în picioare?

— Ai vin în dreapta ta şi un jilț alături de tine. Chiar ai venit să pălăvrăgim, Tutmes?

— Eventual. Am o propunere să-ți fac, spuse el turnându-şi vin. (îşi goli cupa dintr-o sorbitură şi-şi mai puse una, sub privirea amuzată a lui Hatşepsut.)

— Mă intrigi. Vorbeşte.

Tutmes se aşează, dorindu-şi ca ea să facă la fel.

— O să intru direct în subiect, Maiestate, şi n-o să te reţin mult. Iată la ce m-am gândit. Mi-ai făgăduit că mi-o dai pe Neferura de soție ca să pot guverna, nu-i aşa?

— Da.

— Dar n-o s-o faci niciodată, sunt convins.

— Nu ştiu nimic încă. Nu mai încerca să-mi ghiceşti intențiile, Tutmes!

— Ştim amândoi că nu mai sunt copil şi că în scurt timp o să mă pot bucura după bunul meu plac de ceea ce-mi aparține de drept, fără ca tu să mă poți împiedica.

— Tu eşti singurul care crede asta. În numele lui Amon, unde vrei să ajungi, Tutmes?

— De ce n-am guverna împreună?

Hatşepsut se aşează încet pe pat.

— Continuă, nu te înțeleg prea bine, răspunse ea prudentă.

— E foarte simplu, spuse el făcând un gest larg. Putem aboli într-o clipită tot ce ne desparte, spre satisfacția amândurora. O să ne căsătorim. Tu vei fi cea care o să mă conducă la templu ca să mă legitimezi şi să-mi dai dubla coroană.

Ea păru că se uită la el fără să-l vadă un

moment îndelungat, cu un aer absent, în timp ce el o mânca din ochi, cu chipul încordat.

— Asta-i cumva o glumă proastă? Întrebă regina în cele din urmă, golindu-şi la rândul ei cupa.

Tutmes se aşează la loc după ce-şi turnă din nou de băut.

— Nici pe departe. Eu n-ar mai trebui să aştept zadarnic mâna prințesei Neferura, cât despre tine, vei fi în sfârşit eliberată de povara pe care o reprezint eu pentru tine şi de orice teamă față de mine.

— Lucrurile nu sunt chiar aşa de simple, spuse ea. Tatăl tău, Tutmes, a încercat să mă seducă exact cum faci tu acum. Tinerețea şi lipsa mea de experiență m-au făcut să-i cedez, dar nu i-am oferit decât un simulacru de coroană şi o autoritate prefăcută. Nu sunt chiar atât de proastă încât să-mi închipui că tu vei fi la fel de flexibil şi docil ca el. N-o să mă laşi niciodată să guvernez singură. Căsătorindu-mă cu tine, o să încetez pe dată să mai fiu faraon, devenind o simplă Soție Regală, neputincioasă în fața ta. O să fiu la cheremul tău, ca şi Egiptul. (Bău o înghițitură lungă de vin şi se ridică fără a-şi desprinde privirile de la el.) Te temi să lupți singur pentru coroană? Consideri că puterea mea e chiar de neînvins, încât să te facă să renunți la luptă? (Se aplecă brusc spre el.) Nu, tu vrei coroana asta mai mult ca orice altceva, dar ți-e încă teamă de mine! Nu poți face nimic,

fiindcă te temi de mine!

Tutmes se ridică brusc, răsturnându-şi cupa de vin, şi din două salturi fu lângă ea.

— Toate astea n-au nimic de-a face cu coroana! Pot s-o obțin şi mâine dacă vreau!

— Minți, replică ea calmă. Nu eşti încă destul de sigur de tine ca să-ți permiți o asemenea inițiativă, şi o ştii la fel de bine ca mine! De ce-ai venit, Tutmes? Ce vrei de fapt?

Tutmes îi smulse cupa din mână şi o azvârli pe jos, apoi o apucă de încheieturi, atrăgând-o violent spre el.

— Pe tine te vreau! Strigă el înflăcărat. Pe tine, mândru faraon! (încercă zadarnic să o sărute şi cu o mână o apucă de păr pentru a o împiedica să se zbată.) Uită-te la mine, Hatşepsut! Simt bărbat, şi amantul tău e departe. Te voi avea! Şi dacă strigi cumva, îți rup mâna până să ajungă gărzile tale aici!

Îi răsuci brațul la spate şi o sărută sălbatic, silind-o să se aplece pe spate.

Simți în gură gust de sânge, iar cu mâna liberă ea îl zgârie pe față din toate puterile, vrând să-l facă să-i dea drumul, şi-l muşcă sălbatic de umăr. Apoi se repezi şi luă un vas greu de tămâie, pe care-l ridică, ştergându-şi în acelaşi timp buzele de sânge.

— Cățea! Şuieră el, frecându-şi umărul care îl durea, gata să se arunce din nou asupra ei.

Hatşepsut ridică cu amândouă mâinile vasul şi-

l răsuci deasupra capului.

— Dacă mă mai atingi o dată, îți crăp capul! Urlă ea. Nu te apropia! Laş ce eşti, profiți că sunt lipsită de apărare ca să mă ataci! Acum ştiu la ce să mă aştept! Nu aşa vei obține tronul!

Se priviră o bucată de vreme, tremurând de furie şi epuizare. Tutmes îşi goli cupa dând-o pe gât şi se şterse la gură fără să o părăsească din ochi. Hatşepsut continua să țină în mână vasul de tămâie, pândindu-i fiecare mişcare.

— Îmi pare rău, spuse el pe un ton rece. Nu ştiu ce m-a apucat. Dar să ştii că te înşeli crezând că aşa voiam să iau tronul. Am venit aici cu gândul să te cer de soție.

— Nu zău!

— Te iubesc, spuse el, evitându-i privirea. Te urăsc mai mult decât oricare altul şi te iubesc deopotrivă mai mult ca oricine altcineva. De-acum înainte însă n-o să te mai iubesc şi nici n-o să te mai urăsc niciodată. Nu eşti decât o capcană fără fund în care tatăl meu, spre marele lui nenoroc, s-a lăsat prins.

— Vorbeşti fără să ştii nimic. Tatăl tău şi cu mine ne-am iubit în felul nostru, şi era fericit. N-ar fi suportat o clipă să te vadă în halul în care eşti acum. Vorbeşti de dragoste fără să ai habar de ea, fiindcă la şaptesprezece ani doar trupul e-n stare să se înflăcăreze într-atât, în timp ce inima rămâne rece. Ăsta-i şi motivul pentru care te iert că ai ridicat mâna asupra mea. Tot de asta

n-o să te arunc în temniță. Dragoste? Ştii măcar ceva despre ce gândesc, ce doresc sau chiar şi ce visez? Ieşi afară! La urma urmei, nu eşti decât un Tutmes prost…

— Oricum, spuse el zâmbind încet, sunt gata să pun rămăşag că a face dragoste cu tine trebuie să fie ceva cu totul deosebit.

— Asta n-o s-o ştii niciodată. Dar, chiar dacă va trebui să mă resemnez să te primesc în patul meu, n-o să-ți dau niciodată, dar niciodată regatul meu. Mai bine mă căsătoresc cu Senmut; e fin, fermecător şi iscusit. Aş prefera ca el să poarte dubla coroană. (Lăsă în jos vasul greu şi-l puse la loc pe altarul lui Amon.) Mai pot să am copii, Tutmes. O să mă căsătoresc oare cu Senmut şi o să-i dăruiesc Egiptului un fiu?

Cu răsuflarea tăiată, Tutmes se înecă de uimire, incapabil să-şi dea seama dacă glumea sau nu.

— Chiar atât de mult mă urăşti? Întrebă cât se poate de liniştit.

Hatşepsut se apropie de el şi-l cuprinse tandră de umeri.

— Nu te urăsc deloc. De câte ori trebuie să ți-o repet? Mă faci să mă mânii cu gesturile tale necugetate şi amenințările tale continue. Nu ți-am promis că Egiptul va fi al iau într-o bună zi?

— Da, când vei muri!

— Dacă tatăl tău ar mai fi trăit, ai fi complotat ca să-i smulgi coroana?

— Sigur că nu. Ar fi fost faraon prin lege.

— Aşa cum sunt şi eu acum, din moment ce eu sunt legea. Dacă... dacă într-o bună zi vei fi faraon, o să înțelegi ce înseamnă asta. Nu e în niciun caz îngăduința de a face totul după capul tău, ci o mare răspundere.

— Ah, tu şi cuvintele tale frumoase! Ai ajuns maestră în arta de a răsturna situațiile! Ei bine, nu-mi mai rămâne decât să plec după lecția asta atât de frumoasă.

Ea îl luă brusc în brațe şi rămaseră un moment îndelungat înlănțuiți înainte de a se despărți.

— Aş vrea atât de mult să nu fim duşmani, spuse ea cu tristețe.

Răvăşit şi ruşinat, el o salută stângaci şi ieşi fără s-o mai privească.

Hatşepsut scoase un suspin de uşurare şi se spălă pe față înainte de a o chema pe Nofret. Liniştea impresionantă din încăpere îi spori dintr-o dată regretele şi noile temeri. Ştia că Tutmes nu-i va mai da niciodată nici cel mai mic semn de afecțiune. De-acum înainte va trebui să-şi sporească atenția față de el şi să pună un număr mai mare de gărzi la uşa ei. Apoi se culcă şi trase spre ea blana pe care i-o dăruise Senmut. După ce luminile fură stinse, o strânse cu putere la piept, în timp ce pe obraji îi curgeau încet lacrimile.

Într-o noapte glacială de iarnă, Neferura intră în dormitorul mamei sale, lividă, cu fața crispată de durere. Hatşepsut se trezi brusc şi Neferura se

lăsă pe patul ei, plângând.

— Mamă, mă doare tare rău aici, spuse ea frecându-şi partea dreaptă a pântecelui. Nu pot să dorm.

Hatşepsut o trimise degrabă pe Nofret să aducă medicul şi o băgă pe fiica sa sub pătură. Fata gemea şi tremura, cu fruntea acoperită de sudoare. Hatşepsut aprinse lămpile şi ațâță focul. Nofret se întoarse cu medicul şi, în timp ce acesta o examina pe Neferura, Hatşepsut se îmbrăcă. Se instală pe un scăunel, lângă patul în care fiica sa se zvârcolea de durere, agățându-se convulsiv de mâna ei. Medicul se ridică după ce trăsese la loc cuverturile peste trupul fetei.

— Ei bine? Întrebă Hatşepsut.

— Are zona inghinală fierbinte şi foarte umflată.

— Ce-ai de gând să faci?

— O să-i dau o poțiune pe bază de arsenic şi de mac pentru a calma durerile, e tot ce pot face.

— Dar magia?

— Putem oricum încerca, se întâmplă ca vrăjile să dea rezultate bune şi ca umflătura să se resoarbă, dar apare întotdeauna din nou.

— Crezi că otrava e cauza?

— Nicio otravă nu provoacă asemenea tumori locale. Poți fi liniştită în privința asta, Maiestate.

Ea dădu din cap, fără a fi totuşi convinsă.

— Dați-i repede poțiunea asta. Nofret, trimite-l pe Dua-eneneh să-i aducă pe vrăjitori. Şi Hapusemb să vină şi el cât mai repede!

Medicul prepară cu grijă poțiunea şi i-o dădu lui Neferura într-o cupă mică de alabastru. După ce o bău anevoie, fata se lăsă la loc pe pernă, cu ochii închişi. Hatşepsut spera că va reuşi să adoarmă, dar nu se întâmplă aşa. La sosirea lui Hapusemb şi a vrăjitorilor, tânăra continua să-şi rostogolească capul pe pernă, impresionându-i cu vaietele ei.

— Un duh rău a pus stăpânire pe trupul ei, spuse Hatşepsut. Suferă cumplit. Pregătiți o incantație ca să alungați duhul ăsta răufăcător.

Îl puse pe Hapusemb să se aşeze lângă ea, în timp ce vrăjitorii discutau între ei.

— E opera lui Tutmes? O întrebă el liniştit.

— Nu cred sau, cel puțin, nu asta-i părerea medicului. Ce interes ar avea Tutmes să piardă singur această posibilitate de a ajunge la putere? Ea reprezintă încă pentru el tronul lui Horus.

Hatşepsut ascultă fără prea mare speranță incantațiile vrăjitorilor, gândindu-se în acelaşi timp la moartea soțului ei. Hapusemb o privea impasibil pe tânăra prințesă care-şi pierduse cunoştința sub efectul medicamentului, fără a reuşi cu toate acestea să doarmă cu adevărat, continuând să delireze şi să țipe, agitându-se în patul ei auriu. Hatşepsut simți o prezență nouă şi, întorcându-se, îl văzu pe Tutmes.

Acesta avea încă pe el şorțul de noapte, iar capul descoperit îi scotea în mod deosebit în evidență

ochii mari şi negri şi pomeții proeminenți, accentuând asemănarea cu tatăl lui.

— E grav? Întrebă el.

— N-am idee, răspunse regina, neputincioasă.

— Pot să stau şi eu?

Regina îl privi în ochi şi nu văzu decât o rugăminte politicoasă, încât îi făcu semn să-şi apropie un scaun.

Murmurele monotone continuară o mare parte a nopții, şi Neferura părea mai liniştită.

În zori, deschise ochii şi le zâmbi slab.

— Tutmes? Murmură ea.

— Sunt aici, fetițo, şopti el, îngenunchind lângă ea şi mângâind-o pe frunte. Odihneşte-te liniştită, rămân lângă tine.

— Mă simt ceva mai bine; nu mă mai doare.

Medicul se apropie grăbit de ea.

— Umflătura a dispărut brusc, vesti el cu gravitate.

Hatşepsut le porunci vrăjitorilor să tacă şi liniştea camerei nu mai fu deranjată decât de respirația sacadată a Neferurei. Hapusemb întâlni privirea disperată a medicului, apoi o privi pe Neferura. Aceasta îi zâmbea lui Tutmes, care îi ținea mâinile într-ale sale.

— Sunt bolnavă rău? Poate că mama ne va lăsa acum să ne căsătorim… şopti ea.

Întoarse capul spre Hatşepsut şi îi zâmbi, cu un zâmbet în care mama ei recunoscu lucirea sinistră a Sălii de Judecată. Se repezi la fiica ei,

scoțând un strigăt; în aceeaşi clipă, Neferura scoase un ultim icnet slab şi-şi dădu sufletul. Ochii ei îşi pierdură pe dată orice expresie, şi zâmbetul i se transformă într-o grimasă încremenită de moarte.

Tutmes îşi desprinse cu delicatețe mâinile şi se ridică. Nimeni nu se mişcă şi nici nu vorbi. Soarele începea să pătrundă în încăpere, dar toată lumea era înghețată de groază şi de stupefacție. După o clipă îndelungată, Tutmes ieşi fără un cuvânt.

— A murit. A murit! Îi strigă Hatşepsut lui Hapusemb, fără a-i veni să creadă.

Acesta îi luă mâinile reci şi i le încălzi într-ale sale.

— Se întâmplă şi asemenea lucruri, răspunse el calm. Doar zeii le cunosc motivul, Maiestate.

— Au plecat toți! Toți! Spuse ea, privindu-l fără să-l vadă. (îngenunche apoi în fața patului şi luă în brațe trupul neînsuflețit.) întoarce-te, Senmut! Murmură ea, cu fața îngropată în părul fiicei sale. Am nevoie de tine!

Hapusemb se îndepărtă, lăsând-o să legene încet trupul fiicei sale, şi se duse la Casa Morților pentru a-i convoca pe preoți. Era tot ce-i mai rămăsese de făcut.

Hatşepsut se închise cu totul în sine în zilele de doliu care urmară, şi Tutmes o lăsă singură. Îşi pusese în Neferura toate speranțele de a întemeia o nouă dinastie de femei-faraon, dar, o dată cu

moartea ei, acestea dispărură în splendidul sarcofag de cuarț care avea să fie şi al ei peste scurt timp. Avu impresia chinuitoare că zeul o abandonase şi că viața i se scurgea în lupte zadarnice ce se încheiau prin înfrângeri. Uită de toți anii de fericire: Senmut, încoronarea ei şi dragostea pe care i-o purta zeului care-i îndeplinise dorința vieții sale. Amon nu mai era decât un părinte crud şi ingrat. Abandonată de zei şi de oameni, Hatşepsut aşteptă ziua funeraliilor în cea mai mare singurătate. În cele din urmă, sosi şi data ceremoniei sfâşietoare şi, o dată cu ea, mulțimea ei de lamentații copleşitoare. Părăsi necropola în barca regală şi, frântă de durere, se întrebă pentru prima oară în viață cu ce să-şi ocupe ziua aceea şi toate celelalte zile ce aveau, din păcate, să vină…

Se duse direct în dormitor, unde îl chemă pe Ipuky şi-şi petrecu restul după-amiezei întinsă pe pat, cu ochii închişi, ascultând minunatele cântece de bucurie şi de glorie, cântece din vremuri de mult apuse în care viața părea atât de simplă; şi vocea melancolică a orbului se împletea strâns cu gândurile ei nostalgice.

La două zile după funeralii, Yamu-nefru, Sennefer şi Djehuti plecară cu carele, corturile şi servitorii să vâneze în deşert. Bătură timp de trei zile întinderile nesfârşite, întorcându-se în fiecare seară în tabăra făcută la umbra colinelor tebane. Niciunul dintre ei nu părea cu adevărat

în apele sale. În ciuda îndelungatei lor prietenii, a nenumăratelor clipe petrecute împreună la şcoală, apoi la vânătoare şi la serbări, păreau mereu copleşiți de multe probleme împovărătoare, care-i izolau unii de ceilalți.

În ultima noapte a expediției lor, Yamu-nefru îşi trimise servitorii în cortul lor şi le servi el însuşi de băut prietenilor cu mâinile sale fine şi îngrijite, ocolindu-le cu grijă privirile.

— N-am prea avut noroc de data aceasta, începu el, adresându-se tuturor, cu un aer detaşat. Poate că eram preocupați de altceva decât de lei?

— Mai bine ai spune că nu ne gândeam decât la un singur leu, mormăi Sen-nefer. Cred că a sosit momentul să vorbim deschis.

Djehuti aprobă, sub privirile scrutătoare ale lui Yamu-nefru.

— Leul se zbate cumplit în capcană, spuse el încet, privind la cerul întunecat. Încearcă să scape din legături. În curând se va năpusti, şi atunci vai şi amar de cel care nu-l va ajuta!

— Nu ne temem de mânia lui, observă Sen-nefer. Toate acestea nu ne privesc deloc, să vedem mai degrabă care e datoria noastră. Nu mai putem sluji multă vreme doi stăpâni deodată cu deplină cinste, iar cinstea, prieteni, nu ne va mai fi multă vreme de folos.

— Gata cu vorbele astea ocolite, vă rog! Se răsti Yamu-nefru. În ceea ce mă priveşte, o să fiu mult mai direct. Speranțele faraonului au murit o dată

cu prințesa Neferura. Ani de zile, Hatşepsut a domnit peste Egipt cu mare înțelepciune şi fermitate; astăzi însă îi trebuie un urmaş energic. Tutmes îşi revendică tronul de la moartea tatălui său. Are dreptul acesta?

— După lege, da, răspunse Djehuti. Suntem cu toții de acord în privința asta. O slujim însă pe Hatşepsut de mulți ani; am luptat alături de ea şi am administrat pământurile sub ordinele ei; ne-a tratat cu cea mai mare bunătate şi ne-a răsplătit din plin. Domnia ei de faraon a fost încoronată de succes; pacea instaurată de ea i-a adus Egiptului o siguranță prețioasă, căreia noi îi punem capăt abandonând-o.

— Pacea va fi compromisă oricum, vorbi brutal Sen-nefer. Tutmes are intenția de a lua puterea cu sau fără îngăduința ei. Dacă o face împotriva voinței ei, puteți fi siguri că va curge sânge. Continuând să o sprijinim, nu facem decât să amânăm deznodământul luptei, fiindcă Tutmes are tot atâția soldați ca noi. Dacă însă ne aliem forțele cu ale lui Tutmes, slăbiciunea o va împiedica să lupte prea mult. Înfrângerea va fi rapidă şi fără prea multe victime.

— Aşa e, aprobă Djehuti. Şi, în acest caz, Tutmes va lua rapid puterea. Eu, unul, sunt de partea lui. E puternic şi iscusit; va fi un faraon excelent. Hatşepsut e pe cale de a-şi pierde sprijinul; retrăgându-se de la guvernare, aşa cum face acum, ea îşi slăbeşte puterea şi face

Egiptul să sufere. Prefer să mă pun împreună cu trupele mele în slujba lui Tutmes decât să văd haosul instaurându-se în țară.

Băură în tăcere, chibzuind la cele spuse de Djehuti.

— Atunci, te urmez, declară sumbru Sen-nefer, deşi asta mă costă enorm. E o femeie extrem de curajoasă şi cu mari calități. Dezertarea noastră o va lovi foarte puternic.

— Dar nu e o dezertare! Îi aminti Yamu-nefru. Noi slujim Egiptul şi în curând Tutmes va fi Egiptul. Ne vine uşor să vorbim aşa acum, că suntem departe de ea, dar vom fi în stare s-o facem în prezența ei?

— Suntem obligați s-o facem? Nu putem să-l prevenim pe Tutmes şi să ne îndepărtăm o vreme de Curte?

Sen-nefer părea vădit răscolit.

— Nu suntem laşi, îi răspunse Yamu-nefru pe un ton disprețuitor. Dacă ne alăturăm lui Tutmes, ea va trebui să o afle din gura noastră, altfel n-o să vă urmez.

Soarele dispăruse la orizont, lăsând în urma lui un cer la început de un roşu-aprins, apoi de un albastru din ce în ce mai palid, unde apărură deodată petele argintate ale lunii şi ale unei stele.

— O iubim cu toții pe Fiica Zeului, spuse Djehuti, privindu-l pe Yamu-nefru drept în ochi, dar a sosit vremea unui nou Horus, a unui Horus masculin şi a unei noi domnii. Asta nu se va

întâmpla imediat, şi nici măcar mâine. Întoarcerea lui Senmut şi a lui Nehesi riscă serios să consolideze gloria faraonului şi să amâne venirea la putere a lui Tutmes. Drept urmare, va trebui să mai aşteptăm puțin, fiind în acelaşi timp gata să intervenim.

Yamu-nefru îşi puse cu grijă cupa pe nisip şi-şi şterse îndelung mâinile.

— Totul depinde de întoarcerea lui Senmut, vorbi el calm. Se va întoarce sau nu?

— Şi într-un caz, şi în celălalt, ea e pierdută, replică brutal Sen-nefer.

Stânjeneala tuturor puse capăt discuției şi rămaseră cu ochii ațintiți la foc, în timp ce primele stele începeau să scânteieze deasupra lor, pe cerul de un albastru regal, aidoma ochilor pătrunzători ai lui Hatşepsut.

În acest timp, Senmut şi Nehesi, aşezați şi ei pe nisip, contemplau oceanul întunecat care se întindea cât vedeai cu ochii.

În spatele lor se înălța jungla deasă, umedă şi fertilă, în care ici şi colo ardeau focurile rare ale lui Parihu. Aerul greu şi cald făcea să ajungă când şi când până la ei strigătele marinarilor şi ale indigenilor.

— Ținutul ăsta minunat n-o să ne facă să uităm că a cam venit timpul să ne gândim la întoarcere, suspină Nehesi.

— A venit de mult! Răspunse Senmut, întinzându-se pe nisip. Căldura asta umedă e

cumplită; am impresia că în curând o să-mi crească ramuri! Abia aştept să mă întorc la uscăciunea vânturilor deşertului!

— Cea Unică va fi foarte mulțumită, adăugă Nehesi.

Se gândiră în tăcere la palatul primitor şi la grădinile înmiresmate ale Tebei, scrutând în acelaşi timp orizontul.

În primăvară, armata îi aduse lui Hatşepsut vestea unei noi rebeliuni a popoarelor din Retenu. Regina ținu fără tragere de inimă un consiliu de război. Pen-Nekheb murise şi, într-un fel, fosta înflăcărare a unei forțe unite le lipsea simțitor celor care se aflau acum în fața ei.

Cel care luă conducerea consfătuirii a fost Tutmes, cu privirea arzând de surescitare sub coiful de piele galbenă.

— Retenu controlează Gaza, spuse el punându-şi un picior pe scaun, iar Gaza este nu numai un oraş mare, ci şi un port maritim dintre cele mai importante. Prinți ai Egiptului, lăsați-mă să recuceresc Gaza şi să-i înfrâng pe rebelii ăştia, câştigând totodată o ieşire la mare!

— Eu dau ordinele, îi aminti Hatşepsut cu încăpățânare. Mie trebuie să mi te adresezi, Tutmes, şi nu sfetnicilor mei. Retenu ne este supus de multă vreme; de ce să nu ne mărginim să-i dăm o mică lecție?

Tutmes vedea însă lucrurile mult mai în perspectivă.

— Fiindcă Gaza este o poartă deschisă spre alte ținuturi, alți aliați, alte cuceriri şi alte bogății. Deşi stăpânim efectiv Retenu, controlul nostru nu este încă destul de puternic. E timpul să populăm Gaza cu meşteşugari egipteni, cu negustori egipteni, cu corăbii egiptene.

— Dar de ce să ne punem în pericol armata, trimițând-o să cucerească un oraş care poate foarte bine să se apere şi să se întoarcă împotriva noastră, când nu trebuie decât să le aducem aminte cine le este stăpân? O expediție de pedeapsă ar fi prea de ajuns.

Tutmes o privi cu un aer neîncrezător. Toți miniştrii tăceau, inclusiv Menkh, care de obicei avea întotdeauna ceva de spus; ştiau cu toții că opinia lor e lipsită de greutate într-o asemenea dezbatere, care la urma-urmei era o simplă ciondăneală de familie.

— De ce? Fiindcă Gaza este un excelent teren de antrenament.

— Pentru cine?

— Pentru mine. Pentru armata care s-a săturat de lupte simulate şi de marşuri lungi lipsite de țintă. Pentru Egipt, care, o dată ajuns la Gaza, îşi va putea lărgi hotarele.

— Hotarele noastre se întind deja pe tot traseul soarelui de pe cer. (împinse deoparte depeşele, iritată, preocupată mai mult de trufaşul şi puternicul Tutmes decât de trufaşa şi puternica Gaza.) Perfect! Ia trei sau patru divizii şi

cucereşte Gaza!

— Aşa, pur şi simplu?

— Aşa! Până acum, Gaza nu ne-a deranjat prea mult. Dar, dacă crezi că înfrângerea ei va contribui la supunerea totală a ținutului Retenu, cucereşte-o, indiferent de preț. Fă tot ce vrei, Tutmes, dar ai mai ales grijă să nu mori!

Îşi zâmbiră, fiind încă în stare să-şi privească cu o oarecare înțelegere problemele lor personale.

— Îți mulțumesc, puternice faraon! Exclamă el cu o plecăciune adâncă. Gaza va cădea, şi eu mă voi întoarce!

— Sunt sigură de asta, răspunse ea cu o jumătate de zâmbet. Şi nu uita că prada e a mea!

— Ți-o voi pune la picioare! Spuse el râzând.

Diviziile Homs, Seth şi Anubis părăsiră Teba, îndreptându-se spre nord. Hatşepsut îşi petrecu dimineața privind defilarea cavalcadei multicolore a celor cinci mii de soldați. Când ultimul convoi dispăru în zare, se întoarse în palatul tăcut şi pustiu. Resimți din plin trecerea de la tumult la linişte şi îşi aminti de vremea când plecase şi ea, bucuroasă, la luptă, lăsându-şi soțul să se lăfăiască la Assuan. Astăzi, era rândul lui Tutmes să reprezinte Egiptul pe câmpul de luptă. Ce bine va fi să fie trezită de imnul matinal, să se îmbrace liniştită înainte de a merge la templu, fără să fie nevoită să se teamă de săgețile oțelite ale unui fiu vitreg. Continuă totuşi să fie vigilentă, ştiind că Tutmes lăsase

probabil numeroase iscoade la palat; era sigură însă că nu va întreprinde nimic împotriva ei, acum că era departe de singurul oraş unde putea pune mâna pe cârjă şi bici.

Soarta expediției plănuite de ea începea să o preocupe şi postă în toate oraşele de pe malul Nilului soli cu misiunea de a o anunța de îndată ce corăbiile aveau să se ivească în zare. Nu primi însă nicio veste liniştitoare. Îi consacră mai mult timp lui Meryet, străduindu-se să se intereseze de veşnica ei pălăvrăgeală prostească şi răuvoitoare. Hatşepsut observase că între Meryet şi Tutmes apăruse brusc o anumită intimitate. Mai ştia şi că, atunci când va sosi momentul, Meryet l-ar însoți bucuroasă la templu, consfințind astfel ruina mamei sale. Astfel încât o regreta amarnic pe dulcea ei Neferura, care, oricât de fragilă ar fi fost, n-ar fi ezitat să-i ofere sprijinul.

În fața răcelii şi indiferenței presupuse ale lui Hatşepsut, Meryet prefera vădit să o frecventeze pe mama lui Tutmes. Hatşepsut le văzu deseori plimbându-se în grădină, râzând şi sporovăind, reproşându-şi în asemenea clipe că nu fusese în stare să câştige afecțiunea celei de-a doua sale fiice.

Sosi primăvara, cu primele ei zile frumoase, apoi vara, cu căldurile ei copleşitoare, şi, în sfârşit, aniversarea celor doi ani de absență a lui Senmut, fără ca nici cel mai mic semn să fi

anunțat întoarcerea sa apropiată. Hatşepsut primea regulat depeşe de la armata ei care se pregătea de luptă la porțile Gâzei. Din când în când, Tutmes adăuga, pe lângă salutările adresate lui Hatşepsut, misive pentru Meryet şi Aset. Hatşepsut le citi fără niciun scrupul, dar nu găsi niciodată ceva referitor la ea. Recunoscu astfel toată prudența şi iscusința lui Tutmes de a se asigura că nu va exista niciun document scris care să poată fi folosit împotriva lui în cazul unei eventuale răsturnări de situație, şi asta îi plăcu în mod deosebit. Egiptul urma să aibă un faraon înțelept şi prudent.

26

Când apele Nilului inundaseră valea, încetinind considerabil activitatea țării, Hatşepsut primi în sfârşit vestea pe care o aştepta cu disperare. Dua-eneneh veni în goană spre ea, într-o dimineață, pe când se pregătea să se scalde în lac. Se împiedică oprindu-se în fața ei, cu chipul luminat de bucurie, şi îşi luă răgazul de a-şi saluta suverana, ceea ce avu darul să o exaspereze în ultimul hal, într-atât de mare îi era nerăbdarea.

— Au fost văzuți! Strigă el. Au ieşit din canal şi urcă în susul fluviului! Solul a ajuns chiar acum!

Hatşepsut făcu pe dată cale întoarsă, urmată de femeile ei, şi se duse în Sala de Audiențe, unde o aştepta curierul.

— Spune-mi tot ce ştii! Sunt tot cinci corăbii?

— Da, Maiestate, răspunse omul.

— Cât timp le va trebui ca să ajungă la Teba?

— Să zicem cinci-şase săptămâni. Par foarte încărcate, ceea ce le va sili probabil să încetinească o dată cu creşterea apelor.

Incapabilă să-i mulțumească lui Amon, care zâmbea, impasibil, pe micul altar din Sala de Audiențe, Hatşepsut simți un sânge nou curgându-i prin trup. În bucuria ei inexprimabilă, numele care-i veni pe buze fu al lui Senmut.

Îl chemă pe Hapusemb, care se prezentă pe dată, liniştit la vederea aerului ei radios. Când îi împărtăşi ultimele veşti, acesta se simți scăpat de o grea povară.

— Amon fie lăudat! Au sosit scrisori, Maiestate?

— Niciuna. Dar vom primi cu siguranță în scurt timp; până atunci, trebuie să organizăm o petrecere în cinstea întoarcerii lor, Hapusemb. O să-i facem lui Senmut o primire cum n-a mai avut niciun faraon!

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui, răspunse cu răceală Hapusemb, adresându-i o privire încărcată de reproşuri.

— Nici eu, de altfel, dar s-ar putea ca Tutmes să piardă tronul…

Hapusemb înțelese atunci limpede unde voia să ajungă.

— Maiestate, spuse el apropiindu-se repede de

ea, te implor, pe tine, stăpânul meu divin şi zeul meu, dă uitării gândul ăsta!

— Şi de ce nu m-aş căsători cu el? Ar fi un faraon puternic.

— Da, mult prea puternic. Crezi că se va mulțumi doar cu titlurile, ca soțul tău Tutmes? Atâta vreme cât e brațul tău drept, te poți bizui pe forța lui, dar, de cum va ajunge în culmea puterii, tu o să fii cea care n-o să mai contezi pentru el. Tutmes nu va pierde timpul şi va mobiliza o armată să ia înapoi de la Senmut ceea ce consideră că-i revine de drept. Vom fi câştigat timp, dar nimic mai mult.

— Timp, murmură ea gânditoare. Timp… Iartă-mă, Hapusemb, dar căutam doar să evit inevitabilul, într-un moment de slăbiciune.

— Nu putem evita nimic, Maiestate. Putem cel mult amâna ceea ce trebuie să se întâmple. Să prelungeşti în acest fel supliciul nu se potriveşte deloc cu perfecțiunea ta divină, dacă îmi pot permite s-o spun.

— Mă jigneşti, murmură ea, închizându-şi ochii, dar ai dreptate. Ai întotdeauna dreptate, dragă prietene, nu-i aşa? Dar oare măcar sunt pregătită? Să nu ne gândim însă la viitor şi să ne ocupăm de prezent, atât cât mai putem. O să-l aduci pe Amon în barca lui sacră şi vom întâmpina corăbiile împreună; cred că n-or să mai întârzie mult.

Hapusemb se întrebă dacă planurile pe care şi

le făcuse ea în privința lui Senmut erau rezultatul presiunilor lui Tutmes sau ale unei tresăriri bruşte de revoltă. Nu avea niciun chef să-şi consacre ultimii ani din viață luptelor, ceea ce avea să se întâmple inevitabil dacă regina urma să-şi mențină decizia. Ea îl privi, dusă pe gânduri, dar Hapusemb preferă să schimbe subiectul.

— Ai făcut un lucru remarcabil, spuse el Niciun faraon nu te va putea depăşi.

— Ba da, Tutmes, răspunse ea, privind drept înainte.

Zilele care veniră aduseră o mulțime de veşti proaspete. Corăbiile navigau anevoie în susul fluviului, când Hatşepsut primi o depeşă cu sigiliul lui Senmut. Acesta i se adresa în termeni plini de curtoazie şi respect, ca un supus către seniorul său; niciun accent afectuos nu însufleția paginile acestea triste. Hatşepsut uitase că Senmut nu ştia nimic despre evenimentele survenite după plecarea lui; abia dacă ştia că ea este prizonieră, şi Tutmes e rege virtual. Hatşepsut puse scrisoarea deoparte, gândindu-se, în pragul lacrimilor, la tot acest timp irosit. O altă depeşă sosi în scurt timp din Gaza; o parcurse, începând să zâmbească tot mai mult, după care începu să râdă nervos. Tutmes o înştiința că izbutise să cucerească Gaza şi că se întorcea la palat.

În noaptea de dinaintea sosirii corăbiilor,

Hatşepsut crezu că nu o să reuşească să adoarmă cu niciun preț; cu toate acestea, căzu într-un somn adânc şi fără vise. Se trezi la primele raze de soare şi la cântecul preoților, mai relaxată şi mai veselă ca oricând. Îl puse pe Hapusemb să o înlocuiască la templu ca să se poată pregăti să-l întâmpine pe bărbatul care, în ochii ei, se întorcea dintre morți. Hotărî să-şi pună un şorț scurt, o cască aurită şi sandale împodobite cu perle, ametiste şi comalină, îşi împodobi gâtul şi brațele, mâinile şi gleznele cu turcoaze, aur şi matostate. Palatul părea să se trezească şi el din toropeală. Mulțimea începea deja să iasă din oraş, râzând şi strigând, îndreptându-se spre port. Drumul de la debarcader la palat era presărat de flori; flamurile fluturau în vârful catargelor, la piciorul cărora „Vitejii Regelui", în ținută de paradă, gravi şi imperturbabili, observau cu atenție toate mişcările.

O tăcere respectuoasă se lăsă peste mulțime la trecerea litierei zeului Amon şi a faraonului care mergea alături de el, zâmbind, cu capul sus, purtându-şi simbolurile puterii încrucişate la piept. Tăcerea deveni şi mai deplină la trecerea nobililor ale căror înalte fapte legendare bântuiau memoria tuturor de ani îndelungați. În aer plutea însă deopotrivă un sentiment straniu de tristețe amestecat cu veselia dimprejur; apoi decepția se risipi şi aclamațiile izbucniră şi mai

abitir, însoțind-o pe Hatşepsut şi suita ei până la fluviu.

Aceasta se aşează, înconjurată de toată suita, şi scrută apele maronii. Tumultul se transformă treptat într-o linişte impresionantă. Toate fețele erau întoarse spre nord, ca vrăjite, şi fiecare păstră nemişcarea cea mai desăvârşită timp de o oră întreagă.

Deodată, cineva arătă cu degetul spre mal, scoțând un strigăt. Hatşepsut se ridică imediat, întrucâtva amețită de emoțiile contradictorii care o asaltau. Corăbiile se apropiau, urmând încet meandrele fluviului, cu vâslele ridicându-se şi coborând ritmic, şi cu pânzele umflate de vântul din nord. Punțile corăbiilor erau pline de siluete minuscule şi negre care se agitau, scoțând strigăte stridente, abia perceptibile pentru mulțimea în efervescență. Hatşepsut strânse cu putere toiagul şi biciul la piept. Pe măsură ce corăbiile se apropiau, putu desluşi două siluete imobile la prova corăbiei din frunte şi nu le mai părăsi din ochi. Când valurile fluviului se domoliră, şi vâslele rămaseră nemişcate, strigătele marinarilor fură acoperite de o ovație asurzitoare.

După o clipă de aşteptare, care i se păru că durează o veşnicie, Hatşepsut întâlni în sfârşit privirea lui fermă şi caldă. Se priviră cu pasiune, fără un gest sau cuvânt, în timp ce distanța care-i despărțea scădea rapid. Îşi zâmbiră, şi

Hatşepsut îi întinse braţele. Tămâia se înălţă triumfală spre ceruri, o dată cu cântarea preoţilor şi aclamaţiile mulţimii.

— Teba şi Egiptul întreg vă salută, prinţi şi războinici! Strigă ea când corabia din frunte atinse cheiul.

Pasarela fu coborâtă. Celelalte corăbii, pline până la refuz de daruri splendide, acostară şi ele sub privirile admirative ale mulţimii. Hatşepsut însă nu avea ochi decât pentru Senmut. Acesta se îndreptă spre ea, însoţit de Nehesi, şi amândoi se prosternară la picioarele ei, pe pietrele calde ale cheiului. Apoi se ridicară şi rămaseră o clipă îndelungată privindu-se.

Senmut nu se schimbase. Poate că părea mai tânăr şi într-o formă mai bună decât la plecare. Privirea îi era limpede, fără urmă de oboseală; cele câteva riduri ce apăruseră în jurul nasului şi al gurii dispăruseră; trupul său îşi recăpătase forţa şi fermitatea din tinereţe. Nehesi nu se schimbase nici el prea mult; chipul i se asprise întrucâtva, dar silueta sa masivă părea să se mai fi subţiat. O salută cu acelaşi respect calm, tot atât de indiferent faţă de mulţimea zgomotoasă şi de curtenii servili.

— Daruri pentru Amon şi pentru tine, Maiestate, spuse Senmut, arătând spre puntea corăbiilor. (Ea îi zâmbi din nou, bucuroasă să-i audă glasul cald, şi apoi se întoarse spre corăbii. Pe fiecare punte fusese ridicat un acoperământ

de baldachin, la adăpostul căruia arbori de balsam aduşi în pământul lor originar îşi agitau uşor ramurile fragile.) Iată şi arborii de balsam ai văii tale sacre, adăugă Senmut, şi smirnă gata să servească drept parfum şi tămâie.

— Arborii pe care-i dorea Amon, murmură Hatşepsut, nerăbdătoare să-l strângă în braţe pe Senmut. Ce minunăţii, Senmut! Pune să fie descărcaţi imediat, pentru ca grădinarii să-i poată sădi cât mai repede. Vor avea nevoie de multă apă. Câţi sunt?

— Treizeci şi unu. Am mai adus şi vite, mult aur şi alte obiecte preţioase.

Rămaseră o clipă să observe descărcarea arborilor, apoi Amon fu dus la loc în sanctuarul lui, iar Hatşepsut se întoarse împreună cu suita ei la palat, unde luă loc pe tron, în Sala de Audienţe, cu nobilii în jurul ei, pentru a primi tributul. Senmut şi Nehesi stăteau de fiecare parte a tronului aurit şi asistau calm la prezentarea darurilor, depuse rând pe rând la picioarele ei. Sacii cu smirnă sosiră primii, umplând seda cu parfumul lor greu. Tahuti şi scribii lui îi cântăriră şi le înscriseră greutatea în registre.

Aset şi Meryet, impresionate fără voia lor de această abundenţă de avuţii, asistau la ceremonie din fundul sălii. Nu crezuseră nicio clipă în întoarcerea lui Senmut; la drept vorbind, speraseră din toată inima să nu se mai întoarcă

niciodată, pentru ca Hatşepsut să-şi piardă prestigiul definitiv şi irevocabil.

Aurul era tot atât de abundent în Punt ca în Egipt; şi Tahuti supraveghe cu un aer indiferent împărțirea şi număratul nenumăratelor pepite, saci şi inele de aur, divizate în două părți egale, una pentru Amon, iar cealaltă pentru tezaurul regal.

— Am adus multe inele de aur, Maiestate, spuse Nehesi, aplecându-se spre Hatşepsut. Poporul din Punt are obiceiul să le poarte la picioare. O s-o constați cu ochii tăi, peste o clipă, când vor intra cei şapte şefi şi familiile lor care au vrut să ne însoțească. Vor să-şi manifeste față de Maiestatea Ta bucuria de a fi din nou uniți cu Egiptul şi să facă legământ de pace şi prosperitate între țările noastre.

Hatşepsut zâmbi auzind tonul său ironic, fără a crede o clipă că şefii din Punt veniseră de bunăvoie.

Aurul fu pus în dreapta ei, în timp ce alți servitori se prosternau, aducând fildeş sau clătinându-se sub greutatea bilelor de mahon. Numeroşi sclavi aşteptau încă în urma lor, încovoiați sub povara unor blănuri de animale dintre cele mai diverse: printre altele, blănuri de panteră şi de leopard pentru preoți. Lui Hatşepsut îi trebui o clipă pentru a se lămuri că blănurile acestea nu aparțineau doar unor animale moarte; doisprezece gardieni de la

grădina ei zoologică i se prosternară la picioare cu cea mai mare dificultate, deoarece țineau în lesă câini, maimuțe şi babuini care țipau şi schelălăiau. I se aduse un animal splendid, cu un mers regal şi cu privirea rece şi fixă: un ghepard, care se întinse pe o parte şi începu să-şi lângă cu delicatețe labele. Senmut îi spuse că acesta era un dar personal din partea lui Parihu, cel mai mare dintre căpeteniile Puntului. Era un ghepard de vânătoare, extrem de iute şi de eficace. Hatşepsut îl trase de lanțul de aur şi-l puse să urce treptele tronului. Animalul i se întinse la picioare.

Prezentarea tributurilor continuă, şi lista darurilor se lungi la nesfârşit. Nehesi îi adusese o mulțime de flori şi de plante străine pentru a-şi îmbogăți grădina.

La sfârşitul ceremoniei, cele şapte căpetenii din Punt îi fură prezentați. Hatşepsut se miră de asemănarea lor cu egiptenii; aveau pielea deschisă la culoare, părul lung şi negru şi talia zveltă. Aşa cum îi spusese Nehesi, purtau inele grele de aur suprapuse de la glezne până la coapse. Bărbații, femeile şi copiii erau îmbrăcați în şorțuri scurte asemănătoare cu cel purtat de Hatşepsut. Regina îi salută cu tot respectul datorat locuitorilor unei țări a zeilor, exprimându-şi speranța ca de-acum înainte pacea să domnească între cele două țări, la fel ca în trecut. O ascultară impasibili, cu ochii ațintiți

asupra chipului ei fardat. Apoi, unul dintre bărbați înaintă şi îi mulțumi, vorbind precipitat, cu un glas frânt.

Hatşepsut îl întrerupse cu un gest. Înțelesese de ce se temeau cu toții.

— Sunteți bineveniți la palat, le declară ea, şi am pregătit un ospăț mare în cinstea voastră. Dar văd că nu aveți încredere; vă temeți că n-o să vă mai vedeți niciodată țara. Ei bine, vă fac promisiunea următoare: veți rămâne în Egipt atâta cât veți dori, dar, de îndată ce veți vrea să plecați, vă veți putea înapoia la Ta-Neter, conduşi de o escortă şi cu numeroase daruri. Vi-o jur în numele meu, rege şi faraon al Egiptului!

Uşurați, punticii începură să vorbească între ei, în dialectul lor ciudat, şi Hatşepsut se ridică.

— Să mergem la templu să-i mulțumim lui Amon şi să-i prezentăm tributul, spuse ea.

Pentru prima dată în aceşti doi ani lungi de aşteptare, Hatşepsut reuşi să-şi spună rugăciunile. O făcu cu fervoare, prosternată la pământ, apoi în picioare, adresându-se zeului:

— Am ascultat cererea tatălui meu, Amon; m-a rugat să sădesc arbori de tămâie din ținutul zeilor în jurul templului său şi în grădinile sale. Am avut grijă să-l satisfac. (Glasul ei limpede şi ferm se înălța cu putere şi aroganță.) M-a desemnat ca aleasa lui şi ştiu că mă iubeşte. (Apoi îi citi lista numeroaselor daruri şi îi aduse un ultim omagiu îngenunchind pe pardoseala

rece.)

Vocea oracolului se auzi brusc din spatele zeului:

— Zeul îți mulțumeşte, Fiică din sângele lui şi Rege al Egiptului. Puntul a venit la Egipt, şi Amon e mulțumit.

La sfârşitul ceremoniei, adunarea se împrăştie pentru a-şi face siesta, dar Hatşepsut se duse împreună cu Senmut în grădină, unde se instalară la umbra unui sicomor uriaş, păstrând totuşi între ei o reținere stranie. Rămaseră o clipă îndelungată strâns înlănțuiți, fără a izbuti să se privească în ochi.

— Vorbeşte-mi despre Punt, îl rugă deodată Hatşepsut. Am visat atât în ultimele luni la locurile acelea, pe care nu le voi vedea vreodată!

Hapusemb îl luase pe Senmut deoparte înainte de a intra în Sala de Audiențe pentru a-l pune la curent cu moartea tinerei sale pupile şi cu presiunile lui Tutmes. Senmut se afla încă sub şocul provocat de aceste veşti şi, observând o umbră de nostalgie şi de fatalism în tonul lui Hatşepsut, îşi dădu seama de amploarea loviturilor destinului, care, în ceea ce-l privea, părea să-l fi cruțat. Preferă, aşadar, să nu vorbească de Neferura, lucru pentru care Hatşepsut îi fu recunoscătoare.

— După ce am părăsit Canalul Faraonilor, am navigat luni îndelungate pe lângă coastă, îndreptându-ne spre sud. Şi, în momentul când

începeam să ne pierdem speranța că vom găsi vreodată Puntul, am ancorat într-o noapte şi am fost întâmpinați de Parihu. Armele noastre l-au îngrozit, dar am reuşit să-l liniştim; şi, în cele din urmă, Parihu a crezut că am coborât din cer!

Hatşepsut râse uşor, simțind un nod în gât din pricina fericirii de a-l avea alături de ea, după care izbucni în lacrimi. Senmut o strânse şi mai tare în brațe şi-şi continuă povestea, lăsând-o să plângă pe săturate, mângâindu-i părul în răstimpuri. Vorbi aşa până seara, făcând tot posibilul pentru a o distrage de la gândurile sumbre care o frământau, încetul cu încetul, o simți relaxându-se, apoi, când nu mai avu ce să povestească, ea îşi lăsă tandră capul pe umărul lui, scoțând un suspin adânc. Senmut băgă de seamă că adormise şi o sărută uşor pe ochi, sprijinindu-se de un copac, fără a o lăsa din brațe. Evenimentele care-i marcaseră viața i se perindară încet prin fața ochilor, aureolați de o lumină pierdută pentru totdeauna.

Hatşepsut dormi ghemuită la pieptul lui Senmut, până ce trompetele templului vestiră lăsarea nopții. Atunci se trezi brusc, fără să înțeleagă unde se afla, şi-l recunoscu pe cel pe care-l iubea mai presus de orice.

A fost o noapte foarte stranie, în care farmecul vremurilor apuse păru să renască în vastul palat iluminat, ca pe vremea când Tutmes nu era decât un copil, iar petrecerile lui Hatşepsut durau

până în zori. Impresia trecătoare că această Curte strălucea pentru ultima oară în toată splendoarea ei nu scăpă însă nimănui. Musafirii şi servitorii se înghesuiau în sălile parfumate cu smirnă. Aerul înmiresmat răsuna de râsetele şi de glasurile lor, amestecate cu foşnetul veşmintelor somptuoase de ceremonie şi cu clinchetul perlelor de la sandale.

O veselie nebună părea să domnească în micul grup strâns sub baldachin. Conversațiile presărate de hohote de râs nu încetau o clipă, iar în jur sclavii nu stăteau locului o clipă, ducând tăvi pe care abureau, între buchetele de flori, bucatele cele mai alese.

Hatşepsut simți şi ea că petrecerea aceasta avea să fie ultima. Se îmbrăcă atât de somptuos şi de îngrijit, de parcă s-ar fi dus la moarte. Se hotărî să-şi pună dubla coroană, întrebându-se totodată dacă Nofret va mai avea ocazia de a i-o pune pe cap, împreună cu colierul regal din aur masiv şi pieptarul greu de la încoronare, pe care strălucea ochiul lui Horus. Sandalele ei erau din piele roşie, împodobite cu flori de lotus de aur roşu, iar şorțul era presărat de mici perle de aur.

Luă loc printre bărbații care alcătuiseră cel mai puternic grup politic al Egiptului în cursul ultimilor douăzeci de ani: mult-iubitul ei Senmut, îmbrăcat ca un prinț, care o mânca din priviri; Nehesi cel negru, general şi cancelar, care purta din nou la cingătoare marele Sigiliu Regal;

Hapusemb cel calm, în veşmântul lui de preot, care-şi clătea delicat degetele; Tahuti, care părea încă preocupat de lunga listă a tributurilor pe care o scrisese; User-amon, cu ochii lui negri şi zâmbitori, care-i spunea vesel o anecdotă lui Menkh, gesticulând; misteriosul Puamra, care mai mult ciugulea, gânditor, înconjurat de pisicile lui; Inebny cel drept, care discuta aprins cu viceregele Egiptului de Jos, aplecați unul spre celălalt şi nepăsători la vacarmul din jur; Dua-eneneh, aflat pe prima treaptă a estradei, care mânca cu poftă, uitându-se la dansatoarele goale; Ipuyemre cel plin de curtoazie, cel de-al doilea profet al ei; apoi Amon-hotep; puternicul Senmen; Amunofis, majordomul ei. Nume şi chipuri intrate în istorie, în istoria vie a țării ei; glasuri care în curând aveau să amuțească, minți istețe hărăzite descompunerii, vieți care, aidoma frunzelor moarte, vor dispărea înghițite de fluviu… Hatşepsut se gândea la fiecare dintre ei golind numeroase cupe de vin, care erau de îndată umplute la loc.

Ta-kha'et fusese aşezată printre prințese şi soțiile nobililor, cu o pisică gri ghemuită pe genunchi. Terminase de mâncat şi se uita fix la Senmut. Acesta venise s-o vadă înainte de a se îmbrăca pentru ospăț, şi ea i se aruncase în brațe plângând. Îi adusese multe daruri şi petrecuse o bucată de vreme bând bere şi sporovăind cu ea; femeia ştia însă că-şi va petrece şi acum noaptea

singură, la fel ca întotdeauna în ultima vreme. Nu-şi îngădui niciun comentariu; Senmut se întorsese în sfârşit şi vor putea iarăşi să joace împreună dame sau şah în după-amiezele îndelungate.

Vinul curgea în valuri, muzicanții făceau să răsune acordurile lor fine, şi fiul lui Ipuky cântă despre călătoria în Punt. Luna pălea deja pe cer când tumultul scăzu încetul cu încetul. Musafirii se împrăştiaseră în tot palatul, în grădini şi chiar în templu, iar strigătele de bucurie, aclamațiile şi râsetele lor sonore se auzeau până departe în noapte.

Hatşepsut se îmbăta şi ea cu râsete şi cu vin, în timp ce anii se topeau în luni, iar lunile în zile; apoi zilele în minute şi minutele în secunde, mai importante, mai frumoase şi mai veşnice decât tot aurul tezaurului regal. În cele din urmă, îi aruncă o privire lui Senmut şi părăsiră amândoi tumultul sălii, croindu-şi drum prin grădini, îndreptându-se spre apartamentele lor, unde lumina lunii scălda patul. Hatşepsut scoase un suspin adânc în timp ce punea dubla coroană în sipetul ei. Senmut se pregătea să aprindă lampa de lângă pat, când ea îl opri, apucându-l de braț şi înlănțuindu-l. Lungii ani de despărțire fură spulberați de sărutările lor. Se mângâiară încet în întuneric şi în tăcerea odăii, redescoperindu-şi comorile ascunse ale trupurilor, avizi să-şi sărbătorească regăsirea. Zidurile regalității se

năruiră unul câte unul. Cuvintele se dovediră inutile; mâinile, buzele şi trupurile lor parfumate evocau în locul lor dragostea şi moartea, cucerirea şi pierderea regatelor, splendoarea soarelui şi bucuria nesfârşită a vieții. Apoi, întinşi alături pe blana moale, înțeleseră că un asemenea moment nu se va mai repeta niciodată. În fața lor se căscau doar tenebrele.

Moțăiră o vreme, în timp ce la urechi le ajungeau vag rumoarea îndepărtată a musafirilor care plecau, câteva strigăte izolate şi goana precipitată a sclavilor desculți.

Hatşepsut se ridică într-un cot, mângâind tandru pieptul lui Senmut.

— Senmut, ți-ai îndeplinit toate dorințele pe care le aveai în ziua când te-am chemat lângă lac? Nu mai ai nimic să-ți doreşti, înainte de… înainte de…

Nu putu să rostească „înainte de sfârşit”.

El îi zâmbi:

— Absolut nimic, Hatşepsut. Am primit mult mai mult decât puteam spera pe atunci.

— Dacă te-aş cere acum de soț, mi-ai respinge oferta? Senmut se ridică brusc, privind-o. Ea îşi înalță capul, sfidătoare.

— Unde vrei să ajungi? O întrebă el. Ea se ridică şi dădu fuga la masă.

— La asta, spuse ea, ridicând dubla coroană. Pentru tine! Senmut rămase o clipă îndelungată tăcut, privind-o, uluit de propunerea ei. Un glas

venit din străfundurile sale îl îndemna să accepte coroana. Nu o meritase oare din plin?

Alte gânduri i se învălmăşeau însă în mintea-i tulburată şi lăsă să-i scape şansa vieţii sale.

— Nu, scumpa mea, nu, spuse el. Mă cunosc, şi încep să-ţi cunosc şi abisul necuprins al sufletului tău. Mi-ai fi oferit coroana fără hărţuielile lui Tutmes? Imaginează-ţi o clipă că aş accepta şi că aş deveni faraonul Senmut I... Tutmes va declanşa atunci ostilităţile şi mă voi vedea silit să apăr o ţară care nu mă va fi acceptat. Ai de gând să-ţi faci gloria să dăinuie pe socoteala mea? O să te foloseşti şi de mine, după tot ce am trăit împreună?

Hatşepsut azvârli coroana pe masă şi-şi ascunse faţa în mâini.

— Dar te iubesc! Te iubesc! Asta-i tot ce ştiu! Strigă ea, plângând. Nu vreau să mor acum, şi nici vreodată, de altfel! Nu vreau să te părăsesc, nici pe tine şi nici Egiptul şi pe toţi care m-au ajutat la fericirea vieţii mele! Vai, dă-mi puterea ta, iubitule!

Senmut se apropie de ea şi, fără un cuvânt, se strădui cu disperare să alunge sinistrele fantome ale eternităţii.

Partea a V-a

27

O lună mai târziu, Tutmes se întoarse

triumfător la Teba cu armata sa, aducând o pradă considerabilă şi un mare număr de prizonieri. Hatşepsut îl întâmpină cu o răceală şi o rezervă pe care el se făcu că nu le observă. Asistă alături de ea la prezentarea comorilor aduse din Gaza, povestindu-i faptele de vitejie din timpul campaniei şi al asediului oraşului. Apoi, după ce se dusese la templu împreună cu el, Hatşepsut se întâlni cu Senmut pentru a se informa despre starea de spirit a poporului.

— Cum a fost primit prinţul moştenitor la Teba?

— Armata a fost salutată din Deltă şi până la Teba de mulţimi în delir, îi spuse el fără menajamente. Ţăranii şi orăşenii l-au aclamat, iar când cobora din car şi intra în mulţime, oamenii îi sărutau picioarele, numindu-l faraon. Te iubesc încă, Maiestate, dar au uitat deja pacea şi prosperitatea pe care le-ai adus-o. Nu mai visează decât la cuceriri.

— Mulţimile sunt întotdeauna nestatornice, murmură ea.

Poporul vrea mereu contrariul a ceea ce-i convine. Dacă vrea război, o să-l aibă sigur cu Tutmes. Ce greu mi-e să mă gândesc că toate eforturile mele de a umple cu aur cuferele templului şi ale statului, ca să-i aduc ţării o pace benefică, vor fi nimicite la primul sunet de goarnă, în stare să le impresioneze inimile naive!

Hatşepsut părăsi brusc odaia, şi Senmut, înţelept, preferă să nu o urmeze. Trebuia să

înceapă să înfrunte singură realitatea inevitabilă.

Două luni mai târziu, Hapusemb fu sculat din somn în toiul nopții de unul dintre diaconii săi, care, terorizat, îi spuse că Tutmes era la uşă. Marele preot se dădu jos din pat, mulțumindu-i tânărului şi trimițându-l să-i anunțe pe Nehesi şi gărzile Maiestății Sale. Îl scoase pe o uşă ascunsă care ducea direct la sanctuarul lui Amon, apoi îşi puse o robă şi se spălă pe față, regretând că-şi alesese tocmai noaptea aceea ca să doarmă la templu, şi nu în apartamentele sale. Când uşile se deschiseră, luase loc într-un jilț încăpător, cu mâinile împreunate în poala.

Tutmes intră singur, dar doi soldați de-ai lui rămaseră afară de pază. Hapusemb îşi dădu seama pe dată unde dispăruseră propriii soldați; aurul este întotdeauna o momeală eficace. Nu se obosi să se ridice ca să-l salute, mulțumindu-se să încline uşor capul. Tutmes se apropie de el şi abia atunci Hapusemb se ridică şi aşteptă, după obicei, ca prințul să vorbească primul. Tutmes, deşi aparent în deplinătatea facultăților sale, duhnea a bere. Se proțăpi trufaş în fața lui Hapusemb, cu mâinile în şolduri, privindu-l drept în ochi.

— Voi fi scurt, spuse el, fiindcă vreau să dorm tot atât de mult ca tine, mare preot, vorbi el. Am să-ți fac o propunere. (Hapusemb, cu un zâmbet uşor pe buze, se abținu să răspundă.) Domnia

mamei mele vitrege se apropie de sfârşit, continuă el. Ea o ştie la fel de bine ca mine, dar nu va face nimic ca să-i pună capăt. N-am de gând să mai aştept mult. La palat se vor produce tulburări serioase; ştii cu siguranţă ce vreau să spun şi nu cred că e nevoie să mai fac şi alte precizări.

— Ştiu, răspunse Hapusemb cu inima bătându-i tare. Ştim cu toţii.

— Bineînţeles, spuse Tutmes măsurând odaia cu paşi mari. (Hapusemb se înfioră şi-şi vârî mâinile sub roba largă, fără a-şi părăsi interlocutorul din ochi.) O slujeşti cu cea mai mare fidelitate de mulţi ani, mare preot. Tatăl tău, vizirul, l-a slujit pe bunicul meu cu acelaşi devotament demn de stimă, şi din acest motiv am venit să te văd personal, fără să te convoc în mod oficial. Eşti în slujba Egiptului sau a lui Hatşepsut? Întrebă el, întorcându-se brusc.

Hapusemb făcu un efort să-i răspundă cât mai calm.

— Îmi cunoşti deja răspunsul, prinţe. Sunt în slujba Egiptului încarnat în persoana faraonului.

— Ocoleşti răspunsul şi, ca să nu mai pierdem vremea, fiindcă sunt obosit, o s-o formulez mai limpede. Accepţi să mă slujeşti sau rămâi solidar cu un faraon care nu a fost niciodată cu adevărat faraon?

— Îl slujesc pe faraon, răspunse cu încăpăţânare Hapusemb, şi Hatşepsut este

faraonul. Voi continua, aşadar, să o slujesc atâta vreme cât va trăi.

— Îți ofer mai mult decât libertatea. Îți ofer posibilitatea de a rămâne în posturile pe care le ai la templu şi la Curte, ca om de încredere şi sfetnic al faraonului. Am nevoie de tine, Hapusemb.

— N-o voi abandona atâta vreme cât va conduce Egiptul, răspunse Hapusemb cu un zâmbet uşor.

— Dar după aceea?

Hapusemb făcu un efort considerabil pentru a nu se lăsa convins de autoritatea suverană a privirii lui Tutmes.

— Îi sunt întru totul devotat. E tot ce pot să-ți spun. Tutmes înaintă spre el, exasperat.

— Haide, haide, Hapusemb! Spre deosebire de Senmut, tu te tragi dintr-una din cele mai vechi familii aristocratice ale regatului. Fii de partea mea şi hai să trăim în bună înțelegere!

— N-o voi trăda niciodată pe cea care a binevoit să mă copleşească cu onoruri şi cu afecțiune, chiar de va fi să-mi pun viața în pericol. E faraon, prințe, şi asta de la moartea tatălui ei. Trădători sunt cei care vor accepta să te urmeze!

— Eşti prost! Exclamă Tutmes mânios. Te întreb pentru ultima oară. Dacă tu crezi că nu mă poți sluji, eşti de acord să te exilezi şi să nu mai intri niciodată pe teritoriul Egiptului?

— N-o să plec, răspunse Hapusemb, întorcând capul. Mai degrabă mor decât să o las fără

apărare şi fără prieteni.

Tutmes se îndreptă spre uşă, care-i fu deschisă de garda sa când îl auzi apropiindu-se.

— Lucrurile s-ar putea opri foarte bine aici, îi zise Tutmes.

Gândeşte-te şi, dacă te răzgândeşti cumva, anunță-mă până mâine dimineață.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, prințe, dar eu, unul, nu-mi schimb hotărârea după cum bate vântul, răspunse Hapusemb pe un ton blând. Nu mi-o voi schimba niciodată.

— Atunci, vei muri! Exclamă Tutmes, trântind uşa după el. Hapusemb se apropie grăbit de foc şi-l ațâță. Fu străbătut de un fior violent şi se simți pătruns de frig. În aceeaşi clipă, se ivi Nehesi, înarmat cu un cuțit şi urmat de gărzile Maiestății Sale.

— Îți mulțumesc că ai venit, îi spuse Hapusemb, întinzându-şi mâinile spre foc.

— M-am grăbit cât am putut, spuse Nehesi, vârându-şi cuțitul la loc în teacă. M-am întâlnit cu Tutmes şi cu soldații lui înarmați până-n dinți.

— A venit doar ca să vorbească cu mine. Am vorbit şi după aceea a plecat.

— Eşti palid tot, remarcă Nehesi.

Hapusemb transpira abundent şi tremura din cauza frisoanelor, revenindu-şi încetul cu încetul şi recăpătându-şi calmul obişnuit. Îl conduse pe Nehesi la masă şi-şi turnă o cupă de vin pe care

o bău cu lăcomie.

— Nu e deloc de mirare. Tutmes se pregăteşte de acțiune, într-o zi sau două, din câte cred. A venit să-mi ofere un colac de salvare.

— Ia te uită! Exclamă Nehesi, râzând răutăcios. Nu mi-e greu să ghicesc prețul... şi nici răspunsul tău. Unde-ți erau gărzile?

— A avut grijă să le îndepărteze. Nu cred că le voi mai vedea prea curând. Trebuie să-l prevenim imediat pe Senmut, probabil că e la faraon. (Dădu din umeri cu un aer istovit şi neputincios.) Dar ce putem face?

— Nu ne mai rămâne decât să murim cu demnitate, răspunse indiferent Nehesi. După cum ne putem mândri că am trăit cu demnitate. Vom afla milostenie în ochii zeilor. Sfârşitul nostru riscă să fie rapid, dar cum va fi al faraonului?

Se priviră cu disperare, copleşiți de brusca lor neputință. Apoi părăsiră împreună apartamentele lui Hapusemb şi se cufundară în bezna nopții, escortați de gărzile regale care stăteau cu ochii în patru.

Senmut şi Hatşepsut dormeau în clipa când Nehesi se prezentă la uşa dormitorului, dar se treziră auzind şoaptele însuflețite, înainte chiar ca Dua-eneneh să intre. Se sculară şi se îmbrăcară în grabă.

— Marele preot şi cancelarul cer să fie primiți, anunță Dua-eneneh făcând o plecăciune.

Hatşepsut fu cuprinsă deodată de panică. Aşadar, sosise momentul. Dar de ce atât de repede, de ce acum?

— Pofteşte-i, şi rămâi cu noi, Dua-eneneh. Mă tem că ceea ce au de spus te priveşte şi pe tine.

Dua-eneneh deschise larg uşile, dându-le drumul lui Hapusemb şi lui Nehesi, şi le închise apoi fără zgomot, după ce se asigurase că gărzile regale stăteau de pază.

— Vorbeşte, spuse pe dată Hatşepsut, şi nu încerca în niciun caz să mă cruți. A sosit momentul, nu-i aşa?

Nehesi se aşează lângă masă, şi Hapusemb se apropie, relatându-i, cât mai puțin brutal cu putință, propunerea lui Tutmes. Ea îl ascultă fără să-l întrerupă şi, când termină, îl luă cu tandrețe de umeri.

— Pentru salvarea ta, prietene drag, trebuie neapărat să părăseşti Teba încă din noaptea asta. Nu vreau să te am pe conştiință.

— Nu plec. Locul meu e aici, şi voi rămâne aici. Nehesi şi Senmut, ca şi toți miniştrii tăi îți vor da acelaşi răspuns.

— V-am luat totul, Hapusemb, până şi inima. Trebuie oare să vă iau şi viața? (Glasul ei nu mai era decât un murmur care implora.) O să vă dau aur şi soldați şi o să puteți găsi uşor refugiu în Retenu. Te implor, Hapusemb, pleacă de lângă mine!

Acesta scutură încăpățânat din cap, zâmbindu-

i.

— Nu, nu şi nu! Spuse el. Cum aş mai putea trăi după ce te-am părăsit în voia sorții?

— Prostule! Nătărăule! Replică ea cu mânie. Dar ce ai mai putea face rămânând aici? Nu poți evita ceea ce e de neevitat!

— Putem muri. (Glasul lui Nehesi se auzi din celălalt capăt al odăii.) Putem muri. (Hatşepsut se aruncă pe pat scoțând un strigăt de disperare.) îi putem arăta lui Tutmes ce înseamnă adevărata loialitate, dovedindu-ți pentru ultima oară devotamentul nostru nemărginit. Niciun soldat nu şi-ar putea dori un sfârşit mai onorabil.

Nehesi se exprima pe acelaşi ton detaşat dintotdeauna, ca şi cum ar fi fost vorba de discutarea unei probleme banale.

— Cât timp ne-a mai rămas? Întrebă Hatşepsut.

— Nicio clipă, replică Nehesi, alăturându-se micului grup. Acum că Tutmes şi-a dezvăluit jocul, va acționa repede. Şi primul pe care-l va lovi vei fi tu, Senmut, fiindcă eşti prințul cel mai puternic din Egipt. Apoi îl va suprima pe Hapusemb, care deține cea mai înaltă funcție la templu, şi va termina cu mine, garda de corp a faraonului.

— Cred că va încerca să ne doboare pe toți trei în acelaşi timp, spuse Senmut. (Conversația îi dădea o impresie de coşmar, şi nu lipsea nimic în acest sens: lumina lividă, siluetele

încremenite, vaietul vântului în noapte şi, planând în jurul lor, tenebrele eternității.) Va lovi rapid şi bine, continuă el, într-o zi sau două, cel mult, ca să nu-ți lase răgaz să-ți aduni oamenii.

— Ce puțin mă cunoaşte! Răspunse Hatşepsut. Dacă ar fi fost în locul meu, Tutmes nu ar fi şovăit o clipă să verse zadarnic sângele soldaților, dar eu, una, nu voi face aşa ceva. Nu voi provoca moartea nimănui.

O tăcere grea se lăsă peste oamenii copleşiți de un sentiment de înfrângere. Hatşepsut îi ceru lui Dua-eneneh să o aducă pe Nofret şi pe sclavele ei.

— O să mâncăm şi o să bem împreună până la răsăritul soarelui, fără să mai vorbim de toate astea. Îmi cunoaşteți sentimentele față de voi. Dacă nu mai pot face altceva decât să intervin în favoarea voastră pe lângă zei, o s-o fac fără ezitare. Ne vom întâlni după aceea pe pajiştile verzi ale paradisului, cu veşnicia în fața noastră, şi ne vom depăna amintiri despre viața noastră de aici.

Nimeni nu făcu vreun gest, nici nu o privi, fiecare simțind un nod în gât din pricina tulburării. Nofret le aduse mâncare şi băutură şi aprinse câteva candele. Aşezați pe perne sau direct pe jos, mâncară şi închinară numeroase toasturi, evocând cu glas scăzut amintirile comune ale zilelor fericite din tinerețe, cu un zâmbet plin de dragoste şi de resemnare pe buze.

Apoi veniră zorile; Hatşepsut îngenunche în faţa lor, cu faţa ascunsă de părul despletit, şi, înlănţuiţi, intonară imnul către zeu, cu glasul frânt de lacrimile bruşte pe care nu şi le puteau reţine, scăldaţi în lumina blândă a primelor raze ale lui Ra.

Hatşepsut se ridică şi îi ţinu îndelung şi cu pasiune în braţele ei, amestecându-şi lacrimile cu cele ale prietenilor ei în liniştea aurorei. Se prosternară unul câte unul în faţa ei, sărutându-i picioarele, şi se îndepărtară, luând cu ei anii de fericire pe care i le dăruiseră. Hatşepsut îşi întoarse spre Senmut chipul palid şi obosit, care i se păru ciudat de tineresc.

— Să mergem pe terasă, îi spuse ea, luându-l de mână. Ieşiră din dormitor şi urcară pe scara ce ducea pe acoperişul Sălii de Audienţe, unde se aşezară ţinându-se de mână, şi Senmut aruncă o ultimă privire pilonilor maiestuoşi şi piramidelor din Teba, falezelor încă aureolate de un halo de ceaţă, apelor unduitoare ale Nilului, străjuit de palmieri şi trestii, copastiei aurii a bărcii regale, legată la debarcader. Trase adânc aer în piept, ca să nu piardă nimic din parfumurile minunate ale Egiptului, mirosul fluviului şi al lotuşilor, miresmele vegetaţiei înconjurătoare, amestecate cu cele, mai apropiate, ale smirnei.

— Îţi mulţumesc, zeiţă minunată! Murmură el întorcându-se spre Hatşepsut. Îţi mulţumesc,

încarnare divină şi eternă!

O luă încet în braţe şi o sărută prelung, în timp ce negurile dimineţii se împrăştiau.

28

Senmut se întoarse la palatul său şi-şi petrecu ziua făcând ordine în lucruri şi rezolvându-şi treburile. Spre amiază, o urcă pe Ta-kha'et împreună cu mulţi dintre servitori în barca sa, dând ordin căpitanului să-i ducă la locuinţa părinţilor lui, în nordul ţării. Simţindu-l pe Senmut în primejdie, Ta-kha'et protestă energic.

— N-are rost să mai discuţi! Spuse el ferm. Vei sta la tatăl meu până când îţi voi spune să te întorci. Nu va dura mult. Vezi, i-am pus şi pe muzicanţi să te însoţească! Te rog, Ta-kha'et, nu-mi face greutăţi, că mă supăr!

Zâmbetul liniştitor al lui Senmut îi învinse până la urmă reticenţele.

— Bine, Senmut, plec. Dar, dacă n-am veşti de la tine până la sfârşitul iernii, mă întorc singură! Ce ai de făcut?

— Ceva foarte neplăcut, răspunse el.

În aceeaşi clipă, pisica lui Ta-kha'et îi scăpă din braţe şi veni să se frece de picioarele lui Senmut, după care se refugie în barcă.

— Ai speriat-o, îi spuse ea, urcând pasarela.

— Nu eu, răspunse Senmut.

O sărută şi privi în urma bărcii care se îndepărta încet de chei. Ea îşi flutură mâna o singură dată,

apoi intră în cabină. Senmut părăsi debarcaderul şi se duse pe malul iazului, în inima grădinilor sale, unde se aşează pe iarbă şi, fără să se mai gândească la nimic, se încălzi la soarele de iarnă. În ciuda eforturilor sale, nu reuşi să-şi liniştească inima care bătea să-i spargă pieptul. O dorință violentă de a trăi îl copleşi brusc, şi-şi îngropă fața în mâini, scoțând un geamăt.

— Stăpâne, câte tacâmuri să pun la cină? Îl întrebă majordomul, atingându-i brațul.

Senmut tresări şi-l privi, năucit.

— Niciunul, prietene, răspunse el râzând. În seara asta nu va fi niciun ospăț; poți să pleci când vrei. Dă-le liber tuturor servitorilor înainte de lăsarea nopții şi ai grijă să nu rămână niciun sclav în casă. Nu am nevoie de ei până mâine dimineață.

Bărbatul făcu o plecăciune, perplex, şi se retrase. Senmut rămase în grădină, contemplând peştii multicolori, cu mintea liberă şi uşoară, până ce se înseră, apoi se întoarse grăbit în apartamentele sale.

Veniră imediat după ce la templu bătu de miezul nopții. Senmut îi aştepta citind la lumina unei lămpi mici. Le auzi paşii furişați şi tăcuți pe coridorul întunecat. Se opriră o clipă, apoi se apropiară ceva mai încet. Senmut zâmbi de ezitarea lor, puse sulul de papirus jos şi se ridică. Se aşteptaseră probabil ca palatul să fie puternic

luminat şi să fie întâmpinați de gărzi numeroase şi de soldați vigilenți. Cineva încercă foarte uşor să deschidă uşa; apoi se auziră câteva cuvinte şoptite, urmate de un ordin tăios. Senmut rămase nemişcat, luptându-se cu panica. Uşile mari de cedru se întredeschiseră treptat. Senmut stătea tot nemişcat. Fuiorul de fum de tămâie ce se înălța din vasul aflat în spatele său se clătină, sulul de papirus foşni, dar ochii lui Senmut erau ațintiți asupra deschiderii mari şi negre din perete ce se lărgea necontenit. În el urcă un val de protest, îndemnându-l să fugă, să o ia la goană, să trăiască! O mână brună, împodobită cu un inel se strecură de-a lungul uşii. Senmut închise ochii pentru o fracțiune de secundă, cu trupul scăldat în sudoare. Cele două canaturi se deschiseră brutal, dându-se de perete cu un zgomot asurzitor. Doi oameni se năpustiră la el, înarmați cu pumnale lucioase. Avu răgazul să întrezărească expresia sălbatică şi crudă de pe chipurile lor încadrate de căşti albastre. În clipa care urmă, i se păru că se apropiau de el cu o încetineală extremă, ca şi cum timpul ar fi încremenit deodată, transformându-se în veşnicie; zări fața imuabilă a suveranei lui sub dubla coroană, ochii ei de o severitate tandră ațintiți asupra lui, şi îi zâmbi. Căzu la pământ, şi doar atunci îi ajunseră la urechi propriile strigăte de groază şi simți gust de sânge în gură. Deasupra lui, tavanul albastru presărat de stele

se clătină şi se topi în profunzimea tenebrelor.

Pe Hapusemb îl uciseră în timpul plimbării sale singuratice sub clar de lună, în grădină. Muri de pe urma numeroaselor răni, după câteva minute, în iarba umedă de rouă.

Pe Nehesi îl loviră după ce-i neutralizară cele două gărzi de corp, în timp ce părăsea palatul pentru a se întoarce acasă. Nu reuşi să se ferească de pumnalul care-i tăie gâtul şi, după ce făcu câțiva paşi clătinându-se, se prăbuşi pe lespezile înghețate ale aleii, cu patru ore înainte de răsăritul soarelui.

Hatşepsut încă nu se culcase când Paere dădu buzna în camera ei. Nofret dormea deja, lângă uşă, dar Hatşepsut, care nu reuşea să-şi găsească somnul, măsura camera în lung şi-n lat, cu brațele încrucişate la piept şi capul plecat. Tânărul servitor, urmat de o gardă a Maiestății Sale, apăru din pasajul secret. Regina se apropie grăbită de el, terorizată. Plângând şi tremurând din toate încheieturile, servitorul murmura cuvinte de neînțeles. Avea sânge pe mâini, pe față şi pe haine. Făcea eforturi disperate de a vorbi, agitând frenetic ceva ce ținea în mână. La un semn de-al lui Hatşepsut, garda îi aruncă în față un vas cu apă. Cu răsuflarea tăiată, Paere se cutremură, fără a înceta să plângă, şi se prăbuşi deodată în jilțul regal. În cele din urmă, izbuti să vorbească, cu un glas întretăiat de suspine, fără a da drumul obiectului din mână.

— L-au ucis! … L-au asasinat! … strigă el.

Hatşepsut se năpusti la el şi îi smulse obiectul din mâinile însângerate. Era un sul de papirus mânjit de sânge, care purta sigiliul ei, de mult rupt. În clipa când îl desfăcea febrilă, uşa principală se deschise şi Dua-eneneh dădu buzna în odaie.

— Maiestate! Hapusemb! Nehesi! Morți amândoi! Ce trebuie…

Dar Hatşepsut se uita fix la Paere cu o privire plină de groază şi de disperare. Era sulul pe care Senmut desenase primul plan al templului pe care i-l propusese, iar ea scrisese de-a curmezişul schiței perfecte: „Proiect al arhitectului Senmut, autorizat şi aprobat de mine. Viață, Prosperitate şi Fericire!”

În zori, după o noapte de coşmar petrecută liniştindu-l pe Paere şi discutând mai rațional cu Dua-eneneh, luptând din toate puterile pentru a nu-şi pune capăt zilelor aruncându-se din înaltul templului, Hatşepsut se îmbrăcă în alb şi argintiu şi-şi puse dubla coroană pe cap. Făcu tot ce putu pentru a ascunde urmele crude ale durerii, marcându-şi ochii istoviți cu kholul cel mai negru şi dând oarecare culoare obrajilor ei livizi. Apoi se duse în Sala de Audiențe împreună cu Dua-eneneh, urcă treptele tronului auriu şi lăcuit şi se aşează maiestuoasă.

Cadavrul lui Nehesi şi al lui Hapusemb fuseseră duse în Casa Morților, dar nimeni nu-l putuse

găsi pe al lui Senmut. Hatşepsut poruncise să se pună sigilii la uşa camerei sale, dar, pe măsură ce-i parveneau rezultatele negative ale căutărilor, începu să se teamă că nu-l va mai găsi niciodată.

Tutmes era în stare să se teamă de el deopotrivă mort fiind şi probabil poruncise ca trupul lui Senmut să fie ciopârțit şi îngropat adânc, pentru ca zeii să nu-l mai poată găsi niciodată pentru a-l primi în paradis. Cruzimea demonică a lui Tutmes o îngrozea în cel mai înalt grad pe Hatşepsut. Hapusemb… Nehesi… Senmut… Lângă ea nu mai rămăsese nimeni. Era singură…

Aşteptă răbdătoare sosirea lui Tutmes, împreună cu Dua-eneneh, care, stând nemişcat în dreapta ei, îi ținea stindardul, în timp ce palatul ieşea încetul cu încetul din toropeală.

În cele din urmă, auzi răsunând paşii săi grei şi fermi. Să asculte şi să privească era tot ceea ce mintea ei, paralizată încă de viziunea mâinilor înroşite de sângele tovarăşilor ei credincioşi, mai era în stare să facă. Privirea lui Tutmes îi oglindea vinovăția provocatoare şi sentimentul nou al puterii, îi era silă de el şi se temea deopotrivă.

Se ridică de pe tron când îl văzu intrând, cu Yamu-nefru, Djehuti şi Sen-nefer în urma lui, fără a-i veni să creadă într-o trădare atât de dureroasă. Cu răsuflarea tăiată de tristețe, îi văzu apropiindu-se şi salutând-o. Tutmes o privi o clipă îndelungată în ochi. În depărtare răsună

o trâmbiță; un şoim trecu în zbor prin fața ferestrei; un servitor trecu cântând prin grădină. Se înfruntară din priviri într-o tăcere lugubră şi plină de ură până ce Hatşepsut se aşeză încet înapoi pe tron.

— I-ai ucis…

— Evident! Ce-ți închipuiai? Credeai poate că o să aştept luni şi ani de zile fără să fac nimic?

— Nu.

— N-aveam de ales. O ştii foarte bine!

— Întotdeauna ai de ales. Tu ai ales laşitatea.

— Am ales singura cale posibilă! Strigă Tutmes.

Ea îl privi, impasibilă, apoi se întoarse spre cei trei bărbați care stăteau ceva mai în spate.

— Apropiați-vă, Yamu-nefru, Djehuti, Sen-nefer, spuse ea, rostindu-le încet şi liniştită numele.

Cei trei se apropiară de tron şi se înclinară cu răceală. Calmul şi indiferența lor manifeste o rănire adânc.

— Sunteți părtaşi la crimele astea abjecte?

— Nu, Maiestate, jur pe numele tău! Exclamă Yamu-nefru, tresărind de surpriză. N-am aflat decât în dimineața asta de moartea lui Senmut şi a celorlalți!

— Puteți să le mulțumiți zeilor, răspunse Hatşepsut, pe jumătate uşurată. V-aş fi pedepsit cu mâna mea. Mai aveți ceva de adăugat? (Lui Hatşepsut îi era aproape imposibil să creadă că putuseră să o abandoneze.)

Schimbară câteva priviri între ei, apoi Yamunefru vorbi din nou.

— Te-am iubit, Floare a Egiptului, ne-am riscat viețile ca să te slujim. Am luptat alături de tine şi am guvernat cu cinste în ochii zeului, ca şi în ai tăi. Dar astăzi, când prințul moştenitor uzează de drepturile sale legitime la tron, legea ne obligă să-l recunoaştem. Nu frica ne-a călăuzit faptele.

— Vă cred.

— Am procedat astfel fiindcă noi credem cu adevărat că Tutmes este Horusul de aur, adevăratul moştenitor al dublei coroane.

— În virtutea cărei legi?

— În virtutea legii care spune că faraonul trebuie să fie bărbat.

Hatşepsut îşi trecu mâna peste ochii care-i ardeau de oboseală şi le dădu liber cu un gest dezgustat.

— Bine! N-are rost să mai discutăm! V-am înțeles raționamentul clar şi ciudata voastră concepție despre cinste. Şi eu v-am iubit, dar acum ieşiți de aici, doar dacă nu vreți să vedeți cum faraonul vostru îşi pierde coroana.

Tutmes le făcu un semn din cap, şi cei trei se retraseră.

— Vor să evite orice vărsare de sânge, asta-i tot; Cât despre ceea ce cred ei cu adevărat, nu ştiu nici eu mai mult decât tine.

— În orice caz, masacrele nu te înspăimântă!

— N-am venit ca să agit cenuşa morților, spuse el apropiindu-se de Hatşepsut. Ziua de ieri s-a dus, dar cea de mâine îmi aparține. Coboară de pe tron!

— Nu.

— Coboară, Hatşepsut, sau îmi chem soldații!

Hatşepsut vru să-i strige că n-are decât să o facă, dar ar fi fost o provocare prostească şi nechibzuită. Coborî încet treptele tronului, cu ochii arzând de furie.

— Ia-l! E al tău!

— Scoate-ți coroana!

Hatşepsut păli, gata să se prăbuşească. Văzând durerea adâncă ce-i acoperea ochii mari şi negri, Tutmes nu putu să nu simtă un val puternic de simpatie față de ea. Fu cât pe ce să întindă brațele spre ea, ca să o sprijine, dar înverşunarea sa încăpățânată îi învinse elanul de afecțiune.

— Scoate-o!

— Vino s-o iei! Lasă pumnalul, Dua-eneneh, a curs destul sânge.

Şeful crainicilor îşi puse cu tristețe pumnalul la loc în teacă şi îşi întoarse capul. Tutmes păşi înainte şi îi scoase coroana de pe cap cu un gest rapid. Părul despletit al lui Hatşepsut îi căzu pe umeri, dezvăluind din nou femeia, regina care era. Tutmes se întoarse brusc auzind râsul sarcastic care avea darul de a-l exaspera.

— Ei bine, iată, avem de-acum un nou faraon! Exclamă ea. Nu mai trebuie decât să-ți legitimezi

puterea, Tutmes! Meryet abia aşteaptă să te ducă la templu ca să devină regină.

— N-o vreau pe Meryet, replică el sec. Pe tine te vreau.

— Pe mine? Răspunse ea stupefiată. Mă vrei regină?

— Exact. Meryet nu mi-ar fi de niciun folos ca soție, în timp ce tu ai putea participa activ la exercitarea puterii, împreună, am fi invulnerabili.

— Mâinile îți sunt încă roşii de sângele bunului meu cel mai prețios şi îndrăzneşti să mă ceri de soție? (Hatşepsut nu mai rezistă la această lovitură din urmă şi se lăsă să cadă pe treptele tronului.) Şi la moartea mea, o să te căsătoreşti cu Meryet ca să continui să domneşti în deplină siguranță. Ce viclean eşti, Tutmes, ce viclean şi odios!

— Nu chiar atât pe cât crezi tu! Răspunse el brutal. N-am deloc nevoie de tine, dat fiind că o am pe Meryet, aşa cum mi-ai atras atenția chiar tu. Dar te vreau!

— De ce? În numele zeului, de ce? Spre deosebire de tine, eu nu mai sunt foarte tânără. Ce cuplu frumos am fi, Tutmes!

— Atunci, ce să fac cu tine? I-o reteză el exasperat. Nu pot totuşi să te las liberă, ca să complotezi împotriva mea peste tot!

— Asta, Faraonule şi Veşnicule, răspunse ea zâmbind uşor, e treaba ta!

Îi făcu semn lui Dua-eneneh şi părăsi Sala de Audienţe, întorcându-se în apartamentele ei pustii şi tăcute, lăsându-l pe Tutmes singur, spumegând de furie, cu coroana în mâini.

Avea mare nevoie să se odihnească, dar nu reuşi asta. De fiecare dată când încerca să se relaxeze, întinsă pe pat, în minte îi năvăleau imagini înspăimântătoare; îl vedea pe Senmut zăcând într-o baltă de sânge, cadavrul lui Hapusemb în lumina lividă a lunii şi pe Nehesi cu ochii larg deschişi, cu un pumnal înfipt în gât. Preferă să iasă din odaie şi se duse împreună cu Nofret în locuinţa lui Meryet. Atmosfera palatului se schimbase deja; la trecerea ei, soldaţii, sclavii şi nobilii o salutară cu aceeaşi deferenţă dintotdeauna, dar în priviri le putu citi stupoarea. Nu auzea decât şoapte pe coridoarele vaste, unde la uşile ministerelor se formau brusc grupuleţe, în care oamenii vorbeau cu însufleţire. Hatşepsut mai degrabă simţi decât văzu strania confuzie ce domnea printre numeroşii secretari care rătăceau de la o sală la alta, fără a şti prea bine de la cine să ceară dispoziţii şi cui să înmâneze rapoartele stufoase. Fu silită să treacă prin faţa cabinetului lui Senmut. Uşile erau deschise, masa de lucru goală, dar jilţul era aşezat în aşa fel încât s-ar fi putut crede că va lua loc dintr-o clipă într-alta, cu mâinile pline de suluri. Hatşepsut întoarse la iuţeală capul şi-şi continuă drumul.

O găsi pe Meryet stând în picioare pe o rogojină, cu brațele întinse în față. O sclavă tocmai îi înfăşură în jurul trupului o pânză de în. Hatşepsut rămase cu gura căscată văzând-o şiroind de apă.

— Dar ce faci, Meryet, pentru numele cerului!

Meryet ridică spre mama ei o privire agresivă şi temătoare.

— Mi se croieşte o rochie nouă. Uscându-se, țesătura udă va lua exact formele corpului meu. E foarte frumos şi e ultima modă.

— Ultima modă... Eşti la curent cu ceea ce tocmai s-a întâmplat la palat? Măcar ştii ce mi s-a întâmplat?

Sclava lui Meryet îi prinse sub braț pânza udă cu ajutorul unui ac mare de bronz. Apoi fata îşi strecură cu delicatețe picioarele goale în sandale.

— Da, firește că ştiu; îmi pare rău, mamă, dar totul e din vina ta. Dacă ai fi acceptat mai din timp să-i laşi locul lui Tutmes, nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu te poți acuza decât pe tine.

Hatşepsut amuți şi se îndreptă spre uşă. Meryet o întrebă de ce venise, dar ea ieşi fără un cuvânt. În momentul când dădea să cotească la capătul coridorului, o zări pe Meryet care se uita după ea din pragul odăii.

— Vă potriviți bine, tu şi Tutmes! Îi strigă ea. Vă urez multă bucurie împreună!

Înainte ca Meryet să fi avut răgazul de a-i

răspunde, Hatşepsut ieşise în goană în grădină, orbită de lacrimi.

Tutmes decretă cele şaptezeci de zile reglementare de doliu pentru Hapusemb şi Nehesi. Cadavrele fură predate preoților, care petrecură multe zile învelindu-le în fâşii de pânză şi pregătindu-le pentru ultimul drum. Tutmes nu rosti însă nici măcar o dată numele lui Senmut. „Trădătorii nu merită nici doliu, nici funeralii", se mărgini să-i explice lui Hatşepsut, pe un ton disprețuitor. Aceasta îl plânse singură în fața statuii lui Amon, în singurătatea camerei sale, şi recită rugăciunile pentru morți fără preoți şi nici diaconi care să ducă tămâia sau să-i răspundă. Suferința crescu în ea fără răgaz şi deveni în scurt timp o lungă plângere dureroasă, îşi manifestă profundul dezgust refuzând a însoți cortegiul funebru, dar îl privi alcătuindu-se de pe terasa palatului, pregătindu-se să ducă departe de ea tot ce mai rămăsese din viața ei distrusă.

La două zile după funeralii, Tutmes şi Meryet se duseră la templu, unde coroana îi fu înmânată oficial tânărului. Meryet primi cu un zâmbet triumfător coroana mică în formă de cobră. Festivitățile durară până în zori, şi Hatşepsut, întinsă pe pat, auzi crescând şi descrescând rumoarea petrecerii. Refuzase să meargă la templu, în ciuda strigătelor şi a amenințărilor lui Tutmes, şi se mărginise să-l privească trecând în tăcere, fără să înceteze să dea din cap.

Tutmes îşi numi arhitectul, Menkheperrasomb, mare preot al lui Amon, şi Hatşepsut nu se obişnui niciodată să-l vadă, îmbrăcat în blana de leopard, în faţa sanctuarului când venea să-şi facă rugăciunile. Zilele treceau, dar ea evită cu grijă să-i întâlnească privirea, într-atât de mult dorea să-l vadă pe Hapusemb în locul lui.

Aceasta nu era decât una dintre numeroasele schimbări survenite la palat. Într-o zi, când voia să-i înmâneze un mesaj lui Dua-eneneh, în locul acestuia se prezentă Yamu-nefru.

— Am cerut să vină şeful crainicilor mei, şi nu tu, spuse ea sec. Unde e?

— Nobilul Dua-eneneh a fost chemat înapoi la domeniile sale din Sud, îi răspunse el fără un zâmbet, cu chipul lipsit de orice tresărire. Faraonul m-a numit crainic-şef cât timp va lipsi.

Hatşepsut îl privi cu tristeţe pe tânăr, fără să răspundă. Nu avea niciun rost să lupte, să strige şi să ceară ca Dua-eneneh să fie adus înapoi pe dată. Ştia că nu se va mai întoarce niciodată. Îl expedie pe Yamu-nefru şi îi dădu mesajul lui Nofret.

Fiecare zi şi fiecare săptămână îi aduceau noi şi crude dovezi ale decăderii sale. Hatşepsut îşi consumă ultimele puteri făcând exerciţii fizice violente. Vâna zilnic, cu o sălbăticie uimitoare, şi se întorcea la palat cu carul trosnind sub greutatea animalelor celor mai diverse, de care nu-i mai păsa de cum ajungea acasă. Totuşi, în

ciuda acestor lungi zile istovitoare, mânia şi nemulţumirea ei rămâneau la fel de profunde.

Menkh o însoţea în expediţiile ei; nu se schimbase deloc, glumind tot atât de mult ca înainte, râzând şi agitându-se în jurul ei ca de obicei, fără să-i pese nici cât negru sub unghie de soldaţii lui Tutmes însărcinaţi să-i supravegheze în permanenţă; Hatşepsut recunoştea însă adesea în adâncul privirii sale urmele unei răni adânci, care nu avea să se mai închidă niciodată.

Tutmes remarcase, deoarece nu-i scăpa nimic, excursiile lor zilnice. Chibzui îndelung la măsurile ce trebuiau luate şi hotărî să nimicească brutal prietenia aceasta din ce în ce mai stânjenitoare.

Într-o bună zi, Menkh se întâlni cu Hatşepsut lângă cazărmi, având o boccea la picioare şi o pelerină pe braţ. Făcu o plecăciune adâncă şi, când se ridică, îi dezvălui un chip răvăşit. Fără să mai aştepte ca ea să-i răspundă la salut, spuse:

— Îmi cer preaplecat iertare, Divină, dar începând de astăzi n-o să te mai pot însoţi la vânătoare. Trebuie să plec.

— Ce? Exclamă Hatşepsut stupefiată.

Menkh se forţă să-şi ascundă tumultul emoţiilor care-l copleşeau, durerea şi furia asociate cu un alt sentiment, straniu şi înspăimântător.

— Faraonul are nevoie de un căruţaş la noile

garnizoane de la hotarul nubian; acolo trebuie să plec. Foarte, foarte departe de aici, adăugă el, cu un zâmbet uşor.

— Cât de departe? Întrebă Hatşepsut, cu un nod în gât. (Nu reuşea să înțeleagă cum ajunsese Tutmes să-l suspecteze pe Menkh că ar complota împotriva lui.)

— Atât de departe, încât nu cred că o să mă mai întorc vreodată. Garnizoana asta se află în mijlocul deşertului, şi e înconjurată de kuşiți. Dar anii contează mai mult decât depărtarea... într-un cuvânt, Maiestate, conchise el brusc, sunt surghiunit.

„Aşadar, tronul nu-i ajunge! Îşi zise cu amărăciune Hatşepsut, amuțită. O, nu, nu tu, Menkh, singurul meu prieten! Cu cine o să-mi mai pot aminti de zilele fericite din tinerețe?”

— Dar Ineni? Spuse ea precipitat. Tutmes nu va refuza să-l asculte.

— Tata s-a dus la faraon, răspunse Menkh dând din umeri. Tutmes l-a tratat cu cea mai mare deferență, dar tata a îmbătrânit şi şi-a pierdut frumoasa elocvență de odinioară. Faraonul i-a dat clar de înțeles că fiul lui trebuie să plătească pentru că s-a alăturat unui trădător.

— Şi dacă m-aş duce eu să-i vorbesc?

— La ce bun? Iartă-mă, Maiestate, dar nu ai face decât să-i ațâți ura. Cât despre mine, nu-mi mai rămâne decât speranța.

— Amon, Amon! Strigă Hatşepsut, cu inima

frântă. Nu te-am slujit cu cea mai mare dragoste? Nu ți-am fost oare credincioasă? Atunci, de ce toate aceste încercări? (Apoi se întoarse spre Menkh.) Speră în continuare, prietene, dacă vrei, dar vei pierde până la urmă. Pentru mine, s-a terminat pe vecie cu speranțele şi bucuriile.

— Adio, Hatşepsut, spuse Menkh, apropiindu-se de ea. Am înfăptuit lucruri mari împreună, şi câte am mai fi făcut fără intervenția funestă a destinului! (Nu erau cuvintele unui servitor adresate stăpânului, ci ale unui prieten.)

Hatşepsut îşi luă rămas-bun de la cel care, încă de când era mic copil, fusese mereu alături de ea, făcând-o să râdă şi încurajând-o cu veselia lui. Din frivolul Menkh nu mai rămăsese însă nimic; în fața ei nu se mai afla decât un străin, de un calm îngrijorător.

Se aplecă brusc spre el şi-l sărută pe buze.

— Nu mai vorbi de destin, îi spuse ea. Gândeşte-te la mine, Menkh, în singurătatea nopților lungi din deşert, tot atât de mult cât mă voi gândi eu la tine.

Menkh îşi ridică bocceaua şi o aruncă pe umăr; în curând, i se alăturară soldații gata să se pună în mişcare.

— Probabil că-ți vei găsi alt căruțaş, Maiestate, dar îți jur că niciunul nu va fi atât de iscusit ca mine!

Zâmbetul lui Menkh nu mai era decât reflexul

palid al celui care luminase atâta vreme frumosul lui chip. Hatşepsut nu răspunse şi, nemişcată, îl privi în timp ce dispărea înapoia tufişurilor dese.

Hatşepsut nu mai merse niciodată la vânătoare.

Tutmes nu se opri aici cu remanierile din sânul puterii.

Tahuti, salvat de prețioasa lui pricepere, fu cruțat, dar coborât la rangul de trezorier secund, în timp ce grosolanul Min-mose îi lua locul. Purtătorii de evantai ai lui Hatşepsut fură şi ei concediați, şi femeile ei se văzură nevoite să poarte în locul lor marile evantaie din pene de struț roşii, ceea ce nu o împiedică pe Hatşepsut să continue să se plimbe cu capul sus, în ciuda umilirii suferite: sarcina de a purta evantaiele regale era rezervată exclusiv bărbaților. Încetul cu încetul, palatul răsună de paşii grei ai soldaților lui Tutmes, şi Teba întreagă de vorbele lor războinice şi vindicative.

Hatşepsut le evita pe cât putea prezența. Palatul nu mai era locul liniştit şi ordonat de odinioară, şi servitorii ei nu pierdeau niciodată prilejul de a face aluzii la puterea lui Tutmes şi la proiectele sale îmbucurătoare de război. Hatşepsut traversa fluviul în zori şi se refugia singură în templul ei, citind mereu şi mereu povestea vieții sale şi a lui Senmut. Hieroglifele se întipăreau pentru întotdeauna în ea. Continua să fie zeul şi avea să fie până în veacul vecilor. Când se plimba

la umbra copacilor aduşi din Punt, avea deseori impresia că Senmut se afla lângă ea, gata să o cuprindă în braţe.

„Îl văd şi acum, de parcă ar fi fost ieri, se gândea ea, contemplând panglica argintie a fluviului din înaltul teraselor; era acolo, printre trestii, cu săgeata mea în mână... Mâine, o să-l văd discutând grav cu Ineni, iar poimâine, va veni la ospăţ, invitat de mine…”

Hatşepsut crezuse cândva că numai puterea şi poporul aveau întrucâtva importanţă în ochii ei; se înşelase însă. În spatele poporului şi al puterii, se ascundeau două mistere mult mai de nepătruns: zeul şi dragostea lui Senmut.

Epilog

După douăzeci de ani de lupte neîncetate pentru putere, Hatşepsut se cufundă în inerţia şi deprimarea cele mai profunde. „De ce n-am căzut şi eu sub loviturile asasinului lui Senmut?” îşi zicea ea.

Într-o zi, uşa odăii sale se deschise brusc, şi fiul ei vitreg intră, îmbrâncindu-l pe paznicul care încerca să protesteze slab. Tutmes mirosea puternic a uleiuri parfumate şi avea ochii făcuţi cu khol. Pe cap purta simbolurile puterii, cobra şi vulturul. Se apropie de patul lui Hatşepsut şi, cu mâinile în şolduri, sparse tăcerea.

— E frig aici, spuse el. Unde-ţi sunt servitoarele?

— Ştii foarte bine că nu mi-a mai rămas decât

una pentru noapte şi două ziua. Ai împins cruzimea până la a-mi concedia scribii şi pe credincioasa mea Nofret. Ce vrei?

— Să-ți vorbesc de Kadeş. Dormeai?

— Da, aproape. Ei bine, vrei să ştii ce cred eu despre Qadesh? Adăugă ea sarcastic.

— Nu, dar ambasadorul Kadeşului şi suita lui sunt foarte mânioşi şi tocmai s-au hotărât să plece mâine. N-o să tolerez asta.

— Aşadar, e război?

— E război.

— E o nebunie. Nu-ți ajunge că hotarele noastre sunt bine apărate şi că țara trăieşte în pace? Nu te poți mulțumi cu câteva expediții, ca să te aprovizionezi cu sclavi, sau cu câteva intimidări?

— Nu. A venit timpul ca duşmanii noştri să înțeleagă că Egiptul e centrul lumii. O să clădesc un imperiu despre care se va vorbi în vecii vecilor. La urma urmei, tu eşti cea care a făcut din mine un soldat.

— E adevărat, dar asta pentru a comanda sub ordinele mele şi a te conforma dorințelor mele. Nimic din ce vei face, trufaşule Tutmes, nu va putea face uitat vreodată faptul că mi-ai furat tronul!

Faraonul se aplecă brusc spre ea, cu ochii arzând de furie.

— Să nu-mi vorbeşti în niciun caz de trădare, uzurpatoareo! Coroana pe care ai purtat-o douăzeci de ani e a mea! Dar astăzi, eu sunt cel

mai puternic şi mi-am însuşit în sfârşit ceea ce tatăl meu îmi lăsase la moartea lui. Am condus trupele tale în Retenu, în Nubia. Am cucerit Gaza cu armata mea puternică pentru a o aduce din nou sub stăpânirea ta; acum însă sunt singurul care poate decide ce războaie să ducă. Sunt faraon!

Se priviră un moment îndelungat, stăpânindu-se să nu profereze vorbele pline de fiere care le stăteau pe buze, dar Hatşepsut se ridică şi îi mângâie obrazul. Tutmes îi zâmbi şi se aşeză pe marginea patului.

— De câte ori o să ne spunem iarăşi aceleaşi şi aceleaşi cuvinte? Întrebă ea. De câte ori o vom lua de la capăt? ... M-am săturat de certurile astea... în seara asta am plecat de la petrecere fiindcă fiica mea, soția ta fără minte, a refuzat să-mi vorbească. Mie! Zeița celor Două Pământuri! Ah, de ce Neferura nu mai e în viață?

— A murit, replică brutal Tutmes. (Se lăsă o clipă de tăcere.) în ceea ce priveşte Kadeşul, continuă el, am de gând să duc o campanie de mare anvergură într-un viitor apropiat. O să lipsesc din Egipt multe luni...

— Şi cine o să guverneze în locul tău? Îl întrebă Hatşepsut, profitând de o clipă de ezitare. Soția ta, cu mintea ei de găină?

— Sunt destui sfetnici capabili şi loiali în Teba, răspunse calm Tutmes. De un lucru pot însă să te asigur, dragă mamă vitregă, şi anume că nu te

vei atinge nicio clipă de frâiele puterii. M-ai înțeles?

— Perfect. Totuşi, cine ar fi mai potrivit ca mine ca să preia conducerea țării?

— Îmi complici serios viața! Nu pot să te iau cu mine, nici nu pot să te las aici, ştiind că la întoarcere o să te găsesc iarăşi pe tron, iar toți miniştrii mei vor fi concediați. Renunță, Hatşepsut! (O strânse de braț, apoi tăcu, aplecat peste patul ei.) Ai trăit cum nicio regină nu a mai trăit până la tine. Ai putut să-ți dai seama de puterea ta, ai gustat din plăcerile divine şi tot nu te-ai săturat...

Văd bine în ochii tăi speranța cea mai scumpă: ca eu să plec pentru ca totul să fie din nou cum a fost. Dar vremurile acelea nu se vor mai întoarce vreodată, Hatşepsut. Trădătorul Senmut e mort; nu mai e nimeni care să te ajute să guvernezi acest regat care nu a fost niciodată al tău. Nu mai ai pe nimeni cu care să urzeşti comploturile tale întunecate şi subtile.

Hatşepsut se desprinse din strânsoare şi-l lovi peste gură.

— A fi trebuit să te omor când am avut prilejul! Şuieră ea.

Mi-ar fi fost atât de simplu s-o fac când erai mic! Preoții şi miniştrii mei ar fi închis ochii. Dar nu! Am hotărât să te las în viață! Bunul Senmut s-a hotărât să te lase şi el în viață! Ai grijă, Tutmes, bătrâna regină a albinelor mai poate să înțepe!

— Fără amenințări, te rog, răspunse Tutmes, frecându-se la gură. Nu eşti în cea mai bună postură ca să îmi faci aşa ceva şi o asemenea temeritate nu te poate duce decât la moarte. Nu uita că eşti în puterea mea şi că gloria Egiptului e mai presus de toate, chiar şi de tine. Dacă moartea ta e indispensabilă salvării lui, atunci o să mori, nu-ți fă nicio iluzie în privința asta. Îmi complici sarcina, Hatşepsut, şi, contrar obiceiului meu, nu reuşesc să mă decid. La drept vorbind, se fac de-acum patru ani de când viața ta atârnă de un fir de păr şi de fiecare dată am dat înapoi în fața ireparabilului. Nu mă întreba de ce, fiindcă nici eu nu ştiu.

— Eu ştiu, spuse Hatşepsut cu glas scăzut. Ai o datorie față de mine. Când erai tânăr, m-ai iubit aşa cum iubeşti prima oară, pasionant şi cu cea mai mare sinceritate. Şi, ca la toți tinerii, pasiunea ta s-a stins repede, dar amintirea ei mai arde şi acum în tine. (Hatşepsut dădu din umeri, cu un aer resemnat.) Uită de toate astea, Tutmes, şi fă ceea ce vrei. Sunt gata.

O geană de lumină cenuşie începu să se ivească, dezvăluind fața trasă a lui Tutmes. Nici el nu dormise toată noaptea. Priviră împreună, fără un cuvânt, cum începe o nouă zi, în liniştea impresionantă a zorilor.

Apoi Hatşepsut, cu mâinile împreunate şi nemişcate sub blana splendidă, vorbi liniştit, tară urmă de tulburare:

— A venit şi dimineaţa, spuse ea. Marele preot va sosi în curând; poate că e deja pe drum împreună cu diaconii lui. Se vor pune cu toţii în faţa uşii, purtătorul evantaielor regale, păzitorul Sigiliului Regal şi şeful crainicilor şi... sunt mulţi, nu-i aşa? Vor intona imnul către zeu: „Salutare ţie, încarnare nemuritoare, tu care te înalţi la orizontul răsăritean ca Ra-Harakhty! Salutare ţie, care dai viaţă, stăpân al eternităţii!” Cum ţi se pare, Tutmes, să ştii că nu eşti demn de rugăciunea lor? Ce impresie îţi face faptul de a şti că eu sunt unica şi autentica încarnare a zeului, aleasă de către el însuşi înainte de a mă naşte? El mi-a dat numele pe care îl port, ca şi coroana, cu mult înainte ca tu să o contempli cu bieţii tăi ochi pe nenorocita de dansatoare de doi bani care e mama ta. E într-adevăr singurul lucru de pe lume care contează, nu-i aşa? L-ai asasinat cu cruzime pe Senmut şi mai poţi să mă otrăveşti pe ascuns, dar nu vei putea să schimbi niciodată cu nimic originile mele divine! Niciodată! Vei putea face să dispară numele meu, să-mi distrugi arhivele, dar ciocanele cioplitorilor în piatră nu vor putea şterge niciodată josnicia ta. Haide, pleacă acum! Du-te să primeşti omagiile preoţilor. Du-te la războaiele tale. M-am săturat de-mi vine să mor. Du-te!

Tutmes se îndreptă spre uşi şi le deschise violent.

— Eşti o femeie extraordinară, Hatşepsut,

extraordinară! Strigă el. Tot aşa de frumoasă şi mereu crudă! Vezi că mă tot repet! M-ai enervat cumplit! (Ieşi pe uşă, bombându-şi pieptul.) Chiar nu te temi de nimic? Adăugă el, înainte de a se face nevăzut.

Hatşepsut începu să râdă, întinzându-se sub blana moale, neavând niciun chef să se scoale. Când intră Merire, simți ca în fiecare dimineață aceeaşi repulsie față de iscoada aceea dizgrațioasă, cu ochi de dihor. „Ce mult e de când Nofret mă saluta zâmbind, îmi făcea baie şi se străduia să-mi răspundă la întrebări!" se gândi ea, pradă celei mai adânci disperări.

— O să mănânc în pat în dimineața asta, o înştiință ea pe Merire. Trimite-mi nişte sclave cu fructe şi lapte; după aceea întoarce-te să-mi pregăteşti baia.

Abia ieşise pe uşă, că scoase o exclamație de dezgust şi închise ochii. „Când mă gândesc că s-ar putea să fie ultimul om pe care o să-l văd înainte de a muri!"

Moți câteva clipe, până când sosi majordomul lui Tutmes, urmat îndeaproape de sclavi.

— Cum se simte faraonul în dimineața asta? Îl întrebă ea.

— Faraonul se simte foarte bine, răspunse majordomul fără un zâmbet. E ocupat cu răspunsul la depeşe.

„De ce n-o fi zâmbind deloc? Se întrebă ea, bând o înghițitură de lapte şi apucându-se apoi să

curețe o portocală. Doar până acum era mereu zâmbitor. Ce se întâmplă azi?”

— E frumos afară? Se interesă ea cu glas tare.

— Foarte frumos.

— Ce face nepotul meu?

— Prințul Amenofis e şi el foarte bine. Ieri s-a dus pentru prima dată la şcoală.

— Da? (Tonul bucuros al lui Hatşepsut nu lăsa să se întrevadă nimic din ceea ce simțea cu adevărat. De fapt, nu avusese aproape niciodată ocazia să vadă copilul de când se născuse; Tutmes avusese grijă să o țină departe de el, de teamă să nu se ataşeze prea mult de ea.) E bine că începe să învețe încă de pe acum.

Majordomul aştepta în picioare, având un aer stânjenit, cu ochii plecați şi cu mâinile la spate. Hatşepsut scoase un suspin şi îi dădu liber.

— Nu mă întrebi dacă am nevoie de ceva anume astăzi? Îi atrase ea atenția.

Tânărul se întoarse, înroşindu-se de ruşine. Hatşepsut nu reuşi să descopere însă adevăratul motiv al stânjenelii sale vădite.

— Iartă-mă, Maiestate, am avut o scăpare.

— Semn rău pentru ziua asta, remarcă ea veselă.

— Te rog să primeşti cele mai umile scuze pentru că ți-am stricat ziua, Maiestate, spuse el pe un ton umil.

Hatşepsut muşcă zdravăn din portocală, bându-i sucul cu lăcomie.

— Nu tu eşti cel care o să-mi strici ziua, prietene, ci faraonul. N-am dreptate? Întrebă ea, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

Tânărul îşi pierdu sângele rece şi, după ce făcu o plecăciune în faţa ei, căzu în genunchi lângă pat şi îi sărută mâna; după care plecă în fugă.

Împietrită, Hatşepsut lăsă să-i scape portocala, care căzu pe pat.

Aşadar, astăzi urma să se întâmple. În ciuda nopţilor îndelungate în care încercase să se pregătească pentru o moarte apropiată, Hatşepsut îşi dădu seama că încă nu era pregătită. Nu avea să fie niciodată. Se ridică şi se repezi în anticameră, de unde-şi luă sipetul mic de fildeş, şi începu să scoată cu delicateţe şi dragoste tot ceea ce conţinea el. Mângâie tandru pana de struţ pe care i-o dăruise Neferura de anul nou; desfăcu scrisoarea pe care i-o trimisese Senmut când plecase spre Punt, dar nu avu puterea de a o reciti şi o puse jos. Atunci descoperi, vârâtă sub florile ofilite, panglicile şi toate micile bibelouri care-i evocau amintiri înduioşătoare; inelul gros de aur pe care-l purta Wadjmose, acel frate pe care nu-l văzuse niciodată... Apoi, îşi scoase solemnă inelul şi-l puse în sipetul pe care-l închise la loc în clipa când o auzi pe Merire bătând la uşă.

Hatşepsut simţi dorinţa de a-şi pune pentru ultima oară şorţul scurt care-i plăcea atât de mult. Dădu la o parte tunica lungă pe care i-o

întindea Merire şi îi porunci să-i aducă hainele pe care le purta odinioară; acestea se găseau tot în cufărul cel mare, în care le pusese Nofret, împăturite cu grijă. Hatşepsut luă un şorţ şi şi-l puse peste şale; îşi prinse cingătoarea grea de argint şi-şi puse casca de piele galbenă. Merire îi petrecu de gât colierul de electrum bătut cu ametiste şi matostate, apoi, în timp ce-şi trăgea cizmele de piele albă, Hatşepsut o trimise să-i pregătească degrabă carul.

Merire se duse direct la marele majordom al lui Tutmes, după care-l anunță pe Per-hor, noul căruțaş al lui Hatşepsut.

Faraonul trebuia avertizat de cele mai mici fapte şi gesturi ale prizonierei sale, *a fortiori* când îşi schimba obiceiurile hotărându-se să plece cu carul dimineața, în loc de după-amiază.

Marele majordom îi trimise un mesaj lui Tutmes, care se afla într-o tabără din împrejurimile oraşului.

— Ştie, murmură el după ce citise depeşa.

— Ce porunceşti, Maiestate? Întrebă solul.

Tutmes se mulțumi însă să mai ceară vin. Nu mai avea mult de aşteptat şi va putea să pornească la drum cu trupele sale în dimineața următoare. În dimineața următoare…

Per-hor o aştepta pe teren, cocoțat pe carul auriu. Văzând-o că vine, se dădu jos şi îi întinse hățurile cailor care nechezau nerăbdători.

— Rămâi astăzi cu mine, Per-hor, îi ceru ea,

punându-şi mănuşile. Vom da o raită prin deşert.

Caii se scuturară şi porniră în trap.

— Faraonul se va supăra, Maiestate, îi strigă el la ureche, ținându-se bine ca să nu îşi piardă echilibrul.

Hatşepsut se răsuci la iuțeală, zâmbindu-i şi dând totodată bice cailor.

— Puțin îmi pasă! Răspunse.

Porniră în galop pe drumul spre fluviu, apoi înaintară de-a lungul falezelor până în deşert. Hatşepsut îşi biciui caii toată dimineața, străbătând fără răgaz marile întinderi sălbatice, cu chipul bătut de vânt şi de nisipul arzător. Per-hor se ținea zdravăn de car, minunându-se de izbucnirea aceasta bruscă de forță ce contrasta izbitor cu calmul, indiferența şi rezerva cu care-l obişnuise Hatşepsut de trei ani încoace. Tocmai se întreba cum să pună capăt goanei acesteia nebuneşti, când ea pomi în sfârşit prin defileul care ducea la fluviu şi la salvarea lor... Per-hor închise ochii şi rosti o rugăciune scurtă de mulțumire.

Caii ajunseră la barăcile militare pufnind şi spumegând. Per-hor sări primul din car ca să o ajute pe Hatşepsut să coboare, dar ea rămase o clipă îndelungată contemplând peisajul ce se întindea în fața ei până la fluviu. În momentul când îi dădu mâna ca să sară jos, el văzu că regina plânsese şi că obrajii plini de nisip erau

brăzdați de lacrimi.

— Du-te să te schimbi, Per-hor! Îi porunci ea. Şi prezintă-te la mine de îndată ce eşti gata.

Per-hor făcu o plecăciune şi se îndepărtă, intrigat de porunca aceasta neobişnuită.

Hatşepsut se înapoie în liniştea şi răcoarea apartamentelor ei. Se descotorosi neglijent de cască, şorț şi bijuterii, aruncându-le pe pat, şi, fără să o mai cheme pe Merire, se spălă din cap până-n picioare. Trupul ei splendid şiroia încă de apă când ieşi din baie şi se întoarse în dormitor. Apoi, deschise toate cuferele şi-şi alese câteva veşminte cu cea mai mare grijă: un şorț lung din fire de aur, o cingătoare împletită din aur şi argint, brățări grele de aur masiv, sandale aurii, o coroniță de aur împodobită cu pene şi un pieptar lat bătut cu turcoaze.

O chemă apoi pe Merire şi se aşeză în fața oglinzii de aramă, în timp ce sclava pregătea borcănaşele de fard.

— Machiază-mă cu grijă, spuse Hatşepsut. Ia albastrul pentru ochi şi amestecă-l cu praf de aur. Lungeşte dunga de khol până la tâmple.

Mâna uşoară a lui Merire se mişcă cu pricepere şi iuțeală pe fața lui Hatşepsut, care o privea impasibilă.

Merire îi netezi părul, şi Hatşepsut îşi puse pe cap coronița, care-i ajungea până deasupra sprâncenelor.

— Ajunge! Spuse ea, punând oglinda jos. Du-te

şi spune-i marelui majordom că simt gata.

— Nu înțeleg, spuse Merire, şovăitoare.

— El însă va înțelege foarte bine. Grăbeşte-te, abia aştept să vină.

Hatşepsut ieşi din dormitor şi se duse pe terasa mică, inundată de soare. Îl auzi pe Per-hor intrând încet în odaie şi îi ceru să-i aducă un scaun.

Hatşepsut se aşează cu fața la fluviu şi la colinele ce se înălțau în spatele grădinilor.

— Ra începe să apună… murmură ea.

Per-hor dădu din cap fără un cuvânt, sprijinindu-se cu coatele de marginea terasei. Rămaseră o vreme tăcuți, într-o linişte plină de tandrețe, Per-hor nerăbdător să afle de ce-l chemase, şi Hatşepsut bucurându-se cu aviditate de ultimele raze ale soarelui, simțind în acelaşi timp cum dispare treptat tot ceea ce o lega de viață.

Când marele majordom se prezentă pe terasă, ducând în mână o tavă de argint, ea îl privi îngrijorată şi surprinsă.

— Vinul tău de seară, spuse el, punând tava pe jos, lângă ea.

Smuls din visare, Per-hor exclamă:

— Dar, Maiestate, tu nu bei niciodată vin înainte de cină! Ştiu bine asta! Adăugă el precipitat, privind rând pe rând cupa de argint şi chipul impenetrabil al marelui majordom.

Întâlnind însă privirea lui Hatşepsut, înțelese ce

se petrecea.

— E pentru azi, Per-hor, spuse ea liniştită. Poți să te retragi, majordomule.

— Îmi pare rău, Maiestate, răspunse el stânjenit, dar faraonul mi-a poruncit să nu te las singură.

Per-hor păşi amenințător spre el, dar Hatşepsut îl opri cu un gest, fără să pară deloc surprinsă de un asemenea răspuns.

— Tutmes tot se mai teme că aş putea să-i scap şi să preiau puterea! Exclamă ea râzând. Bietul Tutmes! E tot aşa de nesigur de el! Dar, majordomule, te rog totuşi insistent să te retragi şi să aştepți afară. N-ai teamă, n-am cum să fug sărind de pe terasă!

Majordomul păli, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere, încuind uşa cu cheia după el.

Per-hor îngenunche la picioarele lui Hatşepsut, care îi luă mâinile.

— Nu bea, Maiestate! O imploră el. Mai aşteaptă; roata norocului mai poate să se întoarcă!

Ea dădu cu tristețe din cap, aplecându-se pentru a-l săruta pe părul negru.

— Se întoarce prea repede, spuse ea. Soarta m-a favorizat prea multă vreme ca să-mi mai fie iarăşi propice. Du-te să-mi aduci lăuta.

Tânărul se ridică şi se întoarse cu lăuta.

— Îți mai aminteşti cântecul pe care mi-l cânta pe malul lacului? (Per-hor dădu din cap că nu.) Fireşte, cum ai putea?

Degetele sale ciupiră strunele şi, cu ochii pierduți în zarea înroşită de asfințit, Hatşepsut începu să cânte încet.

„Sunt şapte zile de când nu mi-am mai văzut iubita, Şi suferința dragostei m-a cuprins,
Trupul mi s-a făcut greu şi străin.

Nu e niciun leac care să-mi uşureze inima, Iar vrăjitorii nu-mi sunt de niciun ajutor.
Nimeni nu ştie de ce sufăr.
Doar iubita mea m-ar putea lecui,
Ea e pentru mine mai mult decât toate leacurile.
Mă însănătoşesc doar privind-o.

Doar mă priveşte, şi trupul mi-e din nou uşor; Doar îmi vorbeşte, şi îmi recapăt puterile; Iar când o sărut... când o sărut..."

Glasul îi slăbi şi apoi se frânse. Incapabilă să termine cântecul, puse lăuta jos şi luă cupa, ducând-o la buze. Per-hor, aşezat în fața ei, întoarse capul. Hatşepsut goli cupa dintr-o înghițitură, desluşind dincolo de prospețimea amețitoare a vinului un vag gust amar, apoi o lăsă la loc cu un suspin adânc.
— Ia-mă de mână, Per-hor, şopti ea, şi nu-mi da drumul! ...
El îi luă mâna şi i-o strânse cu disperare.
— Binecuvântat fii, fiu al Egiptului, murmură

ea. Senmut, Senmut, unde eşti? Vin şi eu lângă tine...

Per-hor nu-şi slăbi strânsoarea când îi simți mâna fină tremurând. O mai auzi murmurând ceva şi rămase vreme îndelungată pe terasă, în lumina asfințitului. Când briza serii începu să adie, agitând uşor şorțul lui Hatşepsut, încercă să se ridice, dar muşchii refuzau să-l asculte. Rămase aşezat, cu mâna înghețată a Doamnei Nilului lipită de obraz, în timp ce o ultimă rază de soare făcea să-i scânteieze bijuteriile.